

เกิดมาชาตินี้

- เกิดมาชาตินี้ “อาตมา” จำเป็นมากที่สุด
 แห่งที่สุดที่ต้องบอก“ตัวเอง”ว่า “อาตมา”
 เป็น“อรหันต์” และเป็น“โพธิสัตว์” เฉพาะ
 อย่างยิ่ง เป็น“ธรรมิกราช”อุบัติขึ้นในยุคนี้

เกิดมาชาตินี้ ในยุคนี้ อาตมาจำเป็นมากที่สุด
 เพราะสำคัญอย่างยิ่ง และมันจำนนจริง ๆ ไม่มีทางเลือก
 อื่นเลย ที่อาตมาจำต้องบอกว่าตนเองเป็นตัวจริง ของคน
 ผู้บรรลุนิพพานที่เป็น“อาริยะ”เป็น“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้า
 อย่างถูกแท้ถูกต้องธรรมว่า อาตมาเป็น“อรหันต์”ก็ดี ว่าอาตมา
 เป็น“โพธิสัตว์”ก็ดี แม้ถึงขั้นเป็น“ธรรมิกราช”ปานนั้น

โดยเฉพาะจำยอมบอกว่า ตนเองเป็น“ธรรมิกราช”
 นั้นมันจำใจสุด ๆ แล้วถึง“กาละ-เทศะ-ฐานะ”อันควรจริง ๆ
 เพราะ“กาละ”นี้ “เทศะ”นี้ “ฐานะ”ของชาวพุทธยุค
 นี้ มันเป็นเรื่องที่เกิด“ความเสื่อมหนัก”กันจริง ๆ แล้ว

นั่นคือ ชาวพุทธได้พากันเสื่อมต่อเนื่องมาเรื่อย ๆ
 จนกระทั่งถึงกาละช่วงนี้เองประมาณพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้แหละ
 จึงได้เป็นยุคที่ชาวพุทธ“สุดเสื่อมหนักหนาสาหัสสุด ๆ กัน

จริง ๆ” เพราะไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “โลกุตระ”
กันแล้ว ได้พากัน“มิจฉาทิฏฐิ”กันทั้งนั้นแล้ว

ชาวพุทธทั้งหลายในยุคนี้ก็ได้เสื่อมมาเรื่อย ๆ จน
กระทั่ง“มิจฉาทิฏฐิ”กันถ้วนทั่ว พากันออกนอกทางไปสู่
“ความเสื่อม” กลายไปเป็น“โลกียธรรม”ที่แสนต่ำเลอะ
และสาหัสเกินกว่ายุคใด ๆ แล้ว ปรากฏกันอยู่ต้ง ๆ เห็น ๆ

ซึ่ง“มีจริงเป็นจริง”ยืนยันกันสัมผัสได้หัด ๆ โทหนโท
ตรงตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ได้ทรงพยากรณ์ไว้ใน
“อาถิสสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒-๖๗๓) เรื่อง“ตะโปน
อานกะ” อันมีเนื้อความ ว่า

(๖๗๒) “ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว
ตะโปนชื่ออานกะของพวกกษัตริย์ผู้มีพระนาว่าทสารหะ
ได้มีแล้ว เมื่อตะโปนแตก พวกทสารหะได้ตอกลิ้มอื่นลงไป
สมัยต่อมาโครงเก่าของตะโปนชื่ออานกะก็หายไป ยิ่งเหลือ
แต่โครงลิ้มที่ไม่ใช่ของเก่า กลายเป็นของใหม่ที่ผัดเพียงไป) แม้ฉันใด

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุในอนาคตกาล(คือ
ยุคพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้แล) เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าว
แล้ว อันลึกลับ มีอรรถอันลึกลับ เป็นโลกุตตระ ประกอบด้วย
สุญญตธรรม อยู่ จักไม่ปรารภนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิต
เพื่อรู้ และจักไม่สำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเล่าเรียน
ควรศึกษา

แต่ว่าเมื่อเขากล่าวพระสูตรอันนักปราชญ์รจนา

ไว้ อันนักปราชญ์ร้อยกรองไว้ มีอักษรอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาสิต อยู่ จักปรารภนาฟังด้วยดี จักเงี้ยวสอดลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียน ควรศึกษา ฯ

(๒๗๓) ดูกรภิกษุทั้งหลาย พระสูตรเหล่านั้น ที่ติดาคตกแล้ว อันลิก มีอรรถอันลิก เป็นโลกุตรระประกอบด้วยสุญญตธรรม จักอันตรธาน ฉะนั้นเหมือนกัน เพราะเหตุดังนี้ นั้น เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้ว่า เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ติดาคตกแล้ว อันลิก มีอรรถอันลิก เป็นโลกุตรระ ประกอบด้วยสุญญตธรรม อยู่ พวกเราจักฟังด้วยดี จักเงี้ยวสอดลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้นว่า ควรเรียน ควรศึกษา ดังนี้ ดูกรภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้แหละ ฯ”

สรุปเรื่องสั้นขึ้นคือ ในสมัยหนึ่งมีตะโพนชื่อ“อานกะ”ของกษัตริย์ เมื่อตะโพนแตกชำรุด ก็มีผู้เอาลิ้มใหม่ เนื้อใหม่ที่เป็นของอื่น(อันไม่ใช่ของเนื้อเดิม) ตอกเข้าไปเสริมใส่แทน แม้ฉันใด เมื่อของใหม่เติมเสริมมากเข้า ตะโพนอานกะนั้นที่ชื่อก็ยังเป็นชื่อเดิม ว่า “อานกะ” แต่“เนื้อตัวของตะโพน”มันได้ถูกเปลี่ยนแปลงแปลกแตกต่างผิดเพี้ยนไปจาก“ตะโพนอานกะ”ของเดิม จนไม่เหลือเนื้อเก่า

ไตร่ตรองตรวจทานคำตรัสของพระพุทธเจ้าดี ๆ เกิด..ชาวพุทธทั้งหลาย จะเห็นชัดเจนได้ ตามเรื่องที่เคย

มีมาแล้ว ตะโพนชื่ออานกะของพวกกษัตริย์ผู้มีพระนามว่า ทสารหะ นี้แหละ ที่เป็น“คำพยากรณ์ที่ได้เป็นจริงขึ้นแล้วในยุคช่วงพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ ใช้วิจารณ์ญาณสอบทาน “ความเป็นความมีกันอยู่ของชาวพุทธส่วนใหญ่”ดูเถอะ!

ไม่ต้องใช้“ความฉลาดเฉลียว”ลึกล้ำมากมายอะไรเลย เพียงแต่ระวังอย่าให้มี“อคติ”กันเท่านั้น ก็จะมีพอรู้ได้

ชาวพุทธทั้งหลายยุคนี้“ส่วนใหญ่” แม้แต่“กระแสหลัก” หรือผู้เป็นสงฆ์ที่ยกย่องกันว่า “ระดับสูง” ได้เสื่อมจาก“โลกุตระ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้จริงที่สุด และแน่นอนต่างก็หลงตัวเองกันว่า “ตนนี้แหละคือผู้ถูกต้อง”

จึงสุดแสนยากยิ่งล้มเหลือในงานกอบกู้ชาวพุทธที่ได้“สุดเสื่อมกัน” ปานฉะนี้แล้ว

ที่ยากสุดยากแสนสาหัส ก็เพราะชาวพุทธทั้งหลายทั้งปวงยุคพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้“ได้เสื่อมสุดเสื่อม”จนกระทั่ง แม้ได้ยินคำว่า “โลกุตระ”ก็ไม่รู้สึกรู้สว่า

นี่คือ “สิ่งวิเศษ”แท้ ๆ ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ที่ในศาสนาอื่นใดในโลกไม่เคย“มี” และจะไม่สามารถ“มี”

ขออภัยอย่างยิ่งจริง ๆ ที่อาตมาบังอาจกล่าวหยาบช้าหนัก ว่า “ชาวพุทธยุคนี้ได้สุดเสื่อม”

ซึ่งอาตมาก็ไม่ได้กล่าว“เกินจริง”แต่อย่างใดเลย

มันเป็น“ความจริง”ที่-จำนน-จำเป็น-จำใจ-จำต้อง กล่าวกันด้วย“คำจริง-ภาษาตรงกับสัจจะ”ที่มีกันจริง ๆ

ขอยืนยันว่า เป็นการกล่าว“ตามความเป็นอยู่-
ดำเนินอยู่ของชาวพุทธในเมืองไทยยุคนี้”ด้วยใจซื่อแท้ ๆ
ถึงวันนี้ ๕๓ ปีย่างเข้าไปแล้วที่อาตมาได้ออกบวช
เข้ามาทำงานกอบกู้เอา“โลกุตระธรรม”ขึ้นมาให้แก่ศาสนา
พุทธ จากที่ชาวพุทธได้เสื่อมไปหมดแล้วตามที่เป็นจริง
ถึงขนาดได้ไปหลงผิดยึดถือ“อรหันต์แก้-อริยะแก้”
กัน มากยกย่องชื่นชมกันจริง ๆ มันก็สุดแสนสงสาร!

ซึ่งอาตมาก็ได้สาธยายถึงท่านที่เป็น“อรหันต์แก้-
อริยะแก้”นั้น ๆ กันมามากแล้ว ด้วยความจริงใจ มิได้แบ่ง
ข่ม หรือรังเกียจชิงชังท่านที่หลงผิดทั้งหลายนั้นเลย

มีแต่“สงสาร”ท่านทั้งหลายนั้นจริง ๆ ที่ท่านรัก
นิพพาน หวังนิพพาน กันจริง ๆ จัง ๆ แต่ท่านหลงผิด

อาตมาซาบซึ่งใจยิ่งนักในประเด็นที่ท่านรักนิพพาน
หวังนิพพานกันจริง ๆ จัง ๆ นี้

แต่ท่านมิจฉันทิฎฐิคือ ท่าน“เข้าใจผิด”กันไปจริง ๆ
ตาม“ความเสื่อม”ที่มันเกิดขึ้นจริงในยุคเสื่อมนี้ ซึ่งจะไป
ลงโทษท่านมหาบัวก็ดี อาจารย์มั่นก็ดี หรือคนชาวพุทธ
ทั้งหลายรุ่นนี้ในยุคนี้ โดยตรง ก็ไม่ได้ทีเดียว

มันเป็น“ความเสื่อม”ที่ยืนยัน“ความจริง”ชนิดหนึ่ง
ตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ ใน“อาถิสสูตร” พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒ นั้น ไม่ได้ผิดไปจาก“กาละ-เทศะ-
ฐานะ”อันไม่เคย“เที่ยง” ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุ

ปัจจัยโดยแท้ เพราะมันเป็นธรรมชาติแห่งเอกภาพปกติ เพราะ“ความจริง”แห่ง“ความจริง”นั้นมันได้เสื่อม มาตามกาลเวลา ที่เคลื่อนไปไม่เคยหยุด อันเป็น “ไตรลักษณ์”ในทุกสรรพสิ่ง

แม้แต่“ความจริงสุดพิเศษ”ใน“ความจริง”ที่เป็น “โลกุตระ”ซึ่งใน“โลกุตระธรรมเอง”ที่มี“ความเที่ยง(นิยตะ)ใน ตนเอง” อันเป็น“ความจริง”ชนิดหนึ่งได้แล้วแท้ๆเป็น“ของตน” ได้แล้ว มันก็เป็น“ความจริงของตน”เฉพาะตนเท่านั้น มันยังไม่ใช่“ความเที่ยง(นิจจัง)”ของทุกสรรพสิ่ง “ความไม่เที่ยง (อนิจจัง)”มันย่อมนั้นไปตาม“กาละ-เทศะ-ฐานะ”กันจริงๆ

ปัจฉิมโอวาท(คำสอนครั้งสุดท้าย)ของพระพุทธเจ้าที่ ตรัสไว้ก่อนจะปรินิพพาน จึงเป็นสุดยอดแห่ง“ความจริง” ที่ทรงยืนยันไว้สุดจริงสุดแท้ทีเดียว

นั่นคือ “วยธัมมา สังขารา อปฺปมาเทนะ สัมปา เทตะ” แปลว่า “สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมสลาย ไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงยังประโยชน์ตนและ ประโยชน์ผู้อื่นให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด”

“ความเสื่อม”จึงเกิดอยู่ตลอดใน“กาละ-เทศะ- ฐานะ”เป็น“ธรรมดา”และก็นำเนิ่นไป

“ความจริง”ที่สุดแห่งที่สุดมีอยู่ดังนี้

ทุกสรรพสิ่งจึงต้องอาศัย“บูรณภาพ” หรือการเติม ให้เต็ม, การซ่อมเสริมสร้าง เป็นแน่นอน

ถ้าไม่มี“การเติมให้เต็ม, การซ่อมเสริมสร้าง” ก็คือ “เสื่อม” แม้จะเป็น“โลกุตระธรรม”อันเป็น“ธรรมวิเศษ”ชั้น มี“ความเที่ยง(นิยตะ)”ในเนื้อหาสภาวะธรรมของ“ความเป็นโลกุตระธรรมเอง”แท้ ๆ ก็ตาม

“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้าก็ไม่พ้นธรรมดา แห่ง“ความเสื่อม”ตามกาละ-เทศะ-ฐานะไปได้

ศาสนาพุทธมีอายุยาวนานถึงพ.ศ ๒๕๐๐ ปานนี้ “ความเสื่อม”ของพุทธศาสนิกชนจึงเกิดจริงมาตามลำดับ จึงเป็น“ความจริง”

“ความจริง”ที่สำคัญสุดยอดเยี่ยมเป็นการเฉพาะของ ศาสนาพุทธ ก็คือ ชาวพุทธทั้งหลาย แม้แต่ภิกษุสงฆ์ได้ พากันเสื่อมไปจาก“โลกุตระธรรม”

ในวงการพุทธศาสนา ไม่มีความเป็น“โลกุตระธรรม” เหลือเลย นี่คือ “ความจริง”ดังที่เป็นที่มี ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังนั้น “ความจริง”จึงต้องมี“บูรณภาพ”ขึ้นในยุคใด ยุคหนึ่ง แน่นอนที่สุด

และอาตมาก็คือ“โพธิสัตว์ตัวจริง”ที่ต้องเกิดมาทำ หน้าที่“บูรณะ”ในเรื่องของ“โลกุตระธรรม”ในชาตินี้ ยุคนี้

นี่ก็คือ “คนจริง” ที่สุดแสนจริงแท้ แต่แสนยากสุด สากลที่คนทั้งหลายส่วนใหญ่จะรับ“ความจริง”นี้ได้ง่าย ๆ

เพราะชาวพุทธได้พากัน“เสื่อม”ไปจริง ๆ เฉพาะอย่างยิ่งได้เสื่อมไปจาก“เนื้อแท้ของโลกุตระธรรม”แทบไม่เหลือ

ชาวพุทธทั้งหลายแค่“รู้จักโลกุตตรธรรม”แท้ ฎุกต้อง
 “สัมมาทิฏฐิ”จริง ที่อาตมานำมาเสนอ ก็เกือบจะไม่มีกันแล้ว
 นี่คือ “ความจริง”ที่อาตมาต้องจำใจ จำนน จำเป็น
 จำยอม จำต้องเปิดเผยตนเอง ชนิดที่ไม่น่าเปิดเผยเลย!!!!

เพราะ“การยกตนเอง”ว่า “ตนเป็นใหญ่”นั้น มันน่า
 เกลียดสุดยอดจริง ๆ แต่อาตมาก็ต้อง จำใจ จำนน จำเป็น
 จำยอม จำต้องเปิดเผยตนเองออกมายืนยัน“ความจริง”

ซึ่งก็พิสูจน์“ความจริง”ขึ้นมาอย่างเป็นทางการที่อัศจรรย์
 เมื่ออาตมาได้้นำ“โลกุตตรธรรม”มาเปิดเผย และสาธยาย
 แจกแจงขึ้น ก็มี“คนผู้รู้ลึในดวงตาน้อย”สามารถรับรู้ได้
 และได้มาศึกษาปฏิบัติกระทั่งบรรลุมรรคผลกันสำเร็จ จึง
 มี“สมณะ ๔ เหล่า”ที่เป็น“อาริยกบุคคล”ที่กิเลสลดกันจริง ๆ

กระทั่งเกิด“หมู่กลุ่มสังคัมมุขชน”ที่เป็น“โสดาบัน-
 สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์” อันมีคนเดียวละคน“มีศีล”ที่
 ประกอบไปด้วย“อปถมณกปฏิปทา ๓” เจริญ“สัตถธรรม ๗”
 พัฒนาเป็น“ฌาน ๔”ไปตามลำดับของ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”
 มี“สมาธิ”ที่เป็น“สมาธิโต”(ซึ่งไม่ใช่แค่“เจโตสมาธิ”ของโลกียะเท่านั้น)
 เพราะมี“ปัญญา ๘”เป็นเครื่องยืนยันผู้บรรลุมรรคผล
 ว่า “พันศีลพทูปาทาน-พันศีลพตปรามาส”กันจริง ๆ กอบกู้
 “วิชาจรรณสมบัติ”ของพระพุทธเจ้าคืนมาได้ ถึงขั้นมีสังคม
 คน“มีศีล”กันทั้งชุมชนหมู่บ้านชื่อ“ชาวอโคก”เกิดชุมชนคน
 “สาราณียธรรม ๖”ปรากฏขึ้นจริงให้ใคร ๆ เข้ามาสัมผัส

พิสูจน์“ความจริง”ได้เลย ก็ตรงตามพระพุทธพจน์ คือ เทอญ พิสูจน์ได้เป็น“เอหิภัสลโก(เทอญผู้คนไปดูชมได้พิสูจน์ได้)”กันที่ เดียว [พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๔๓]

สาราณียธรรม ๖ ประการ เป็นไฉน คือ ภิกษุในธรรม วินัยนี้ เข้าไปตั้งกายกรรมประกอบด้วยเมตตาในเพื่อน พรหมจรรย์ทั้งหลาย ทั้งต่อหน้าและลับหลัง แม้ธรรมข้อนี้ ก็เป็นที่ตั้งแห่งการระลึกถึงกัน(สาราณียะ) กระทำให้เป็นที่รัก(ปิย กระทบ) เป็นที่เคารพ(ครุกระทบ) ย่อมเป็นไปเพื่อความสงเคราะห์ กัน(สังคหะ) เพื่อความไม่วิวาทกัน(อวิวาทะ) เพื่อความพร้อม เปรียงกัน(สามัคคิยะ) เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน(เอกิภาวะ) ฯ

อีกประการหนึ่ง ภิกษุเข้าไปตั้งวจีกรรม ประกอบด้วย เมตตาในเพื่อนพรหมจรรย์ทั้งหลาย ทั้งต่อหน้าและลับหลัง แม้ธรรมข้อนี้ ก็เป็นที่ตั้งแห่งการระลึกถึงกัน กระทำให้เป็นที่รัก เป็นที่เคารพ ย่อมเป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อ ความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เป็นอันหนึ่ง อันเดียวกัน ฯ

อีกประการหนึ่ง ภิกษุเข้าไปตั้งมโนกรรม ประกอบด้วยเมตตาในเพื่อนพรหมจรรย์ทั้งหลาย ทั้งต่อหน้าและลับ หลัง แม้ธรรมข้อนี้ ก็เป็นที่ตั้งแห่งการระลึกถึงกัน กระทำให้ เป็นที่รัก เป็นที่เคารพ ย่อมเป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เป็นอัน หนึ่งอันเดียวกัน ฯ

อีกประการหนึ่ง ภิกษุแบ่งปันลาภทั้งหลายที่ประกอบด้วยธรรม ได้มาโดยธรรม(ลาภธัมมิกา) แม้โดยที่สุดบิดนทบาท ย่อมบริโภคร่วมกันกับเพื่อนพรหมจรรย์ทั้งหลาย(สาธาณโภคิ) แม้ธรรมข้อนี้ ก็เป็นที่ตั้งแห่งการระลึกถึงกัน กระทำให้เป็นที่รัก เป็นที่เคารพ ย่อมเป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียง เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ฯ

อีกประการหนึ่ง ภิกษุผู้มีศีลไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ต่าง ไม่พร้อย เป็นไทย อันวิญญูชนสรรเสริญ อันตณหาทิฏฐิไม่ยึดถือ เป็นไปเพื่อสมาธิ เสมอกันกับเพื่อนพรหมจรรย์ทั้งหลายทั้งต่อหน้าและลับหลัง แม้ธรรมข้อนี้ ก็เป็นที่ตั้งแห่งการระลึกถึงกัน กระทำให้เป็นที่รัก เป็นที่เคารพ ย่อมเป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียง เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ฯ

อีกประการหนึ่ง ภิกษุมิทิจิอันเป็นอริยะ เป็นเครื่องนำออก นำออกไปเพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบแก่ผู้กระทำ ตาม เสมอกันกับเพื่อนพรหมจรรย์ทั้งหลาย ทั้งต่อหน้าและลับหลัง แม้ธรรมข้อนี้ ก็เป็นที่ตั้งแห่งการระลึกถึงกัน กระทำให้เป็นที่รัก เป็นที่เคารพ ย่อมเป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ฯ

“ธรรม ๖ ประการ”นี้แหละ เป็น“โลกุตระธรรม”แท้ ๆ

จะเกิดได้บริบูรณ์ก็ต้องมีทิวฐิให้“สัมมาทิวฐิ” และปฏิบัติให้“สัมมาปฏิบัติ” จึงจะบรรลุ“สัมมาปฏิเวธ”ถูกต้ององแท้
 ยุคนี้เพิ่งจะพ.ศ. ๒๕๐๐ ปีเท่านั้น ที่แค่ครั้งหนึ่งของ ๕๐๐๐ ปี อันเป็น“พุทธกัป”ของพระพุทธเจ้าสมณโคดม วงการศาสนาพุทธยุคนี้กระแสหลักก็ได้เสื่อมหนักถึงขั้นทุกวันนี้คณะผู้บริหารศาสนาเต็มไปด้วยลาภสักการะแบบยศแยกชั้น ยกยอสรรเสริญ เสนอสุขกันระเร่รุ่งเรืองกันขนาดไหน มันเต็มไปด้วยพิธีการ เลอะเทอะไปละเทะด้วยไสยศาสตร์เดรัจฉานวิชากันนักหนาสาหัสปานใด

“ศีล”ก็ไม่พ้น“ศีลพัตปาทาน” ยังไม่ต้องพูดถึงชั้นไม่พ้น“ศีลพัตปรามาส”หรืออก นั่นคือ ได้แค่“ถือศีลกันแบบไม่มี“สัมมาทิวฐิ” เพราะ“ศีล”ไม่ได้เป็นที่มาแห่ง“สมาธิ”เลย “ศีล”ก็ล้มตาปฏิบัติแบบ“ศีลพัตปาทาน”ดังล่าวแล้ว ถือศีลกันแบบพาชื่อที่อ ๆ ไปตามจาริตประเพณีกัน “ออกนอกขอบเขตพุทธ” เพราะถือศีล ปฏิบัติศีลกันมิจฉาทิวฐิไปหมด “ศีล”ไม่เกี่ยวเนื่องไปถึง“ฉาน”ถึง“บุญ”อะไรเลย “ถือศีล-ปฏิบัติศีล”ไปคนละเรื่องกับ“ฉาน”กับ“บุญ”

“ถือศีล-ปฏิบัติศีล”กันได้แค่“กุศล”เท่านั้น คือ ได้แค่“ความดีงาม”กันให้ตนได้อาศัยเป็น“สมมุติธรรม” ไม่มี“ผลถึงขั้น“ปรหมัตถธรรม”ที่เกิดผลขึ้น“บุญ(ประหารกิเลส)”กันแท้ ซึ่งถือศีลปฏิบัติศีลก็ไม่มีธรรมฤทธิ์ถึงขั้น“บุญ”อีก แถมเข้าใจ“บุญ”ผิดเพี้ยนไปแค่เป็น“กุศล”เสียด้วย

ชาวพุทธยุคนี้จึงไม่บรรลุมรรคผลโลกุตระธรรม
ไม่มี“นิพพาน”จริง มีแต่“นิพพานเก้”กันเท่านั้น

“สมาธิ”ก็แยกไป“หลับตา”ปฏิบัติ“เข้าฌาน-ออก
ฌาน”กันไป แล้วก็ได้“สมาธิ” ซึ่งก็เป็น“มิจฌาน-มิจฌา
สมาธิ”มันก็แบบเตียรถีย์โลกีย์เขาได้กันทั้งนั้น

แล้วก็หลงผิดกันสนิทว่า นี่คือ การแสวงบุญแบบพุทธ
ที่แท้แล้วแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธกันอยู่ใต้ง ๆ
ซึ่งมันผิดถนัดชัดเจน ก็ยังหลงเลอะเทอะละละไป
“บุญ”ไม่ได้เป็น“การชำระกิเลสหรือฆ่ากิเลส”กันเลย
เพราะเข้าใจ“บุญ”เป็น“กุศล”ที่เป็น“สมบัติ”
แต่“บุญ”นั้นเป็น“วิบัติ”แท้ ๆ

เพราะ“ความรู้อันเป็นโลกุตระนั้นไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
กันเลย ก็เห็น ๆ กันอยู่ชัด ๆ ไต้ง ๆ ว่า ไม่มีมรรคผลอะไร
แล้ว แถมมิจฉาทิฎฐิ-มิจฉาผล ยกย่อง“อรหันต์เก้”กันอีก

พุทธได้“เสื่อมหนัก”กันถึงขนาดไม่มี“อาริยธรรม”ใน
วงการพุทธศาสนา ยุคพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้แล้ว ก็เห็น ๆ กันอยู่

นี่ก็“ความจริง”อีก ซึ่งปรากฏกันอยู่โหนโไท้ ไต้ง ๆ

ขึ้นปล่อยให้“ความเสื่อม”เกิดขึ้นต่อเนื่องไปอีก โดย
ไม่มีใครนำเอา“โลกุตระธรรม”มาให้แก่ชาวพุทธยุคนี้ สืบสาน
ไว้แล้วไซ้รั ก็แน่นอนว่า ศาสนาพุทธของพระสมณโคดม
จะไม่ยืนยาวถึง ๕๐๐๐ ปี แน่ยิ่งกว่าแน

ดังนั้น ในพุทธกัปป์ของพระพุทธเจ้าสมณโคดมที่

ผ่านมา อาตมาผู้เป็น“พระโพธิสัตว์”จริง ซึ่งอาตมานั้นได้
ร่วมเป็นสาวกของพระองค์ และได้บำเพ็ญตนตั้งปณิธาน
เป็น“อัครสาวก”ของท่าน ก็สำเร็จจริงผ่านมาแล้ว ในช่วง
๔๕ พรรษาที่พระพุทธเจ้าสมณโคดมทรงดำรงสถานะเป็น
“พระพุทธเจ้า”และบัดนี้ก็ปรินิพพานเป็นปริโยสานไปแล้ว

อาตมาบำเพ็ญบารมีโพธิสัตว์ก็ต้องประกอบช่วย
สืบสานศาสนาพุทธกันต่อ หน้าที่แท้ของโพธิสัตว์ต้องทำ
ก็ต้องเกิดมารับหน้าที่ตาม“ความจริง”ที่จะต้องปฏิบัติ ต้อง
เป็นไปตามความจริง มันละเว้นกันไม่ได้ ความจริงมันก็
ต้องมี“ของจริง”กันแท้ ๆ

ไม่เช่นนั้นศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้าสมณโคดม
ไม่ถึง“๕๐๐๐ ปีแน่ ๆ เพราะพุทธเจ้าท่านก็ปรินิพพานเป็น
ปริโยสานไปแล้วจริง ๆ ถ้าไม่มีพระโพธิสัตว์มารับหน้าที่
สืบทอด แค่ พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ วงการสงฆ์หมู่ใหญ่ก็เห็นกัน
แล้วว่า ไม่สามารถพากันบรรลุลูกุตรธรรม“อยู่จริง ๆ แท้ ๆ

ดังนั้นจึงต้องมี“ความจริง”ที่เกิดมาในยุคพ.ศ. ๒๕๐๐
นี้ ก็เห็นกันชัด ๆแล้วว่า ในวงการสงฆ์ก่อนที่อาตมาจะนำ
“โลกุตระธรรม”มาสาธยายและพากันปฏิบัติจนกระทั่งมี
“อาริยบุคคล ๔ เหล่า”เกิดขึ้นได้จริง จนกระทั่งมีสังคัมพุทธ
ที่เป็น“สาราริยธรรม ๖”กันจริง ๆ

ผู้ไม่มีภูมิรู้เพียงพอก็ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแน่
ถ้าผ่านยุคนี้ไปแล้ว ก็จะมีแต่“เสื่อม”ต่อเนื่องกันไป

ถ้าไม่มีพระโพธิสัตว์เกิดมาสืบสานต่ออีก เป็นอันสิ้นสุดแล้ว
ที่ชาวพุทธจะสามารถมี“สัมมาทิฏฐิ”กระทั่งเกิด“ปัญญา”รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงรู้จบความเป็น“โลกุตระธรรม”กันได้

ยุคนี้จึงเป็นยุคที่เหลือชาวพุทธจำนวนน้อยที่สุดกัน
จริง ๆ ที่จะสามารถมี“สัมมาทิฏฐิ”และเกิด“ปัญญา” รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงรู้จบ“โลกุตระธรรม” และสามารถศึกษาปฏิบัติ
บรรลู่“โลกุตระธรรม”ถึงขั้น“อรหันต์” มี“โพธิสัตว์”ปรากฏ

ผู้ไม่รู้ และได้หลงยึดถือเอา“ผิดเป็นถูก”ไว้สนิท
แล้ว เขาก็จะไม่มี“ปรโตโฆสะ” และ“ไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”เขา
ก็เป็น“นานาสังวาส”กันไป นี่ก็เป็น“ความจริง”

งานกอบกู้มันจึงยากเกินกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว ที่พึง
เกิดขึ้นใน“พุทธกัป”ของพระพุทธเจ้าสมณโคดมมาก่อน

ต่อจากยุคนี้ไป ถ้าชาวพุทธไม่สามารถมี“ปัญญา”รู้
จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ“โลกุตระ”กันได้อีก ศาสนาพุทธของพระ
พุทธเจ้าสมณโคดม ก็เสื่อม และเสื่อมไปจนสุดลงแน่นอน

แต่พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ ยังนำ“โลกุตระธรรม”มาสถาปนา
ลงไปให้แก่ชาวพุทธ ศึกษาปฏิบัติเกิดมรรคเกิดผล ถึงขั้นมี
สังคมชุมชน“สาธารณโกศิ”เป็นวัฒนธรรมปรากฏได้จริง
สัมพัทธ์พิสูจน์ตรวจสอบตามพระไตรปิฎกดูได้

นั่นก็หมายความว่า ยังไม่ถึงขั้นชาวพุทธสิ้นสุดกัน
แล้ว ที่จะมี“ปัญญา”สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ“โลกุตระ”
ของพระพุทธเจ้าได้นั่นเอง

ยุคนี้คือ “กึ่งพุทธกัป”ของพระพุทธเจ้าสมณโคดม พระพุทธเจ้าปรินิพพานเริ่มนับพ.ศ. ๑ มาถึงกาละนี้ นับเป็นระยะที่อยู่“กึ่งพุทธกัป”ของ ๕,๐๐๐ ปีจึงจะครบ“กัป”ศาสนาของพระพุทธเจ้าสมณโคดม ซึ่งตอนนี้กำลังอยู่ระหว่าง“กึ่งกลาง”ยุคกัปของศาสนาพระพุทธโคดม มันก็คือ ช่วงประมาณพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้

พุทธศาสนาผ่านกาลเวลามาจนถึงยุคกึ่งพุทธกัปของศาสนาพระพุทธโคดมนี้ มันก็ได้เสื่อมกันมาเรื่อยๆ ตามลำดับ ก็เป็นธรรมดาของสัจจะแห่งไตรลักษณ์

ถึงยุคนี้ที่ชาวพุทธเสื่อมกันหนักสาหัสถึงขั้นหลงผิดเชื่อมันกันจริง ๆ ว่า“อรหันต์แท้”คือ ผู้บรรลุพุทธธรรม ซึ่งมี“ปรากฏการณ์จริง”ให้คนสัมผัสกันได้ถึงเหตุปัจจัยยืนยัน“ความเสื่อม”อยู่ในยุคนี้ ในปัจจุบันนี้

และถึงวาระแห่ง“ความจริง”อุบัติ ก็มี“ปรากฏการณ์จริง”ยืนยัน“ความเจริญ”เกิดขึ้นมาจริงในยุคนี้ให้คนทั้งหลายเปรียบเทียบกันพิสูจน์ว่า พุทธกระแสหลักนั้นเสื่อมกันจริง ๆตามคำตรัสพยากรณ์ไว้ใน“อาถิสสูตร”ดังที่ได้ยืนยันอ้างอิงมาแล้วซ้ำซาก

เมื่อมีผู้เป็นพุทธยืนยันว่า ตนเองคือ“ความเจริญ”ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง รู้จบ“โลกุตระธรรม”ประกาศตัวตนขึ้นมาเป็น“ปรากฏการณ์จริง”ในช่วงพุทธศักราช ๒๕๐๐ นี้ ว่าตนเองคือ “อรหันต์แท้” คือ“โพธิสัตว์จริง”

ก็เป็นโอกาสดีมากประเสริฐยิ่งที่มี“ปรากฏการณ์จริง”ให้ชาวพุทธได้สัมผัสของจริงตรวจสอบพิสูจน์กันด้วย “ภูมิปัญญา”ของตนๆ แต่ละคนเอาเองกันจริง ๆ

อย่าให้ใครครอบงำความคิดของเราเป็นอันขาด

ดังนั้น เพื่อยืนยัน“ความจริง”อาตมาต้องเกิดมาชาตินี้ยุคนี้ปรากฏตัวเพื่อ“แสดงตน-ประกาศตน” ถึงขั้นยืนยันตนเองจริงจังก่า ตนคือ“ธรรมิกราช”ปานฉะนี้ นั่นจึงเป็นการประกาศ“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่สุดยิ่งใหญ่ นานหลายพันหลายหมื่นปีจะมีสักหน”ในโลกนี้ ที่จะเกิดขึ้นมาในกาล ซึ่งศาสนาของพระพุทธเจ้าสมณโคดมนี้ก็ผ่านพุทธศักราชมายาวนานเกินกว่าสองพันห้าร้อยปีแล้ว

มันจึงไม่ใช่เรื่องสามัญธรรมดาของ“อุบัติโลก”และไม่ใช่เรื่องสามัญธรรมดาของ“อุบัติธรรม”อันมีทั้ง“กาย”และมีทั้ง“จิต”ที่จะต้องมีการอุบัติ“ขึ้นมากันอย่างถ้วนจบครบ เหตุ-ครบปัจจัย-ครบโลก-ครบอดีต-ครบธรรม และครบปรากฏการณ์“โลกุตรธรรม”ขึ้นในโลก ที่จะต้องเกิดจริงมีจริงขึ้นมาในโลกอันถึงกาลละครบเทศะและครบฐานะแท้

อาตมาเกิดมาชาตินี้จึงไม่ใช่มีแค่คิด มีแต่คำพูด หรือมีแต่คำเล่ากันแต่ปาก อธิบายกันแต่ความหมายสู่กันฟังเท่านั้น

ที่ว่ามันต้องมีทั้งตัวบุคคลจริง มีทั้งพฤติกรรมของมนุษย์จริง มีทั้งวัฒนธรรมของสังคมที่แสดง“ความจริง”

อันมีลักษณะของอาริยะชั้นโลกุตระออกมาให้เห็นจริง ให้คนในโลกทั้งหลายสัมผัสได้ตรงตามหลักฐานยืนยัน อ้างอิงกับพระไตรปิฎก หรือกับตำนานที่สืบสานกันมา

“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่สำคัญยอดของความเป็น มนุษย์โลกุตระ เช่น เป็น“อรหันต์”อันเป็น“ความเกิดของ จิต(โอบปาติกโยนิ)” ซึ่งมันต้องมี“การเกิด”จริง ๆทางจิต ที่ ตรงตาม“พุทธสัจจะ”คือตรงตาม“ความจริงที่เป็นโลกุตระ ของพระพุทเจ้า” ว่า จิตตนเองได้เกิด“อรหัตตผล”เป็น ที่สุด ถึงขั้น“อรหันต์”ผู้“จบกิจ” นั้นอย่างไร? ไฉน?

อรหันต์คือ ผู้มี“ความจบกิจ(กตัง กรณียัง)”ของคนใน ศาสนาพุทธซึ่งเป็นการค้นพบ“ความจริง”สุดยิ่งใหญ่วิเศษ ถึงขั้นคนผู้บรรลุนิพพานมี“ความจบ”จริงได้สำเร็จนั้น ก็จะ“จบ กิจ”ในความเป็น“คน” ในความเป็น“อดีตา” ในความเป็น “เจ้าของจิตวิญญาณของตน” ในความเกิด-ความตายของ ตนที่จะเกิด-จะตายอยู่ในโลกหมุนเวียนอยู่ไปกับกาลอีก นานเท่าใดก็ได้ หรือจะสลายกายแตกตายกลายเป็นดิน น้ำไฟลมไปเลยก็ทำเองได้ เป็น“อมตบุคคล”

ก็เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบใน“สุข-ทุกข์”นี้เองว่ามัน เป็น“มายา” เป็นมาร เป็นซาตาน เป็นความงมงายหรืออวิชชา ที่ยิ่งใหญ่เกินกว่า“พระเจ้า”ของชาวเทวนิยมจะรู้จักรู้แจ้งรู้ จริง“ความจริง”นี้ จึงเป็น“สุขนิยม”ไม่มี“ความจบ”สัมบูรณ์ได้

ศาสดาของเทวนิยมทั้งหลาย แม้แต่มี“ความจบ”

ในความเป็น“คน” ก็ยังไม่สามารถรู้จักผู้แจ้งผู้จริงผู้จบ

เพราะ“ความรู้”ของลัทธิเทวนิยมนั้นยังออกจาก
กรอบของ“เขก-เขโก”ยังไม่ได้ จิตยังไม่มี“อัญญาธาตุ”

จึงยังไม่ใช่“วิสัย”ของชาว“เทวนิยม”จะรู้ได้ เพราะ
มันเป็น“อจินไตย”อยู่แท้ ทั้ง“กรรมวิบาก”ทั้ง“ฌานวิสัย”

ความรู้-ความจริงของ“พระเจ้า”ที่ชาวเทวนิยมทุก
ศาสนาและทุกศาสนา จึงไม่มี“ความจบ”ในการเป็น“คน-
อัตตา-จิตวิญญาณ-เทว-พระเจ้า-ปรมาตมัน”อยู่นิรันดร

ผู้มี“ความจบ”ในความเป็น“คน”นั้นพระพุทธรเจ้า
ตรัสรู้“ความจริง”ยิ่งใหญ่ที่นับเอาเริ่มตั้งแต่เป็นคนผู้“ดับ
อาสวะ”หมดสิ้นอย่าง“เที่ยงแท้”เป็น“นิตตะ”ได้ นับว่า
เป็นผู้มี“คุณวิเศษ” คือ ผู้“จบกิจ”เรียกว่าเป็น“อรหันต์”

“จบกิจ”ของ“อรหันต์”นี้สำคัญหนึ่งนั้น คือ จบ
เรื่อง“ความเป็นคน” ซึ่งใน“ความเป็นคน”หรือเป็น“มนุษย์”
ก็คือ สัตว์ที่มี“จิตสูง”กว่า“เดรัจฉาน”จึงสามารถศึกษา
ปฏิบัติให้ตน“จบกิจ”ใน“ความเป็นสัตว์”ที่เจริญเป็น“คน”
หรือ“มนุษย์”ได้สำเร็จแท้ ก็จะชื่อว่า เป็น“ผู้เจริญ”ก็คือ
“อาริยะ”แท้ผู้พ้นจาก“มิลักขะ”ได้สูงสุดถึงขั้น“อรหันต์”

ใน“ความเป็นจิต”ทุกสัตว์มี“กิเลส”มาก่อนทั้งนั้น
ผู้ยังมี“กิเลส”เต็มสามัญปกติ ยังไม่มี“ความเจริญ”
เลย จากความเป็น“สัตว์” จึงยังไม่ใช่“คน”หรือ“บุคคล”

ผู้เริ่มมี“ความเจริญ(อาริยะ)”จากความเป็น“สัตว์”

คือผู้มี“อารยธรรม”เริ่มเข้าสู่ความเป็น“คน”ก็มีถึง ๔ ชั้น ได้แก่ “โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหัตต์” ผู้“จบอารยธรรม”ได้ถึงชั้นที่ ๔ คือ ผู้เป็น“อรหัตต์”

“จบกิจ”ที่ว่านี้ จึงหมายถึง ผู้“จบกิจ”ความเป็นคนเป็นผู้มี“อมตธรรม” คือ มี“ธรรมฤทธิ์”ที่จะอยู่หรือตายในภพต่อไป ในชาติต่อไปจะเลือกเกิดอีก หรือเลือกตายไปเป็นดินน้ำลมไฟไปเลยเขาก็เลือกได้เองตามต้องการ

ทีนี้ก็ผู้“จบกิจ”อีกนัยสำคัญชนิดหนึ่ง ก็ชี้บ่งลงไปถึงขั้นปรมัตถธรรม คือ ผู้หมดกิเลสถึงขั้น“สิ้นอาสวะ”

“อาสวะ”เป็นเครื่องซึ่งครอบของความเป็น“อรหัตต์”

ครอบของความเป็น“อรหัตต์”คือ ผู้“ดับกิเลสในตน”ซึ่งนับเอาที่“อาสวะ”ในจิตตนหมดสิ้นได้ ผู้นี้ก็“อรหัตต์”

เริ่มนับ“อรหัตต์”ขั้นที่ ๑”กันก็ตรง“จบกิจ”ในความสิ้น“อาสวะ”สำเร็จจริง เริ่มนับเป็น“อรหัตต์”ระดับที่ ๑ ได้แล้ว

ซึ่งก็แค่ขั้น“อาสวะ”นะ! ที่เป็น“กิเลส”ตายดับสิ้นไปได้นั้น มันยังไม่ใช่“อนุสัย”ดอกนะ!

“อาสวะ”มีหลักสูตรศึกษาคือ “สังโยชน์ ๑๐”

ผู้ปฏิบัติตนกระทั่ง“สิ้นสังโยชน์ ๑๐”คือ“อรหัตต์” ส่วน“อนุสัย”นั้นเป็นเรื่องลึกต่อไปของ“โพธิสัตว์”ก็มี“อนุสัย๗”อีกที่หมุนรอบเชิงซ้อนลึกซึ่งยุ่ง ๆ ขึ้น เพราะ“อนุสัย”นี้มันเป็น“กิเลส”ขั้นสูงขึ้นไปของ“อรหัตต์”ระดับสูงจาก“อรหัตต์”ขั้นที่ ๑ ผู้ต่อ“โพธิสัตว์ภูมิ”

“อรรหันต์”ชั้นที่ ๑ จบสิ้น“อาสวะ”ก็“จบกิจ”ตนแล้ว
 ดังนั้น คนผู้มี“วิชา ๘”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”และปฏิบัติ
 ตนจน“จบกิจ”ใน“เจโตปริยญาณ ๑๖”ก็เป็นผู้สามารถตัด
 เครื่องผูกคือ“สังโยชน์ ๑๐”ได้ ก็หมดสิ้น“อาสวะ”

“กิเลส”ที่ลึกซึ่งละเอียดยิ่งขึ้นก็คือ “อนุสัย ๗”
 ต่อจากนั้นก็อาศัยพัฒนากันไปก็คือ “อนุสัย”
 ดังนั้น “การตายของกิเลส”ในความเป็นอรรหันต์“
 ชั้นที่ ๒”ขึ้นไปถึง“ชั้นที่ ๖”นั้นเป็นเรื่อง“อนุสัย ๗”ที่“พระ
 โภทิสัตว์”จะต้องจัดการให้ถึงที่สุดชั้น“อรรหันตสัมมาสัม
 พุทธเจ้า”ทีเดียว ก็เป็นหน้าที่ที่ท่านจะต่อภพภูมิยิ่ง ๆ ขึ้น
 ซึ่งหน้าที่ของ“พระโภทิสัตว์”จึงจะเรียนรู้ความเป็น
 “อนุสัย”ชั้นสูงที่สูงต่อจาก“อรรหันต์”ชั้นที่ ๑ ขึ้นไปอีก อัน
 เป็นคุณค่าที่เพิ่มสูงขึ้น ๆ ในเรื่อง“อนุสัย”ไปตามลำดับ ๆ

อาตมาเกิดมาชาตินี้ก็ขออนุญาตสาธยายเรื่องนี้
 ไว้ด้วยเพื่อความบริบูรณ์ที่ควรทำ ในการเกิดมาชาตินี้

“อรรหันต์”ชั้นที่ ๑ นับเอา“ที่สุด(อันท)”กันแค่“ดับ
 สิ้นอาสวะ”เท่านั้น อันเป็นภาวะชั้น“สวะ” กรอบที่กำหนด
 ก็คือ “สังโยชน์ ๑๐” ซึ่งต้องเริ่มตั้งแต่ความเป็น“กาย”

ส่วน“โภทิสัตว์”ยังดูแลจัดการกับ“อนุสัย”ที่เป็นราย
 ละเอียดของ“สยะ”ซึ่งประณีตกว่า“สวะ”สูงขึ้นต่อไปอีก
 สาธยายมาแล้วว่า “สก-สว-สย”นั้นต่างกันอย่างไร?
 เคยขยายความเรื่องนี้มาแล้วหลายครั้งครา

“สก” นั้นหมายถึงชั้นหยาบใหญ่ “โอพาริกอิตตา”
 “สว” หมายถึงชั้นกลาง “มโนมยอิตตา”-
 และ “สย” หมายถึงชั้นปลายละเอียด “อรูปอิตตา”
 (๑) “สก” คือ “ส + ก” หมายถึงความหยาบใหญ่
 จึงใช้ “ก” อักษรตัวแรกของพยัญชนะทั้ง ๒๕ ตัว
 พยัญชนะทั้ง ๒๕ ตัวนั้น แบ่งเป็น ๕ วรรค ได้แก่...

(วรรค๑) ก ข ค ฌ ง (วรรค๒) จ ฉ ช ฌ ญ (วรรค๓)

ฎ ฐ ฑ ฒ ณ (วรรค๔) ต ถ ท ธ น (วรรค๕) ป ฟ พ ภ ม

“ส” ที่เป็นพยัญชนะตัวที่ ๕ ของเศษวรรค ซึ่งเศษ
 วรรค ๘ ตัวนั้นก็คือ ย ร ล ว ส ห ฬ ° (อง)

“ส” ที่ใช้นำหน้าอักษรอื่นนี้ หมายถึง กับ, เป็นไป
 กับ, อันเป็นของตน, ตนเอง, ประกอบด้วย, เหมือนกัน
 และ “ก” ที่เป็นพยัญชนะตัวที่ ๑ ของทั้ง ๕ วรรค

“ก” ตัวนี้ หมายถึง พยัญชนะตัวต้นที่ใช้แทนภาวะ
 ต่าง ๆ มาทีเดียว ไม่ว่าจะ เป็นตัวตั้ง หรือตัวสะกด

ดังนั้น “สก” จึงเริ่มหมายถึง “อันเกี่ยวกับตัวเรา”

“สก” จึงเริ่มเป็น “อิตตา” ของตนที่หยาบใหญ่ที่สุด

“ก” ที่รวมกับ “ส” จึงคือ “อิตตา” ตัวตนตัวใหญ่ตัวแรก
 ที่คนจะต้อง “สัมมาทิฏฐิ” ทั้ง “ส” ทั้ง “ก” ให้ถ่องแท้

ส่วน “ว” เป็นพยัญชนะตัวที่ ๔ ของเศษวรรคทั้ง ๘

“สว” คือ “ส + ว” ชั้นกลาง ใช้ “ว” อักษรเศษวรรคตัว

ที่ ๔ ของเศขรวรรคทั้ง ๘ ก็ยังหมายถึง“ตัวตนของเรา”

แต่ขั้น“สว”นี่คือ ตัวตนของเราที่หมายถึง ภาวะไหลเลื่อนเข้าไปถึงความลึกภายในก็คือ“อาสวะ”

“ว”นั่นอักษรตัวที่ ๔ ของเศขรวรรค มีน้ำหนักทั้งน้อย ทั้งเบา ทั้งเล็ก ทั้งละเอียดกว่า“ส”ที่เป็นเศขรวรรคตัวที่ ๕ เป็น“ตัวตนของเรา”ชั้นกลาง ก็ใช้“สว”

และยิ่งอักษรเศขรวรรค ตัวที่ ๑ คือ “ย”ก็ยิ่งสูดน้อยนิดเบาบางเล็กละเอียด ที่เป็น“อนุ”ใน“ตัวตนของเรา”

และ“สย”คือ “ส + ย”ตัวตนของเราที่เป็นตัวแทนความเป็น“อิตตา”ปลายสุดเล็กน้อยละเอียดสุดจึงใช้พยัญชนะว่า “อนุ + สย”ก็คือ “อนุสย”

ซึ่งใช้“ย”ที่เป็นอักษรตัวแรกของ“เศขรวรรค”กันเลย

“ย”อักษรตัวที่ ๑ ของเศขรวรรคนี้จึงยิ่งสูดน้อยนิดสุดเบาบางสุดเล็กละเอียดกว่าอักษรตัวที่ ๔ ของเศขรวรรคคือ “ว” ที่มีสภาวะจริงอย่างสำคัญ

“อาสวะ”กับ“อนุสย”นั้นจึงยังมีนัยสำคัญยิ่งที่แตกต่างกันในความละเอียดประณีตเยี่ยมยอดขั้นสูงสุด ๆ

“อาสวะ”คือ การจรรจบของความเป็น“อรหัตต์”ที่นับแต่ความหมดสิ้น“กิเลส”อันเป็น“อาสวะ”เท่านั้น

ซึ่ง“อรหัตต์”ขั้นที่ ๑ ก็เป็นผู้สามารถทำ“ปรินิพพาน”เป็นปริโยสาน”แยก“กาย”ที่ตนอาศัยแตกสลาย“จบกิจ”ทำ“จิตนิยาม”ตนเองให้เป็นดินน้ำไฟลมไปเลยได้สำเร็จ

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ใน“กาย”จึงไม่มีสิทธิ์เป็น“อรหันต์”
 ความเป็น“กาย”ของ“อรหันต์”ที่ท่านทำ“กายแตก
 ตาย(กายัสสะเภทา)”ของตนเป็น“อวสาน” จึงสิ้น“คน”ในโลก
 นั่นคือ “อรหันต์”มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น
 เป็น“กาย”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ได้แท้ จึงสามารถดับ“อาสวะ”
 สิ้นสังโยชน์ ๑๐ ได้ ถ้าใครยัง“สัมมาทิฏฐิ”ใน“กาย”ไม่ได้
 แท้จริง ก็ดับ“อาสวะ”ให้หมดสิ้นไปไม่ได้หรอก

ศาสนาพุทธในยุคนี้ชาวพุทธได้เสื่อมไปกระทั่ง
 “มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”กันไปจนกระทั่งกล่าวได้
 ว่าทั้งนั้น ๆ กันแล้ว ดังนั้นแม้แค่“สก”ก็ไม่สามารถจะ“ผัน
 สกกายทิฏฐิ”กันเข้าไปถึงขั้น“สก”กันได้ง่าย ๆ

ขั้น“สว”ที่จะเป็น“อาสวะ”จึงไม่ต้องพูดถึงเลย

ยิ่ง“สย”คือ “ส + ย”ขั้นละเอียดยิ่งปลายสุด ที่ใช้
 “ย” อักษรเศษวรรคตัวที่ ๑ ของเศษวรรคทั้ง ๘ ก็ยังมี
 นัยสำคัญในความเป็น“กาย”อันเป็นเบื้องต้นแห่งพรหม
 จรรย์ที่ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”เริ่มจาก“ผันสกกายทิฏฐิ”ก่อน
 จึงจะสามารถที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงการแยก“กาย”แยก“จิต”
 โดยใช้“ผม,ขน,เล็บ, ฟัน,หนัง เป็น“กรรมฐาน ๕”ศึกษา
 “ธรรมนิยาม ๕” อันมี“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรม
 นิยาม-ธรรมนิยาม”บรรลุผลเป็น“อรหันต์”กันได้สำเร็จจริง

และแม้ที่สุด“เบื้องต้นปลาย”ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ
 กัน โดยมีการตรวจสอบด้วยหลักวิชา“วิญญาณฐิติ ๗” ที่

ใช้“กาย”ใช้“สัญญา”เป็นเครื่องสอบทานเป็นขั้นที่สุด

“กาย”จึงเป็น“สังโยชน์(ความเกี่ยวเกาะผูกพัน)”สำคัญ ข้อที่ ๑ และต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ใน“ธรรมนิยาม ๕”ที่จะแยก “กาย”แยก“จิต”ออกได้อย่างเป็นมรรคเป็นผล จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-ธรรมนิยาม” ซึ่ง จะปฏิบัติธรรมเริ่มจากการพิจารณาเรียนรู้“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ทำ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”บรรลุมรรคผล และต้องมี“วิญญาณฐิติ ๗” ตรวจสอบความบริบูรณ์ใน“กาย”ใน“จิต”ถ้วนสมบูรณ์

ส่วนผู้ที่เรียนรู้อรหันต์”ที่ต้อง“จบกิจ”ให้ได้ ไปอีกเป็น“อรหันตอนุโพธิสัตว์-อรหันตอนิยตโพธิสัตว์-อรหันตนิยตโพธิสัตว์-อรหันตมหาโพธิสัตว์-อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า” จึงจะเรียนรู้อันุสัย”ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

“อรหันต์”นั้นกำหนดกันที่“อาสวะ”อันเกี่ยวกับ “สังโยชน์ ๑๐”คือ ความเป็น“อาสวะ” ซึ่งเน้น“กิเลส”ที่เกี่ยวกับ“กาย”ภายนอก เป็นสำคัญ ชั้น“กามาวจร”

แต่“โพธิสัตว์”นั้นจะลึกจะละเอียดขึ้นไปอีก คือ กำหนดกันที่“อนุสัย ๗”คือ ความเป็น“อนุสัย” ซึ่งเน้น “กิเลส”ที่เกี่ยวกับ“รูปาวจร-อรูปาวจร”ที่เหลือในภายใน

ดังนั้น “อาสวะ”จึงเป็น“การจรรจบ”ของ“ความจบ” เป็น“อรหันต์”ที่สิ้น“อาสวะ”นั้น(๑)เท่านั้น

และ(๒)ถ้าเป็น“การจรรจบ”ของ“ความจบ”เป็น

“โพธิสัตว์”ก็สิ้น“อาสวะ”ด้วย เพิ่มการสิ้น“อนุสัย”ด้วย เช่น ชั้น“อาสวะ”ของ“กามฉันทะ”นั้น ก็เพียงเป็น “อรหันต์” แต่ถ้าเป็น“โพธิสัตว์”ก็จะ“สูงลิ่วเข้าไปเป็นชั้น “อนุสัย”ของ“กามราคะ” ดังนี้เป็นต้น

“อาสวะ”จึงเป็น“การสิ้น“สังโยชน์”ที่เป็น“กิเลส” ทั้งของ“อรหันต์” และของ“โพธิสัตว์”ก็ด้วย

ส่วน“อนุสัย”นั้น เป็น“กิเลส”ชั้นละเอียดอีกชั้น

“อาสวะ”จึงมี ๑๐ ชั้น ได้แก่ “สังโยชน์ ๑๐” เพราะ เป็นกิเลสต้นชั้นหยาบอยู่แค่ระดับ“สวะ” ที่เป็น“ตัวตน” นับเอาความเป็น“โลก”กับความเป็น“อัตตา”ในโลก“กามาวจร-รูปาวจร-อรูปราวจร”ทั้ง“๓ ภพ”ที่มีทั้ง“สักกายทิฏฐิ-วิจิกิจฉนา-สีลลัพท์ตปราคมาส-กามฉันทะ-พยาบาท-รูปราคะ-อรูปราคะ-มานะ-อุทธัจจะ-อวิชชา”

จึงต้องมีหลักปฏิบัติตั้งแต่ขั้นต้นเป็น“สังโยชน์ ๓”คือ“สักกายทิฏฐิ-วิจิกิจฉนา-สีลลัพท์ตปราคมาส”อันเป็น หลักใหญ่ของการปฏิบัติกำจัดกิเลสต้นหยาบเป็นขั้นต้น ใน“โลก”แห่ง“กามาวจร” กำจัดกิเลสที่เป็น“สวะ”ให้ได้ก่อน

เริ่ม“สังโยชน์ ๓”นี้ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ”ก่อนใดเลย ก็ คือ ต้อง“พินิจฉนาทิฏฐิ”ตั้งแต่ความเป็น“กายของตน” ได้แก่ “สัก”กับ“กาย” จึงจะชื่อว่า“พินิสักกายทิฏฐิ” เป็น ข้อ ๑ นั่นคือ ผู้ปฏิบัติธรรมขงพุทธศาสนาทีเดียว

หมายความว่า ต้องเป็นผู้“เข้าใจ”ในความเป็น

“สัก”ก็คือ “ในตนเอง”นี่เอง กับคำว่า “กาย” ก็คือ “ภาวะ ๒” ที่เริ่มตั้งแต่ “ภาวะภายนอก” กับ “ภาวะภายใน” หรือ “กาย” กับ “จิต” หรือ “รูป” กับ “นาม” ซึ่ง “ภาวะ ๒” นี้ต้องมีและต้องร่วมกันทำงานไปด้วยกัน ให้ “ถูกต้องต้องแท้” ก่อนอื่น

กระทั่ง “พันวิจิกิจฉา” เป็นข้อ ๒ และ “พันสีลัพท์ตปรามาส” เป็นข้อ ๓ ครบ “สังโยชน์ ๓” จึงจะกำจัด “กิเลส” อีก ๗ สังโยชน์ “นั่นให้หมดสิ้นไปครบ “สังโยชน์ ๑๐” เป็น “อรหัตต์” ได้ นับเป็นผู้หมดสิ้น “อาสวะ”

นี่คือ ชั้น “อาสวะ” ซึ่งสำคัญกันที่ “สวะ” ที่หมายเอาความเป็น “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” เลื่อนไหลเข้าไปให้ถึง “สภาวะนาม-รูปในตน” จนจัดการ “กิเลส” ชั้น “อาสวะ” ได้

ส่วนระดับ “สยะ” ก็จัดการ “อนุสัย” คือ กิเลสที่ลึกที่ละเอียดยิ่งขึ้นที่เป็น “ตัวตน” นับเอาส่วนเหลือจากการดับกิเลส “กามาวจร” ได้แล้วเป็นเบื้องต้น จึงจะกำจัดกิเลสส่วนลึกต่อไปใน “รูปาวจร-อรูปาวจร” ที่เป็นรายละเอียดของ “กามราคะ-ปฏิมะ-ทิฏฐิ-วิจิกิจฉา-มานะ-ภวราคะ-อวิชชา” ของชั้น “อนุสัย” ที่เป็นหน้าที่ของ “โพธิสัตว์” อีกที่

“อนุสัย” จึงมีแค่ ๗ ชั้น ได้แก่ “อนุสัย ๗” ที่ผ่านความเป็น “สวะ” มาจบกิจ “อรหัตต์” ได้แล้ว มี “ความรู้สังโยชน์ ๓” จัดการกำจัดกิเลสชั้น “อาสวะ” ได้พัน “สังโยชน์ ๑๐” แล้ว

ความเป็น “อาสวะ” จึงก่อนและหยาบกว่า “อนุสัย” ส่วนชั้น “อนุสัย” นั้นละเอียดและลึกกว่า “อาสวะ”

คนที่เรารู้จัก“อ้าว”กำจัดกิเลสอ้าว”ได้หมดสิ้นก็สำเร็จ“จบกิจ”ขั้นนี้นับเป็น“อรหันต์”หมายความว่าต่อไปจากนี้ ก็เป็นกิเลสของ“พระโพธิสัตว์”ที่ต้องจัดการกับกิเลสขั้น“อนุสัย”ของ“อรหันต์”ขั้นสูงกว่า“อรหันต์”ขั้นที่ ๑ ไปอีกเป็น“อรหันต์”ขั้นที่ ๒-๓-๔-๕” ที่สุดถึง“อรหันต์”สัมมาสัมพุทธเจ้า”ก็เป็น“อรหันต์”ขั้นที่ ๖”จบสุดยอด

และที่สุดแห่งที่สุดของการ“อ้าว”ทำงานเป็นขั้น“วิสัย” トラบที่ผู้นั้นยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็คือ ความเป็น“กุศลอนุสัย”ที่“เที่ยงแท้แล้ว(นิยตะ)”ซึ่งใช้ทำหน้าที่ช่วยรื้อถอนสัตว์ของ“โพธิสัตว์”ทุกคน

“อนุสัย”กับ“อ้าว”นั้นมีนัยสำคัญยิ่งอยู่อย่างนี้นัยสำคัญของ“สภาวะธรรม”ที่อาตมาสาธยายมานี้ อาตมามีของตนในตนเองแล้ว จึงนำมาสาธยายได้

อันเป็น“อภิญญา”ที่เป็น“สยง(เอง = เป็นเอง, มีเองแล้ว)”อย่างแท้จริง ตามที่อาตมาได้เปิดเผยตนมาแล้ว ด้วยตัวเอง ถึงวันนี้ก็พัฒนาไปตามการบำเพ็ญบารมีของอาตมา เริ่มมีภูมิไปหาความเป็น“อภิญญา”ซึ่งเป็น“โพธิสัตว์”ระดับ ๘”เพิ่มขึ้น ๆ ตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

อาตมาไม่ได้นำมาจากใครใดในชาตินี้ มีแต่จะนำพาคนที่ เป็น“โพธิสัตว์”ผู้นองทั้งหลาย และ“โพธิสัตว์”ผู้ถูกทั้งหลายได้ศึกษาบำเพ็ญตาม ๆ กันไปเป็น“ความจริง”

ในยุคมัยพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ก่อนที่อาตมาจะแสดงตัว

ขึ้นมา ชาวพุทธได้เสื่อมหนักไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระ”
กันจริง ๆ ซึ่งมันก็ตรงตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าที่
อาตมาได้้นำ“อาณิสฺสูตฺร”มาอ้างอิงกันแล้ว(พระไตรปิฎก เล่ม
๑๖ ข้อ ๖๗๒)กันอย่างมีปรากฏการณ์ยืนยันความเสื่อมกัน
อยู่โทนโท ใต้ง ๆ หลัด ๆ แม้ปัจจุบันวันนี้ก็สัมผัสได้แท้

นั่นคือ “ความจริง”ที่ยืนยันว่า ในโลกยุคนี้เสื่อม
จริง ก็คือ มีแต่“อหังต์เก้”หรือ“โพธิสัตว์เก้”กันแล้ว มัน
ไม่มี“อหังต์แท้” หรือ“โพธิสัตว์จริง”กันเลย

จนกระทั่งอาตมาเกิดมาในชาตินี้ สุดจำใจสุดจนใจ
จริง ๆ มันสุดจ้านจนจริง ๆ มันสุดวิสัยแท้ ๆ กับคนที่เสื่อม
แท้ ๆ ในยุคพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ศาสนาเป็นโลกียะก็เสื่อมยิ่ง

คนในโลกปัจจุบันยุคนี้ เห็นแต่“ของเก้” อธิบาย
สาธยายกันมาแต่“ความเก้” เชื้อถือกันแต่“อริยะเก้-
อหังต์เก้” ไม่รู้จัก“โลกุตระธรรม”ที่“สัมมาทิฏฐิ”กันจริง ๆ

สังคมนาพุทธมีแต่“ไสยศาสตร์-เดรัจฉานวิชา
และพิธีการย้งชีพของภิกษุสงฆ์เป็น“อาชีพ”เลี้ยงตนกันไป

เมื่อมี“ของจริงแท้”เกิดขึ้นมาแสดงตนเอง อธิบาย
สาธยายธรรมแท้ ๆ จริง ๆ กระทั่งมีคนเกิดมรรคผลบรรลุดุ
“อาริยธรรม”จริง มี“สมณะ ๔ เหล่า”จริงขึ้นมาได้แท้

แต่ชาวพุทธผู้ได้ถูกครอบงำทางความคิดกันจน
หลงผิดยึดมั่นถือมั่น“ของเก้”ว่าเป็น“ของแท้”สนิทยิ่งแล้ว

จึงยากสุดแสนยากจริง ๆ ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้

อาตมาขออภัยอย่างสูงอย่างมากยิ่งที่สุด ที่การ
พูดเปิดเผยในวันนี้ ต้องพูดเป็น“คำตรง”ที่ตรง“ความจริง”
ชนิด ๑๘๐ องศา เหมือนคนอวดตน อย่างไม่มีอาการ
อ่อนน้อมตน-ไม่มีการถ่อมตัวเลย ซึ่งอาจจะมองว่า
ไม่มี“กิริยาอาการแห่งความเป็นผู้ดีที่ควรมีในตน”เลยได้

เพราะอาตมาจำเป็น-จำเป็น-จำเป็น-จำเป็น-จำเป็น
เอา“ตนเอง”นี้แหละ“ตัวแท้” ที่จะยืนยันเป็นหลักฐานแห่ง
“ความจริง” มัน“สุดวิสัยแล้ว”จริงๆ ไม่มีทางเลือกแล้ว

เพื่อเปรียบเทียบกับ“ความไม่จริง”ที่คนยุคนี้ได้หลง
ม गयाเข้าใจเชื่อผิดๆ หลงเชื่อถือผิดๆ อยู่กับ“อรหันต์
เก้-ปราชญ์ปลอม”กันอย่างน่าสงสารสุดสงสารยิ่งนัก

มันจึงรู้“ความจริง”กันได้ยากสุดแสนยากยิ่งยอด
อีกด้วย ว่า อย่างไหนจริง อย่างไหนเก้ อย่างไหนแท้!!!

แต่มันก็เสื่อมกันจริงๆ ตามพระวณะพะยากรณ์
ของพระพุทธเจ้าสมณโคดม ดังที่อาตมานำคำตรัสใน
“อาถรรพ์สูตร”มาอ้างอิงยืนยันกันหลายครั้งหลายคราแล้ว

ต่อไปนี่คือ คำสารภาพของอาตมาผู้จำเป็น ที่เกิด
มาชาตินี้ จำต้อง-จำเป็นทำเช่นนี้ ในชีวิตที่เกิดมาปางนี้

ในพุทธศาสนายุคกึ่งพุทธกาล พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้คนที่
เป็นชาวพุทธได้เสื่อมไปจากเนื้อหาสาระชั้น“โลกุตระ”กัน
หมดแล้ว ไม่มีแล้ว มันเสื่อมกันสุดๆแล้ว มันมีแต่“อรหันต์
เก้” หรือมีแต่“อรหันต์”ที่ต้อง“เดา”เอาว่า ผู้นี้กระมังที่เป็น

อรหันต์??..!! ชาวพุทธไม่รู้จัก“อรหันต์จริง-โพธิสัตว์แท้”

อย่าลืมนะว่า ความเป็นอาริยบุคคล หรืออรหันต์นั้น
มันเป็น“โลกุตระธรรม”แท้ ๆ นะ!!! ไม่ใช่เป็น“คนดี”แค่นั้น

ต้องเป็น“คนผู้พ้นสุข-พ้นทุกข์”!!! ซึ่งเป็นโลกุตระ

เพราะ“พระอาจารย์”หรือผู้เป็นปราชญ์ทางศาสนา
พุทธยุคนี้ได้เพี้ยนผิดไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้า
ชนิด“กลับตาลปัตร” หน้ามือเป็นหลังมือกันเลยทีเดียว

จึงสอนผิด เข้าใจผิด เชื้อผิด หลงมกมายไปชี้คนผิด
ที่มีแต่“ความเก้”ว่าเป็น“อรหันต์” มันก็หลอกคนชัด ๆ

ซึ่งเขากล้าหลอกกันได้ถึงขั้นกล้ายืนยันผิดเพี้ยน
ไปได้ถึงขนาดยืนยันว่า ผู้บรรลุธรรมแล้วจะบอกใคร ๆ
ว่า ตนเองบรรลุธรรมไม่ได้เป็นเด็ดขาด

ถึงกับมีผู้พูดและเขียนว่า “ผู้บอกว่าตนบรรลุธรรม
นั้นแหละคือผู้ไม่บรรลุธรรม” มันก็ผิดสาหัสสากรรจ์แท้

อาตมาจึงจำเป็น-จำนน-จำยอม ไม่มีทางเลือกใด
อีกแล้ว จำใจต้องใช้“ตนเอง”นี้แลเป็น“เป้าให้ยิง”กันเลย

ถ้าอาตมา“เป็นของเก้”อาตมาถูกยิงถล่มหนัก ร่วง
แหลกกระจุยแน่นอน ไม่เหลือซากมาจนปานนี้แน่

ถึงวันนี้ ผ่านมาปานนี้ ถ้าอาตมา“ไม่ใช่ผู้มีอาริย
ธรรม-โลกุตระแท้”เป็นเกราะกำบังอยู่ยงคงกะพัน”กันจริง
อาตมาก็ตายสลายร่วงแหลกไปเป็นผุยผงแล้ว ไม่ยืนหยัด
ยิงยงหนังเหนียวอยู่กันถึงวันนี้ ถึงวินาทีนี้หรอก

อาตมาเขียนยันยันหยุดตนเองว่า มี“ความจริง” เป็น “คนจริง” สาธยายและประพฤติตนเองมาถึงพ.ศ.๒๕๖๖ นี้อาตมาก็ทำงานศาสนามานานเกินครึ่งของ ๑๐๐ ปี คือ ๕๓ กว่าปีมาแล้ว ขณะที่เขียนนี้ก็วันที่ ๒๐ ก.ค. ๒๕๖๖

มันมี“ความจริง”ปรากฏสภาพทั้งตัวอาตมาเอง ก็ทำงานย่นยง ๕๓ ปีผ่านมา ทั้งคนผู้เข้าใจ-เห็นดี-เห็นด้วย และมาปฏิบัติตามอาตมากระทั่งบรรลุมรรคผลจริง มี“อาริยบุคคล”เกิดได้จริงมี“โลกุตระธรรม”แท้ เป็น“ชาวอโศก”ถึงขั้นเกิดหมู่ชน“สาราณียธรรม๖”ที่เป็นสังคมาคน อยู่กันอย่าง“สาธารณโภคี” เพราะมีความจริงตาม“พุทธพจน์ ๗” มีลักษณะความเป็น“วรรณะ ๙”ให้สัมผัสได้ และพระพุทธรูปอื่น ๆ อีกมากมายยันยันตรวจสอบกันได้

แต่ยังมีคนผู้สามารถรับเอา“ความจริง”ที่เป็น“ของแท้-ของจริง”นี้ได้ นั่น จำนวนน้อยอยู่ ยังไม่มีมวลงมากพอ น้อยกว่า“ของเก้-ของปลอม”อยู่มากกว่ามากนักในโลก

แม้อาตมาได้ทำงานศาสนามาถึงวันนี้ได้พากัน เรียบรู้ปฏิบัติกระทั่งบรรลุเป็น“โลกุตระชน”กันได้จริง ปรากฏกลุ่มหมู่คนประชาชนขึ้นในสังคมาประเทศไทย ที่เรียกกันว่า “ชาวอโศก” ที่มีความประพฤติดำเนินชีวิต ตาม“พุทธคติ”อย่างเป็น“สัมมาทิฐิ”ที่ตนเข้าใจ แล้วนำมาปฏิบัติกัน ซึ่งบรรลุผลตรงตาม“มูลสูตร ๑๐”ก็ยืนยันได้

คำว่า “รากเหง้า”ที่บาลีว่า ”มูลกา” ทั้ง ๑๐ นี้หมาย

ถึง“รากของต้น”แต่ละ“ภาวะทั้ง ๑๐” ไล่เรียงกันเป็นลำดับ
 อย่างน่าอัศจรรย์ลดหลั่นกันไปตั้งแต่“รากเหง้า”ชั้น ๑ จน
 กระทั่ง“จบ”คือ สิ้นสุดของที่สุดถึงชั้น ๑๐ เป็น“อวสาน”

ซึ่งมันสุดสำคัญมากถึง ๑๐ ชนิด เป็น“มูลเหตุแห่ง
 ธรรม”ทั้ง ๑๐ กันทีเดียว ทั้งความเป็นเริ่มจุดต้น ทั้งความ
 เป็นผลสืบเนื่อง และทั้งความจบสุดท้ายแห่งสุดท้ายกันเลย

จากเริ่มต้น [๑]ความยินดี(คือฉันทะ)เป็นรากเหง้า(คือ
 มุลกา) [๒]การทำใจในใจ(คือมนสิการ)เป็นแดนที่จะให้จิตเกิด(คือ
 สัมภวะ) [๓]การกระทบกันถูกต้องสัมผัสกันของรูปกับนาม(คือ
 ผัสสะ)เป็นเหตุที่จะทำให้เกิด(คือสมุทัย) [๔]ความรู้สึกหรือ
 อารมณ์(คือเวทนา)เป็นที่ประชุมลง(คือสมโสมรณา) [๕]จิตตั้งมั่น
 (คือสมาธิ)เป็นประมุข(คือปมุข) [๖]ความตื่นรู้ทั้งกายภายนอก
 ทั้งใจภายในเต็ม ๑๐๐ เปอร์เซนต์(คือสติ)เป็นอำนาจในตน
 (อธิปไตย) [๗]ความฉลาดที่เป็นแบบพุทธต้องเป็นความรู้
 ครอบอายตนะ ๖ (คือปัญญา) เป็นความอยู่เหนือโลกและ
 เหนือออตตา(อุตตระ) [๘]ความหลุดพ้น(วิมุตติ)เป็นแก่น
 (สาระ) [๙]ความเป็นผู้อยู่เหนือการเกิดการตายของตนเอง
 (อมตะ)เป็นที่หยั่งลง(โศครา) จนกระทั่ง [๑๐]ความตายที่สิ้น
 รอบ(ปรินิพพาน)เป็นความจบสุดแห่งที่สุดอวสาน(ปริโยสาน)
 ชั้นแยกธาตุจิตวิญญาณของตนไปเป็นดินน้ำไฟลมได้เลย

หากไม่มีทั้ง ๑๐ ภาวะนี้ ครอบทั้งมรรคทั้งผล นั่นคือ
 “โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้าไม่ครบถ้วนบริบูรณ์แน่ ก็

ทำกิเลสอาสวะของตนให้หมดสิ้นไปไม่ได้เด็ดขาด

ผู้มีผลไม่ครบ“๑๐ ภาวะ”นี้ ก็บรรลู่“อรหัตต์”ไม่ได้
เช่น ผู้หลงไป“หลับตา”ปฏิบัติตามแบบเดียรฉัตร
จึงเป็นการแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ มิจฉาภิภูมิจึงอยู่แท้
เพราะไป“หลับตา”ปฏิบัติ ไม่มี“ผัสสะ”ภายนอก
เป็น“แดนเกิด(สัมภวะ)” มันก็ไม่มี“เวทนา”เป็นที่ประชุม
ลง(สมโสมรณา) แม้“สมาธิ”ที่เป็น“ประมุข”ก็เป็น“สมาธิ”ที่เกิด
ผลแบบไม่มี“เจโตปริยญาณ ๑๖”ซึ่งขัดอยู่บริบูรณ์แน่

“สติ”มันก็มี“ความตื่น”อยู่แต่ใน“ภวังคจิต”ภายใน
เท่านั้น มันก็ไม่มี“อำนาจ(อธิปไตย)”ถ่วงรอบที่มีใน“โลก”ทั้ง
ที่มีพร้อมใน“อตตตา ๓” โดยเฉพาะที่มีครบ“กาย”และ“จิต”

“ปัญญา”มันก็มีไม่ได้ เพราะ“ความรู้-ความฉลาด”
มันมีแต่เฉพาะ“ความรู้”ที่มีอยู่“ในภายใน”แคบ ๆ แค่ภายใน
ใจ ๑ เดียวเท่านั้น มันไม่มี“ความฉลาด”ครบ ๖ ที่เป็น
“ฉลายตนะ(อายตนะ ๖)”ทั้งภายนอก-ภายในพร้อม“จักขุ
ปัญญา ญาณ วิชชา อาโลก(โลกที่มีแสงสว่างตาหูจมูกลิ้นกายรับรู้)”

“หลับตา”ปฏิบัติจึงผิดออกนอก“ทวิปิ”ของพุทธ

“หลับตา”ปฏิบัติให้ตาย-เกิดล้าน ๆชาติ ก็สูญเปล่า
มันล้ทหินอกพุทธ “มิจฉาภิภูมิจึง” ๑๐๐% ...ขอเย็นยัน

จะให้อาตมาสาธยายกันไปถึงไหนหนอ! คนผู้
หลงผิด“หลับตา”ปฏิบัติธรรมกันทั้งหลาย จึงจะพอเข้าใจ
เห็นจริงได้ว่า “หลับตา”ปฏิบัตินั้นมันผิด มันไม่ใช่แบบ

พระพุทธเจ้าพาทำ มันไม่ตรงตามคำสอนพระพุทธเจ้า
จริง ๆ ตรวจสอดกันให้ถ่องแท้แบบคายดี ๆ ซัด ๆ เจน ๆ เกิด

ในยุคพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลกนั้น มันเป็นยุคที่
โลกยังไม่มี“ศาสนาพุทธ” ธรรมะที่เป็น“โลกุตระ”ยังไม่มี
ในโลก มีแต่“โลกียธรรม”ชนิดเดียวเท่านั้น

และความเป็น“โลกียธรรม”นั้น ล้วนมี“ธาตุรู้”ที่เป็น
“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“เนโก”ซึ่งเป็น“เทวนิยม”เท่านั้น
ทั้งนั้น “จิต”ยังหลุดพ้นจาก“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”ไม่ได้
ศาสนาที่ยังเป็น“เทวนิยม”ทั้งหลายนั้นชื่อ“โลกิยะ”
คำเดียวกัน ต่างเป็น“โลกิยะ”๑ เดียวก็“จริง”

แม้คำว่า“พระเจ้า”ก็ดี GOD ก็ดี ก็ยังร่วมใช้ภาษา
เรียกขานกันว่า “พระเจ้า”หรือ GOD ในแต่ละศาสนา

และเทวนิยมแต่ละศาสนา ต่างก็ยังมี“พระเจ้า”หรือ
GOD อยู่ใน“จินตนาการ”ของคนทั่วไป ยัง“ลึกลับ”ทั้งนั้น

“พระเจ้า”หรือ GOD ของ“เทวนิยม”พิสูจน์ไม่ได้
ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ ประเด็น“พระเจ้า”หรือ GOD
พิสูจน์ไม่ได้นี่เอง ที่คนในโลกนี้ด้วยกัน ยังไม่สามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยการ“สัมผัส”ของคนต่างก็มีตา,หู,
จมูก,ลิ้น,กายภายนอก และใจภายใน

“พระเจ้า”หรือ GOD ของเทวนิยมนั้นยังแค่อยู่ใน
“จินตนาการ”ของคนด้วยกันทั้งหลายเท่านั้น

“พระเจ้า”หรือ GOD มีแต่การยึดถือว่าเป็น“ความ

จริง”อยู่ใน“ห่วงความนึกคิด”หรือใน“จินตนาการ”กันอยู่

ไม่มีใครในโลกคนใดจะ“สัมผัสพระเจ้า”ด้วย“กายภายนอก”คือ “สัมผัสด้วยตาหูจมูกลิ้นโผฏฐัพพะ”แล้ว“ใจ”ก็เกิด“ความรับรู้ที่เต็มความจริง”เป็นวิทยาศาสตร์สมบูรณ์ของความเป็นคนทุกคนได้เลย แม้แต่“ศาสดา”เอง

แล้วก็“ยกไว้พิเศษ”เลยว่า “พระเจ้าไม่ใช่คน-ไม่ใช่มนุษย์” เพราะ“พระเจ้า”เป็น“สิ่งวิเศษที่สัมผัสไม่ได้”

แต่ก็ยืนยันนะว่า “พระเจ้า”คือ“จิตวิญญาณ”คือ“ธาตุรู้” คือ“นามธรรม” ทว่า“ไม่ทรงไว้(ธรรม)ให้สัมผัสได้”

ถ้ามันยังมี“พระเจ้า”ที่เป็น“สิ่งมี”จริง แต่“สัมผัส”ไม่ได้ มันก็ไม่สามารถถือว่าเป็น“ความจริง”ครบ“เทว”ที่เป็น“ภาวะ๒”อันมี“กาย”กับ“จิต”ร่วมกันอยู่เสมอแท้

“ความจริง”ที่เป็น“ความจริงแท้”ต้อง“ไม่ลึกลับ”

“พระเจ้า”หรือ GOD ของ“เทวนิยม”เดิรถีย์โลกีย์ทั้งหลายนั้น ยังมี“ความลึกลับ” คือ“สิ่งที่คนสัมผัสเห็นด้วยตา-ได้ยินเสียงด้วยการกระทบหู-ดมกลิ่นได้ด้วยจมูกสัมผัส-เกิดรสได้ด้วยลิ้นแตะะ-ใจรับรู้สึกได้ว่าเป็นร้อนอ่อนแข็งด้วยการสัมผัสทางกายภายนอก & ทวารไม่ได้เลย ก็เป็นวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์“ความจริง”กันสำเร็จไม่ได้

มันก็เป็น“ความจริง”เต็มที่ ๑๐๐ % ไม่ได้อยู่ซัด ๆ

“พระเจ้า”ยังคงครอง“ความลึกลับ”ที่เปิดเผยให้คน“สัมผัสความจริง”ด้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจของคนด้วยกัน

ทั้งหลายรับรู้ไม่ได้นี้ จึงทำ“ความจริง”ให้แก่“เทวนิยม”ไม่ได้

“พระเจ้า”ก็เป็น“ความลึกลับ”อยู่ใน“จิตนาการ”ของคนเท่านั้น มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จนตราบเท่าทุกวันนี้

“เทวนิยม”หลงเชื่อมั่นกันสนิทแน่ว่า “พระเจ้า” เป็น“ความจริง” ถึงขั้นเชื่อมั่นว่า “พระเจ้า”สร้าง“ความจริง”ทั้งหลาย ไม่ว่าจะเอกภพโลกอวกาศมหจักรวาลด้วยซ้ำ

เฉพะอย่างยิ่ง เป็นเจ้าของ“มนุษย์” เป็น“เจ้าของจิตวิญญาณในตัวมนุษย์”ทุกคนว่า เป็น“อัตตา”ที่“เที่ยงแท้”เป็น“ตัวตน”นิรันดร ที่สุด“มนุษย์”ทุกคนตายแล้วก็จะต้องไปอยู่สวรรค์กับ“พระเจ้า”ทั้งนั้น ... เชื่อกันอย่างนี้

ซึ่ง“ความจริง”ที่พระพุทธรเจ้าทรงค้นพบและตรัสรู้ เป็นวิทยาศาสตร์นั้น “มนุษย์”คือ“อัตตา”หรือ“วิญญาณ”ที่เป็น“พัฒนาการ”ของ“ธรรมชาติ”

“มนุษย์”หรือภาวะขั้น“วิญญาณ”นั้นเป็น“พัฒนาการ”ของ“ธรรมชาติ”ต่างหาก ที่วิวัฒนาการมาจาก“อุตุนิยาม” แล้วค่อยๆพัฒนาขึ้นเป็น“พีชนิยาม” แล้วจึงจะพัฒนาขึ้นมาเป็น“จิตนิยาม”ตามลำดับๆ

ทั้งๆที่“อวกาศมหจักรวาล”นั้นเป็น“ธรรมชาติ”อันมี“ดิน, น้ำ, ไฟ, ลม, อากาศกระทบกันเกิดพลังงาน” เพราะมี“โคจรรูป”ที่เป็น“กฎ”ของ“มหากฎ”“สัมพันธ์กันจึงเกิด“พลังงาน”ของ“มหากฎ”ทั้งหลายมาก่อน ยังไม่ใช่“ชีวะ”

กว่าจะพัฒนาจาก“มหากฎ”มาเป็น“ชีวะ”ก็เป็น“กฎ

คาม”เริ่มเป็น“พีชะ”หรือ“พีช”นั่นล้วนคือ“พัฒนาการของธรรมชาติ”ในเอกภพมาตามลำดับๆทั้งนั้น

จาก“มหาภูตรูป ๔”กับการเคลื่อนไหว”และมี“การกระทบกัน(สัมผัส)ขึ้น” ก็จะเกิด“พลังงาน” ตามขั้นตอนที่เป็น“อุปาทายรูป ๒๔” พัฒนาการของ“ภูต”ก็จะเจริญจาก“อุตุนิยาม”ขึ้นเป็น“ชีวะ”ขั้น“พีชนิยาม” ที่เป็น“ชีวะ”ระดับ“ภูตคาม”แล้วจึงจะพัฒนาขึ้นสู่“เจตภูต” แล้วจึงจะเป็น“ภูต”ที่พัฒนาขึ้นไปเป็น“ปาณะ” แล้วจึงจะเป็น“สัตตะ”พัฒนาขึ้นสู่ความเป็น“วิญญูณ” ล้วนเกิดจากเหตุกับปัจจัยปรุ่ดแต่กันขึ้นทั้งนั้น จากภาวะของ“อุตุนิยาม”สู่ภาวะ“พีชนิยาม”แล้วจึงจะพัฒนาขึ้นเป็น“จิตนิยาม”ได้

“จิตนิยาม”มี“พัฒนาการ”เป็น“ธรรมชาติ”มาฉะนั้น “ธาตุรู้”ขั้น“จิตนิยาม”นั้น มันไม่ได้เกิดก่อน“อุตุนิยาม”หรือก่อน“พีชนิยาม”หรอก ใน“ธรรมนิยาม ๕”คือการนิยามแบ่งเป็น ๕ สถานะ...“อุตุ-พีช-จิต-กรรม-ธรรม”

ซึ่งจาก“อุตฺธาตุ”คือ “อวกาศ”กับ“มหาภูตรูป”เป็นต้นก่อนจะพัฒนาขึ้นเป็น“ธาตุรู้”ขั้น“จิตนิยาม”เป็น“วิญญูณ”

ถ้าแม้คนผู้นั้นพิสูจน์ตนเองได้ว่า “ธาตุรู้”คือ“จิตวิญญูณ”ตนเอง “ตัวเราเองเป็นเจ้าของวิญญูณตนเอง”

รู้ว่า“อัตตา”ที่เป็น“จิตวิญญูณ”ไม่ใช่ของใครอื่นเลย แต่ๆนั้น“จิตวิญญูณ”เป็นของตนเอง” ตนเองจัดการได้เอง

ดังนั้น การกระทำ(กรรม)“ของใคร” ก็ย่อมเป็นของตน

เอง แม้ที่สุดตนเองจะทำ“กาย”ของตนแตกตาย”และทำ“จิต
ตน”ให้สูญสิ้นไปจาก“ธรรมชาติ”คือ“เอกภพมหจักรวาล”ที่
มันครองกาลอยู่นี้ “อรหันต์”สามารถทำได้สำเร็จทุก
องค์ นั่นคือ ทำ“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”ด้วย“นิพพาน๓”

และยังจะ“เกิด-ตาย ; ตาย-เกิด”วนอยู่ในโลกไปอีก
ยังไม่ทำ“นิพพาน๓”ให้“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ทำได้

แต่ชาวเทวนิยมยังพิสุจน์“กิจ”นี้ไม่ได้ ยังพิสุจน์
ตนเองทำ“นิพพาน”แบบมชาวลกุตระพิสุจน์แล้ว ไม่ได้

“อัตตา”หรือ“จิตวิญญาณ”ของชาวเทวนิยมนั้นเชื่อ
มันกันอยู่แต่ว่า พระเจ้า“เนรมิต”หรือพระเจ้าเป็นพระผู้
สร้าง“ทุกสรรพสิ่ง”ทั้งโลกทั้งคนทั้งสัตว์ทั้งวัตถุสิ่งของทั้ง
อวกาศ ทุกประดา“ความมี”ในเอกภพมหจักรวาลนี้วัน

แต่ท่านแยกแยะสิ่งทั้งหลายนั้นออกไม่ได้ แค่“ธรรม
นิยาม ๕” อันเป็น“การแยกกาย-แยกจิต”ออกให้ชัดเจนยิ่ง
เท่านั้น ก็จะสามารถ“หมดสิ้นสุข-ทุกข์”ได้แล้ว ท่านก็ยังไม่รู้

“ศาสดาของเทวนิยม”แต่ละพระองค์ต่างยืนยันกัน
ทั้งนั้นว่า พระเจ้าคือ “พระจิตวิญญาณ ๑ เดียว” คือ พระผู้
เป็น“เจ้าของธาตุรู้”ที่ยิ่งใหญ่ ท่านเป็น“เจ้าของ”ทุกสรรพ
สิ่งแต่เพียง ๑ เดียว คือ“พระเจ้า”เท่านั้นที่“จริง”ผู้อื่นไม่ใช่

“พระเจ้า”ทรงเป็น“เจ้าของความจริง ๑ เดียว” เป็น
“เจ้าของสรรพสิ่งทั้งหมดในเอกภพมหจักรวาล”เสียด้วย
แถมยึดถือว่า พระเจ้าเป็น“เจ้าของ”จิตวิญญาณทั้งหลายอีก

แต่“พระเจ้า”ก็แยกไม่ได้ว่า ในเอกภพมหจักรวาล นั้น มันมี“อื่น(อัญญ)”ที่ไม่ใช่“ตัวเรา(อัตตา)”ไม่ใช่“ของเรา”เลย มันเกิดก่อนเราซ้ำเสียอีก แม้แค่“รูปธรรม”ในมหจักรวาล ซึ่งเราก็ไม่จำเป็นต้องรู้ไปทั้งหมดเลย เพราะมันเป็น สรรพสิ่งของธรรมชาติหมุนเวียนปรุงแต่งกันอยู่นิรันดรแท้ ๆ

มันคือ “ธรรมชาติ”ของเอกภพออยู่ในกาลนิรันดร ธรรมชาติที่ยังไม่ใช่“จิตวิญญาณ”มีมากมายกว่า“จิต วิญญาณ”นักกว่านัก และธรรมชาตินั้นครองเอกภพมหจักร วาลอยู่แท้ แม้แต่“จิตวิญญาณ”ที่เป็น“พระเจ้า”ก็เป็นแค่ ส่วนหนึ่งของ“ธรรมชาติ”ที่“ตน”มีความเป็น“ตนเอง”นี้เอง จึงสามารถทำตนเองให้“สูญสลาย”ไปเองได้สำเร็จจริง

“ธรรมชาติ”นั้นมีทั้ง“มหาภูต-ช่องว่าง-ชีวะ-ภูตคาม- เจตภูต-ปาณะ-สัตตะ-মনะ-จิตนิยาม-มนุสสะ-มิลักขะ- อารียกะ”ไปตามกาละ-เทศะ-ฐานะ

หากใครสามารถพิสูจน์“ความจริง”ของ“อัตตา”หรือ “ตัวของตนเอง”ที่มี“ภาวะ ๒ (เทว)”ได้ว่ามัน“ปรุงแต่งกันอยู่ด้วย “จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”เท่านั้น นอกนั้นก็เพียง“กิเลส” ที่มันเป็น“ตัณหา”และ“อุปาทาน”นี้แลคือ “ตัวโง่(อริชชา)แท้ ของตนที่ทำให้เกิด“ความยังมีตัวตน”อยู่ในธรรมชาติกับกาล

คนผู้สามารถพิสูจน์“ตนเอง”ด้วยการทำ“ตนเอง”ให้ แยกธาตุจิตตนเอง“สูญสลาย”ปรินิพพานเป็นปริโยสานได้จึง จะเป็นผู้มี“ปัญญาอันยิ่ง”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ“ตนเอง”สิ้นสุด

พระศาสดาของเทวนิยมทั้งหลายมี“คัมภีร์”มาสอน แต่“พระศาสดา”กลับไม่รู้ว่า “ตนเอง”ว่าเป็น“เจ้าของ” พระคัมภีร์หรือ“เจ้าของ”คำสอนที่ตนเองเอามาสอนนั้นนั้นแท้ ๆ นั้นแหละก็คือ ตนยึดเป็น“ความรู้-ความจริง”อันมีในตัวเอง เป็นใหญ่ ๑ เดียวแท้ ๆ แต่ไปบอกว่า เป็นของ“พระเจ้า”

ศาสดาของเทวนิยมทั้งหลายในโลกมากมายหลาย ศาสนายัง“ยืนยันมั่นคงตรงลงไปเลยไม่ได้”ว่า “ความรู้-คำสอน”ที่ตนเองนำมาสอนนั้น เป็น“ของตัวเอง” เพราะไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อจินไตย”คือ “กรรมวิบาก” จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ความรู้-คำสอน”เป็น“ของตน”

ศาสดาเทวนิยมยังหลง-ยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ความรู้-คำสอน”เป็นของ“พระเจ้า” นั้นที่แท้เป็น“ตัว ตนทำนองเอง” เพราะยังไม่สูงสุดเป็น“๑”เดียวแท้จริง ยังพึ่ง “ผู้อื่น” มันก็ยังมี“ภาวะ ๒” คือ “ตัวเราเอง(อดีต)”กับ“เงา”

“ความรู้”ของศาสดาเทวนิยมทั้งหลายจึงเป็น“เงา” ที่ทำนองก็ไม่ว่า ต่างเป็น“ความรู้-คำสอน”ของแต่ละศาสดา

เพราะศาสดาเทวนิยมยังไม่มีปัญญาใน“กรรมวิบาก” ไม่รู้ว่า “ความรู้-คำสอน”นั้นคือ ของตนเองที่สะสม มาด้วย“กรรมวิบาก”ของตนเองแท้ ๆ ไม่ใช่ของใครอื่นใดแน่

แม้จะเป็น“ความรู้-คำสอน”ที่เป็นแค่“โลกียธรรม”ทั้ง นั้น ยังไม่ใช่“โลกุตระธรรม”ก็ตาม ก็ยังไม่รู้ว่า “เงา”นั้น ๆ ของ ศาสดาเองแต่ละองค์ มีใช่ของ“พระเจ้า” มีใช่ของ“ผู้อื่น”เลย

จึงยืนยันว่า ศาสดาเทวนิยม ไม่รู้ทั้งตนเองทั้งพระเจ้า
 เมื่อไม่มี“ปัญญา”รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริง”ของภาวะ
 ๒” ยังหลงติดอยู่กับ“เทว” ก็มีแค่ความรู้ที่เป็น“เชิงโก”เท่านั้น
 “เชิงโก”คือ “ความรู้”แบบ“โลกียะ”แต่เพียงอย่างเดียว
 ส่วน“ปัญญา”นั่นคือ “ความรู้”ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงทั้งที่
 เป็น“เชิงโก”คือ“โลกียธรรม”และทั้ง“โลกุตระธรรม”ที่เป็น“ปัญญา”
 “พระศาสดา”ก็คือ ผู้นำ“พระคัมภีร์”มาประกาศแต่ผู้
 เดียว แต่ก็ยังแยกตนเองเป็น“พระบุตร”ของ“พระเจ้า”

จึงไม่รู้ว่ “พระเจ้า”ก็คือ“ภาวะ๒”เป็น“จิต”ตนเองแท้
 ยังหลงผิดว่า “อิตตา”กับ“พระเจ้า”เป็นของ“ผู้อื่น”

คำว่า “พระบุตร”องค์เดียวของ“พระเจ้า”นี้แลคือ
 ความเป็น“๑เดียว”ที่“พระศาสดา”ไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง
 ว่า ที่แท้นั้น“พระเจ้า”หรือ“ตัวศาสดาเอง”ก็คือ “๑ เดียวกัน”

“คัมภีร์”ก็เป็นของ“ตัวเอง”ที่สะสมของตนมาเองแท้ ๆ

แต่เพราะ“ศาสดา”ไม่รู้“กรรมวิบาก”ของตนที่สะสม
 สัมภารวิบากทั้งหลายมาเป็น“ความรู้”ในตนเป็นคัมภีร์ตนเอง

เพราะไม่มี“ปัญญา”รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น๑ เป็น๒

กระนั้น “คัมภีร์คำสอนของพระเจ้า”แต่ละศาสดา

แต่ละศาสนา ก็แตกต่างกันไปคนละคัมภีร์คนละคำสอน

เพราะชาว“เทวนิยม”พิสูจน์ไม่ได้ว่า “พระศาสดา”

ในโลกที่มากมายหลากหลายองค์ คือ “มนุษย์”ในโลกกัน
 ทั้งนั้น ที่แตกต่างกันไปตาม“ศาสดา”ของแต่ละ“ศาสนา”

นั่นคือ ความมี“ภาวะ ๒”อันแตกต่างกันไปหลากหลายมากมายเหลือล้นในเอกภพมหาจักรวาลของกาล

พระเจ้าแต่ละศาสนาเป็น“เจ้าของคัมภีร์” ศาสดาแต่ละพระองค์เป็นผู้เผยแพร่เป็น“คำสอน”ของ“พระเจ้า” แต่ละองค์ของแต่ละ“ศาสนา”ที่เป็น“เทวนิยม” จึงมีแตกต่างกันไปมากมายหลากหลายศาสนาอยู่ทุกยุคทุกสมัยของกาล

เมื่อศาสดาผู้ยังมีตัวตนอยู่ก็ยึดตัวยึดตนของแต่ละศาสนา ถ้ายึดแรงมากถึงขั้นชิงดีชิงเด่นกันขึ้น ก็มี“ศาสนา”หนึ่ง กับอีกศาสนาหนึ่งทำสงครามกัน ถึงขั้นฆ่าฟันฆ่าแกงกัน ประหัตประหารชีวิตกันแบบโลก ๆ ก็มีกันได้

ศาสนาพุทธที่เป็น“อเทวนิยม”ไม่เคยมีสงครามถึงขั้นรบราฆ่าฟันกันเอง หรือรบราฆ่าฟันกับศาสนาอื่น

พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นในโลกที่ยังไม่เคยมี“โลกุตระธรรม”มาเลย เมื่อเริ่มเปิดเผยขึ้นมาในโลก ตั้งแต่โลกยังมีแต่คนโลกียะ ซึ่งในโลกยุคนั้นมันมีแต่“ความรู้”ที่เป็นแค่“เทวนิยม”และมี“ธรรม”กันแต่“โลกียธรรม” ๑ เดียวเท่านั้น

และเทวนิยมก็มีมากมายหลากหลายศาสนาอยู่แล้วในโลก แต่ละศาสนาเทวนิยมก็ล้วนยังอยู่ในกรอบ“โลกียธรรม”คือ ยังออกจากกรอบ“ความรู้-ความฉลาด”ที่มีแค่การเวียนรู้ปฏิบัติตน“ละชั่ว-ทำดี”กันเท่านั้น ทั้งนี้

ซึ่ง“เทวนิยม”ยังไม่มี“ความรู้อื่น(อัญญะ)-ความเห็นอื่น(อัญญะ)”ที่แปลกแยกแตกต่างไปจาก“ละชั่ว-ทำดี”เลย

เฉพาะอย่างยิ่งใน“ความรู้-ความฉลาด”ของชาว
เทวนิยมที่ยังยึด“พระเจ้า”อยู่ จะยังไม่มี“แวนไหวแห่ง
ความฉุกคิดเลยว่า คนนั้นอวิชชาใน“สุข-ทุกข์”สุดสำคัญ

“เทวนิยม”จึงยังมี“ความรู้-ความฉลาด”ที่ยังติดอยู่
ในกรอบของ“สุข”(สุขนิยม) ก็มี“ทุกข์”คู่หูสุขอยู่ด้วยนิรันดร

“เทวนิยม”จึงยังมี“ความรู้-ความฉลาด”แค่“เงโก”นี้
เองที่เป็น“โลกุตระ”ไม่ได้ ออกจากกรอบ“โลกียะ”ไม่ได้

“โลกุตระธรรม”จึงเป็น“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ
“จิตวิญญาณ”ได้ชัดว่า มันเป็น“แค่“ธาตุรู้”ที่โง่หลง“สุข”

เมื่อสามารถพิสูจน์“จิตวิญญาณ”นั้น ที่แท้คือ
“ตนเอง”หรือ“อัตตา”เต็มไปด้วย“ความโง่”หลงยึดด้วย
อุปาทานในความเป็น“สุข”ที่แสนวิปลาสจริง ๆ เพราะ
แท้ ๆ มันคือ“ทุกข์”ที่เป็น“มายา”หลอกตนเองมานานแสน
นานเหลือเกิน กว่าจะได้ฉุกคิดรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัจจะ”นี้

และ“ความรู้-ความฉลาด”ที่เยี้ยมยอดียิ่งกว่าก็คือ
แท้ ๆ นั้น“สุข”มันไม่จริง มันคือ“ทุกข์”ที่เป็นมายาอยู่ยิ่งยอ

เมื่อผู้มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกียสุข”และทำ
ตนให้หลุดพ้น“จาก“โลก”มายาอันเป็น“โลกียะ”สำเร็จ ก็
เป็น“นิพพาน” และเป็นผู้หมดสิ้น“อัตตา” เข้าถึง“อนัตตา”

“โลกียะ”คือ “โลก”ที่มี“การเวียนวน”เสพสุข-เสพ
ทุกข์”อยู่กับ“สิ่งสมมุติของชาวโลก” ไม่หมดสิ้นสุข-ทุกข์”
ไปจาก“จิต”ได้อย่างยั่งยืนถาวรตลอดกาลนิรันดรอวิชชา

“โลกุตระ”คือ “ความหลุดพ้นไปจากโลก” นั่นคือ
 สถาปสุญญไปแล้วจากโลกนั้นๆ เป็นการหยุดจบ“การเวียน
 วน”เสพสุข-เสพทุกข์อยู่กับ“สิ่งสมมุติของชาวโลก”แล้ว

“โลก”คือ “ความเวียนวน” ก็“เวียนวนเสพสุข-เสพ
 ทุกข์”นี้แหละ ที่คนเป็นกันอยู่ เพราะอวิชชานิรันดรกันอยู่

ถ้า“มีความสามารถ“อ่านจิตของตนเอง”ออก ใน
 ขณะที่เรากำลัง“สัมผัสรูปภายนอก” ด้วยตาที่ดี หูที่ดี
 จมูกที่ดี ลิ้นที่ดี กายภายนอกก็ดีอยู่หลังๆนั้น เช่น ตา
 กระทบอาหารที่กำลังกิน แล้วมี“ความรู้สึก”คือ มี“เวทนา”
 รู้สึกในจิตของเราปัจจุบันนั้นว่า เรากำลัง“อร่อย”

“ความรู้สึก(เวทนา)”ที่อร่อยอยู่ในจิตขณะนี้แหละ
 คือ “สุข”ที่เป็น“ผีหลอกตัวร้าย”กำลัง“หลอกผู้อร่อย”และ
 ผู้มี“สุข”อยู่หลังๆ ณ บัดนี้ โทนโท โต้้งๆ มี“ตัวจริงของผี”อยู่

ผู้เห็น“ผี”ตัวเก๋นี่โต้้งๆในขณะที่สัมผัส“ผีในปัจจุบัน
 ชาติ”นั้นๆกำลังเกิดอยู่ ก็คือผู้เห็น“อาการสุข(สุขเวทนา)”ใน
 จิต”ของตนเองนี้เอง และรู้จักรู้แจ้งว่า มันคือ“ผี” ก็“รู้จริง
 ใน”ผีหลอก”ตัวนี้ ที่มันหลอกเราอยู่จริง ๆ

นี่คือ “ผี”แท้ ที่“คนมีปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

เพราะคนผู้ปฏิบัตินี้เริ่มรู้จักรู้แจ้งมันตามจริงที่เรา
 มี“สัมมาทิฐิ” ซึ่งเป็น“ความเห็น-ความเข้าใจ”นำมาแล้ว
 แล้วมาปฏิบัติ“อแปณณกปฏิปทา๓”เป็น“สัมมาปฏิบัติ”กัน
 อีกก็เกิด“สังกรรม ๗-ฌาน ๔-วิชา ๘”ที่เป็นสภาวะธรรม

จริง ก็เกิด“ปัญญา ๘”ในจิตของผู้บรรลุผลธรรม

จึงมี“ปาทหาริย์”ตาม“คำสอน”ของพระพุทธเจ้าได้รู้
 จักรู้แจ้งรู้จริงในตัวผี-ตัวหลอก”เกิด“ปัญญา”ตรงจริงมีจริง
 เป็น“ปาทหาริย์แบบพุทธ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑-๓๔๒)

ผู้มี“ปัญญา”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ผี”ถูกต้องถ่องแท้
 ฉะนั้นคือ “การเห็นผี”ที่เป็น“นามธรรม”ถูกต้อง
 เป็น“อนุศาสนิปาทหาริย์” ไม่ใช่ผิดเพี้ยนไปเห็นเป็น“รูป
 ธรรม”ของเก้-ตัวปลอม”ที่เป็น“อุปาทาน”โง่ ๆ กันอยู่

มันเป็น“นามธรรม”ที่หลอกตนเองอยู่ใน“ตนเอง”
 “ผี”มันเป็น“นามธรรม” ไม่มีรูปของร่างสรีระดอก
 ซึ่ง“ผี”ตัวนี้แท้คือ “มายา”หรือ“มาร”ตัวหลอกกัน
 จริง ๆ ที่“ปัญญา”พระพุทธเจ้านั้นมี“ธรรมฤทธิ์สุดพิเศษ”

เมื่อรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ผี”ว่าเป็น“ของเก้”มันก็คือ “ตัว
 เอง”นั่นเองเกิด“ปัญญา”ขึ้นมาจริง

“ผี”มัน“ของเก้” เช่น“รสอร่อย”นั้นมันไม่จริง พอ
 ฝัมนรู้ตัวว่า คนผู้มี“ปัญญา” เห็น”มัน มันก็จะกลัว
 “ปัญญา”ลนลาน รับหายตัวแวบไป

ผู้ใดมี“ปัญญา”ในตัวเอง สามารถรู้แจ้งเห็น“ผี”ใน
 ตนที่กำลังเกิดอยู่ว่า “ผี”ที่เป็น“ความโง่อยู่(อวิชชา)”แท้ ๆ
 ของตนมันกำลัง“หลอกตนเอง”อยู่ ...นี่คือ “ปัญญา”

ฉะนี้แท้ คือ “ผี”เก้ ๆมันคือ“ความเก้”ชัด ๆอย่างยิ่ง
 ของธรรม(ปรมาตธรรม) ที่ผู้มี“ดวงตาแห่งธรรม”จะสามารถ

“เห็นธรรมในธรรม” ไม่ใช่ไปเห็น“นามเป็นรูปเป็นร่างของผีหลอก”แยกเขี้ยวยิงฟันหลอก แล้วหลง“ผีเก้”ว่าเป็น“จริง”

เมื่อคนผู้ใดยังไม่มี“ปัญญา”ก็ยิ่งเห็นผิดเพี้ยนไปจาก“สัจจะ”กันอยู่ ก็เป็นปกติที่ปุถุชนสามัญเห็นธรรมดา

ผู้ปฏิบัติ“ธรรมในธรรม”จะต้องมี“กายภายนอกสัมผัสผัสสรูปภายนอก”ที่เป็นดินน้ำไฟลมช่องว่างอากาศสัตว์บุคคล แล้วมี“กายภายใน”ต่อเนื่องเข้าไปให้เจ้าตัวผู้ปฏิบัติธรรม จะต้องมิให้ตนอ่าน“ของจริง”ครบถ้วน จึงจะ“อ่านอาการนี้ในจิตใจ” ณ บัดนั้น ให้ไวกทันในปัจจุบันนั้นได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันจริง ๆ จึงจะ“เห็นภาวะจริง”ของ“ภายในกาย”ที่ตนมีจริง เป็น“ภาวะที่เกิดจริงมีจริง”อยู่ต้ง ๆ ในบัดนั้น ว่า“ผี”คือฉะนี้

ไม่ใช่ปฏิบัติ“หลับตา”หรือ“ปิดหู”ไม่ให้รับรู้“ภายนอก”ไปเสีย แล้วปฏิบัติ“ปั้นกาย ๓”ขึ้นมา“เก้ ๆ”ภายในจิต“หลอก”ตนเองว่าเป็นความเก่งที่สามารถปั้นเทวดา บันพรหม แท้ ๆ นั้นปั้นผีครบ“นิรมานกาย-สัมโมคคกาย-อภิสสมาณกาย”อยู่ใน“ภวังค์”หลอกตนหลอกผู้อื่นที่โง่กันไป

“นิรมานกาย”คือ กายที่แปลงขึ้นเอาเอง, กายสร้างขึ้นเอาเอง, กายทำขึ้นมาหลอกตนเอง

มันก็คือลม ๆ แล้ง ๆ ที่“เนรมิต”ขึ้นมาหลงว่าเป็น-ว่ามีกันอยู่ ซึ่งที่แท้ตรง“สัจจะ”แล้ว มันล้วนเป็น“อุปาทาน”มันก็กิเลสของคนโง่ที่ต่างไป“โง่”หลงมันกันอยู่เองทั้งสิ้น

“สัมโมคคกาย”คือ กายที่บริโภคร่วมกัน, กายที่อยู่

ร่วมกันของบรรดา“คนโง่”ที่ยัง“อวิชชา”มี“อุปาทานหมู่”

“อภิสสมานกาย”คือ กายที่ไม่เห็น-ไม่ปรากฏอะไร, “กาย”ที่ไม่มีอะไรให้เห็นได้เลย แต่“คนโง่”ก็“โง่”ยิ่งกว่า “ความโง่”ใด ๆ จึงเอา“ความไม่มี”มา“มี”หลอกตนเองอยู่

ซึ่งล้วนเป็นอุปาทาน“หลอกตนเอง-หลอกผู้อื่น”อยู่ หรือยิ่งหลอกตนเองร้ายหนัก“เห็นผีเห็นเทวดา”ที่เป็น“นามธรรม”แท้ ๆ ก็ไปวิตถารพิกลพิการจนถึงขั้น“ผี”มีรูป“เทวดา”มีตัวตนปรากฏทางตาก็เห็นอยู่ภายนอกกาย”กัน มีร่างมีโฉมกายปานนั้น มันก็ยิ่ง“สัญญาวิปลาส-ทิฏฐิวิปลาส-จิตวิปลาส”กันไปใหญ่ สิ่งไม่เป็นตัวตนก็เป็นตัวตน

มีคนอวดเก่งตั้งตนเองว่า เป็นผู้วิเศษเขียนรูปปั้นร่างด้วยวัตถุต่าง ๆ ขึ้นมาเป็น“ผี”หลอกกันให้หนักหน้ายิ่งขึ้น ไม่ว่าจะ“รูป” ไม่ว่าจะ“นาม”จึงยิ่งเกิด“ผี”ขึ้นมา“หลอก”กัน

จนกระทั่งสร้าง“ความโง่-ความฉลาด”ขึ้นมาใส่จิตคน ครอบงำทางความคิดคน ให้“ปั้น”ภาวะที่“ไม่มี”เป็น“มี” ขึ้นมาหลอกกันแท้ ๆ แต่สักจะมันคือ “อุปาทาน”

“ผี”หลอกมีตั้งแต่รสอร่อย ความสนุกสนาน ความงามความสวย ความเก่ง ความเลิศเลอสารพัดด้าน ความมีอำนาจ ฯลฯ ความยิ่งใหญ่เป็นเจ้าโลก หลงกันจริง ๆ ว่า“จริง”

“ลืมตา”เห็นก็ค่อยยังชั่ว ที่สามารถเห็น สัมผัสด้วยตา หูจมูกลิ้นกายภายนอก-จิตภายใน ซึ่งยืนยันกันกับคนด้วยกัน บอกความเป็น“ผี”เป็น“คน”เป็น“อาริยะ(คนเจริญ)”เป็น

“มิลักขะ(คนเถื่อน)” แก่กันและกันสัมผัสด้วยกายด้วยจิตได้จริง

“หลับตา” ปฏิบัติผู้“เห็นรูปร่างของผีของเทวดา” ทั้ง ๆ ที่“ผี”ก็ดี “เทวดา”ก็ดี ต่างก็รู้กันทั้งนั้นว่าเป็น“นามธาตุ-นามธรรม” แต่ก็วิปลาสกันไปว่า “ผีมีร่าง-เทวดามีรูปโฉม” แต่เขาแยก“ภาวะ๒”เป็น“รูป”เป็น“นาม”ไม่ออก

เขาหลงเชื่อว่า “นิรมาณกาย-สัมโมคคกาย-อภิสสมานกาย”นี้แหละ“มีจริง” แล้วเชื่อเลยเถิดผิด ๆ กันว่า “นิรมาณกาย-สัมโมคคกาย-อภิสสมานกาย”จะเกิดมรรคผลทางธรรมแบบพระพุทธเจ้า“ มันก็โง่มีदनัก” ย้ำซ้ำอีก

เช่นนี้เองคือ “มิจฉาทิฏฐิ”แท้ ที่ชาวพุทธในยุคนี้เป็นกันผิด ๆ มีความเข้าใจผิดกันส่วนใหญ่ของชาวพุทธ

จึงยืนยันชัด ๆ เจน ๆ ว่า ชาวพุทธยุคนี้มี“ความเสื่อม”จริงตรงคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าใน“อาถิสสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒)ว่า “ชาวพุทธจะเสื่อมจากโลกุตระ”

แน่นอนว่า “ผู้เสื่อม”เขาไม่ยอมรับว่า“เขาเสื่อม”หรือทว่า เว้นแต่ผู้ไม่ยึดตนหลงตนจัดหนัก พอมีปฏิภาณไหวพริบอยู่

ชาวพุทธที่มี“ความเสื่อม”ในเรื่อง“โลกุตระ”ตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้านี้ มันเกิดจริงเป็นจริงให้เห็นให้สัมผัสกันได้ดัง ๆ อยู่แท้ ๆ ว่า มัน“เสื่อม”กันจริง ๆ แม้แต่ผู้ที่นับถือกันว่าเป็น“ปราชญ์”กันปานนั้น ก็ไม่มี“โลกุตระ”พอซึ่งอาตมาเกิดมาชาตินี้จึงจำเป็นจำยอมจำนนต้อง

ให้ผู้ยังเข้าใจไม่ได้หรือเข้าใจผิด“ดำ”ว่าอาตมาสารพัด

อาตมาจำต้องยอมจำนนกล่าวความจริง ตามจริง
ทั้งหลายว่า อาตมาคือผู้มีจริงเป็นจริงใน“โลกุตระธรรม”
จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข”กับ“ทุกข์”ที่เป็น“ภาวะ๒”ของความ
เป็น“สัตวโลก”โดยเฉพาะความเป็น“มนุษย์”ที่เป็น“เทว”
แท้ และมี“จิตนิยาม”ที่ประกอบด้วย“สุข”กับ“ทุกข์”
ปรากฏอยู่จริง เชื่อเชิญให้ผู้มี“ภูมิธรรม”แท้พิสูจน์กันได้

ผู้มี“ปัญญา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย-จิต”ของ“เทว”
“กาย”นั้นต้องมีทั้ง“ภายนอก”จึงจะมีทั้ง“ภายใน”ได้
“ภายในกาย”นี้แหละที่เป็น“รูป(สิ่งที่ถูกรู้)”ให้ผู้ปฏิบัติ
“สติปัญญา ๔”ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะจริง”ที่เรียกว่า
“เวทนา” อันคือ “นาม(ธาตุรู้ของผู้ปฏิบัติ)” ที่เป็น“ความรู้สึก”
ปัจจุบันนั้นๆ “ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ทุกข์”อย่างเป็น
“ปรมาตถธรรม” และสามารถ“ดับเหตุ”ที่“โง่”หลง“สุข”สำเร็จ

“จิตอยู่เหนือโลก”ที่คนผู้ไม่รู้หลงเป็น“สุข-ทุกข์”กัน
แล้ว “จิต”ที่จบกิจเช่นนี้ คือ “โลกุตระจิต”ที่เป็น“อรหัตต์”

“ความจบกิจ”ของ“จิต”อรหัตต์คือ ไม่“สุข-ทุกข์”นี้
แหละเป็น“สังขธรรม”ชนิดใหม่เอี่ยมเยี่ยมสุดยอดพิเศษยิ่ง ที่
เป็น“อื่น(อัญญ)”ไปจากชาวโลกปุถุชนเทวนิยมโลกียะไม่มีกัน
มาแต่ไหนแต่ไร และมีกันมาประจำโลกทุกยุคสมัยในกาล

เทวนิยมก็คือชาวโลกียะที่วนเวียนอยู่กับ“เทว”ที่

เป็น“ภาวะ๒”คือ “สุข-ทุกข์”หมุนเวียนวน ไม่ดับสิ้นไปได้
 พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ“ความจริงยิ่งใหญ่”นี้ตรัส
 ขึ้นประกาศแก่มนุษยโลกคือ การ“ดับสุข-ดับทุกข์”นี้เอง
 ชาวพุทธได้ฟังได้เรียนรู้ได้ปฏิบัติพิสูจน์จึงบรรลุ
 “ความจริง”เป็นผลสำเร็จทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ของ“เหตุ”มีที่สุด
 ซึ่งชาว“เทวนิยม”ยังแยก“รูป”แยก“นาม”ไม่ออก
 ศาสนาที่นับถือ“พระเจ้า”ทั้งหลายยังไม่สามารถ
 เข้าถึงความ เป็น“จิต เจตสิก รูป นิพพาน” จึงไม่มีปัญญา
 ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พระเจ้า”ที่เป็น“จิตวิญญูณ”แท้ ๆ นั้น
 คืออะไรกันแน่

จึงไม่สามารถจัดการกับ“จิตวิญญูณ”ที่คนทุกคน
 ต่างก็มี“ของตนเอง”พิสูจน์ได้ว่า ที่แท้นั้น“พระเจ้า” อันนี้
 คือ“จิตวิญญูณ” ตามที่ชาวเทวนิยมก็ยอมรับตรงกันใน
 ประเด็นนี้ว่า “พระเจ้า”คือ “จิตวิญญูณ”ที่ยึดว่านิรันดร
 นี้แหละที่“คน”และ“พระเจ้า”ต่างก็เป็น“จิตวิญญูณ”

เมื่อ“พระเจ้า”ก็คือ“จิตวิญญูณ”อันเป็น“ธาตุ
 รู้” เช่นเดียวกับ“จิตวิญญูณ”ของคนทุกคน ที่“คน”นั้น
 ย่อมมี“รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-
 วิญญูณขันธ์” ที่คนทุกคนมีให้“สัมผัส”ความเป็น“ตัว
 ตน” หรือ“อัตตา”ของตนกันได้จริง ๆ “สัมผัส”ได้จริงยิ่ง
 กว่าของ“พระเจ้า” ที่ยัง“ลึกลับ”อยู่

แต่“พระเจ้า”ของชาวเทวนิยมนั้น “สัมผัส”ไม่ได้

ไม่ว่า“รูป”ไม่ว่า“นาม” ที่จะรู้“ความรู้สึก”ที่“สุข-ทุกข์”นี้
 ที่แท้“พระเจ้า”ก็คือจิตวิญญาณ”ที่เป็นแค่“สังขาร”
 ซึ่ง“เจ้าของ”เองทุกคน ก็คือ“ตนเอง(อัตตา)”สามารถจัดการ
 แยก“จิตวิญญาณ”ของตนเองที่“สังขาร”กันอยู่นี้ ออกได้ ที่สุด
 ถึงขั้นสามารถสลาย“จิตวิญญาณ”ไปเป็น“ดินน้ำไฟลม”ได้

ต้องค่อย ๆ อธิบายแจกแจง ปลูกฝัง “สังขาร”ชนิด
 ใหม่ที่ยังไม่เคยมีในโลกนี้กัน มันเป็นเรื่องจริงมีจริงลึกล้ายิ่งนัก

แต่ก็พิสูจน์ได้เป็น“วิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ”

“พระเจ้า”ก็ยังลึกลับ” หรือผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้น
 มันเป็นเพียง“อุปการะ” คือ แค่สิ่งช่วยเหลือเท่านั้น มัน
 ไม่ใช่เนื้อไม่ใช่แก่นไม่ใช่สาระเลยที่ได้“สัมผัสความจริง”

ใน ๑๐ ภาวะของ“มุลสูตร ๑๐”นั้นก็ชัด ๆ อยู่ได้ตั้ง ๆ
 ว่า ผู้“หลับตา”เมื่อไม่มี“ผัสสะ” ก็ย่อมไม่มี“เวทนา”อัน
 เป็น“ที่ตั้งแห่งการเกิด(สัมภวะ)” จึงยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”ตามที่
 พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒ ประการแน่นอน
 (‘พรหมชาลสูตร’ สูตรที่ ๑ ของพระไตรปิฎก เล่ม ๙)

เพราะการ“หลับตา”ปฏิบัตินั้น ก็จะมีแต่“สัญญา”
 ที่กำหนดขั้นณ์ส่วนอดีตก็ดี กำหนดขั้นณ์ส่วนอนาคตก็ดี
 กำหนดขั้นณ์ทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคตก็ดี มีความเห็น
 ตามขั้นณ์ทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต ปรารภขั้นณ์ทั้งส่วน
 อดีตทั้งส่วนอนาคต กล่าวคำแสดงทิฏฐิหลายชนิด ด้วย
 เหตุ ๖๒ ประการ แม้ขั้นณ์นั้น ก็เพราะมี“ผัสสะ”เป็น“ปัจจัย”

ผู้ไม่มี“ทิฏฐุธรรม” อันเป็น“ปัจจุบันชาติ”อยู่แท้ ไป
หลง“หลับตา”ปฏิบัติ จึงมีแต่“อดีต”กับ“อนาคต”ก็ไม่จริง

“หลับตา”อยู่ในภวังค์ คนผู้นั้นก็มีแค่“ภายในจิตใน
ขณะนั้นแคบ ๆ แค่วารภายใน”ที่มีทวารเดียว

มันไม่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”อันมีกายภายนอก
อีก ๕ ทวาร ที่เป็น“กามภพ”หรือ“กามาวจร”ที่จะต้องกำจัด
กิเลสขั้นหยาบคือ“กามฉนฺมทะ”นี้แหละเป็นลำดับเบื้องต้น

สรุป “หลับตา”ปฏิบัตินั้นจะได้แต่“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒”

ผู้สนใจใคร่รู้โปรดศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙
หรือพระสูตรเล่ม ๑ ใน“พรหมชาลสูตร”กันให้ถ่องแท้เถิด

และ“หลับตา”ปฏิบัติมันไม่มี“ผัสสะ”ด้วย“ตา,หู,
จมูก,ลิ้น,กายภายนอก”ที่ต่อเนื่องเข้าไปหา“ภายในจิต”

มันก็เป็นคนพิการไปตั้ง ๕ ทวาร มีอยู่แต่จิตในจิต

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติทั้งหลายเอ๋ย!

๑ มันไม่ใช่ ๕-๖ นะ! มันไม่ใช่คนเต็มคนจริง ๆ

มันมีแต่“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ที่มีแต่“ใจในใจ” ๑
เดียว มันไม่มี“กาย”เลย การปฏิบัติธรรมเช่นนี้จึงเป็น“ผู้
ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ก็ไม่มีความที่จะหมดสิ้นอาสวะเด็ดขาด

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส“บุคคล ๙ หรือบุคคล ๗”
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๔๙ หรือเล่ม ๑๑ ข้อ ๓๔๙
ถึง ๓๕๖ ที่อธิบาย“อภิภายตนะ ๘”และ“วิโมกข์ ๘”ก็ชัด ๆ

แต่เหตุใหญ่ก็เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ”ก็เริ่มจากคำว่า
“กาย”นี่แหละ ที่ยัง“ผิด”กันอยู่แท้ๆ

นั่นคือ เข้าใจว่า “กาย”เป็นแต่“ภายนอก”แค่นั้น
แล้วก็สำคัญกันแต่“จิต”ว่า เป็นใหญ่เป็นประธาน
จึงไปปฏิบัติ“หลับตา”ทำฌาน-ทำสมาธิ”กันแต่จิต
ปฏิบัติละทิ้ง“กาย”ภายนอก ไป“ทำแต่ใจในใจ” ให้เกิด
“ฌาน”เกิด“สมาธิ”กันแต่“ภายในจิต”เป็นหลัก มันจึง
เป็น“ฌาน”แบบพุทธไม่ได้

เพราะมันเป็น“คนพิจารณา”ไม่เต็มคน คนทวารเดียว
“ฌาน”แบบพุทธนั้นเป็น“ฌานในคนปกติสามัญ
ที่เต็มคนบริบูรณ์ ผู้มีชีวิตลึมตา”อยู่เต็มๆ “ความตื่นรู้
(ชาคร)”ครบ“จักขุ ปัญญา ญาณ วิชชา อาโลก(แสงสว่าง)”
ซึ่งไม่ใช่“ฌาน”ในขณะที่“หลับตา” อยู่ในที่มืดแค่นั้น
นั้น..ได้แต่“ฌาน”แบบเดียรถีย์โลกก็ยะกันอยู่เต็มๆ
“หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“ฌานวิสัย”ที่เป็นพุทธเลย
เดียรถีย์จึงยังสุด“วิสัย”จะให้อู้จัก“ฌาน”แบบพุทธ
“ฌาน”แบบพุทธนั้นเกิน“วิสัย”ที่จะพูดกันรู้เรื่องกับ
ชาวเดียรถีย์ นั่นคือ เขาจะยัง“อจินไตย”กันอยู่แท้
แม้แค่“สติ”เขาก็มีอยู่แต่“จิตภายในจิต”เท่านั้น
“สติ”มันไม่มีใน“ภายนอก”ทางตาหูจมูกลิ้นกาย”
ด้วยเลย “สติ”ที่ไม่“ตื่น”รู้ออกมาภายนอก มันมีแต่“สติ”
ที่อยู่ในภายใน“ภพภายในจิตตนเอง”มีดมมณฺ์คนเดียว

มันไม่เปิดเผยออกมาให้สว่างกระจ่างแจ้งกันได้

“สติ”ก็ไม่ใช่เป็น“สตะ”ที่ต้องครบเต็ม ๑๐๐ เพราะสติ เขาก็หลงว่า “ใสสว่าง(อาภัสรา)”รู้้อยู่แต่ในภายในในวงค์ของตนเท่านั้น ก็หลงว่าครบ“สตะ”คือ ๑๐๐ % เป็น“สติ”กันแล้ว

จึง“มิจฉาทิฏฐิ”เป็นผู้เข้าใจ“กายอย่างเดียวกัน-สัญญาต่างกัน” ซึ่งไม่มี“ความจริง”ตาม“ความเป็นจริง” แม้แต่ความเป็น“สตะ”ก็ดี “กาย”ก็ดี เขามิจฉาทิฏฐิไปหมด

นั่นคือ “การกำหนดหมายรู้(สัญญา)”ของผู้มิจฉาทิฏฐิ“หลับตา”ปฏิบัติเขาก็ได้“ภายในใสสว่าง” เขาก็สำคัญมั่นหมายว่า เป็น“กายอย่างเดียวกันกับผู้สัมมาทิฏฐิ แต่มันเป็น“นิรมานกาย”คือ “ภายในที่แท้” ตาม“สัญญา(การกำหนดหมายรู้)”ของผู้“มิจฉาทิฏฐิ” มันไม่ใช่“ภายในที่จริง”

“มิจฉาทิฏฐิ”ที่ผิดอยู่จึงต่างกัน”กับผู้“สัมมาทิฏฐิ”

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ที่“ลืมตา”มีความสว่างใสพร้อม กับตาเห็นด้วยสัมผัส“ภายในที่จริง”อยู่พร้อมภายนอก-ภายในเป็นทั้ง“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายภายนอกที่มี“ใจ”รวม

แต่ผู้“หลับตา”นั้นมันมีแค่“ใจ”ภายใน ๑ เดียวเอง

ซึ่งแท้จริงเขา“อยู่เฉพาะใน“ภพภายใน”นั้นมันคือ “แดนมืด” แดนไม่กระจ่างกระจ่าง แดนที่ไม่มีแสงสว่าง มันยังเป็นแดน“กัณหา(มืด)”เท่านั้น เขาวิปาสไปจริง ๆ

และที่สำคัญยิ่งคือ ผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้น เขาจะไม่มี“ปัญญา”เกิด เพราะเขาไม่ได้ปฏิบัติตาม“จรณะ ๑๕

วิชา ๘” ที่เป็น“พุทธคุณ”จริง ๆแท้ ๆตรงของพระพุทธเจ้า เพราะเขา“หลับตา”ปฏิบัติ “ตาหุจมุกลิ้นกายภายนอก”ของเขาอันเป็น“กายอีก ๕”มันไม่มี มันมีแต่“ใจ”

พระพุทธเจ้าตรัส“รากเหง้า(มูลกา) ๑๐”ของจุดสำคัญ ๑๐ ภาวะ เอาไว้ให้ศึกษาตรวจสอบสังขจรกรรมกัน(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) ซึ่งสำคัญยิ่งลึกล้ำสุดจะกำหนดกันทีเดียว
 ที่นี้ มาทวนเรื่องภาวะของ“มูลสูตร ๑๐”กันอีกดูซิ

(๑) พระพุทธเจ้าทรงจัด“ข้อที่ ๑ ไว้ในตำแหน่งเป็น “รากเหง้า(มูลกา)”ของ“มูลเหตุแห่งธรรมทั้งปวง” เป็นต้นเหตุชั้นสำคัญสุดยอดได้แก่ “ความยินดี(ฉันทะ)”นั้น มันเป็นที่มาก่อนอื่นใดของ“ความเป็นรากเหง้า”ที่เป็นต้นต่อแท้ และทั้งหมายถึง ความเต็มใจที่พร้อมด้วย“ใจจริง” ซึ่ง“ความยินดี”ที่บาลีว่า “ฉันทะ”นี้ จัดอยู่เป็น “อันดับ ๑”ของ“มูลสูตร ๑๐”เชียวนะ! จึงมีนัยสำคัญยิ่งยอด “รากเหง้า(มูลกา)”สุดสำคัญยิ่งทั้ง ๑๐ ของ“มูลสูตร ๑๐”นั้น พระพุทธเจ้าทรงประมวลมาด้วย“พระศัพท์บัญญัติญาณ”นำมาตรัสประกาศไว้ เป็น“หลัก”ชั้น“รากเหง้า”ที่บาลีว่า “มูลกา ๑๐”นี้จึงเป็น“ธาตุต้น-ธรรมต้น”แท้ ๆแน่ ๆ ทั้ง ๑๐ ของแต่ละสภาวะที่พระองค์ทรงจัดขอบเขตเอาไว้
 ดังนั้น เริ่มต้นความเป็น“อาการของจิต” คำว่า “ความยินดี”หรือ“ฉันทะ”ที่เป็น“ข้อที่ ๑”ของ“ความรู้”ทั้งหลายกิติ “ความจริง”ทั้งหลายกิติ จึงเป็น“ขั้นต้น”ที่เป็น

“จุดเริ่มต้นแห่งต้น”ของ“ความเป็นจิต-เจตสิก”ทั้งหมดกัน
 สุดสำคัญยิ่งยวด ยิ่งใหญ่แห่งใหญ่ยิ่งจริง ๆ

ซึ่งจะเห็นได้ว่า “ฉันทะ”นี้เป็น“เจตสิกสำคัญ”ที่
 มี“ฐานะทำหน้าที่”นำธรรมะหมวดอื่น ๆ เช่นใน ใน“มูล
 สูตร ๑๐”นี้เอง เป็นต้น หรือใน“อิทธิบาท ๔” หรือใน“สุริย
 เปยยาล ๗” และในที่อื่น ๆ อีกมากมาย

ดังนั้น ยืนยันกันได้เลยว่า ถ้าเริ่มต้นของคนผู้จะ
 ศึกษาโลกุตตรธรรมของพระพุทธเจ้า นั้นหากไม่มี“ฉันทะ”
 คือ“ความยินดี”เกิดขึ้นในจิตกันจริง ก็ไม่มีกำลังตั้งแต่ต้น
 ทางกันเลย การเดินทางก็ยากสุดยากที่จะบรรลุเป้าหมาย

(๒) “การทำใจในใจ(มนสิการ)”เป็น“แดนเกิด(สัมภวะ)”
 ซึ่งชี้ชัดถึง“รากเหง้าแห่งธาตุแห่งธรรมต้นทางการเกิด”นั้น
 คือ ต้องทำให้“การเกิด(โยนิ)”กันที่จิตหรือที่ใจ(มนสิ)”นี้เอง
 ต้องเป็น“การเกิด”ตรงนี้ ๆ ที่บาลีว่า “โอปปาติกโยนิ”นี้

จะไม่ใช่“การเกิด”ที่เกิดเป็นเนื้อเป็นตัวมี“ร่าง” มี
 “สรีระ”ที่เพาะตัวใน“มดลูก”ใน“น้ำคร่ำ” คำบาลีว่า “ชลาพุช
 โยนิ” และไม่ใช่“การเกิด”ที่เกิดเป็น“ไข่”คลอดออกจาก
 ท้องแม่ก่อน แล้วค่อยมาฟักภายนอกท้องแม่อีกขั้นตอน
 หนึ่งจึงจะเป็น“สัตว์” ที่บาลีว่า “อณฺฑชโยนิ”หรือ“ทวิชาติ
 (เกิด ๒ ครั้ง)” หรือไม่ใช่“การเกิด”ที่เกิดแบบจุลินทรีย์หรือสัตว์
 ในน้ำเน่า น้ำคร่ำในเหี่ยวโคลงซึ่งแตกร่างแตกตัวกันเอง ที่
 บาลีว่า “สังเสทชโยนิ”ทั้งหลายนั้น แต่เป็น“การเกิด”ซึ่ง

เกิดทางจิตในจิตโดยตรง ที่บาลีว่า “โอบปาติกโยนิ”

“โอบปาติกโยนิ”เป็น“การเกิด”ที่เกิดแบบ“กรรมโยนิ” หมายความว่า “การเกิดนี้เกิดจากกรรมของตนเอง”

“ตนเอง”ทำ“กรรม”ใด ไม่ว่า “กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ล้วนมี“จิตตนเอง”เป็นตัวการ-เป็นผู้ทำหน้าที่ “แม่(สิริมหามายา)”ผู้ให้กำเนิดทาง“จิตในจิตของตน”นั่นเอง

“โอบปาติกโยนิ”จึงเป็น“กรรมโยนิ”ซึ่งไม่ใช่การเกิดที่เป็น“ชลาพุชโยนิหรืออถนทชโยนิหรือสังเสทชโยนิ”เลย

“จิตในจิต”นี้แลที่ทำการเกิดได้ด้วย“กรรม”ของตน ไม่มี“พระเจ้า”อื่นใด“ทำให้คนเกิดคนเป็นไป”เด็ดขาด นอกจากตนเองทำ“การเกิด”ด้วย“กรรม”ของ“ตนเอง”

ดังนั้น คนผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรมโยนิ”จึงจัดการ“ทำใจในใจ”ได้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”ของตน นั่นคือ มี“ความรู้”ถึงขั้นสามารถ“ทำการเกิดทางจิตด้วยการทำกรรมของตนเอง”ชนิดที่เป็น“วสวัตติโก” นั่นคือ เป็น“ผู้ยังจิตตนให้เป็นไปตามอำนาจของตนได้” สุดยอด“สิริมหามายา”

“วสวัตติโก”ก็จะสามารถถึงขั้นเป็น“แม่ชั้นอมตะ”

ขั้น“อมตะ” นั่นคือ เป็น“ผู้ทำการตายแล้วไม่เกิดอีกเลย”โดยแยกจิตนิยามของตนให้เป็น“ดินน้ำไฟลมไปเลย”ก็ได้ หรือจะ“ตายกายแตกไปในร่างกายนี้แล้ว” ยังทำตนเกิดใหม่อีกต่อไปก็ได้ สามารถทำได้ทั้ง“๒ นัย” ซึ่งคือ ผู้เป็น“เจ้าของจิตนิยามหรืออตตาทชของตนเอง”โดยแท้

“เจ้าของ”ที่จัดการตนเองจะให้“มีอยู่”ในกาลหรือในวิภวภูตสสารก็ได้ หรือจะให้“สูญ”จากความเป็น“จิตนิยาม”ไปเลย ทำให้เป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปก็ได้ นี่คือ “อมตบุคคล”

ผู้เป็น“อรหันต์”ทุกองค์คือ ผู้มีภูมิ“อมตะ”ในตนแล้ว นั่นคือ ผู้จะทำอย่างไรใด ก็สามารถทำได้ทั้ง“๒ หนั”นั่นเอง

และยิ่งสูงขึ้นไปถึงขั้นเป็น“สยง อภิญา”นั่นคือ ผู้เป็น“อรหันต์”มาแล้วตั้งหลายขั้นของความเป็น“อรหันต์”จนถึงขั้นผู้มี“โลกุตระธรรม”เป็นของตนเองในตนเองแล้ว แม้จะตายข้ามชาติไปเกิดในชาติต่อไปอีกกี่ชาติๆ ก็ไม่ต้องอาศัยใครเลย นำ“โลกุตระธรรม”ในตนเองติดตัวไปเองเลย

ซึ่งสูงเลยความเป็น“อรหันต์”ขั้นที่ ๑ ยิ่งขึ้นไปอีกเกินกว่า“อรหันตอนุโพธิสัตว์-อรหันตอนิยตโพธิสัตว์”ขึ้นไปเป็น“อรหันตสยง อภิญา” จึงเป็น“อรหันต์ขั้นที่ ๔”

หรือยิ่งสูงถึงขั้น“อภิญา”ที่ชื่อว่า “ผู้เป็นเอง”ก็เป็น“อรหันต์ขั้นที่ ๕” ซึ่งก็เท่ากับ“โพธิสัตว์ระดับ ๘” ผู้“อภิญา”ก็รองจาก“สยัมภู”อันคือ“พระพุทธเจ้า”ผู้เป็นที่สุด“ระดับ ๙”

ที่นี้“มูลสูตร ๑๐”ที่เป็นข้อที่(๓) “การสัมผัส(ผัสสะ)” ซึ่งการปฏิบัติธรรมของพระพุทธศาสนานั้นจะต้องมี“การสัมผัส(ผัสสะ)”เป็น“เหตุเกิด”เสมอ “เหตุเกิด”นี้บาลีใช้คำว่า“สมุทัย” ซึ่งเป็น“สมุทัย”ขั้น“รากเหง้า(มูลา)”ที่จะ“ปฏิบัติ”กันทีเดียว นั่นคือต้องมี“การสัมผัส”บาลีว่า“ผัสสะ” ที่สัมผัสทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายภายนอกกับ“ใจ”เป็น“คู่”ปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา

ดังนั้น “หลับตา”ปฏิบัติมันไม่มี“ตา”สัมผัส“รูป” ก็ไม่มี“ผัสสะ”หรือไม่มี“สัมผัส”ที่จะเป็น“เหตุเกิด”อะไรต่ออะไรขึ้นมา โดยเฉพาะจะไม่มี“กิเลสเกิด”ขึ้นมาจริงๆในขณะนั้น ใน“ปัจจุบันชาติ”นั้นๆ อย่างนี้ก็“มิจฉาทิฏฐิ”แล้ว

ถ้าไม่ใช่“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายภายนอก”มีสัมผัสอยู่พร้อมกันกับ“จิตภายใน”ของผู้ที่รับรู้ที่อยู่รวมกันในขณะปฏิบัตินั้นๆ ก็คือ ไม่มี“สัมผัส”หรือไม่มี“ผัสสะ”ที่จะเป็น“เหตุเกิดกิเลส”จริงๆแท้ๆใน“ปัจจุบันชาติ”ขณะนั้นๆ อยู่แท้ มันก็“ผิด”แล้ว เป็นการปฏิบัติที่“มิจฉาทิฏฐิ”แท้

จึงยังไม่นับว่า เป็น“ความจริง”กันได้ เพราะหากไม่มี“สัมผัส”ที่มี“กายภายนอก”กับ“จิตภายใน”เชื่อมต่อกันอยู่หลุดๆ โต้่งๆ ในการปฏิบัติ”นั้น หรือในความเป็นปกติของชีวิตตื่นอยู่ธรรมดาสามัญ ที่ไม่อยู่ในขณะนอนหลับ หรือ“หลับตา” แต่เป็นชีวิตตื่นอยู่มีสติเต็ม

อันแตกต่างกันกับ“หลับตา”เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”

นั่นมันจะมีแต่“อดีต”หรือ“อนาคต”ที่จิตมีแค่“สัญญา”เท่านั้นทำงานอยู่ใน“ภวังค์”หรือในจิตที่เป็น“สัมภเวสี”

มันไม่ใช่“เวลาปัจจุบัน”ที่“ตา”กำลังกระทบหรือกำลังสัมผัสกับ“รูป”ภายนอกอยู่หลุดๆ โต้่งๆ เป็นต้น มันก็ไม่มี“กิเลสที่เกิดขึ้นเพราะการสัมผัส”นั้นๆ ณ บัดนั้น มันก็เรียกว่า เป็น“ความจริง”ไม่ได้ ไม่เป็น“ทิฏฐุธรรม(ปัจจุบันชาติ)”

เพราะในขณะที่ไม่มี“การสัมผัสในปัจจุบันชาตินั้น”

มันก็มีแต่“ความจำ(สัญญา)”ที่ระลึกกำหนดรู้เอา“อนาคต”หรือเอา“อดีต”ขึ้นมาในขณะนั้นเท่านั้นปฏิบัติกันไป เป็นการทำ“เจโตสมาธิ”ที่“มิจฉาทิฏฐิ”หรือยังไม่“สัมมาทิฏฐิ”

นั่นคือ มีแต่“ความคิด”ที่“มีความรู้ในจิตตนเอง”มันเป็นแค่“สัญญา”เท่านั้นที่ทำงานกับภาวะที่เป็น“อดีต”หรือ“อนาคต”อยู่ในขณะปฏิบัตินั้น ๆ เท่านั้น

เพราะฉะนั้น“ปัจจุบัน”ของ“ตา”ก็ดี ของ“หู”ก็ดี ของ“จมูก”ก็ดี ของ“ลิ้น”ก็ดี ของ“สัมผัสภายนอก”ก็ดี มันไม่มี“ภายนอก”สัมผัสอยู่จริงใน“ปัจจุบัน”นั้น ๆ มันมีแต่“ภายใน”ที่รับรู้อยู่แค่“๑ ทวารของจิตในจิต”เป็น“ปัจจุบัน” ๑ ทวารเท่านั้นเอง “ความจริง”ของภายนอกอีก ๕ ทวารมันไม่มีเลย

มันจึงไม่ใช่“ปัจจุบัน”ครบด้วย“ทวาร ๕”กับ“๑ จิต”ที่เป็น“ภายนอก”กับ“ภายใน”ครบความเป็น“กาย”กันอยู่ต่าง ๆ

ผู้ที่“หลับตา”เข้าใจความไม่มี“กาย”ชัดเจนขึ้นมั๊ย?

ตั้งนั้น ผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น“กาย”อยู่นั้น จึงหมด“สิทธิ์”ที่จะมี“ปัญญา”ใน“กาย”

เพราะไม่มี“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ที่สำคัญยิ่ง ก็ไม่สามารถจะทำ“อาสวะ”ให้หมดสิ้นไปได้

“ทิฏฐิ”คือ ความรู้ชั้น“ความเข้าใจ-ความเห็น” ถ้าแค่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ยัง“มิจมาทิฏฐิ”อยู่

“ทิฏฐิ”ก็ยังไม่“ผิด”อยู่ มันก็เจริญเป็น“ปัญญา”ไม่ได้

เพราะ“ปัญญา”นั่นคือ ความรู้ที่“หยั่งรู้”ลึกเข้าไป

ถึง“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”

“ปัญญา”จะรูดอบในทุกสรรพสิ่งตาม“ปัญญา ๘”ที่เป็น“สัพพัญญุตญาณ”ของพระพุทธเจ้าทรงรู้และตรัสสอน
 ดังนั้น ผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ใน“กาย” มันก็ไม่มีสิทธิ์แล้ว
 ไม่ต้องพูดไปถึงความเป็น“ปัญญา”

เพราะ“อัสวะจะหมดสิ้นได้”ก็ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”
 และ“ทิฏฐิ”มันยังไม่ใช่ความรู้ชั้น“ปัญญา”หรอกนะ!
 ผู้จะมี“ปัญญา”ได้ ก็ต้องเป็นผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”มาก่อน
 จึงจะทำความเป็น“ทิฏฐิ”ให้เจริญขึ้นเป็น“ปัญญา”ได้

ถ้ามั่นในความเป็น“กาย”ก็ยังมี“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ มัน
 ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะเริ่มมี“ความรู้-ความฉลาด”ออกจาก“เงือก”

เมื่อ“ทิฏฐิ”ก็ยังไม่มี“สัมมาทิฏฐิ” มันก็ไม่มีทางเจริญขึ้น
 ตามขั้นตอนแห่ง“ความรู้-ความจริง”ได้ก็มี“ปัญญา”ไม่ได้

เพราะ“ความรู้” มันไม่ครบ“ความฉลาด”ที่บริบูรณ์
 รับรู้ได้ทั้ง“ทวาร ๖” เป็น“ฉลายตนะ”ให้ปฏิบัติเรียนรู้

จึงไม่มีวันที่จะพบ“ความจริง”สูงสุดสัมบูรณ์จบได้

นั่นคือ “ความรู้”มันไม่ครบ“ฉลายตนะ”คือมันไม่

ครบ“อายตนะ ๖” มันไม่มี“กายภายนอก ๕”อยู่ใต้งๆ

ฉ หรือ ฉล คือ ๖ ก็ได้แก่ “อายตนะ ๖”นั่นเอง

ดังนั้น “หลับตา”มันจึงหมดสิทธิ์ปิดประตูที่จะบรรลु
 ธรรมไปเลย ชาวพุทธเอ๋ย“หลับตา”ปฏิบัตินั้นเลิกเสียเถิด

ทำ“สัมมาทิฏฐิ”ให้ถ่องแท้แยกคายกันดี ๆ

“ฉลายนะ”นั้นก่อนเป็นภาษาไทยคือ“ฉลาด”

“ฉลายนะ”เป็นฐานที่จะรู้ครบภายนอก-ภายใน ๖ คู่ จึงจะเรียน“โลกุตระ”ได้บริบูรณ์“กามาวจร-รูปาวจร-อรุปาวจร”สัมบูรณ์ทั้งภายนอก ๕ คู่ และภายใน ๑ คู่

แต่ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ไป“หลับตา”ก็มีแค่“จิตภายใน ๑”

ผู้ที่สามารถทำ“อัสวะ”ให้หมดสิ้นไปได้นั้น คือ ผู้ต้องมี“กาย”อันมีภายนอกกับ“จิต”เป็น“ภาวะ ๒”หรือ“เพว”ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง” ครบทั้ง“ภายนอก-ภายใน”เป็น“กาย”

มันต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”กันจริงๆ

ถ้า“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่ในความเป็น“กาย”ก็ยังไม่เริ่มยัง“อวิชชา”อยู่ เช่น ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ผู้ตาบอด หรือผู้ไม่รับรู้“กายภายนอก” มันก็หมดสิทธิ์มี“ปัญญา”ไปเลย

ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“กาย”จึงสูญเปล่าในการปฏิบัติ ขึ้นปฏิบัติไม่มี“กาย”ก็จะไม่สามารถบรรลุธรรมของพุทธได้เด็ดขาด ที่ได้ก็แต่บรรลุธรรมของเดียรถีย์โลกิยะกันอยู่เท่านั้น

ซึ่งผู้สามารถทำ“อัสวะ”ให้หมดสิ้นไปได้นั้น ต้องมี“ปัญญาอันยิ่ง”จึงจะหยั่งถึง“อัสวะ”ได้แท้

“ปัญญาอันยิ่ง”เป็นเงื่อนไขที่ไต่ตัดสิน สุดสำคัญยิ่ง

“ผล”ที่ได้จาก“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“ปัญญา”พาเกิด“ผล”มันเป็น“โลกุตระธรรม” จึงไม่เหมือนกับ“ผล”ที่ได้จาก“ความรู้”แบบ“เฉโก”ที่ไม่มี“ความฉลาด”ของเดียรถีย์หรือชาวเทวนิยมแน่นอน

“ความฉลาด”นี้คือ “ความรู้”ที่มีองค์ประกอบของ “อายตนะ ๖”ซึ่งภาษาเต็ม ๆคือ “ฉลายนะ”

“ความรู้”ที่“อายตนะ ๖”ทุกทวารสามารถสัมผัส ผัส กับ“คู่”ของมัน เช่น ตาคู่กับรูป หูคู่กับเสียง จมูกคู่กับ กลิ่น ลิ้นคู่กับรส โผฏฐัพพะคู่กับจิต และ“กาย”คู่กับ “ใจ” ก็มีกันอยู่เต็ม ๆครบทั้ง“ภายนอกกับภายใน” มี ๕ คู่ และ“ภายในกับภายในใจ”อีก ๑ คู่ รวมเป็น“๖ คู่” จึง เป็น“ความรู้”ที่ครบ“ฉลายนะ”คือ “อายตนะ ๖ คู่”ครบ

“ความรู้”แบบ“เฉโก”ไม่มี“ทฤษฎี”ที่ไม่ได้กำหนด เอา“อายตนะ ๖”มาร่วมการศึกษาปฏิบัติกันอย่างสำคัญ

โดยเฉพาะคนที่“หลับตา”ปฏิบัติ ก็ไม่มี“ภายนอก” หรือเทวนิยมที่นับถือ“พระเจ้า”ก็ยังมี“ลึกลับ”กันอยู่แท้ ๆ

การปฏิบัติไม่บริบูรณ์ด้วยความเป็น“กาย”ภายนอก ที่มีอีกถึง“๕ ทวาร” การปฏิบัติ“วิโมกข์ ๘”ของผู้“มิจฉา ทิฎฐิ”ก็ไม่ได้“สัมผัส‘กาย’ภายนอก ๕ ทวาร

การสัมผัส“วิโมกข์ ๘”ด้วย“กาย”ก็ไม่มี และไม่มีทั้ง ผู้“ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”จะยังเป็นคนผู้ไม่สามารถทำ“อัสวะให้หมดสิ้นไปได้” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“บุคคล ๙ จำพวก” (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

เริ่มตั้งแต่บุคคลชั้นสูงสุดขั้นที่ ๑คือ “บุคคลผู้เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ขั้นที่ ๒ คือ “บุคคลผู้เป็นพระปัจเจก พุทธะ” ล้วนเป็นผู้“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ทั้งนั้น

ขั้นที่ ๓ คือ “บุคคลผู้เป็นอุภโตภาควิมุตติ” ขั้นที่ ๔ คือ “บุคคลผู้เป็นปัญญาวิมุตติ” ขั้นที่ ๕ คือ “บุคคลผู้เป็นกายสักขี” ขั้นที่ ๖ ก็ “บุคคลผู้เป็นทวิภูมิจีวัตตะ” ล้วนคือ ผู้ “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ทั้งนั้น

และต่อไป “บุคคลที่ ๗” คือ บุคคลผู้เป็น “ศรัทธาวิมุตติ”

ผู้เป็น “ศรัทธาวิมุตติ” นี้แหละที่คือ บุคคลในตระกูล “ศรัทธาจริต” ไม่ใช่ตระกูล “พุทธิจริต” ซึ่งไม่มี “ปัญญา” แท้ ๆ ตรง ๆ ในตระกูลมาก่อน จึงต้องทำตนให้มี “พุทธิจริต” เกิดขึ้น “ในชิวะ ในเจตภูต ในเจตสิก ในปาณ ในสัตตะ ในจิต นิยาม ใน “ความฉลาด” ของตนให้ได้เสียก่อน

“ความฉลาด” คือ “ความรู้” ที่มี “อายตนะ ๖” คือ คู่ หรือ “ภาวะ ๒” ของ “ตากับรูป-หูกับเสียง-จมูกกับกลิ่น-ลิ้นกับรส-กายภายนอกกับจิต-กายภายในกับเจตสิก” ทำงานร่วมกันไปเสมอ จึงจะนับว่า “ความรอบรู้” เป็น “ความฉลาด”

จึงจะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “อาริยสัจ ๔” อันเป็นเรื่อง “สุข-ทุกข์” แล้วปฏิบัติเพื่อไปสู่การ “ดับสุข-ดับทุกข์” ได้

ส่วน “บุคคลขั้นที่ ๘” คือ คนที่มี “ปัญญา” นำการเรียนรู้ ศึกษารวม “สุข-ทุกข์” นี้เอง จึงมี “ปัญญา” เป็น “อินทรีย์” หรือ เป็น “กำลัง” แสวงหา “โลกุตระธรรม” ก็นับว่า บุคคลผู้นี้เป็น “ธรรมานุสारी” ตามที่ตนใช้ “ปฏิบัติ” เพื่อทำให้แจ้ง “โสดาปัตติผล”

และสุดท้าย ขั้นที่ ๙ คือ “บุคคลผู้เป็นศรัทธาอนุสारी”

นั่นก็คือ ผู้มี“ศรัทธา”เป็น“อินทรีย์”หรือเป็น“กำลัง”แสวงหา “โลกุตตรธรรม”ตามที่ตนปฏิบัติเพื่อทำให้แจ้ง“โสดาปัตติผล”

ในที่นี่ ทั้งหมด“บุคคล ๙”นั้น บุคคลชั้นที่ ๑-๒ คือ “พระพุทธเจ้า”กับ“พระปัจเจกพุทธเจ้า” ก็ขอยกไว้ ขอยังไม่สาธยาย อาตมาขอผ่านไปก่อน

อาตมาจะขอนำ“ชั้นที่ ๓”คือ “บุคคลผู้เป็นอุภโตภาควิมุตติ” มาเริ่มอธิบายแจกแจงสู่กันฟังไปจนถึงชั้นที่ ๙

ข้อความในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑ มีว่า “บุคคลผู้เป็นอุภโตภาควิมุตติ” เป็นไฉน?

“บุคคลบางคนในโลกนี้ ถูกต้อง(มุสติ; มุสิตวา)วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ ทั้งอัสวะของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา นี้เรียกว่า บุคคลผู้เป็นอุภโตภาควิมุตติ” บาลีว่า “อิเธกัจโจ ปุคคโโล อัญญสุ วิโมกเข กาเยน มุสิตวา วิหริติ ปัญญาเย จัสส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขีณา โหนฺติ อโย วุจฺจติ ปุคคโโล อุภโตภาควิมุตฺโต ฯ”

นี่คือ บุคคลชั้นที่ ๓ “อุภโตภาควิมุตติ” ที่ยืนยันว่าเป็นผู้“ถูกต้องมุสติ; มุสิตวา)วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

เงื่อนไขสำคัญยิ่งก็อยู่ตรงที่ว่า “ถูกต้องหรือสัมผัส วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย (อัญญสุ วิโมกเข กาเยน มุสิตวา)”นี้เอง

ผู้“ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” มันมีแต่“ภาวะของ “สัญญา”ที่กำหนดรู้ขึ้นมาเฉพาะตนภายในจิตตน”เท่านั้น มันยังเป็นแค่คนที่“อยู่ในภวังค์” คนที่จิตเป็น“สัมภเวสี” ยัง

ไม่มีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย ที่ร่วมกับ“ใจ” มันก็ยังไม่เต็ม
คน มันเป็นคนพิการ เหมือนคนตาบอดหรือคนหูหนวก

มันก็นับเป็นคนสามัญคนบริบูรณ์ปกติ ไม่ได้

จึงนับเป็น“ความจริง”ครบสมบูรณ์ ยังไม่ได้

มันไม่ครบภาวะของ“ปัญญา” นั้นแหละแท้ ๆ

ซึ่ง“ปัญญา”นั้น จะต้องพร้อมไปด้วย“สัมมาทิฏฐิ-
ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-องค์แห่งมรรคทั้ง๘”จึงจะเจริญเป็น
“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ได้ไปที่ละขั้น-ทีละขั้น
ดังคำตรัสของพระพุทธเจ้าใน“มหาจิตตตาริสกสูตร”(พระ
ไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘) ที่มีว่า “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็สัมมา
ทิฏฐิของพระอริยะ ที่เป็นอนาสวะ เป็นโลกุตระ เป็นองค์
มรรค เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ปัญญา(ปัญญา) ปัญญินทรีย์(ปัญ
ญินทรีย์) ปัญญาพละ(ปัญญาผล) ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์(ธัมมวิจย
สัมโพชฌงค์) ความเห็นชอบ(สัมมาทิฏฐิ) องค์แห่งมรรค(มคคังคัง)
ของผู้มีจิตไกลข้าศึก มีจิตหาอาสวะมิได้ พรั่งพร้อมด้วย
อริยมรรค เจริญอริยมรรคอยู่ นี้แล สัมมาทิฏฐิของพระ
อริยะที่เป็นอนาสวะ เป็นโลกุตระ เป็นองค์มรรค ฯ

ภิกษุนั้น ย่อมพยายามเพื่อละมิจฉาทิฏฐิ เพื่อบรรล
สัมมาทิฏฐิ ความพยายามของเขานั้นเป็น“สัมมาวายามะ”

ภิกษุนั้นมีสติ ละมิจฉาทิฏฐิได้ มีสติ บรรลสัมมา
ทิฏฐิอยู่ สติของเขานั้นเป็น“สัมมาสติ”

ด้วยอาการนี้ ธรรม ๓ ประการนี้ คือ สัมมาทิฏฐิ สัมมา
วายามะ สัมมาสติ ย่อมห้อมล้อม เป็นไปตาม“สัมมาทิฏฐิ
ของภิกษุ นั้น ๆ”

เห็นชัดมัยว่า ผู้“หลับตา”อยู่ไม่มี“กาย”ภายนอก คือ
ขณะนั้นไม่ใช่“ปัจจุบันชาติ(ทิฏฐุธรรม)” เพราะ“ภายนอก ๕
ทวารที่เป็น ‘กาย ๕’ นั้นไม่มี มันก็ไม่มีโณฏฐัพพะ”

ดังนั้น โอกาสที่“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”จะ
เกิดนั้น มันก็มีไม่ได้”

เพราะ“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มรรคทั้ง ๘
องค์ มีไม่ครบ หรือไม่มี”

“ธรรมวิจย”ของคนผู้กำลัง“หลับตา”มันก็มีแต่ใน
ขณะ“หลับตา”อยู่ มันก็มีครบ“โพชฌงค์ ๗”ไม่ได้

จึงยังไม่ใช่“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” มันแค่“ธรรมวิจย”
แบบโลกียะทั่วไปเท่านั้น ยังไม่เข้าข่าย“โลกุตระ”

มันก็ไม่มีสิทธิ์เกิด“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญา
พละ”ได้เลยแต่อย่างใด

เพราะ“ทิฏฐิ”ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ นั่นเอง
และ“สติ”ก็มีแต่“สติ”อยู่ใน“ภวังค์”เท่านั้น ไม่มี“สติ
ทางกายกรรมภายนอก ๕-สติทางวจีกรรมภายนอก ๕”เลย

ดังนั้น แม้จะมี“วิริยะ”หนักหนาสาหัสปานใด มันก็ไม่
เกิด“ปัญญา”ได้หรอก ก็ไม่ต้องพูดถึง“ปัญญินทรีย์-ปัญญา
พละ” ว่ามันจะเจริญเพิ่มขึ้นได้

เห็นชัดเจนมัยว่า คนผู้“หลับตา”นี้แหละคือ ผู้“ไม่
สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” สำเร็จอิริยาบถอยู่

เพราะคนผู้“หลับตา”อยู่ ขณะใด นั่นคือ ผู้สำเร็จ
อิริยาบถอยู่ ที่“ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ขณะนั้น

ผู้“ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”นั้นจะไม่มีสิทธิ์ปฏิบัติ
เพื่อทำให้“อาสวะให้หมดสิ้นไป” ได้เลย แน่แน่นอน

ชัดเจนแล้วนะ!

เพราะไม่มี“กาย”สัมผัสสัมผัสพันอยู่ในขณะปฏิบัติไง!
ดังนั้น ใน“มูลสูตร ๑๐”ข้อ ๓ ผู้ไม่มี“ผัสสะ(หรือสัมผัส)”ก็
ไม่มี“เวทนา”ในข้อ ๔ ที่จะใช้ปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”ข้อ ๕ ได้เลย

“การหลับตา”ปฏิบัติจึงมีแต่“สมาธิ”ของเดียรถีย์

ไตร่ตรองดี ๆ กันเถิด หยุด“หลับตา”ปฏิบัติได้แล้ว

ถ้าจะใช้“การหลับตา”ก็ใช้เพียงเป็น“อุปการะ”กัน
เท่านั้น ซึ่งทุกคนผู้ปฏิบัติธรรม“สัมมาทิฏฐิ”ก็ใช้กันอยู่ได้เสมอ
มันก็เป็นธรรมดาปกติสามัญ

นอกจากผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ที่“หลับตา”ปฏิบัติกันเท่านั้น
ที่มี“ทิฏฐิ”เพี้ยนผิดไปว่า “หลับตา”นั่นคือ “หลักการใหญ่ใน
การปฏิบัติธรรมเพื่อให้เกิด“ฌาน”เกิด“สมาธิ”เกิด“วิมุตติ”

ซึ่ง“ผิด”ถนัด มั้เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ ๆ

“หลับตา”นั่นเป็นเพียง“อุปการะมาก” อย่าเพี้ยน!

พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดอยู่แล้ว ว่าเป็นเพียง“อุปการะ
มาก” ซึ่งคำว่า “อุปการะ”มันก็ไม่ใช่“ทิฏฐิ”หรือไม่ใช่“ทฤษฎี”

หรือไม่ใช่“หลักใหญ่สำคัญแท้”

“อุปการะ”นั้นมันแค่ อุดหนุน เกื้อกูล ช่วยเหลือ
 ดังนั้น “สมาธิ”ใน“มุลสูตร ๑๐” ข้อที่ ๕ นี้จึงแตกต่าง
 อย่างสิ้นเชิงกับ“สมาธิ”แบบ“โลกียะ”ของเดิรถีย์เทวนิยม

แม้แต่ความเป็น“สติ” ก็ไม่มี“สัมผัสวิโมกข์ด้วยกาย”

“สติ”ข้อ ๖ กิติ “ปัญญา”ข้อ ๗ กิติ มันไม่เต็ม ๑๐๐ ทั้ง
 คู่ มันก็ไม่มีประสิทธิภาพพอที่จะทำ“อาสวะให้หมดสิ้น”ได้

แล้วจะบรรลุ“วิมุตติ”ตามข้อ ๘ ต่อไปได้ไหนกันล่ะ?

ผู้ไม่มี“วิมุตติ”ก็ไม่ถึงซึ่งความเป็นผู้“อมตะ”ข้อ ๙ แน่
 ก็ไม่มีสิทธิ์ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้ตน

ผู้เป็น“อรหันต์”เริ่มเป็น“อรหันต์ขั้นที่ ๑”สำเร็จก็
 สามารถทำตน“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่ตนได้แล้ว

เริ่มชื่อว่า เป็นผู้ผ่าน“วิมุตติ”แล้ว ก็คือผู้มี“อมตะ”

ผู้เป็น“อมตะ”จริง จะรู้ตนเองจริง และทำตนเอง ได้
 แท้ ในลักษณะ ๑๐ ตาม“มุลสูตร ๑๐”นั้นครบถ้วน จึงเป็น
 “อรหันต์”ที่ยืนยันต่อโลกได้ ยืนยันต่อมนุษย์ในสังคมได้

ทุกกาลทุกยุค ว่า ตนเองมี“สมาธิ”กิติ “สติ”กิติ “ปัญญา”
 กิติ ที่เป็น“คุณวิเศษ”เข้าชั้น“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้า
 กันจริงๆ ปรากฏแสดงออกมาให้เห็นได้ใน“ความพิเศษ”

แปลกแตกต่างไปจาก“โลกียะ”อย่างมีนัยสำคัญ

นัยสำคัญนั้น ได้แก่ ความเป็น“อัญญะ”

“อัญญะ” แปลว่า อื่น,แตกต่างกันชนิดคนละโลก

นั่นคือ โลกหนึ่งที่ปุถุชนเป็นกันอาศัยในชีวิตกัน ก็คือ“โลกียะ” ซึ่งจะมี“ความรู้”อยู่ในกรอบความเป็น“โลกียะธรรม”เท่านั้น และเท่านั้น จะไม่สามารถมี“ความรู้”อื่นอันเป็น“อัญญาธาตุ”เกิดในจิตอยู่ตลอดกาลนาน

ส่วนอีกโลก“อื่น(อัญญา)”ที่แตกต่างกันไปชนิดเป็นคนละโลกกันเลยทีเดียว ก็คือ“โลกุตระ” จึงเรียกว่า “โลกอื่น” บาลีว่า “ปรโลก”

ความเป็น“ปรโลก”ของคนผู้มี“ความรู้”ชั้นโลกียภูมิ อยู่ก็จะหมายถึง คนตายหมดลมหายใจแล้ว ก็ไปสู่“ปรโลก” พากันเข้าใจอยู่อย่างนี้ว่า “โลกอื่น”

หรือ“ความรู้”ชั้นโลกียภูมิอีกอย่างก็คือ “ปรโลก” หมายถึง “โลกุตระ” แต่“ภูมิธรรม”แท้ ๆ ยังไม่ใช่“ปัญญา”จริงแท้ “ความรู้”ยังเป็นแค่“เนโก” จิตแท้ยังมีแค่“ตรรกะ”

เพราะ“จิต”ยังไม่ถึงขั้นมี“อัญญาธาตุ”เพียงพอที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงให้“ความรู้”เจริญขึ้นเป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-องค์แห่งมรรค”

“อื่น”คือ“แตกต่างกันชนิดคนละโลก”นี้ ไม่ว่าจะ เป็น “ความรู้”ก็แตกต่างกันคนละชั่ว จะเป็น“ความจริง”ก็แตกต่างกันคนละชั่ว หรือจะเป็น“ธรรม”ก็แตกต่างกันคนละโลก “โลกุตระ”มีภาวะที่แตกต่างไปจากสามัญคน“โลกียะ”เคยมีกันมาเป็นธรรมดาปกติ แต่..“โลกุตระ”นี้มันก็กลับกลายเป็น

เป็น“อื่น”ไปเลย มันแตกต่างกันชนิด“ทวนกระแส(ปฏิโลตัง)
โลกียะ”ที่กลับหัวกลับหาง แยกโลกไปคนละโลกทีเดียว

ความเป็น“อื่น”คือ“แตกต่างกันชนิดคนละโลก”นี้
ก็คือ เดิมสามัญต่างก็เป็น“โลกียะ”กันทั้งนั้น แต่“โลกุตระ”
นี้มันเป็น“อื่น”คือ“แตกต่างไปคนละชั่วคนละโลก”กันเลย

เช่น ศาสนากระแสหลัก หรือเถรสมาคม นั่นคือ
อย่างหนึ่งชนิดหนึ่ง ยังเป็น“โลกียะ”กันอยู่

ส่วนศาสนากระแสเล็ก หรือชาวอโศก นั่นคือ “อื่น”
อย่างชาวอโศก”เป็นกันนั้นแหละคือ “อื่น” หรืออย่างอื่น
คนละอย่างกันจริง ๆ แท้ ๆ เป็น“โลกุตระ”

ในศาสนาพุทธยุคนี้จึงแบ่งเป็น ๒ แบบ

คือ แบบที่ยัง“ไม่ถูกตรงต่อองค์ของพระพุทธเจ้า”ก็
คือ ของพุทธส่วนใหญ่ทั้งหลาย ที่เป็น“โลกียะ”กันทั้งนั้น
กับ แบบที่เรียกกันว่า แบบ“อโศก”

และผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงก็จะเรียกแบบ“อโศก”ว่า
แบบ“อื่น”

แบ่งกันใหญ่ ๆ ก็มี“๒”อย่าง แบบกระแสหลัก หรือ
คณะใหญ่ทั้งหลาย กับ แบบอโศก

“ความรู้”และ“ความจริง”ของทั้ง ๒ นี้ จึงแตกต่าง
กัน ก็เป็นธรรมดาของ“ธรรม”หรือ“สิ่งที่เป็นที่มีกันอยู่จริง”

“ธรรม”ที่เป็น“โลกียะ”นั้นย่อม“มี”แตกต่างกันหลากหลาย
หลาย ผิดเพี้ยนกันไปคนละเล็กละน้อยบ้าง มากบ้าง

“โลกียะ”จะมี“อาจารย์ใหญ่”มากมายหลากหลายคน
ไม่มี“คนเดียว”

เพราะแต่ละ“อาจารย์ใหญ่”ก็จะมี“ทิฏฐิ”หลาก
หลาย แตกต่างกันไป คล้ายกันบ้าง ไม่เป็น“เอกภาพ”

ยังเป็น“โลกียะ” ยังเป็น“เทวนิยม”เดียรถีย์ล้วน

ส่วน“ธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”นั้น จะมี“อาจารย์
ใหญ่”องค์เดียวกันเท่านั้น ไม่ว่าจะในยุคไหนๆ “โลกุตระ”
ก็มี“อาจารย์ใหญ่”องค์เดียวกันนั้นทุกยุค แม้ยุคปัจจุบันนี้

“โลกุตระ”จะไม่มี“อาจารย์ใหญ่”หลากหลายองค์

“ความรู้”และ“ความจริง”หรือ“ธรรม”ต่างๆที่เป็น
“อื่น”แตกต่างไปจาก“โลกียะ” ล้วนยังหลง“โลกียะ”อยู่

“ความรู้”และ“ความจริง”หรือ“ธรรม”ต่างๆที่คนผู้
เริ่มเป็น“อาริยะ”ก็คือ ผู้เริ่ม“มี”ความรู้“อื่น”ออกไปจากเดิม

คนผู้เริ่มเป็น“อาริยะ”คือ ผู้เริ่มมี“อาริยมุมิ” ก็จะ
“หลุดพ้นโลกิยธรรม”ออกมาตามลำดับ ที่สุดก็“อรหันต์”

“ความรู้”และ“ความจริง”หรือ“ธรรม”ต่างๆนั้น ที่
อรหันต์“มี” ซึ่งเป็นลักษณะ“อุตตระ”ยืนยันความมี“จิตอยู่
เหนือโลกิยธรรม” เป็นต้นว่า “จิตไม่มีกิเลส-จิตไม่มีความ
โลก,ความโกรธ,ความหลง”ให้คนที่เป็นปุถุชน“โลกียะ”
ทั้งหลาย“สัมผัส”คบคั่นพิสูจน์ได้แน่แท้

ซึ่งความเป็น“สมาธิ”ก็ดี ความเป็น“สติ” ความเป็น
“ปัญญา”ก็ดี หรือ“วิมุตติ”ก็เถอะ ที่เป็น“โลกุตระ”นั้นจะมี

ภาวะของ“รากเหง้า(มูลก)ทั้ง ๑๐”ครบ ตาม“มูลสูตร ๑๐”ของ
พระพุทธเจ้า(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) ไม่มีขาดหกดกหล่น

ซึ่งชี้ชัดว่า มี“ผัสสะ(กระทบสัมผัส)เป็นเหตุเกิด(สมุทัย)”และ
มี“เวทนา(ความรู้สึก)เป็นที่ประชุมลง(สมุสสรณ)ล้วนปฏิบัติ“ลิมตา”

“การลิมตา”มันมี“ผัสสะ ๕- ๖ ภายนอก”ได้ครบถ้วน
สามัญมมนุษย์ธรรมดาปกติเต็มสภาพ

แต่ปฏิบัติ“หลับตา”นั้น มันไม่มี“ผัสสะ ๕-๖ ภายนอก”
มันมีแต่“ผัสสะ ๑-๒ ภายใน”แค่นั้น

เมื่อ“ผัสสะภายนอก”ก็ไม่มีอยู่ไหนไหนแล้ว ซึ่งมัน
ชัดเจนกันอย่างนี้ “เวทนา”มันก็ไม่บริบูรณ์

“เวทนา”ที่เกิด“กามคุณ ๕”จาก“ผัสสะภายนอก”ไม่มี
แล้วจะปฏิบัติธรรมไปให้เกิด“ผล”เพื่อทำ“อาสวะ”ให้
หมดสิ้นไปจนกระทั่งครบบริบูรณ์ได้ไหนกันเล่า?

แค่“เวทนา”ที่ครบ“กายภายนอกอีก ๕ ทวาร”ไม่มีนี้
แหละ คือ ผู้“ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

เพราะ“ภายนอก ๕”ไม่ครบ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”
“หลับตา”ปฏิบัติมีแค่“ภายใน”มันก็ไม่มี“กายภายนอก”

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมคนนี้ ก็ไม่อาจจะบรรลุ“โลกุตระ
ธรรม”ได้แล้ว เพราะผู้ปฏิบัติจะไม่ได้เรียนรู้พิจารณา“เวทนา

ในเวทนา”ครบ“เวทนา ๑๐๘”กันนี่ไง! มันก็ไม่บริบูรณ์กันได้
“เวทนา ๑๐๘”ต้องมี“เวทนา ๖”ร่วมปฏิบัติด้วยเสมอ

ถ้าไม่มี“เวทนา ๖” มันก็มี“มโนปริจาร ๑๘”ไม่ได้เลย

เพราะ“หลับตา”ไปมันก็ไม่มี“ตา”จะ“เห็นรูปภาพภายนอก” มันก็ไม่สามารถศึกษา“กิเลสตามคุณ ๕”ที่เกิดอยู่ภายนอก“กามาวจร” เริ่มต้นแค่“กาม”ที่เกิดจาก“ตากับรูปภาพเป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกัน” มันก็ไม่ได้ปฏิบัติมันก็ขาด“ความจริง”ของชีวิตคนสามัญที่มีความรับรู้จากทวารภายนอก ๕ เป็นสามัญมนุษย์ตามที่คนพึงมีอยู่ชัด ๆ

และทวารภายนอกอื่น ๆ อีก ๔ ทวาร มันก็ไม่ได้รู้ไม่ได้เรียนจากการปฏิบัติที่ไปหลง“หลับตา”กัน มันก็ไม่มีภาวะ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ทั้งนั้น มันก็ทำกิเลสที่เป็น“อาสวะ”หมดสิ้นไปได้แน่นอน

มาขยายความ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”กันดูให้กระจ่างสว่างแจ้งอีกที ก็ได้

“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”นี้ สำคัญมากทีเดียวที่เป็นเงื่อนไขหลักว่า คนผู้จะทำ“อาสวะให้หมดสิ้นไปจากจิต”ได้สำเร็จจริง ก็ต้องมี“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ใน“บุคคล

คนผู้จะทำ“อาสวะให้หมดสิ้นไปจากจิต”ได้สำเร็จมียืนยันอธิบายไว้ใน“บุคคล ๗ จำพวก”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๔๙, ๑๕๑) ซึ่งยืนยันว่า ถ้าผู้ใดไม่มี“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ก็ไม่สามารถจะทำ“อาสวะให้หมดสิ้นไปได้สำเร็จ

คำที่ต้องอธิบายก็มี ๓ คำ คือ (๑) สัมผัส

(๒) วิโมกข์ ๘ และ (๓) กาย

เริ่มจาก“สัมผัส” คือ การกระทบกันของ“รูปภายนอก”กับ“นามภายใน” หรือ“กายภายนอก”กับ“จิตภายใน”

คนผู้ปฏิบัติ“หลับตา”ไปแล้วนั้น มันก็ไม่มี“สัมผัสภายนอก & ทวาร”กันแล้ว เมื่อ“สัมผัส”ไม่มี ก็ปิดอยู่ซัด ๆ ตั้งแต่เริ่ม“ไม่มีสัมผัสภายนอก & ทวาร” เพราะ“หลับตา”

“หลับตา”ปฏิบัติจึง“มิจณาภิภูฐิ”แท้ ..หยุดกันเกิด! จึงจะปฏิบัติ“วิโมกข์ ๘” ครบ“องค์ประกอบในการปฏิบัติให้หลุดพ้น ๘ ข้อ”

ที่นี้ มาดูจากคำตรัสกันละเอียดถี่ถ้วนกันดู
“ดูกรอานนท์ วิโมกข์ ๘ ประการเหล่านี้ ๘ ประการเป็นไฉน

ผู้ได้รูปมานย่อมเห็นรูป นี้เป็นวิโมกข์ข้อที่ ๑”

ข้อที่ ๑ นี้บาลีมีอยู่ว่า “ฐปี รูปานิ ปัสสตี”

สำคัญมันหมายกันให้ดี ๆ นะ ว่า “ผู้ได้รูปมานย่อมเห็นรูป” มันตรงตามคำตรัส“วิโมกข์ข้อที่ ๑”กันมั้ยะ?

เมื่อไป“หลับตา”กันเสียแล้ว จะเป็น“รูปมาน”ที่เกิดจาก“รูป”กันจากที่ไหนล่ะ? โดยเฉพาะ“รูปภายนอก”ไม่มีซึ่งแปลกันซัด ๆ “ฐปี” ก็คือ “รูป”คือ “สิ่งที่ถูกรู้” ที่มีอยู่พร้อมจะให้เห็น อันเป็นภาวะของ“สิ่งที่จะให้ถูกรู้” มันก็ต้องมีอยู่ ณ บัดนั้น

ส่วน“รูปานิ”ก็คือ “ผู้มีรูป” คนผู้“หลับตา” มันก็“ไม่มีการเห็นรูปภายนอกได้แล้ว” แล้วมันจะ“รู้”จะเรียนอะไร

ล่ะ? ในเมื่อมันไม่มี“อะไร”จะให้เราเห็นด้วย“ตา” เพราะ
 ตนไป“หลับตา”เสียนี้!

ดังนั้น ภาวะ“รูป”ที่ต้อง“มี”ก็ดี ก็ไม่มี และภาวะ
 “รูปานิ”ที่ตนก็ต้องครบพร้อมก็ดี ก็“ไม่ครบพร้อม”เพราะ
 ไป“หลับตา”หนี“รูป”ที่ตนเองจะต้อง“กระทบสัมผัสผัสรู้”

คนผู้นั้น“หลับตา”ไปแล้วจาก“รูป” มันก็ไม่มี“รูป
 ภายนอก”ที่จะให้ผู้นั้นเองเห็นแล้ว เพราะตนเอง“หลับตา”
 ของตนหนี“รูป”ไป มันก็ไม่มีสิทธิที่จะเกิด“ปัสสติ”ไปแล้ว

“ปัสสติ”ก็คือ การเห็นของคนผู้มี“ตา”มีประสาทดี
 พร้อมที่จะทำการ“รู้”ด้วยการกระทบกับ“รูป”เป็น“ภาวะ
 ๒”คือ “นาม”เป็น“ธาตุรู้”ที่จะ“รู้”ก็ไม่“หลับ”ไม่“หลบ”
 และ“รูป”เป็น“ธาตุที่จะให้“ถูกรู้” เมื่อมี“สัมผัส”นั่นเอง

แต่เมื่อไม่ครบ“ภาวะ ๒(เหตุ)” ไม่มี“นาม-รูป” หรือ
 ไม่มี“กาย”ที่เป็น“ส่วนภายนอก”เชื่อมกับ“จิตภายใน” มัน
 ก็“ไม่ครบพร้อม” เพราะ“หลับตา”ไปเสีย นั่นแหละ

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ“ไม่มีทั้งตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”

นี่คือ “มิจฉาทิฏฐิ”ของ“การหลับตา”ปฏิบัติ..ชัดมั๊ย?

แค่“ผัสสะ๖”ไม่มีนี่เอง “วิโมกข์ ๘”ก็ไม่ครบแล้ว

“หลับตา”ปฏิบัติจึง“มิจฉาทิฏฐิ”สมบูรณ์แบบ”แท้

ส่วน“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ที่ผู้“หลับตา”ทำกัน มัน

ก็มี“ผล”แต่เป็นผล“มิจฉาสมาธิ(จิตที่ตั้งมั่นแบบโลกิยะ)” และ

เป็น“มิจฉาสติ(ความตื่นไม่เต็ม ๑๐๐ % ซึ่งต้องมีตื่นทั้งภายนอกตื่น

ทั้งภายในที่มีไหวพริบรู้รอบเร็วไวเต็มที”ก็ดี หรือ“ปัญญา”(ความรู้-
ความฉลาด)นั้นยังวนเวียนเป็น“เงือก”อยู่ แบบโลกียะ แม้แต่
เป็น“วิมุตติ(ความหลุดพ้น)”ก็ดี มันยอมเป็นแบบ“โลกียะ”ตาม
เดียรถีย์สามัญเก่าแบบ“โลกียะ”อยู่ตามเดิม ๆ อยู่เท่านั้น

“กามราคะ ๕”อันเป็นภายนอกแท้ ๆ ไม่มีปฏิบัติ

“สมาธิ(จิตที่ตั้งมั่น)”ไม่มีความรู้ละเอียดครบบริบูรณ์ด้วย
“เจโตปริยญาณ ๑๖”ที่ครบถ้วนเป็น“สมาหิตา”ที่เป็นโลกุตระ
แค่เป็น“จิต”ที่ปฏิบัติ“การทำใจในใจ(มนสิการ)”แบบ
กดข่ม เข้าไปในภวังค์ แล้วก็ได้“จิตสมาธิ”โลกียะแบบนี้

“สติ” คือ “ความตื่นเต็ม ๑๐๐ % ทั้งภายนอกภายใน
ที่มีไหวพริบเร็วไวรู้เต็มที” ก็ไม่บริบูรณ์

เพราะฝึก“ตื่น(ชาครติ)”อยู่ใน“ภวังค์(จิตในภายใน)” กัน
ไปให้ชำนาญเก่งกาจแบบนี้เป็นหลัก มันก็ได้“ความตื่น”อยู่
ใน“ภพภายในจิต”กันอยู่

“การตื่น(ชาครณะ,ชาครตา)”ที่ฝึก“ตื่น”ในภพภายนอก
ครบทวาร ๕ ไม่ชำนาญเก่งกาจแบบพุทธ จึงไม่เกิด“ปัญญา-
ปัญญาอินทรีย์-ปัญญาผล-สัมมาทิฏฐิ-ธรรมวิจยสัมโพช
ฌงค์ องค์แห่งมรรค ๘”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระ
ไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ แน่นอน

จึง“ไม่มีความตื่นรู้(ไม่มี“ชาคริยา”)”ชนิดที่มี“ปัญญา”
ควบคุมจัดการให้เกิดสัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมา
วาจา-สัมมาสังกัปปะ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบทั้งความมี“กาย”

ภายนอก ๕ ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย ครอบและ“ภายใน ๑” ครอบ ๖ โดยมี“กาย”กับ“สัญญา”กำหนดรู้ครอบ“วิญญาณฐิติ ๗” จึงสามารถมี“ปัญญา” (๑) ในความเป็น“มนุษย์-เป็นเทวดาบางพวก-เป็นมารหรือเปรต(วินิปาติกสัตว์)บางพวก (๒) เป็นพรหมบางพวก (๓) เทวดาอามัศราบางพวก (๔) เทวดาสุภิกิณฑา (๕) พวกเข้าถึงอากาสนัญญาตนะ (๖) พวกเข้าถึงวิญญาณัญญาตนะ (๗) พวกเข้าถึงอากิญจัญญาตนะ อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”

ส่วนพวก“มิจฉาทิฏฐิ” เช่น “หลับตา”ปฏิบัติหรือแบบอื่น ๆ จะไม่สามารถเกิด“ปัญญา”เป็นอันขาด จะมีแต่“เชโก”อยู่เท่านั้น ความรู้ชั้น“อาริยะ”ที่เป็น“โลกุตระ”ไม่มีเมื่อ“ความรู้-ความฉลาด”ที่ถูกต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ใน“โลกุตระ”ไม่มีเริ่มขึ้นเลย เช่น ไม่รู้จัก“อายตนะ ๖” เป็นต้น “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล”ก็ไม่มีพัฒนาการใดหรือ“ปัญญา”จะไม่ครบบริบูรณ์“ปัญญา ๘”แน่นอนเพราะ“ปัญญา”เป็น“อุตตระ”เป็น“โลกุตระ”

ดังนั้น ความรู้ในกรอบ“เชโก” ไม่สามารถ“อยู่เหนือ (อุตตระ)”ความเป็น“โลกิยะ”ได้เด็ดขาด จะไม่มี“ความฉลาด”ที่ทำให้จิตให้“กิเลสดับไปจากจิตแท้จริง”ด้วย“ธรรมฤทธิ์”ในความเป็น“ประสิทธิภาพอันวิเศษของปัญญา” ซึ่งมีฤทธิ์“ฉาน”ที่“สัมมาทิฏฐิ” กระทั่งมีฤทธิ์“บุญ”ที่“สัมมาทิฏฐิ” เด็ดขาด “ธรรมฤทธิ์”ของความเป็น“ปัญญา”ที่ว่านี้ มี“ฤทธิ์”

ที่สุดพิเศษยิ่ง มี“อำนาจ”อย่างพิเศษสำคัญที่สามารถทำให้ “กิเลส”ไม่กล้าเข้าใกล้ ไม่กล้า“ร่อนหน้า” กิเลสจะกลัวผู้มี “ธรรมฤทธิ์”นี้ จะรีบหนีไปทันที “ปัญญา”จึงเป็นผู้“อยู่เหนือ” นั่นคือ มี“อุตตระ”ที่เต็มฤทธิ์ ชนิดที่เป็น“อจินไตย”จริงๆ

ผู้สนใจโปรดอ่านจากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๕ ตั้งแต่ ข้อ ๔๑๖ ไปจนถึง ข้อ ๔๗๗ จะซาบซึ้งในสัจจะที่ละเอียดยิ่ง ลองอ่านดูเนื้อความ พอเป็นตัวอย่าง ดูบ้างก็ได้

“มารสังยุต ปฐมวรรคที่ ๑” เริ่มจาก“ตโปกรรมสูตรที่ ๑”

(ขอตัดมาเฉพาะตรงเนื้อหาสำคัญ โดยไม่ได้เอาผลความ ดังนี้)

[๔๑๖] “ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคทรงประทับพัก ฝนอยู่ในที่ลับ ได้เกิดความปริวิตกแห่งพระทัยอย่างนี้ว่า โอ..เราเป็นผู้พ้นจากทุกกรกิริยานั้นแล้ว โอ..สาธุ เราเป็นผู้ พ้นแล้วจากทุกกรกิริยานั้นไม่ประกอบด้วยประโยชน์นั้น โอ..สาธุ เราเป็นสัตว์ที่บรรลुโพธิญาณแล้ว ฯ”

ความหมายในคำตรัสของพระพุทธเจ้าในที่นี้ คือ

“ทรงประทับพักฝนอยู่ในที่ลับ(รโหตุตสสะ ปฏิลลสินัสสะ) ได้เกิดความปริวิตกแห่งพระทัย(เจตโต ปริวิตกโก อุทปาติ) อย่างนี้”

หมายความว่า “ในขณะที่ทรงพักฝนอยู่องค์เดียว ในช่วงที่ไม่มีใครรบกวน พระพุทธเจ้าก็ทรงรำลึกไตร่ตรอง ตรวดูพระองค์เอง ก็พบว่า ๑.พระองค์เป็นผู้พ้นจากทุกกร กิริยาแล้ว ๒.ทุกกรกิริยานั้นไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ๓. พระองค์ทรงเป็นสัตว์ที่บรรลुโพธิญาณแล้ว

“ทุกกรกิริยา”คือ อะไร?

“ทุกกรกิริยา”นี้ คือ การบำเพ็ญตนผิด ๆทั้งหลาย ซึ่งมีมากมายหลากหลาย ที่“การกระทำเป็น“ทุ” นั่นคือ ไม่“สุ” ไม่ดี ไม่สัมมาทิฏฐิ ทั้งหลายทั้งหมด ล้วนคือ “ตบะ”ทั้งนั้น

คำว่า “ตบะ”หรือ“ตโป”ทั้งหลายล้วนเป็น“ความพากเพียร”ทั้งนั้น ตั้งแต่“ความสำรวมตน”ไปที่เดียว ถึงขั้นประพฤติอย่างหนัก เอาจริงเอาจัง เครื่องครัดจัดแรง ไปถึงทรมานกาย ทรมานจิตตนด้วยวิธีที่ผิด ไม่สัมมาทิฏฐิ”

[๔๑๗] “ครั้งนั้นแล มารผู้มีบาปได้ทราบความปริวิตกแห่งพระทัยของพระผู้มีพระภาคด้วยจิต จึงเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ แล้วได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคด้วยคาถาว่า

มรณพทั้งหลายย่อมบริสุทธิต่างได้ด้วยการบำเพ็ญตบะใด ท่านหลีกจากตบะนั้นเสียแล้ว เป็นผู้ไม่บริสุทธิต มาสำคัญตนว่า เป็นผู้บริสุทธิต ท่านพลาดจากมรรคาแห่งความบริสุทธิตเสียแล้ว

[๔๑๘] ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคทรงทราบว่า นี้มารผู้มีบาป จึงได้ตรัสกะมาผู้มีบาป ด้วยพระคาถาว่า

“เรารู้แล้วว่า ตบะอื่น ๆ อย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ตบะทั้งหมดหาอำนาจประโยชน์ให้ไม่ ดุจไม้แฉงหรือไม่ถ่อ ไม่อำนาจประโยชน์บนบก ฉะนั้น (รา) จึงเจริญมรรค คือ สีล สมภาติ และปัญญา เพื่อความตรัสรู้ เป็นผู้บรรลุ

ความบริสุทธิ์ อย่างยอดเยี่ยมแล้ว

ดูกรรมารผู้กระทำซึ่งที่สุด ตัวท่านเป็นผู้ที่เราจำกัดเสียแล้ว ฯ

ครั้งนั้นแล มารผู้มีบาป เป็นทุกข์ เสียใจ ว่า พระผู้มีพระภาคทรงรู้จักเรา พระสุคตทรงรู้จักเรา ดังนี้ จึงได้อันตรธานไปในที่นั่นเอง ฯ”

ผู้ศึกษา ไตร่ตรองดี ๆ เพียงแค่ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เรารู้แล้ว” ว่า “มารผู้มีบาป” ตบะอื่น ๆ อย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ ตบะทั้งหมดหาอำนาจประโยชน์ ให้ไม่ ดุจไม้แจวหรือไม่ถ่อ ไม่อำนาจประโยชน์บนบก ฉะนั้น (รา) จึงเจริญมรรค คือ ศีล สมาธิ และปัญญา เพื่อความตรัสรู้ เป็นผู้บรรลुकความบริสุทธิ์ อย่างยอดเยี่ยมแล้ว

ดูกรรมารผู้กระทำซึ่งที่สุด ตัวท่านเป็นผู้ที่เราจำกัดเสียแล้ว ฯ

เท่านั้นแหละ “มารผู้มีบาป เป็นทุกข์ เสียใจ ว่า พระผู้มีพระภาคทรงรู้จักเรา พระสุคตทรงรู้จักเรา ดังนี้ จึงได้อันตรธานไปในที่นั่นเอง ฯ”

ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียก “มารผู้มีบาป” ว่า “มารผู้กระทำซึ่งที่สุด” นั้น นั่นก็คือ “มารผู้มีบาป” นั้น เขาก็เชื่อว่า “เขาบรรลุดถึงที่สุด” ตามที่เขาย่อมหลงตนว่า “เขาก็คือผู้ทำที่สุดได้แน่”

แต่พระพุทธเจ้าก็ตรัสกับ “มารผู้มีบาป” ว่า “ตัวท่านเป็นผู้ที่เราจำกัดเสียได้แล้ว” มารผู้มีบาปก็ “อันตรธานไป”

นั่นคือ “มาร”หายวับไปกับตา เลย

ซึ่งความซับซ้อนลึกซึ้งยิ่งยวดนี้ จุดสำคัญยิ่งใหญ่สุด ก็คือ “มารผู้มีบาป”ก็ดี ”พระพุทธเจ้า”ก็ดี คือ “ภาวะ ๒ ของตนเอง”โดยแท้ คือ “ต้นตนหรืออัตตาสุดลึกซึ้งนี้เอง”

ไม่ใช่“ใครอื่นที่ไหนเลย”

ล้วนคือ ความเป็น“เทว-ภาวะ ๒”นี้เอง ทั้งนั้น ๆ

“อวิชชา”ใด “ความยังหลงเหลือเศษเสี้ยวรูปธรรมของอวิชชาใด ก็ล้วนของตนเองนี้แล ศึกษาปฏิบัติขจัดให้หมดสิ้นเกลี้ยง กระทั่งสะอาดสุด ๆ กันเถิด

“มาร”ที่ที่ยังเป็น“มายา”หลอกตนเองอยู่นี้ ก็คือ ตัวเราเองสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตนเอง” ด้วย“ปัญญาอันยิ่งเอง”

และ“สิริมหามายา”ก็คือ “ตัวเราเอง”แท้ ๆ อีกแหละ ที่สามารถทำ“การเกิดทางจิต”ให้แก่ตนเอง”เป็นผู้“กำจัดกิเลสตนได้สำเร็จ”ด้วย“ปัญญาอันยิ่งของตนเอง”

“ตนเอง”จึงคือ “สิทธิัตถะ”แท้

ไม่ติดยึดใน“บัญญัติ” แต่ชัดเจนใน“สภาวะจิต เจตสิก รูป นิพพาน”ทั้งหลาย บริบูรณ์ได้จริงใน“รูป”ใน“นาม”ล้วนสิ้นของ“วิญญูณ”

ศึกษาต่อ ในข้อต่อไปของ“มารสังยุตสูตร”นี้ดูอีก

[๔๑๙] ครั้นนั้นแล พระผู้มีพระภาคทรงทราบ ว่า นี้มารผู้มีบาป จึงได้ตรัสกะมารผู้มีบาปด้วยพระคาถาว่า

เรารู้แล้วว่า ตบะอื่น ๆ อย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ประกอบ

ด้วยประโยชน์ ตบะทั้งหมดหาอำนาจประโยชน์ให้ไม่ ดุจไม้
แจวหรือไม้ก่อ ไม่อำนาจบนบก ฉะนั้น (เรา) จึงเจริญมรรค
คือ ศีล สมาธิ และปัญญา เพื่อความตรัสรู้ เป็นผู้บรรลุความ
บริสุทธิ์อย่างยอดเยี่ยมแล้ว

ดูกรมารผู้กระทำซึ่งที่สุด ตัวท่านเป็นผู้ที่เรากำจัดเสีย
ได้แล้ว ฯ

ครั้งนั้นแล มารผู้มีบาป เป็นทุกข์ เสียใจ ว่า พระ
ผู้มีพระภาคทรงรู้จักเรา พระสุคตทรงรู้จักเรา ดังนี้ จึงได้
อันตรธานไปในที่นั้นเอง ฯ”

สรุปตรงนี้คือ “ตบะ”ใด ๆ ก็สู้ “ศีล สมาธิ ปัญญา” คือ
“ไตรสิกขา” ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” นี้เองแท้ ๆ

และเมื่อเกิด “ปัญญา” ที่สัมมาทิฏฐิจริงแท้ “ปัญญา” ก็
จะมี “ธรรมฤทธิ์เยี่ยมยอด” ที่ “กิเลส” หรือ “มาร” นั้น เมื่อมัน
“รู้” มัน “เห็น” ว่า “ปัญญา” รู้จักมันขึ้นมาทันใด มันก็จะรีบ
อันตรธานไปในทันทีนั้นทีเดียว

“ปัญญา” ที่เป็น “ฉานวิสัย” อย่างสัมมาทิฏฐิ จะ “พัน
อจินไตย” ของพุทธ” มี “ธรรมฤทธิ์” กันปานฉะนี้จริง ๆ

อีกมากมายหลากหลายต่าง ๆ ที่พระพุทธรเจ้าทรง
แจกแจงเลิศเล่ห์สารพัดของ “มารผู้มีบาป” แล้วลงท้าย
พระพุทธรเจ้าก็ตรัสสรุปว่า

“ครั้งนั้นแล มารผู้มีบาป เป็นทุกข์ เสียใจ ว่า พระ
ผู้มีพระภาคทรงรู้จักเรา พระสุคตทรงรู้จักเรา ดังนี้ จึงได้

อันตรธานไปในที่นั่นเอง ฯ” ทุก ๆ สุตตรทรงย่ออย่างนี้ทั้งนั้น

สำนวนที่ย้ำนั้นก็คือ “มารผู้มีบาป เป็นทุกข์ เสียใจ
ว่า พระผู้มีพระภาคทรงรู้จักเรา พระสุคตทรงรู้จักเรา ดังนี้ จึง
ได้อันตรธานไปในที่นั่นเอง” นี้

ซึ่งบ่งบอกถึง“ธรรมฤทธิ์”แห่ง“ปัญญา”นั้นเป็น“พลัง
อำนาจฤทธิ์เดชสุดพิเศษยิ่งใหญ่ว่า”ที่มี“อำนาจฤทธิ์เดชเหนือ
มารหรือเหนืออภิเลส”ชนิดที่“ไร้เทียมทานสุด ๆ”

ซึ่งชาว“เทวนิยม” หรือแม้แต่ชาวพุทธที่ยังมีจิตปฏิญญา
ยังอวิชชา ก็ย่อมยัง“ไม่มีสภาวะธรรม”ดังที่อาตมาอธิบายมานี้

ชาวเทวนิยมยังมีแต่“เจโก”จึงยังยากมากที่จะดันเดา
หรือตรึกเอา“ความจริง-ความรู้”ที่เป็น“โลกุตระ”ดังว่านี้ได้

เรามาขยายความเป็น“พระเจ้า”ซึ่งก็คือ“วิญญูญาณ”
นี้เอง ให้ชัดเจนขึ้นไปอีกดูบ้าง

ทุกสรรพสิ่งในเอกภพมหจักรวาลก็มีแค่“พระเจ้า”
ซึ่งเป็น“วิญญูญาณ” อันเป็น“สังขาร”ของ“นาม”กับ“รูป”
ตาม“ปฏิจจสมุปบาท”ทั้งหลาย

แต่ศาสดาเทวนิยมทั้งหลายไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้ง
รู้จักจริง“นามรูป”ที่เป็น“พระเจ้า”อันก็คือ“วิญญูญาณ”แท้ ๆ นี้แหละ

และ“วิญญูญาณ”นั้นต้องมี“ภาวะ๒”เสมอ ที่ผู้“อวิชชา”
คือ ผู้ไม่มี“ปัญญา” ก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จักจริง“พระเจ้า”แน่ ๆ

ทั้ง ๆ ที่เป็น“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”ของตนเองแท้ ๆ
ยิ่ง“รู้จบ”นั้นเป็นอันปิดประตูกันไปวันตรเลย

ซึ่งตามความเป็นจริงของทุกสรรพสิ่งอันประกอบ
ด้วยเอกภพมหจักรวาล ที่ต้องเคลื่อนไปกับกาละนั้นมัน
มี“ภาวะ ๒”หรือความเป็น“เทว”ของ“สัจจะแห่งชีวะ(รูปกับนาม)”
อยู่ตลอดกาลนาน

แต่“พระเจ้า”นั้นไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักผู้แท้จริงจริง
ชีวะที่เป็น“ภาวะ ๒”ของตน เพราะหลงว่า“ตนเป็น ๑” นั้น
คือ ไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้จักผู้แท้จริงจริง“มารผู้มีบาป”ที่เป็น“เทว”

“มารผู้มีบาป”นั้นก็คือ“ซาตาน” ซึ่งก็คือ ความเป็น
“อวิชชา” และแท้ ๆ ความเป็น“อวิชชา”นั้น ก็คือ “ตนเอง
นั่นเอง” ที่ยังมี“อวิชชา”อยู่ในตนเอง

ดังนั้น ผู้ที่มี“ปัญญา”เกิดขึ้นในจิตตนเองก็คือ ผู้
รู้จักผู้แท้จริงจริง“อวิชชา”ของตนเองจริง ๆ ถึงขั้นครบถ้วน
จึงสามารถทำให้“มารผู้มีบาป” หายอันตรายอันไปจากจิต
ตนเองได้ยิ่งกว่า“พลิกฝ่ามือ” ไร้เทียมทานปานนั้นเลย

เพราะ“ความรู้”ก็คือ การลบล้าง“ความไม่รู้”ไปตาม
ขั้นตามลำดับของ“ประสิทธิภาพแห่งความรู้”

“ความรู้”ที่ลบล้าง“ความไม่รู้”นี้เองคือ “ปัญญา”แท้
ศาสนาพุทธมี“ปัญญา”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความ
เป็น“ปัญญา ๘”แยกแยะความบริบูรณ์สัมบูรณ์ยิ่งยอดใหญ่
สุด ๆ กว่ายอดดกกว่ายิ่งกว่าใหญ่โตแล้วในภาวะเป็น“ความ
รู้”ที่มี“ความฉลาด”รอบรู้ครบพร้อม“อายตนะ ๖”และรอบ
ถ้วนทั้ง“ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรคองค์ ๘”ทั้ง“ส่วนอดีต-ส่วน

อนาคต-ทั้งส่วนอดีตส่วนอนาคต*และ“ปัจจุสมุปบาท”โดย
สำเร็จ“อนุโลม”และ“ปฏิโลม”กันจริง ๆ

และเจริญเป็น“ปัญญา-ปัญญาอินทรีย์-ปัญญาผล”ชนิด
พิเศษยิ่งกว่าวิธีปฏิบัติ“หลับตา” หรือวิธีอื่น ๆ ใด ๆ

การปฏิบัติที่ไม่มีกระบวนการให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบ
“อายตนะ๖” ทั้งภายนอก-ภายในของ“วิญญาณฐิติ ๗” มันก็
บริบูรณ์“ความรู้-ความจริง”ถ้วนจบสัมบูรณ์ไม่ได้

“วิมุตติ(ความหลุดพ้น)”เป็น“แก่นแท้(สาระ)”ก็ไม่สำเร็จ
เป็น“สัมมาทิฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”แนวยิ่งกว่าแน
เมื่อเข้าใจผิด-ปฏิบัติผิด-ผลที่ได้ก็ผิด “มูลสูตร”ข้อ
ที่ ๘ คือ“วิมุตติ”ก็เกิดไม่ได้ ก็ไปได้แต่“มิจฉาวิมุตติ”กัน

จึงห่างไกลความเป็น“อมตะ” อันเป็น“มูลสูตร”ข้อ
ที่ ๙”ก็ไม่เป็น“อรหันต์แท้” ก็ได้แต่เป็น“อรหันต์เก้”แค่นั้น

ดังนั้น อรหันต์คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต เจตสิก รูป
นิพพาน” และ“รู้จบ”ทำ“จิตนิยาม”หรือ“อตฺตา”ของตนให้
กลายเป็นดินน้ำไฟลม“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้จริง
เป็น“การจบ”ที่สูงสุดแล้วในเรื่องของ“จิตวิญญาณ”

ซึ่งพิสูจน์ชัดว่า “พระเจ้า”องค์ใดก็เถอะ ไม่มีสิทธิ์ใน
“อตฺตา”หรือใน“จิตวิญญาณ”ของ“อรหันต์”ผู้ทำ“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”ไปด้วยตนเองได้สำเร็จ เป็นอันขาด

ผู้ทราบชัด“ความเกิด”และ“ความดับ” ทั้ง“คุณ”และ
“โทษ” และอุบายเครื่องออกไปจาก“วิญญาณฐิติ ๗”

และ “อายุตน ๒” ที่มันยังเป็น “สัตตาวาส ๙” อยู่ ตามเป็นจริงแล้ว ย่อมเป็นผู้ “หลุดพ้น” ได้ เพราะไม่ยึดมั่น ด้วยการทำ “ปัญญาวิมุตติ” เอง

และทำ “วิญญาณ” ของตนให้สลายกลายเป็นดินน้ำไฟลมไปเลยได้ ไม่เหลือ “วิญญาณ” อยู่ในกาละวัฏฏสงสาร

จึงเป็นการพิสูจน์ว่า “วิญญาณ” นั้นไม่ใช่ภาวะที่มี “พระเจ้า” อันเป็นอื่นจากตนเองจะมาบัญญัติ หรือไม่ใช่ “อะไรอื่น” เป็น “เจ้าของ” วิญญาณ” ตนเอง ดังที่ชาวเทวนิยมเชื่อกันเลย

“เจ้าตัวของตนเอง” ต่างหากที่ “บัญญัติวิญญาณ” ตนเอง และเป็น “เจ้าของจิตวิญญาณ” ตนเองโดยเด็ดขาด

“อรหันต์” คือ ผู้เข้าถึง “รากเหง้า ๑๐” หรือ “๑๐ มุลกา” จึงสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ใน “รากเหง้าทั้ง ๑๐” ได้แท้

อาตมามีความรู้ใน “มุลสูตร ๑๐” อย่างนี้ และทำตนเองให้ถึงความเป็นไปตามที่ “มุลสูตร ๑๐” ที่ว่าไว้นี้ได้จริงมาแล้วจริง จึงไม่ใช่ผู้รู้แต่ “บัญญัติ” เท่านั้น

แต่อาตมาได้ผ่านความเป็น “อรหันต์” มาหลายขั้น หลายระดับมาด้วยตนเอง ว่ามี “ขั้นขั้น” ของความเป็นอรหันต์ ซึ่ง “อรหันต์” มีถึง ๖ ขั้นชั้น ไตรระดับ “อรหันต์ชั้น ๑-๒-๓-๔-๕” สูงสุดก็ขั้นที่ ๖ “อรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า”

๑. “อรหันต์ขั้นต้น” หรือ “โพธิสัตว์ขั้นที่ ๔”

๒. “อรหันตอนุโพธิสัตว์” ๓. “อรหันตอนิยตโพธิสัตว์”

๔. “อรหันตนิยตโพธิสัตว์” ๕. “อรหันตมหาโพธิสัตว์”

สุดท้ายขั้นที่ ๖. “อรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้า”

อาตมาผ่านการเป็น “อรหัตต์” มาแล้วถึง ๓ ขั้น กำลัง
อยู่ในขั้นที่ ๔ เป็น “อรหัตต์ที่เป็นโพธิสัตว์” ขั้น “นิยตะ”

“อรหัตต์” นั้นไม่ใช่มี “ขั้นเดียว-ขั้นเดียว” เท่านั้น

แต่ “อรหัตต์” มีหลายขั้น-หลายชั้น ดังที่ได้สาธยาย

อาตมาผ่านความเป็น “อรหัตต์” มาด้วยตนเองเป็น
จริง เกิดเองจริง ตายเองจริง แท้ ๆ จึงสาธยายได้จริง ดัง
ที่ได้สาธยายมานี้ไง!

แต่ผู้ที่ยังไม่มีภูมิธรรมถึงขั้นที่จะรู้ได้ ก็ย่อมท้างไม่มี
ภูมิรู้ ทั้งไม่สามารถจะสาธยายได้อย่างถูกต้องแน่นอน

ซึ่งจะไม่มีใครที่นำ “ความจริง” ของ “จิต เจตสิก รูป
นิพพาน” มาสาธยายดังว่านี้ได้ ถ้าไม่มี “ความรู้” และ “ความ
จริง” ในตนเองของตนเอง อย่างรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง รู้จบ ที่
ทำ “ความจบ” ให้แก่ตนแต่ละรอบ ๆ มา โดยทำความเกิด
และตายผ่านความเป็น “อรหัตต์” ขั้น ๑ “อรหัตต์” ขั้น ๒
แะ “อรหัตต์” ขั้น ๓ ฯลฯ มาแล้วหลายขั้นชั้นจริง ๆ

ทุก “ความจริง” ที่เกิดด้วย “กรรม” ย่อมเป็น “ของของ
ตน(กัมมัตตะกะ)” สะสมอยู่ใน “สัญญา” ซึ่งเป็นคลังแห่ง “ความ
จำ” อันเป็น “มรดก” ของตนเอง เพราะตนเป็นทายาทของ
กรรมของตนเอง ตนรู้เอง-ทำเอง-ฝึกเองไว้ใน “สัญญา”
ของตนเอง จึงมี “ความจำ” ที่เป็น “ความจริง” นำมาสาธยาย

อาตมาจึงไม่ต้องคิดขึ้นเป็น “ความรู้” หรือไม่ต้อง

คว้าวา“ความจริง”จากที่ไหนเลย มาเป็น“ความรู้”

ใน“สัญญา”ของอาตมา มี“ความจริง”ที่เป็น“ความจำ”อยู่ใน“อนุสัย”ของอาตมามาถึงวันนี้ มันจึงเป็น“ความรู้”ที่อาตมาได้อยู่แล้ว“ของตนๆ”ไม่ต้องไปเอาจากใครเลย

ความเป็น“อรหันต์”หลายชั้นก็ดี ความเป็น“โพธิสัตว์”หลายชั้นก็ดี คือ “ความจำ”ที่อาตมาเฝ้าเองทั้งนั้น
จึงรู้“ความจริง” จาก“ความจำ”ของตนเองแท้ๆ

ที่น่าออกมาเปิดเผยทั้งหลาย เอาของตนเองออกมาสาธยายทั้งนั้น ซึ่งเป็น“ความจริง”อยู่ใน“ความจำ”ของอาตมาที่ไม่มีโกหก ไม่มีแฉงเท็จใดๆแม้รู้ดีละเอง

อาตมาจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อรหันต์แท้”จาก“ความจำ”ของอาตมาที่อาตมาเคยเป็นเคยผ่านความเป็น“อรหันต์”มาแล้วหลายระดับ ชั้น๑ ชั้น๒ ชั้น๓ แล้วนำ“ความจำ”ทั้งหลายที่อาตมาผ่านความเป็นมาจริง มาสาธยายนี้ไง!

แน่นอน... คุณเชื่ออาตมาง่ายๆ ดี้นๆ ไม่ได้หรอก

ในโลกย่อมมี“ความจริง”กับ“ความไม่จริง”

“ความไม่จริง” ก็คือ“ความจริง”ที่เสื่อม

อาตมาเกิดมาชาตินี้ ในยุคที่นี้ชาวพุทธได้เสื่อมจาก“ความจริง”กันสุดแล้วจริงๆ จึงยากมากที่ชาวพุทธจะรู้จักอาตมา หรือยอมรับอาตมา ว่า เป็นผู้ที่มี“ความจริง” มี“ความถูกต้องสัมมาทิฏฐิแท้”

ก็เพราะชาวพุทธได้พากันเสื่อมไปแล้วจริงนั่นเอง

เพราะศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มี“คัมภีระ” หุททสา หุรณูโฑธา สันตทา ปณินตา อตักกาวจรา นิปุณา ปณทิตเวทนียา” ซึ่งอธิบายโดย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันแท้

อาตมาเกิดมาชาตินี้ นำ“ความจำ”ของอาตมาเปิดเผยขึ้นในสังคมชาวพุทธที่ได้พากันเสื่อมจาก“พุทธธรรมที่เป็นโลกุตระ”กันสิ้นแล้ว ไม่เหลืออยู่เลย

ไม่เหลืออยู่เลยจริงๆ มีแต่ภาษาคำว่า“โลกุตระ”ที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก ก็มีคนพูดคำว่า“โลกุตระ”กันโก้ๆอยู่บ้าง แต่ไม่มีสภาวะธรรมที่เป็น“โลกุตระ”กันได้แท้จริง

ที่อาตมายืนยันว่า อาตมาเป็น“อรหันต์”มาแล้วหลายชาติ เป็น“อรหันต์”หลายครั้ง เป็น“อรหันต์”มาแล้วหลายชั้นตอน ก็เพราะอาตมาเป็นจริงมาจริง

เมื่ออาตมานำ“โลกุตระ”มาเปิดเผย และสาธยายออกไป และนำมาให้ปฏิบัติประพติจนกระทั่งบรรลุโลกุตระธรรมกันได้จริง จึงได้รับการต่อต้านจากสงฆ์ส่วนใหญ่กระแสหลักจากปราชญ์ทางศาสนาพุทธที่ยกย่องนับถือกันในยุคนี้

ชาวพุทธทั้งหลาย เกือบทั้งหมด แม้แต่ผู้ได้ชื่อว่าเป็นปราชญ์ทั้งหลายในยุคนี้ ก็เข้าใจอาตมาไม่ได้ ถึงขั้นมีความเห็นว่า อาตมาเป็น“กบฏ”ต่อศาสนาพุทธ นำเอาสิ่งไม่ใช่พุทธธรรมที่ถูกต้อง มาหักล้างที่ท่านยึดมั่นถือมั่นกันอยู่

เพราะมันขัดแย้งกัน มัน“ตรงกันข้ามกัน” แสดงถึงความเป็น“๒ ภาวะ” นั่นคือ “ภาวะถูกต้อง”กับ“ภาวะผิด”

เมื่อ“ภาวะ ๑”ถูกต้องแท้ อีก“ภาวะ ๑”ก็ต้องผิดแน่
 เมื่อมี“๒ ภาวะ”ขึ้นไปแตกต่างกัน ย่อมมี“ภาวะ”ที่ถูก
 ต้องถ่องแท้ อยู่ ๑ ภาวะเท่านั้น

คนผู้ไม่มี“ภูมิธรรม”หรือ“ไม่มีความรู้ที่เป็น“ปัญญา”
 ย่อมไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ที่ถูกต้องถ่องแท้
 แต่โลกยุคนี้ยังไม่สิ้นคนผู้มืดดวงตาที่สามารถเห็น
 แสงแห่งความเป็นพุทธที่ถูกต้อง โดยเฉพาะ“โลกุตระ”

จึงมีผู้คนอยู่บ้างที่รับ“ความรู้-ความจำ”ที่เป็น“ความ
 จริง”ของอาตมานำมาเปิดเผยขึ้นในยุคนี้ได้ และจริงที่สุด
 ย่อมมีจำนวนน้อยนิด

เพราะมันต้องเป็น“ความจริง”เช่นนี้แน่ยิ่งกว่าแน่
 จึงเป็นเครื่องที่บ่งยืนยันว่า “ชาวพุทธทั้งหลายได้พา
 กันเสื่อมไปจาก“โลกุตระ”อันเป็นเนื้อหาแท้ของศาสนาพุทธ
 กันแล้วจริงที่สุด ตรงตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้
 ใน“อาถิสสูตร”เรื่อง“ตะโพนอานกะ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒)
 ที่จริงแท้แน่นอน ไม่ผิดเลยว่า “โลกุตระ”ไม่เหลือเชื้อแท้

อาตมานำ“ความจำ-ความรู้” ที่เป็น“ความจริง”ของ
 อาตมายังมีเนื้อแท้“โลกุตระธรรม”ออกมาประกาศในยุคนี้

เชิญพิสูจน์กันเถิด กรุณาอย่าด่วนเอา“ความรู้” ของ
 ตนเอง ที่ตนเองยังไม่บรรลู่“อรหัตต์แท้” มาใช้“วินิจฉัย”
 แล้ววิบวอน“ตัดสิน”ผู้เป็น“อรหัตต์แท้”กันด้วย“มิจฉาทิฏฐิ”
 เป็นอันขาด มันจะผิด“ความจริง” ทำบาบไต่ตนเปล่า ๆ

ถ้าใครที่เชื่อตนเองอย่างมั่นใจว่า ตนเป็น“อรหันต์” ก็ยืนยันตนเอง พาผู้คนกลุ่มหมู่ให้เกิด“อาริยะแท้”เกิด

“อรหันต์แท้”นั้นก็จะตัดสิน“อรหันต์แท้”ได้อย่างมี นัยสำคัญยืนยัน “อรหันต์แท้”ก็จะพิสูจน์ตนเองด้วยความ จริง ึ่งพูดสาธยาย ทั้งแสดงพฤติกรรมของตนเองออกมา คนผู้ยังไม่ใช่อรหันต์จริงก็จะยากยิ่งที่จะรู้แท้ในอรหันต์จริง

ส่วนคนผู้เป็นแค่“อรหันต์เก้” แล้วมันจะเอา“ภูมิรู้ เก้ ๆ”ของคนเก้ มารู้หรือมาตัดสิน“อรหันต์แท้”ได้ยังไง?

อาตมาสามารถพิสูจน์“ความจริง” และพิสูจน์“ความ รู้”ของอาตมามาได้ ๕๐ กว่าปีมาแล้ว เกินครึ่งศตวรรษมาแล้ว มีภาวะจริงยืนยันให้เห็น“ความยินดี(ฉันทะ)”ว่า เป็น“รากเหง้า (มูลกา)”ที่จะเกิด“ความรู้-ความจริง”ต่าง ๆ ตามที่ตนเองมีจริง

ยืนยันให้เห็น“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ว่า เป็น“สถาน ที่เกิด-เป็นแหล่งเกิด(สัมภาวะ)”ที่จะเกิด“ความรู้-ความจริง” ก็ ต้อง“ทำใจในใจ”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จึงจะมีผลสำเร็จของแท้

ยืนยันให้เห็น“การกระทบสัมผัสกัน(ผัสสะ)ของภาวะ ๒”คือ“นามและรูป”ที่จะเป็น“เหตุ(สมุทัย)”ทำให้เกิด“ความรู้สึก หรืออารมณ์(เวทนา)”จึงจะศึกษา“ความรู้-ความจริง”ที่เป็นจริง

ยืนยันให้เห็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์(เวทนา)” ในจิต ขณะปฏิบัติธรรมกันจริง ๆ ที่“ประชุมลง(สมิทธน)”ในจิตเรา ปราบกฏจริง จึงจะศึกษา“ความรู้-ความจริง”ได้ในปัจจุบันชาติ

ยืนยันให้เห็น“ความตั้งมั่นของจิต(สมาธิ)”ได้สำเร็จจริง

ถึงขั้น“สมาหิตโต” เป็น“หัวหน้าหรือประธาน(ปมุข)” จึงจะ
ศึกษา“ความรู้-ความจริง”ได้สำเร็จผลสัมบูรณ์

ยืนยันให้เห็น“ความระลึกตัวตั้งทั้งภายนอกภายใน
เต็ม ๑๐๐ % (สติ)” ครบ ๒ ภาวะกันจริง ๆ ที่เป็นอำนาจใหญ่
(อธิปไตย)” จึงจะศึกษา“ความรู้-ความจริง”ได้สำเร็จ

ยืนยันให้เห็น“ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง(ปัญญา)”ในจิต
กันจริง ๆ ที่เป็นความรู้ย่อยยิ่ง(อตุตตระ)”จึงจะศึกษา“ความรู้-
ความจริง”ได้สำเร็จเสร็จ“จบกิจ”เป็นรอบ ๆ ขึ้น ๆ ไปตามลำดับ

ยืนยันให้เห็น“ความหลุดพ้นจากกิเลสโลกียะ(วิมุตติ)”
ในจิตกันจริง ๆ ที่เป็นแก่นสัจธรรมแท้(สาระ)”จึงจะศึกษา
“ความรู้-ความจริง”ได้สำเร็จ

ยืนยันให้เห็น“ความเป็นคนผู้ทำการเกิด-การตาย
ของจิตในจิตตนได้(อมตะ)”กันจริง ๆ อัน“เป็นสุดยอดแท้
ที่มีประสิทธิภาพยังลงในจิต(ไอศฐา)”ของคนสูงสุดเท่าที่จะ
ศึกษา“ความรู้-ความจริง”ที่คนจะพึงมีได้ และทำได้สำเร็จ

ยืนยันให้เห็น“การดับกิเลสสิ้นเกลี้ยง(ปรินิพพาน)”อัน
“เป็นที่สุดแห่งที่สุดจบสุดบริบูรณ์(ปริโยสาน)” จึงจะศึกษา
“ความรู้-ความจริง”ได้สำเร็จ เป็นคนผู้ถึง“สูญ”สัมบูรณ์

อาตมาได้พิสูจน์ตนเองมา ๕๐ กว่าปี แสดงตนเอง
มาตลอดด้วย“ความจริง”ที่ตนเองมีจริง ว่า อาตมาเป็น
“อรหันต์”เป็น“โพธิสัตว์” เป็นผู้มี“ความรู้” ผู้มี“ความจริง”
ใน“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้าเท่าที่อาตมามีจริง ก็ได้เปิด

เผยออกมา แสดงออกมา เป็นปรากฏการณ์แท้มาจนถึงวันนี้

ซึ่งมีคนในยุคนี้สามารถรับ“ความรู้-ความจริง”จาก
 อาตมาที่ได้นำมาเปิดเผยสาธยายอธิบาย และนำไปปฏิบัติ
 จนกระทั่งเกิดผลบรรลุ“อาริยผล”มีสมณะ ๔ เหล่า ได้แก่

โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหัตต์”กันจริง เป็นของแท้

ซึ่งมี“บุคคล”จริงเป็นตัวตนในปัจจุบันนี้ยืนยันให้
 สัมผัสได้ พิสูจน์ได้ อ้างอิงความรู้จริง-ความเป็นจริงกันได้

ไม่ใช่มีแต่รู้คำสอน รู้แต่“บัญญัติ” รู้แต่ภาษาคำพูด
 รู้แต่ในความคิดได้มากมายลึกซึ้งอยู่แค่นั้น

แล้วตนเองผู้รู้มากมายก็ไม่บรรลุธรรมเลยในชาตินี้

ยืนยันตนเองไม่ได้ จนกระทั่งต้องกลบเกลื่อนให้
 ตนเองด้วยการยืนยันว่า “บรรลุธรรมนั้นบอกใครว่าตน
 บรรลุไม่ได้” แล้วไป“ชี้ตัว”คำสอนของพระพุทธเจ้าว่า อย่าง
 ที่ตนบอกนั้นแหละเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าเสียอีก

คนผู้มี“ความจริง” กล่าวพูดความจริงแน่นอน

“อรหัตต์แท้”นั้นองอาจแก่กล้า คือ อาสโภ ด้วย
 ความจริง เพราะเป็น“อรหัตต์”อย่างแท้จริง ที่ไม่มีแม้แต่
 เศษกิเลสความอยากโอ้อวด สาเสฐยยะ และไม่มี“มังกุ”เลย

ความเป็นผู้ประเสริฐป็นอรหัตต์มันน่าอายหรือ?

การเปิดเผย“ความจริง ไม่ใช่เรื่องน่าอายอะไร

ยิ่งในคนผู้นั้นเป็น“อรหัตต์แท้”ก็ยิ่งไม่มีแม้ความ
 ขวยเขินใจ ความเก้อ ๆ ยาก ๆ (มังกุ) ในจิตตนจริง ๆ มันจึงง่าย

ที่จะพูด“ความจริง” เพียงแต่รู้กาละความควรความไม่ควร
ซึ่งอาตมาก็ได้ปะมาณตามที่ว่ามานั้นมาตลอด
ด้วยความเป็น“คนจริง”ของอาตมา อาตมาก็ได้แสดง
ตนเองให้เห็นอยู่จนถึงวันนี้ วินาทีนี้ทั้งความเป็น“อรหันต์”
ทั้งความเป็น“โพธิสัตว์”

แต่ก็เป็นความจำเป็น เป็นความจำเป็นจริง ๆ จึงจำ
ต้อง และจำยอมแสดงออก บอกด้วยภาษา ว่า ตนเองเป็น
จริงเช่นนั้น มีจริงเช่นนั้น และเป็นผู้ที่ชื่อว่าอย่างนั้นอย่างนี้
เช่น ยืนยันว่าตนเป็น“อรหันต์” เป็น“โพธิสัตว์”
เป็น“สังข์ อภิญา” เป็น“ธรรมิกราช” เป็นต้น

ซึ่งไม่ใช่เรื่องกล่าวพล่อย ๆ แต่มี“สัจจาвање”ยืนยัน
“อรหันต์”คือ คนที่กำจัดกิเลสให้แก่ตนเองหมดสิ้น
อาสวะของตนเองได้จริงเป็นส่วนตน อาตมามีความจริงแน
“โพธิสัตว์”คือ คนผู้ช่วยผู้อื่นด้วย ช่วยหรือชนสัตว์
อันเป็นคนอื่นด้วย เป็นผู้รักษาความตรัสรู้และสืบทอด
โลกุตระธรรมอันเป็น“ธรรมวิเศษ”ของพระพุทธเจ้าด้วย

อาตมาก็ได้พิสูจน์ความเป็นอรหันต์-เป็นโพธิสัตว์
แท้จริง”เป็น“ผู้มีความจริง”ที่มีมาแต่ชาติก่อน ๆ แล้วนำติดตัว
ในตนเองข้ามชาติมาจริง อาตมาจึงชื่อว่า“สังข์ อภิญา”
ผู้ไม่ต้องรับ“ความรู้-ความจริง”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”จากใครก็
มีเองแล้วในตน ไม่มีอาจารย์ในปัจจุบันยุคนี้

อาตมายืนยันว่า “ความรู้-ความจริง”ที่อาตมานำมา

เปิดเผยสาธยายนี้ว่า เป็น“โลกุตระธรรม”

ซึ่งมันขัดแย้งกับของ“พุทธกระแสหลัก”ทั้งหลาย
 “พุทธกระแสหลัก”ก็ได้ อธิกรณ์เอาตมา คือ ฟ้อง
 ร้องเอาตมา ซึ่งมันผิดธรรมวินัย “พุทธกระแสหลัก”ก็
 เป็นอาบัติ เพราะตามธรรมวินัยของพระพุทธเจ้านั้น“ผู้
 เป็น‘นานาสังวาส’กันแล้ว ฝ่ายใดจะอธิกรณ์หรือจะฟ้อง
 ร้องกันไม่ได้” ผู้ฟ้องต้องอาบัติ และแม้ฟ้องร้องไปก็เป็น
 โมฆะ แต่พุทธกระแสหลักก็ทำ“อธิกรณ์”กับเอาตมากันจริง

พุทธกระแสหลักทำเป็นคดีขึ้นมาเพื่อตัดสินเอาตมา
 และดันทุรังไปจนถึงชั้นฟ้องศาลยุติธรรมของฆราวาสให้
 ฆราวาสเป็นผู้“ตัดสินธรรมวินัย” โดยพากันบัญญัติ“กฎ
 หมายกันขึ้นมาเอง”เรียกว่า “กฎหมายสงฆ์ พ.ศ.๒๕๐๕”
 ให้ฆราวาสตัดสินสงฆ์ได้ ก็คิดดูเถิด“ความเสื่อม”มันถึง
 ขนาดนี้ได้จริงๆ ทำกับเอาตมาปานฉะนี้ ศาลฆราวาสก็
 ตัดสินให้อาตมาแพ้อันได้

เอาตมาก็จ้านน จำเป็น จำยอม จำใจ จำต้องเป็น“ผู้
 แพ้” ทั้งๆที่เอาตมาไม่ใช่“ผู้ผิด”เลย เป็นต้น

ฉะนี้แล ที่มันแสดงถึง“ความจริง”ชัดเจนที่สุดว่า
 “ความเสื่อมของชาวพุทธในยุคนี้” มันจริงมั๊ย?

“พุทธกระแสหลัก”เล่นงานเอาตมาว่า เป็นกบฏ-
 เป็นผู้ทำลายศาสนาพุทธ” สารพัดจะประกาศนियกรรรม
 ออกไป เป็นที่ปรากฏออกมาจริง ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหลาย

ก็เป็นพฤติกรรมของบุคคลจริงเกิดขึ้นใน พ.ศ. ๒๕๓๑

มีหนังสือที่ท่าน“พระมหาประยุทธ์ ปยุตฺโต”ซึ่ง
ขณะนี้ท่านดำรงทรงยศในตำแหน่ง“สมเด็จพระพุทธ
โฆษาจารย์”อยู่ในยุคนี้ของไทย(ขณะนี้พ.ศ. ๒๕๖๖) ท่าน
ได้เขียนขึ้นมากล่าวขำระความผิดหรือความไม่ชอบมา
พากลของอาตมาออกมาหลายเล่ม เช่น (๑)“กรณีสันตือโคก”
(๒)เพื่อความเข้าใจปัญหาพระโพธิรักษ์ ก็มีถึง ๓ ตอน
(๓)แรงจูงใจในการเขียนกรณีสันตือโคก และ (๔)พุทธ
บริษัท กับ ธรรมวินัย เป็นการพูดคุยระหว่างดร.ระวี
ภาวีไล กับ พระเทพเวที (ยศตอนนั้นของสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์)

ซึ่งถ้าอาตมาเป็น“ผู้ผิด” ท่านสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ก็
เป็น“ผู้ถูก” อาตมาไม่ยืนยันว่า อาตมาเป็น“ผู้ถูก”หรือ

ให้ชาวพุทธทั้งหลายใช้วิจารณญาณกันเองเถิด

สำหรับอาตมาเกิดมาชาตินี้ ก็ได้บำเพ็ญโพธิสัตว์ภูมิ
ของอาตมาจริง ท่ามกลางศาสนาพุทธยุค ช่วงพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้

อาตมาจำนน จำเป็น จำยอม จำใจ จำต้อง“เปิดเผย
ความจริงในความเป็นอรหันต์-เป็นโพธิสัตว์”ของตน

ถึงวันนี้อาตมาก็อยู่ใน“สมณเพศ” ทำงานแสดง
พุทธธรรมมาตลอดผ่านมากเกินกว่า ๕๐ ปีไปแล้ว

อาตมาได้กล่าวจากใจจริงในความเป็น“ตัวตน
ของอาตมา” และยืนยัน“ความรู้้ติดตัวตนของอาตมา
มาแต่ชาติก่อนแล้ว” ว่า อาตมาเป็น“โพธิสัตว์”ผ่านความ

เป็น“อรหันต์”มาถึงขณะนี้ เป็น“ขั้นอรหันต์ขั้นที่ ๔ แล้ว”

อาตมาเกิดมาชาตินี้ บวชพ.ศ. ๒๕๑๓ และอาตมาก็
จริงใจตามภูมิของอาตมาว่า พุทธยุคทุกวันนี้ ไม่มี“โลกุตระ”

โดยเฉพาะ“เนื้อแท้-แก่นแท้”ของ“โลกุตระธรรม”

มีการกล่าวคำว่า “โลกุตระ”กันอยู่บ้าง แต่ความ
เป็น“แก่นแท้-ของจริง”ก็ยังไม่“รูปธรรม-นามธรรม”ครบ“เทว”

แม้คำว่า “เทว”หรือ“ภาวะ๒”ก็ยังเป็น“อจินไตย”กันอยู่
ไม่มีใครแจกแจง สาธยาย และนำพากันศึกษากระทั่งปฏิบัติ
มีผู้บรรลุบรรลุดุธรรม เป็สัมมามรร-สัมมาคผลกันจริงถึงขั้น
เกิด“ซุมชนสังคมาสนีธรรม๖”กันได้

อาตมาเป็นผู้ทำให้เกิด“ของจริง”ขึ้นมา ก็อยู่ในยุค
นี้สมัยนี้ ร่วมกันกับชาวพุทธทั้งหลาย ที่หลงมงายอยู่กับ
“ของเก้”กัน ก็มี“ของ๒ ภาวะ”ในสังคมาสนีปัจจุบันนี้
สังคมาสนีขณะนี้จึงมีทั้ง“ของจริง”และทั้ง“ของเก้”

อาตมาเห็น“คนเก้”ที่หลอกสังคมาสนีอยู่ โทนโท
โต้งๆ ต่ำตา จึงจ้านน-จำเป็น-จ่ายอม จำต้องยืนยัน“ตนเอง”
บอกตนเองขึ้นท่ามกลางสังคมาสนีสมัยนี้ ที่มีแต่“พุทธเก้”

อาตมา“พุทธจริง-คนจริง”เมื่อเห็นความเป็น“พุทธ”
ที่“เสื่อมจริง”กันอยู่โทนโท มีแต่“พุทธเก้”อยู่โต้งๆ โทนโท
ในยุคที่อาตมาเกิดมานี้ ตรงตามที่พระพุทธเจ้าได้ตรัส
พยากรณ์ไว้ใน“อาถิสสูตร” ดังที่เคยอ้างอิงมาบ่อยครั้งแล้ว

แล้วจะให้อาตมาทำอย่างไร?

ให้อาตมาทำเฉยเมยไม่รู้ไม่ชี้ ปล่อยไป ก็ก็เก้กัน
ไป ใครจะผิดก็ผิด ปล่อยให้ย่ำกันไปเถิด อาตมาไม่ยืนยัน
ปล่อยให้โฆษณาหลอกกันไป ...อย่างนั้นหรือ?

ชัดเจนมั้ยว่า ยุคนี้ มันมี“ของ ๒ อย่าง” ที่แตกต่างกันอยู่จริง มันก็ต้องมี“ของเก้” กับ “ของจริง”นั่นเอง

เราแบ่งกันชัดๆ เป็น“ภาวะ ๒ อย่าง”

อย่าง ๑ คือ“โลกียธรรม”ซึ่งนับเป็น“ภาวะมีอยู่ครองโลก”สามัญ และมีหลากหลายลัทธิศาสนา แต่ลัทธิศาสนาแตกต่างกัน เป็นธรรมดาในโลกในวัฏฏสงสาร

อย่างนี้เรากำลังกำหนดกันว่า “ของเก้”

ส่วนอย่างที่ ๒ คือ“โลกุตระธรรม”ซึ่งนับเป็น“ภาวะไม่อยู่ครองโลกเป็นวิสามัญ จะ“มีเกิด-มีดับ”ในยุคกาล และมีเพียง“๑ เดียว”เท่านั้นในแต่ละ“ยุคกัปป์” สำหรับอย่างที่ ๒ นี้เรากำลังกำหนดกันว่า “ของจริง”

มันก็ต้องมาคัดแยกกันออกให้ชัดเจนแจ่มแจ้ง ว่าจะเป็นอันไหนล่ะ? ที่จะได้ชื่อว่า “ของจริง”ที่แท้

โชคดีที่ศาสนาพระพุทธเจ้าสมณโคดมยุคนี้ ยังมี“พระไตรปิฎก”เป็นคัมภีร์หลัก ให้ยืนยันอ้างอิงได้อยู่

แต่กระนั้น ทั้ง ๒ ฝ่ายต่างก็อ้าง“พระไตรปิฎก”กันทั้งคู่ ฉบับเดียวกันเสียด้วย ตรงนี้เองที่ตัดสินกันยากมาก

แต่ก็สามารถตรวจสอบตัดสินกันได้แน่นอน

เราก็เอา“พระไตรปิฎก”นี้แหละเป็น“หลักสำคัญ”

ตามที่พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้แล้วว่า “พระธรรมคำสอน”จะเป็น“ศาสดา”ของเธอ

ดังนั้น ก็ใช้“พระไตรปิฎก”ที่รวบรวม“คำสอน”ของพระพุทธเจ้าไว้นี้เอง เป็น“กฎเกณฑ์หลัก”ที่ยืนยันอ้างอิงได้ว่า เป็น“พุทธหนึ่งเดียวกัน”

เริ่มจาก“พระไตรปิฎก”ก็ต้อง“ฉบับเดียวกัน” ถ้าพระไตรปิฎกคนละฉบับมันก็ต้องแยก“นิกาย”กันไปแล้ว แม้ต่างคนต่างก็ยืนยันว่า ตนเป็น“ศาสนาพุทธ” มันก็มีฝ่ายหนึ่ง“พุทธจริง” อีกฝ่ายก็“พุทธเก้”แน่ ๆ แต่ถ้ายังยืนยันว่า ตนเป็น“พุทธ” ยึดมั่นถือมั่นตนเป็น“พุทธ” มันก็เป็น“พุทธ”ที่มี“พระพุทธเจ้า”คนละองค์ “พระพุทธเจ้าคนละองค์”นั่นคือ มีฝ่ายหนึ่งเป็น“พุทธเก้” และมีอีกฝ่ายที่แตกต่างไปเป็น“พุทธจริง”

แต่ถ้าต่างก็ยืนยันว่า “ตน”คือ “พุทธจริง” ก็ต้องตรวจสอบจากบ“พระไตรปิฎก”ที่นับถือ“ฉบับเดียวกัน”

ซึ่งมี“พระบาลี”เป็นหลักอยู่แล้ว แม้จะ“ตีความบาลีแตกต่างกันไป”ก็ตาม ก็สามารถ“ตรวจสอบ”คัดเลือกตัดสินอันไหนว่า เป็น“ของเก้-ของจริง”ได้แน่นอน ตรวจสอบได้จากอะไรเป็นเครื่องชี้บ่งสำคัญบ้าง? ตรวจสอบได้ ดังต่อไปนี้

๑. ต้องยืนยันว่า “ศาสนาเดียวกัน” ถ้าคนละศาสนาก็จบแล้ว ไม่ต้องพิสูจน์ตรวจสอบอะไรกันนี้ ต่างก็

คนละศาสนากันแล้ว ใครแก้ ใครจริง ก็ว่ากันไม่ได้แล้ว

๒. ต้อง“คัมภีร์เดียวกัน”หรือ“พระธรรมคำสอน
นับถือฉบับเดียวกัน”ด้วย ถ้าคนละฉบับ มันก็แยกกันไป
คนละ“นิกาย”

๓. ต้อง“บัญญัติเดียวกัน” เช่น คำว่า “กาย-ฌาน-
บุญ-ศีล-สมาธิ-ปัญญา ฯลฯ” เป็นต้น

๔. “ทิวฐิ” ก็ต้อง“สัมมาทิวฐิ”ด้วยกัน

๕. “กาย” ก็ต้อง“สัมมาทิวฐิ”ตรงกัน

๖. “ศีล” ก็ต้อง“สัมมาทิวฐิ”ตรงกัน

๗. “สมาธิ” ก็ต้อง“สัมมาทิวฐิ”ตรงกัน

๘. “ปัญญา” ก็ต้อง“สัมมาทิวฐิ”ตรงกัน

๙. “วิชาจรณสมบัติ” ก็ต้อง“สัมมาทิวฐิ”ตรงกัน

๑๐. “ปฏิจสมุปบาท” ก็ต้อง“สัมมาทิวฐิ”ตรงกัน

นอกจาก“หลักเกณฑ์”หรือ“บัญญัติ”แม้จะมาก
กว่า“๑๐ ข้อ”นั้นไปอีก ถ้าไม่มีคนผู้บรรลุ“ผล”จริง มี
ยืนยันทั้ง“ตัวบุคคล-สังคมหมู่กลุ่ม-พฤติกรรมถูกต้องตาม
โลกุตรธรรม-ปรากฏการณ์จริง-บรรลุได้อย่างยั่งยืนเที่ยง
นียตะแท้” ตรวจสอบได้แล้ว ...ก็ยืนยันตัดสินไม่ได้

ตรวจสอบได้อย่างไร?

ตรวจสอบได้จาก ฝ่ายไหนเป็นฝ่ายที่อธิบายและ
สาธยายแล้วพาผู้คนมาศึกษาปฏิบัติ จนกระทั่งประพตติ
“มีผล”เกิด“ผู้คนบรรลุธรรมและสังคมที่มีธรรมตรงตาม

“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือพาคณมี“ศีล” มี“สัมมาสมาธิ” มี“ปัญญา ๘” และ“พินอวิชชชา ๘”กันจริง ๆ

และอีกจริง ๑ ก็คือ มี“สยง อภิญญา” ซึ่งเป็น“คน ผู้ที่เกิดมาเพื่อกอบกู้ความเสื่อม” ที่เป็น“ความเสื่อมกันจริง ๆแท้ ๆ”โดยตรง

ตามคำตรัสพยากรณ์ไว้ของพระพุทธเจ้า ตะโพน อานกะ ที่เสื่อมไปใน“อาณิสฺสูตร” ก็เป็นความเสื่อมที่จริง มันก็ต้องมี“ผู้ที่จะเป็นคนกอบกู้ความเสื่อม”แน่ ๆ เพราะจะไม่มี“พระพุทธเจ้า”อุบัติขึ้นมาเป็นผู้กอบกู้ศาสนาของพระองค์เอง ที่เสื่อมไปเด็ดขาด

มันเป็นหน้าที่ของ“พระโพธิสัตว์”ที่มีระดับรับผิดชอบ อยู่แล้วตามเนื้อแท้ของสัจจะแห่งโลกุตระธรรม”

ต้องมายืนยันพิสุจน์“อารยสัจ ๔ มรรคองค์ ๘”

ดังนั้น ที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐” นั้นเองครบชัดแล้ว นั่นก็คือ “ทั้ง ๑๐ ข้อ”ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึง ๑๐ จะปรากฏ“ความจริง”คือ “สัจธรรม”มีขึ้นให้“ปรากฏ”

ตั้งแต่“สัมมาทิฏฐิ ข้อ ๑ ถึง ๑๐”ที่นำมาเปิดเผย สาธยายและนำพาปฏิบัติกระทั่งเกิดผู้คนบรรลุมรรคผล ขึ้นมาจริงยืนยันเป็นสังคม“สาราณียธรรม ๖”กันได้จริง ๆ

“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ก็ต้อง“ถ่องแท้ถูกจริง”ทั้ง ๑๐ ข้อ

(๑) ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตฺถิ ทินนัง)

ซึ่ง“มีผล”นี้ก็ต้องขั้น“โลกุตระ” นั่นคือ “ทานที่ทำ

เป็น“บุญ(ผลวิบัติ)”สำเร็จจริง สำเร็จคือ ชำระกิเลสออกได้
 ไม่ใช่“มีผล”แค่เป็น“กุศล(ได้สมบัติเป็นผล)”เท่านั้น
 นั้นมันยิ่งเพิ่มความชอบใจในความยินดีสูงหนักขึ้นไปอีก
 ไม่ใช่ความละหน่ายคลาย หรือกำจัดชำระใด ๆ เลย
 คำว่า “บุญ”กับ“กุศล”ทั้งคู่นี้ ทุกวันนี้ชาวพุทธได้
 เสื่อมถึงขนาดเห็นผิดว่า มันคือ “สมบัติ”ที่พึงสะสมใส่ตน
 ซึ่งคำว่า “บุญ”นี้มีประสิทธิภาพ“ฆ่ากิเลส” ซึ่งศาสนา
 พุทธมี และเป็นศาสนาเดียวเท่านั้นที่มี ในกาลของโลก
 ศาสนา“โลกียะ”เพุณนิยมเดียรถีย์อื่นใด ไม่มีเรื่อง
 “บุญ”ที่จะสำเร็จเป็น“สิทธิ”ได้เลย

มีแต่ศาสนาพุทธที่มี“สิทธิตถะ”จริง ๆ แท้ ๆ
 “สิทธิตถะ คือ ผู้มีความต้องการสำเร็จแล้ว
 นั่นคือ คนผู้นั้นไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว จบแล้ว
 (๒) ข้อปฏิบัติหรือยัญพิธีที่ทำแล้ว มีผล(อตฺถิ ยญฺฐัง)
 คำว่า “ยัญพิธี”เป็นคำโบราณ ก็คือข้อปฏิบัติหรือ
 วิธีปฏิบัตินั่นเอง

ข้อนี้ก็เช่นเดียวกัน “ผล”ต้องขึ้น“โลกุตระ”คือ “ข้อ
 ปฏิบัติหรือยัญพิธีที่ทำจิตสำเร็จ“บุญ”จริง เป็นการชำระ
 กิเลสไปได้จริง ๆ ซึ่งผลก็คือ“ผู้มีความต้องการสำเร็จแล้ว”
 “ผล”สำเร็จของศาสนาพุทธนั้น ไม่ใช่แค่เป็น“กุศล”
 ที่แก่นเพียงชั้น“โลกียธรรม”เท่านั้น แต่“บุญ”นั้นแก่นแท้
 ฆ่ากิเลสอันเป็น“โลกุตระธรรม”นั้น อะไร ๆ หมดล้นเป็น“๐”

(๓) ดังนั้น จะเช่นไหว้(สังเวช)แล้วหรือสละ(บวงสรวง) แล้ว ก็ต้อง“มีผลแท้จริง(อติ หุตัง)” คือ ชำระกิเลสได้จริง จะได้ชื่อว่า “สัมมาทิฏฐิ”จึงต้องถึงขั้น“โลกุตระผล” สำเร็จ“บุญ”ถึงแก่นแท้ฆ่ากิเลสอันเป็น“โลกุตระธรรม” จนกระทั่งอะไร ๆหมดสิ้นเป็น“๐”

(๔) ผลวิบากของการทำดีทำชั่วแล้ว มีอยู่(อติ สุกต ทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)

คำว่า สุกตทุกกฏานัง นั้น มีความหมายตามนัยยะ โลกียะก็อย่างหนึ่ง แบบโลกุตระก็อีกอย่างหนึ่ง

นั่นคือ โลกียะมีแต่และชั่ว ให้ประพตติดี และมันไม่เที่ยง ซึ่งมันไม่มีการ“จบกิจ”ที่เป็น“กตญาณ”แบบโลกุตระ “กต”ในศาสนาพุทธตรงนี้นั้น คือ “กิจขั้นโลกุตระ สำเร็จแล้ว” ก็“จบกิจ”แท้จริง ไม่ต้องวนเวียนอีกแล้ว

ไม่ใช่แค่“กิจขั้นโลกียะสำเร็จดี”แล้ว แต่ยังต้อง“วน” ต้องชัดเจนในความหมาย เป้าหมายที่ถ่องแท้ สำเร็จแล้วของพุทธต้อง สำเร็จ“บุญ”ถึงแก่นแท้ ฆ่ากิเลสอันเป็น“โลกุตระธรรม” จนกระทั่งอะไร ๆหมดสิ้น เป็น“๐”โน้นทีเดียว สิ้นเชื้อที่เป็น“เหตุ”พาเกิดเด็ดขาด

“อารยชน”ของพุทธแท้จริงสัมมาทิฏฐิ มีกรอบของ “กิจ”ที่ต้องปฏิบัติตนให้บรรลุผล“จบกิจ”

ผู้“จบกิจ”ในแต่ละกรอบชื่อว่า “อรหันต์”

“กิจ”อะไรที่คนทำ“จบ”แล้ว เป็นอัน“เสร็จเด็ดขาด”

ที่เป็นชั้น“โลกุตระ”ของศาสนาพุทธ

“กิจ”นั้น เป็นต้นว่า

(ก) ไม่ทำบาปลามก บาปคือความมีกิเลส อีกแล้ว
ตลอดไปในการเกิดมามีชีวิตอยู่ และแม้จะตายแล้วเกิดอีก
ก็ชาติ ก็“ไม่ทำบาป”แล้ว อย่างเที่ยงแท้(นิตยตะ) นิรันดร

“จบกิจ”เพราะได้ปฏิบัติจนกระทั่ง“ดับบาป”นั้นแล้ว

(ข) กรรมหรือการกระทำที่มีต่อไปของคนผู้“จบกิจ”
แล้วนี้ จึงมีแต่กรรม“ดี”ถ่ายเดียวตลอดไปเที่ยงแท้“นิตยตะ”
จะเกิด-ตายแล้ว ตาย-เกิดกันอีกก็ชาติก็ตาม จึงมีแต่กรรมดี
เท่านั้น ที่เหลือใน“กรรม”ของคนผู้นี้ที่จะมีกันต่อไปในกาล

(ค) คนผู้ใดได้ปฏิบัติถูกต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ตรงตาม
“จรรยา ๑๕ วิชชา ๘” จะไม่ใช่ยังทำแบบ“มิจฉาทิฏฐิ”คือ
“หลับตา”ปฏิบัติกัน จึงเกิดความเป็น“ฉาน”ที่สามารถเผา
กิเลส“ดับ”ให้สลายหายไปจริง ๆ ไม่มี“กิเลส”เหลือที่จะเกิด
ในจิตอีกแล้วในชีวิตปกติเป็นอยู่สามัญธรรมดาธรรมชาติ

จึง“จบกิจ”เพราะ“ฉาน”เป็นโลกุตระแบบพุทธ

การทำ“ฉาน”ของพุทธ ไม่ต้องจำเพาะมีสถานที่
ทำฉาน ไม่ต้องจัดทำที่ทำฉาน ไม่ต้องหยุดทำการทำงาน
ทางกายวาจาใจเพื่อทำฉาน หรือไม่ต้อง“เข้าฉาน-ออก
ฉาน”แบบการทำ“ฉาน”เดียรฉัตรเลย

“ฉาน”โลกุตระของพระพุทธรู้เจ้านั้น ปฏิบัติในขณะที่
มีชีวิตดำเนินไปสามัญปกตินี้เอง ก็ปฏิบัติตาม“จรรยา ๑๕

วิชา ๘” โดยสำรวจความคิดเห็นเป็น“สัมมาสังกัปปะ ๓”ไปกับชีวิตสามัญปกติ สํารวมวาจาในขณะที่พูดเป็น“สัมมาวาจา ๔”ไปกับชีวิตสามัญปกติ สํารวมการกระทำในขณะที่ทำการงานต่าง ๆ ใด ๆ อยู่เป็น“สัมมาภัมมันตะ ๓”ไปกับชีวิตสามัญปกติ สํารวมการงานอาชีพในขณะที่มีชีวิตสามัญปกติที่ดำเนินชีวิตเลี้ยงตนอยู่เป็น“สัมมาอาชีพะ ๕”ไปกับชีวิตสามัญปกติ

จึงเห็น“กิเลส”เกิดจริง ๆ หลัด ๆ ในจิตขณะปัจจุบันชาติ นั้น ๆ ที่มี“สัมผัส ๖ เป็น“ปัจจัย”อยู่ได้ง ๆ แท้ ๆ

เพราะ“ธาตุรู้”ชั้น“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส”อันมีตั้งแต่หยาบ-กลาง-ละเอียด และได้ทำจิตเป็น“ฉาน”แบบโลกุตระก็มีประสิทธิภาพชั้น“ไฟ”หรือ“เพลิง”ถึงชั้น“บุญ”จึงเผากิเลส เผากิเลสได้จนกระทั่งตายสนิทสำเร็จจริงเป็นผุยผงสลายไปหมดแท้ทุกระดับชั้นละเอียด ลาดลุ่ม ราบเรียบเหมือนฝั่งทะเล อย่างน่าอัศจรรย์

(ฆ) คนผู้ใดในจิต“ไม่มีกิเลส”เกิดอีกแล้ว เพราะเป็นคนที่“จบกิจ”แล้ว ไม่ต้องทำกิจเผากิเลสกันอีกแล้ว คนผู้นั้นก็ไม่จำเป็นต้องทำกิจที่ถึงขั้นมีประสิทธิภาพ“บุญ”กันอีกเลย คนผู้นั้นจึง“หมดสิ้นบุญ”เด็ดขาด

(ง) “กิจ”ที่จะทำให้ชีวิตหม่นเวียนอยู่ในโลก ที่ตายแล้ว-เกิดอีกหรือไม่? ก็ทำเสร็จแล้ว เป็นผู้จะ“เกิดวน”ทำการเกิด-ตาย ; ตาย-เกิด อีกอยู่ไปอย่างไร ก็ทำได้ตาม

ต้องการของตนเป็นสิทธิ์ขาด(อมตบุคคล)

(จ) ผู้“จบกิจ”จะตายชนิดที่แยกธาตุจิตตนเองให้เป็นดินน้ำไฟลมไปเลย ไม่เหลือความเป็น“จิตวิญญาน”อีกแล้ว สูญสิ้น“จิตวิญญาน”ของตนไปนิรันดร ก็ได้

(ข) ผู้“จบกิจ”แล้ว“อรหันต์”ระดับต้น ตั้งจิตเกิดทำหน้าที่“โพธิสัตว์”ช่วยรื้อชนสัตว์โลกต่อไป และบำเพ็ญตนต่อภพภูมิให้สูงขึ้นไปอีก เป็น“โพธิสัตว์”อีกหลายระดับจนกระทั่งถึงขั้น“จบกิจ”อีกครั้งสุดท้าย-ท้ายแห่งที่สุด เป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง สูงสุดแล้ว ก็ได้จริงแท้

ขณะนี้คือ กิจในความเป็น“กรรมนิยาม” ในข้อ”(๔) ผลวิบากของการทำดีทำชั่วแล้ว มีอยู่(อดีต สุกต ทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก) ที่ศาสนาพุทธรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง รู้จบใน“กรรมวิบาก” อันเป็น“อจินไตย”ที่ชาวศาสนาเทวนิยม“ยังไม่รู้”

(๕) โลกนี้มี(อัยง โลโก) ง่าย ๆ หมายถึง ความวุ่นหมุ่นของสรรพสิ่งอยู่ ไม่มีวันสิ้นสุดได้

แต่ขั้นสูง โดยเฉพาะเป็น“โลกุตระธรรม”ของพุทธหมายเอา “ความหมุ่นหมุ่นเป็นสุข-เป็นทุกข์อยู่ในจิต”

จนกว่า“จิต”จะ“อยู่เหนือ”สุข-ทุกข์ จิตตนเล็ก“หมุ่นหมุ่น“เป็นสุข-เป็นทุกข์”ได้ในตนเอง“จบกิจ”แล้วเสร็จเด็ดขาด อันตรงกันข้ามกับชาวปุถุชนคนโลก ๆ ที่ยังเป็นโลกียะ

เช่น ผู้สำเร็จเป็น“อรหันต์” คือ ผู้ไม่หมุ่นหมุ่น“เป็นสุข-เป็นทุกข์”ไปกับ“โลกียธรรม”อีกแล้ว

“โลกียธรรม”นั้น ได้แก่ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข
 เสื่อมลาภ เสื่อมยศ เสื่อมสรรเสริญ เสื่อมสุข เป็นต้น

“อรหัตต์”จะมีอารมณ์“อยู่เหนือสุข-ทุกข์”นั้นแล้ว

นั่นคือ “อรหัตต์”จะมีความรู้สึกเป็นปกติธรรมดา
 ที่มีชีวิตสามัญ แต่ท่าน“ไม่สุข-ไม่ทุกข์(อทุกขมสุข)”ไปกับ
 ความจะมีหรือไม่มี“ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข” และแม้“เสื่อม
 ลาภ เสื่อมยศ เสื่อมสรรเสริญ เสื่อมสุข”หรือไม่ ก็ตาม

ด้วยการศึกษาเรียนรู้ปฏิบัติจนกระทั่งมี“ปัญญา”
 รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข-ทุกข์”อันเป็น“เวทนา”ใน“จิต เจตสิก รูป
 นิพพาน” และรู้แจ้งแทงตลอด“เวทนาในเวทนา”สัมบูรณ์
 ว่า ล้วน“ไม่เที่ยง(อนิจจัง)เป็น“อนัตตา”ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น

“ไม่ควรมี“อุปาทาน”หรือไม่ควรมี“อภินิเวสายะ”

แล้วคนผู้นั้นได้ศึกษาปฏิบัติเป็นผู้ทำ“เวทนา”คือ
 “ความรู้สึก”ของตนเองนี้แหละ บรรลุธรรม“จบกิจ”สำเร็จได้

“อาริยชน”แท้จริงของพุทธ จะมีกรอบของ“กิจ”ที่ต้อง
 ปฏิบัติตนให้บรรลุผลจนกระทั่ง“จบกิจ”ไปเป็นรอบ ๆ ตาม
 กรอบของความเป็น“อาริยะ” แต่ละชั้น แต่ละตอน

คนผู้“จบกิจ”นั้น จิตไม่“หม่นวน”เป็นสุข-เป็นทุกข์”
 หรือไม่เป็น“ภาวะ”อีกเด็ดขาด กับความเป็น“โลก”นั้น ๆ

จึงเป็นผู้“สิ้นโลก”ในตน หรือ“จบโลก”ในตนแล้วได้
 ไปเป็นรอบตามกรอบแต่ละชั้น แต่ละชั้น แต่ละตอน

คำว่า “โลก”คำนี้ หมายถึง อะไรต่ออะไรอีกหลากหลาย

หลายอย่างมากมาย อ่านไปเรื่อย ๆ จะค่อย ๆ เติมแถม
ความเป็น“โลก” ให้ได้รู้เพิ่มขึ้นไปตามลำดับ

“โลก”ที่คนจะต้อง“อยู่เหนือโลก”หรือ“ไม่เป็นทาส
โลก”นั่นเอง ก็คือ เป็นผู้ที่มี“อุตตระ”ที่แปลว่า “อยู่เหนือ”
โลกใดโลกนั้น จึงเรียกเต็มศัพท์ว่า “โลกุตระ”

คนที่เป็นผู้มี“โลกุตระ”จึงได้แก่ ผู้“หลุดพ้น(วิมุตติ)”
นั่นก็คือ ผู้ลอย“อยู่เหนือ”ความเป็น“โลกนั้น ๆ”ที่เรียกด้วย
ภาษาว่า “หลุดพ้นความเป็นทาสโลกนั้น ๆ”ได้แล้วจริง

“โลก”นั้น ๆ ก็หมายเอา“โลกนี้”นี่แหละ ไม่ให้ไป
หมายเอา “โลก”ไหน หรือ“โลก”ที่แยกไปจาก“จิต”ตนเลย

“ความหม่นวนอยู่ในจิต”นี่เอง คือ “โลก”

“โลกนี้”หมายเอา “จิตที่เรารับรู้อยู่ต่าง ๆ โทนโท
หัลด์ ๆ ณ ปัจจุบันนี้” คือ“ปัจจุบันชาติ”นี่แหละ ที่เรา
กำลัง“สัมผัส”อยู่ด้วยตาหูจมูกลิ้นกายใจหัลด์ ๆ ขณะนี้

ถ้าคนผู้ใดไม่มี“ตาหูจมูกลิ้นกายใจสัมผัสอยู่พร้อม
ครบถ้วนทั้ง ๖” ก็ไม่ครบเต็มความเป็น“โลกนี้(อยัง โลก)”

ก็ปฏิบัติเพื่อเป็นผู้“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ความเป็น“โลก”
คือ “อุตตระ”ไม่ได้ครบ เช่น คนผู้“หลับตา”ปฏิบัติ มันก็ไม่
ครบถ้วน“โลกทั้ง ๖”ที่จะต้อง“อยู่เหนือ”แต่ละโลกให้ครบ

มันก็เป็นไปไม่ได้”ที่ผู้“หลับตา”ปฏิบัติจะ“หลุดพ้น”

แล้วหลงผิดว่า“ตนหลุดพ้น” ตนอยู่ใน“ภวังค์”มันก็ยัง
อยู่ใน“ภพภายใน(ภวังค์)”นั้นโทนโทแท้ ๆ แค่ว่า“ออกจาก

ภวังค์”เป็นผู้”ออก”มาสู่”ภายนอก” ก็ไม่มี”ภายนอก”ที่จะ
 ออกจาก”โลก” ตนมี”จิต”อยู่กับ”อัตรากายใน” ไม่มี”โลก
 ภายนอก”หรือมี”กายภายนอก” ไม่ได้ออกมามี”ภายนอก”
 กันเลย ปรากฎการณณ์มันก็แสดงตัวโต้งๆ โทนโท่ อยู่แท้ๆ

แต่ตนเองก็”ไม่รู้”ว่า ตนมีแค่”อยู่ภายในภวังค์”
 จึงเป็นผู้วนอยู่ใน”โลกนี้”โลกเดียว ไม่มี”โลกหน้า”
 นั่นคือ คนที่”อยู่แต่ในโลก็ยะ”เดิมๆเก่าๆโลกเดียว
 มันก็ไม่ครบถ้วนความเป็น”เหตุ”อันเป็น”นามรูป”
 ของ”วิญญูณ”ครบ”โลกนี้-โลกหน้า”บริบูรณ์สมบูรณ์

ซึ่งต้องรู้จักู้แจ้งรู้จริง”เหตุ”ในมหาจักรวาลเอกภพ
 อันหมายถึง “ภาวะ ๒”ที่สรุปรวมลงใน”โลกนี้”จบอยู่ที่
 “ความเป็น ๑”ให้ชัดเจนแจ่มแจ้งด้วย”ปัญญา”กันเถิด

(๖) โลกหน้า มี(บโร โลโก) อันนี้ยากกว่า”โลกนี้” ถ้า
 หมายเอาง่ายๆ ตื่นๆ ก็ความเป็น”โลก”ใน”การตายจาก
 ชาตินี้” แล้วไปเกิดใน”โลก”ต่อจากที่ตนตายจากนี้ไปแล้ว

ซึ่งมันไม่สามารถพิสูจน์ มันจับมันคั่นตายกันไม่ได้
 เลย แต่ก็หลงยึดถือกันว่า”เป็นจริง-มีจริง”เสียเหลือเกิน

”ความจริง”ก็เอาที่”สัมผัส”กันได้โต้งๆ โทนโท่นี้เกิด
 ”โลกนี้”หมายเอา”ชีวิต”จริงๆที่ดำเนินอยู่นี้แหละ
 ดังนั้น ”โลกหน้า”ยาวออกไปกว่านั้น คือ โอกาสที่
 จะมีการดำเนินชีวิตก้าวต่อไปข้างหน้า จะเจริญหรือเสื่อม
 แม้จะยังไม่ตาย แต่หมายเอาชีวิตที่หมุนวนไปถึงในเวลา

ดำเนินชีวิตเดินทางไปถึงในวาระข้างหน้า ก็ต้องให้เจริญ

“โลกหน้า”สำหรับชาวเทวนิยมนั้น ก็จะมีหมายถึง ความลึกลับที่ละเอียด เรียกกันว่า “ทิพย์”ในการทรงอยู่ ของ“ธาตุรู้”เป็นความเพ้อกันไป ตามจินตนาการแต่ละคน

ซึ่ง“ทิพย์”ของเขา ก็เป็น“ความเพ้อไปในห้วงฝัน”ที่ สมมุติกันขึ้นใน“จิตนาการ” อันยืนยันกันไม่ได้เลย ด้วย ทวาร“ภายนอก”ซึ่งมีตาหูจมูกลิ้นกายกับใจ“สัมผัส”กันได้

ชาวเทวนิยมหรือศาสนาที่นับถือ“พระเจ้า”กันทั้ง หลายจึงยังไม่เป็นวิทยาศาสตร์เลย เพราะไม่สามารถ พิสูจน์“จิตวิญญาณ”ได้อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกระทั่งรู้จบ

การตาย-การเกิดของ“จิตวิญญาณ”ที่ศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าตรัสรู้“ความจริง-ครบจบ” สามารถยืนยันได้ ทั้ง“ภาวะที่มี” และภาวะที่พัฒนาให้เจริญได้ทุกขนาดทุก ระดับอย่างละเอียดพิเศษ ไปถึงขั้น“จบ”จิตวิญญาณได้

นั่นคือ ที่สุดสามารถแยกสลาย“จิตวิญญาณ”ให้ กลายเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปได้สำเร็จเด็ดขาด ตายแล้ว ไม่มีอะไรเหลือความเป็น“จิตวิญญาณ”กันอีกนิรันดร

แต่ศาสดาเทวนิยมยังไม่สามารถรู้“ความจบ”เด็ด ขาดเรื่องนี้ จึงยังมี“การตาย-การเกิด”อยู่นิรันดร ไม่จบสิ้น

แถมหลงผิดว่า ตายแล้วก็จบ ชีวิตมี“ชาติเดียว”

หรือเทวนิยมที่นับถือ“พระเจ้า God” ตายลงเขาก็ จะไปอยู่กับ“พระเจ้า” ซึ่งยังเป็น“สวรรค์”กันอยู่ จะไม่ค่อย

พูดถึงนรก ชาวเทวนิยมไม่ค่อยกลัวนรก จึงกล้าทำบาปกัน
หรือไม่ค่อยรู้เรื่องบาป ทำบาปกันง่ายๆ ไม่รู้จักจิตบาป

เช่น เห็นการฆ่าคนฆ่าสัตว์เป็นเรื่องสามัญไม่
กลัวบาปแต่อย่างใด ไม่รู้สึกซึ่งไปถึงการมี“วิบาก”ผูกพัน
อาฆาต แก่แค้นข้ามชาติอาฆาตจองเวรกัน ซึ่งมีการ“วน
เวียน”ทำร้ายทำลายกัน เป็นทุกข์ทรมานนับชาติไม่ถ้วน
ในความเป็น“สัตว์”ที่มี“วิบาก”จาก“กรรม”ดีชั่วทั้งหลาย

เขาจะกลัวแค่เพียงกลัวผิดกฎหมาย ถูกปรับ ติดคุก
หรือถูกฆ่าตกตายไปตามกันเท่านั้น

เรื่อง“กรรมวิบาก”เขาจะไม่รู้เรื่องกันเลย

เรื่อง“โลกหน้า” เขาจึงยัง“อวิชชา”กันอยู่

(๗) แม่ มี(อติ มาตา) คำนี้ไม่ใช่ตื่น ๆ ง่าย ๆ แค่ว่า
“แม่”หมายถึง ตัวตนคนที่ตั้งท้องแล้วก็เป็นผู้คลอดลูกออก
มา ก็คือ ผู้นี้เป็น“แม่”ในทางตัวตนบุคคล เท่านั้นแล้ว

ในที่นี้หมายถึง“การให้กำเนิดสัตว์โอปปาติกะ” คือ
“แม่”เป็นผู้ให้กำเนิดทางจิตวิญญาณ” นี้คือ“แม่”ในที่นี้

ในทางพุทธ ก็คือ “ผู้มีอารยธรรมชั้นโลกุตระ”
สามารถ“ทำใจในใจ”ของตนให้เกิดพัฒนาขึ้นเป็น“อารย
จิต”ได้ไปตามลำดับ กระทั่งเป็น“ผู้มีความต้องการอัน
สำเร็จแล้ว” ก็ชื่อว่า “สิทธิ์ตะ”

ผู้สามารถให้กำเนิด“จิตอันทำสำเร็จผล”ปานฉะนี้
ก็คือ ผู้ได้ชื่อว่า “สิริมหามายา” ซึ่งชี้บ่งลงไปที่“ธรรมะ

อิตติภาวะ” เช่น ถ้า“ภาวะคู่” แม่ก็หมายถึง “ศีล” ที่มี
พ่อคือ “ปัญญา” หรือ แม่คือ“มรรคองค์ ๘” พ่อหมายถึง
“โพชฌงค์ ๗” เป็นต้น ที่ช่วยกันทำให้เกิด“ลูก”ขึ้นมาได้

ดังนั้น ความเป็น“แม่” ชั้น“โลกุตระธรรม”จึงไม่ใช่
หมายเอาแค่“ตัวตนบุคคล”กันแล้ว แต่หมายถึงชั้น“ธรรม
ในธรรม” และสูงไปถึงชั้น“อาริยะโลกุตระธรรม”กันทีเดียว

ที่เป็น“ผู้ทำให้เกิด”คือ“แม่”เรียกว่า “สิริมหายายา”
และเป็น“ผู้เกิดขึ้น”คือ“ลูก”เรียกว่า “สิทธิตตะ”

ยิ่งไปหมายเอา บุคคลคือ “เจ้าชายสิทธิตตะ”ผู้ได้
ตรัสรู้เป็น“พระพุทธเจ้า”องค์หนึ่ง เมื่อ ๒๕๐๐ กว่าปีผ่าน
มานั้น ยิ่งไม่ใช่ใหญ่เลย มันคนละ“ภาวะ”กันเลย

ดังนั้น ในความเป็น“โลกนี้”ที่เราพัฒนาตนขึ้นมา
เป็น“โลกหน้า”ได้สำเร็จผล จึงหมายถึง“อาริยธรรม”เกิด

ที่มี“การตาย”ด้วย เป็น“การเกิด-การตาย”ของสัตว์
โอปปาติกะ “กิเลสในตนตาย”ในโลกนี้ แล้วเราก็เจริญขึ้น
ไปสู่“โลกหน้า” ปัจจุบันชาตินี้กันเลย มี“โลกหน้าในโลกนี้”

นี่คือ การเกิด“โลกหน้าในโลกนี้”ของโอปปาติกสัตว์
ในตัวคนเป็นๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่นี้เอง ...ทำความเข้าใจให้แจ้ง

(๘) พ่อ มี(อติ ปิตา) คำนี้ ก็ไม่ใช่ตื่นๆ ง่ายๆ แค่ว่า
“พ่อ”อันหมายถึง ตัวตนคนผู้ที่เป็นเจ้าของน้ำเชื้อที่จะไป
ผสมกับไข่ของฝ่าย“แม่”แล้วให้กำเนิด“ลูก” เท่านั้น

แต่หมายถึง “อาริยธรรมชั้นโลกุตระ”กันจริงๆ จึง

จะ“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“แม่-พ่อ-ลูก”ทางจิตวิญญาณ

(๙) สัตว์โอบปาติกะ มี(อตฺถิ โอบปาตกา) คำนี้ หมายถึง

ถึง“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”ที่“เกิด-ตาย”ทางจิตวิญญาณ

“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”ที่ยังไม่เจริญภูมิธรรมถึงขั้น
มี“นิพพาน”คือ “สัตว์”ที่ยังเป็นอยู่ในภาวะ“สัตตาวาส ๙”

จึงยังเป็น“สัตว์”อยู่ เพราะยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่แท้

นั่นคือ คนผู้“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ แม้จะทำ“ฌาน ๑-๒-๓-

๔”ก็ยังเป็น“ฌาน”มิจฉาทิฏฐิคือ ยังเป็น“ฌานแบบโลกียะ”

ที่ยังหลุดพ้นออกจากความเป็น“สัตว์”ไม่ได้ ยังมี“ตาย-เกิด”

ยังเป็น“ฌาน”ไม่“สัมมาทิฏฐิ”ตรงตามแบบพุทธ

คนผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้น ไม่มี“กายภายนอก”ก็

ไม่สามารถดับ“เหตุ(โลกสมุทัย)”ที่จะ“เกิดกาย”กับ“เกิดอตฺตา”

ทำให้“ตายดับสนิท”เป็นลำดับๆได้แม้ตรงถูกต้องถ่องแท้

จึงทำ“การตาย”ของ“กิเลส”ที่มันยังพา“เกิด”ไปกับ

ความเป็น“กาย”ไปกับความเป็น“จิตหรืออตฺตา”ไม่ได้

ความเป็น“กาย”นี้แหละคือ “ต้นตอ”แท้ๆของคนผู้

“อวิชชา”หรือยัง“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่

มันก็ไม่บริบูรณ์ เพราะผู้ปฏิบัติใดไม่มี“กาย”ครบ

ภาวะ๒ อันเป็น“เหตุ”ที่ต้องมี“กาย”กับ“จิต”ด้วย หรือมี“รูป

กับนาม”พร้อม ๒ จึงจะปฏิบัติรู้จักู้แจ้งรู้จริงรู้จบความ

เป็น“วิญญาน”อันเป็นขั้นที่ ๑ ใน ๕ ขั้นของความ“จิต

นิยาม”แล้วจึง“ดับกาย”ของความ“สัตตาวาส ๙”ได้ให้

ละชั้นละตอน หยาบ-กลาง-ละเอียดครบถ้วนสัมบูรณ์

“ภาวะ ๒”ของ“เทว”ในขณะคนผู้ปฏิบัติที่ยังมีชีวิต
 อยู่ นั้น ถ้า“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทว” จึงสามารถ
 “ยึดถือ(อาทิตย)”ความเป็น“เทว”ได้อาศัยไปใช้เป็นประโยชน์
 ตนประโยชน์ท่าน ตามฐานะ ไม่หลงผิดว่า“เทว”นิรันดร

แต่ผู้“อวิชชา”หรือผู้ปฏิบัติที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”จะไม่
 สามารถใช้“สัญญา”ของตนทำงานกำหนดรู้โดยแยกแยะ
 ได้ทั้งความเป็น“กาย” และทั้งความเป็น“เทว”

เพราะ“กาย”ก็คือ“๒” และ“เทว”ก็คือ“๒”

ซึ่ง“ภาวะ ๒”ของความเป็น“เทว”นั้นสามารถ“แยก
 ออก”ได้ทั้งแยกแบ่งใช้อาศัย และทั้งไม่ยึดมั่นว่า“มี”นิรันดร

แต่“กาย”นั้นคือ“ภาวะ ๒”เสมอ ไม่มี“ภาวะ ๑”

ถ้ามี“กาย”ก็ต้องมี“ภาวะ๒” ที่แบ่งเป็นตาหูจมูกลิ้น
 โผฏฐัพพะ“ภายนอก ๕”กับ“จิต”ที่ละ“คู่”ภายในคือ ๒ เสมอ

เพราะ“กาย”นั้นต้องเป็น“๒”หรือจับคู่มากกว่า“๒”
 ไปอีกก็ได้ กระทั่งเกิดความเป็น“โลก” ที่ผู้อวิชชาที่ยังไม่รู้
 รู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” ก็ยังยึด“โลก”อยู่

สำหรับผู้“สัมมาทิฏฐิ”ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กาย”ที่มันยึด
 มาเป็น“โลก”ที่ตนติดหลง จึงจะมีปัญญาปล่อยวาง“โลก”ได้

ส่วน“จิต”นั้นเป็น“อัตตา” เป็น“๐”ก็ได้ “๑”ก็ได้
 เป็น“๒”ก็ได้ หรือเป็น“๓-๔-๕-๖... ฯลฯ”มากเท่าใดก็ได้ ที่
 ปรุงแต่งกันอยู่ภายในชั้นซ้อนมากมายหลากหลาย

ผู้“อวิชชา”ก็จะเป็น“ทุกข์”เพราะ“จิต”นี้แหละที่คน
ผู้นั้นแยก“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”ไม่เป็น มันก็ปรุงแต่ง
อย่างแยกอะไรไม่ออก จัดการมันไม่ถูกต้องตามเหตุตาม
ปัจจัยของ“ปฏิจจสมุปบาท” มันก็วุ่นวาย สับสน ไปตาม
กิเลส เพราะยัง“อวิชชา”อยู่นั่นเอง

ศาสนาพุทธมีทฤษฎีเรียนรู้“อวิชชา” อันได้แก่

(๑)ทุกข์ (๒)สมุทัย (๓)นิโรธ (๔)มรรคอันมีองค์ ๘
(๕)ส่วนอดีต (๖)ส่วนอนาคต (๗)ทั้งส่วนอดีตทั้งส่วน
อนาคต (๘)ปฏิจจสมุปบาท

“ภาวะ ๒”ที่สำคัญยิ่ง ที่ต้องใช้ศึกษาปฏิบัติสำคัญ
ยี่งั้น มี“๒ อย่าง” นั่นคือ “เหตุ” กับ “กาย”

ซึ่ง“เหตุ”ก็คือ“ภาวะ ๒” และ“กาย”ก็คือ“ภาวะ ๒”
แต่แตกต่างกันอยู่ อย่างมีนัยสำคัญ

แล้วก็จัดการความเป็น“เหตุ”อันคือ “อัตตา”หรือ
“วิญญาณ”ของตอนที่เรียนรู้ได้ด้วย“นามกับรูป” ที่แยกกัน
ได้ และสามารถ“ดับ”แต่ละส่วนของ“เหตุ”ได้

แต่“ภาวะ ๒”ของ“กาย”ไม่สามารถแยกกันได้เลย
มันจะเป็น“คู่”กันไปเสมอ ถ้าจะ“แยกกาย”หรือ“ดับกาย”ก็
ต้องจัดการ“ภาวะ ๒”กันเลย เป็น“ความไม่มีกาย”ก็“๐”ไป

ส่วน“เหตุ”สามารถจัดการ“เหตุ ๕”ที่แยกแยก
ออกเป็น“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมใน
ธรรม” และยังมีส่วนของ“กาย”คือ “ความเป็น ๒”ใช้ศึกษา

ปฏิบัติจัดการกับจุดพิเศษยิ่งใหญ่สำคัญสุดคือ “เวทนา”

“เวทนา” จึงเป็น “กรรมฐาน” ของศาสนาพุทธ นั่นคือ “ที่ตั้งแห่งการปฏิบัติ” อันเป็นเรื่องของ “วิปัสสนา” หนึ่งเดียว “วิปัสสนา” ไม่ใช่ “การเพ่ง” รวบจิตเพื่อให้เกิด “สมถะ” เป็นเด็ดขาด นั่นมันของเดียรฉัตรเดิมเก่าแก่เขา

“วิปัสสนา” เป็นการ “แยกแยะ “จิต” เรียงรู้ไปที่ละคู่-ทีละชั้นกระจายออกไป รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ถ้วน ๆ ครอบ ๆ ละเอียด ๆ

ส่วน “สมถะ” คือ “การเพ่ง-การสะกด” รวบเข้าสู่ ๑ มันเป็นของลัทธิศาสนาที่รวมจุดรวบจิตให้สะกดกัน เข้าไปเป็น “๑” จึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง รวบ “จิต” บริบูรณ์ไม่ได้

“เทวนิยม” ไม่ใช่ลัทธิศาสนาที่แยก “กาย” แยก “จิต” และแยกแยะ “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” ที่แยกแยะ “ภาวะ ๒” เทียบกันได้อย่างละเอียดลออครบ ถ้วนความเป็น “เทวหรือเทพหรือวิญญูณ” ได้บริบูรณ์

“เทวนิยม” หรือลัทธิมี “พระเจ้า” ที่ยัง “ลึกลับ” หรือพวก “หลับตา” ปฏิบัติไม่สามารแยก “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรมบ” จึงไม่สามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “จิต เจตสิก รูป นิพพาน” ได้สำเร็จ

ซึ่งเริ่มตั้งแต่ “มิจฉาทิฏฐิ” ความเป็น “สักกาย” นั่นคือ “สัก” อันคือ “ตัวตนของตน” ก็ยังไม่สามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “กาย” ก็ยังเข้าใจผิดอยู่ เพราะยังแยก “กาย” แยก “จิต” ไม่ออก มันยังยึดได้แค่ “กาย” นั้นเป็น “๑” มีแต่ภายนอก

ถ่ายเดียว หรือมีแต่ภายในถ่ายเดียว เป็นต้น และยึดกันอย่างมั่นคงแน่นเหนียวเที่ยงแท้ ทั้ง“ความรู้” ทั้ง“อึดตา”

ความเป็น“๑มันอยู่แต่กับตน ในตน เป็นต้น

มันมีเพียง“๑”ไง! มันมีแต่“ตนรู้-ตนเห็น-ตนสัมผัสของตน”คนเดียว มันยัง“ไม่มีผู้อื่นสัมผัสร่วมกันรู้ด้วยกัน” มัน“สัมผัสอยู่แต่ภายในจิตตนผู้เดียว”ที่สัมผัสรู้ อยู่ในภวังค์

ทั้งลัทธิ“พระเจ้า”ที่ยัง“ลึกลับ”กันอยู่ก็ดี ทั้งลัทธิ“หลับ ตา”ปฏิบัติก็ดี หรือ“หลบหนีสังคมสังคม”เข้าป่า ทั้งหลายก็ดี จึงปิดประตูที่จะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงแน่

ลัทธิศาสนาที่ยังมี“๑เดียว”กันอยู่“ในจิต”ทั้งสิ้น

มันยังไม่ออกมา“ภายนอกมีตาหูจมูกลิ้นกาย”ใคร ๆ มาแตะมา“สัมผัส”ด้วยตา-หู-จมูก-ลิ้น-กายภายนอกร่วมกัน”ได้ มันมีแต่“เฉพาะอยู่๑ในใจตน”เท่านั้น มันไม่มี“๒”เลย

มันจึงยัง“ลึกลับ” ไม่มีใคร ๆ อื่นรู้กับตนได้เด็ดขาด

ดังนั้น จะ“ดับ“จิต”ในภวังค์ไปอย่างไร มันก็ยังเป็นเพียง“จิต”หรือ“เจตสิก”ส่วน“ภายในภวังค์”ทวารเดียวเท่านั้นที่“ถูกดับไป” มันแค่ส่วนภายใน”ที่มีอยู่“๑ ทวาร” หรือ“๑ อายตนะ”เท่านั้น คือ “มนายตนะ”กับ “ธรรมายตนะ”

ยังไม่มี“การดับกิเลส”ที่เกิดจากการ“สัมผัส”อยู่ชัด ๆ หลัด ๆ ปัจจุบันนั้น ที่เป็น“ทวาร ๕ ภายนอก”มาก่อนเลย

แล้วจะตีขลุ่ยว่า “คนผู้นี้”มี“สัจจะแห่งความตายของสัตว์โอปปาติกะ” เป็น“นิโรธสมาบัติ(การบรรลุถึงความดับทุกข์)”

อันเป็น“ที่สุดแห่งทุกข์”ที่ถูก“เผากิเลสด้วยฌาน”
และ“ฌาน”นี้ก็“สัมมาทิฐิ”ตรงตามการปฏิบัติที่เป็น
“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”อันเป็น“พุทธคุณ”แท้ด้วยนะ!

ไม่ใช่ไปหลงเกิดว่า เป็น“ฌาน”ที่ปฏิบัติ“หลับตา”อัน
เป็นของเดียรฉัตรเทวนิยมที่ไม่ใช่“พุทธคุณ”เด็ดขาด

เพราะไม่มี“พลังงานไฟเผากิเลส”ที่มี“กิเลสเกิดอยู่”
หลุด ๆ ไต้ง ๆ เป็น“ปัจจุบันชาติ(ทิฐฐธรรม)”ที่มีครบ“ภาวะ ๒”

จึงไม่มี“การตายของกิเลสตน” มันก็ไม่มี“การเกิด
จิตตนที่สะอาด”เป็น“ลูกทางจิตวิญญาณ”ครบ“เหตุ = ภาวะ
๒”ตามสัจจะของธรรมชาติ ที่“ชีวะ”ต้องมี“การเกิด”และ“การ
ตาย”เป็นที่สุด และมี“การตาย”จึงมี“-การเกิด”ทาง“โอปปา
ติกโยนิ”กันจริงแท้ มันก็ไม่ถูกต้องถ่องแท้เป็น“ความจริง”

“นิโรธ”ที่เป็น“ความดับ,ความทำลาย,ความหมด
สิ้น,อาริยสัจ,พระนิพพาน” มัน“ไม่สำเร็จกิจ”จริง

มันไม่สามารถ“ทำ“การตาย”ชนิดที่“ไม่มีการเกิด”
กันอีกได้สำเร็จเสร็จ“จบกิจ” อันมี“ที่สุด(อวสาน)”เป็น“สิ้น(สิ้น
ไปแล้ว,หมดไปแล้ว,ทำลายแล้ว)” แน่แท้ แต่อย่างไร

“การตาย-การเกิด”ที่กำลังกล่าวนี้มันไม่ใช่“ลูก”ไม่ใช่
“แม่”ที่เป็นตัวตนประกอบกันขึ้นเป็น“ร่าง”ที่มีดินน้ำลมไฟ
ปรุงแต่งกันครบ“มหาภูตรูป”กับ“นาม”เต็ม“ชั้น ๕”ทั้งหมด
มี“ภาวะ ๒”ให้เราจัดการได้บริบูรณ์สัมบูรณ์จริง

มันไม่มี“กาย” มันหลงผิดหมายเอาแค่“จิต เจตสิก

รูป”เท่านั้น ที่สามารถทำ“ตาย” มันจึงยังไม่ใช่สำเร็จ
 “นิพพาน-ปรีนิพพาน-ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”ได้ถ้วนทุก
 ภาวะ ซึ่งได้จัดการกับ“โอบปาตีกัสตว์”บริบูรณ์สัมบูรณ์แท้ ๆ

“สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”ที่“จบกิจ”
 ครบบริบูรณ์และสัมบูรณ์เป็น“สังขญาณ-กัจจญาณ-กต
 ญาณ”นั้น มันต้องครบ“ญาณ ๓”กันจริง ๆ จึงจะมีตัวตน
 บุคคลบรรลุปุทธธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ปรากฏขึ้นได้สำเร็จ

และมี“ตัวตนบุคคลจริงเกิดขึ้นมารวมตัวกันเป็น
 “รูปธรรม”ของ“หมู่กลุ่มชุมชนคนมี“อริศีล-อริจิต-อริ
 ปัญญา-อริมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ” หรือมีหมู่ชนที่อยู่กัน
 อย่าง“มีเมตตาทายกรรม-เมตตาวจีกรรม-เมตตามโนกรรม-
 ลากที่ได้โดยธรรมนำมากินใช้ร่วมกันเป็นสาธารณโภคี-ต่าง
 คนต่างก็มีสัมมาทิฏฐิร่วมกัน-ต่างคนต่างก็ปฏิบัติศีลตามฐานะ
 ของตน ๆ รวมเกิด“สังคมสาราณียธรรม๖”ขึ้นมาได้จริง

ประกาศคุณลักษณะของคน“วรรณะ ๙”ยืนยันอ้าง
 อิงได้ เป็น“เอหิภัสสิโก” เข็ญมาสัมพัสพิสุจน์เกิด

อาตมาก็จำนน จำเป็น จำยอม จำใจ จำต้องยืนยัน
 “ตนเอง”จริง ๆ ว่า ตนเอง เป็นใคร เป็นอะไรต่ออะไร จน
 ไม่น่าเชื่อ ว่า คนอย่างอาตมามันจะเลิศประเสริฐศรีอะไร
 กันนักกันหนา

แต่อาตมาก็จำนน จำเป็น จำยอม จำใจ จำต้อง
 ประกาศตนเอง ยืนยันตนเอง ตามที่จริง มาจนถึงวันนี้ ก็

นานถึง ๕๓ ปีเข้าแล้ว

และได้พิสูจน์ตนเองว่า อาตมาเป็น“สังข์ อภิญญา” โดยนำ“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”มาประกาศ และสาธยาย อธิบาย จนกระทั่งมี“คน”ผู้มีดวงตาแห่งธรรม “เห็นได้-เข้าใจได้” แล้วมา ปฏิบัติตาม ก็เกิดรู้-จรรู้-แจ้ง-รู้จริงขึ้นมา บรรลุ“โลกุตระธรรม” ได้จริง ถึงขั้น“รู้จบ”เกิด“สมณ ๔ เหล่า” ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า “ตราบที่มีผู้เห็นชอบ ปฏิบัติชอบอยู่ตราบใด โลก ไม่ว่างจากอรหันต์”

อาตมาก็ได้สาธยาย“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”แต่ละข้อ และ อธิบายแจกแจงจนกระทั่งมีคนผู้เข้าใจ เชื่อถือ และแน่นอน ว่า ต้อง“เชื่อถืออย่างแรงกล้า(ตีพัง)” จึงยอมเอาตัวตนของตนมาปฏิบัติตาม เมื่อปฏิบัติแล้วก็เกิดบรรลุผลจริง จึงเกิด“โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์”กันจริง ๆ

เพราะอาตมาได้สาธยาย“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ตาม ภูมิธรรมของอาตมาที่มีติดตัวมาตั้งแต่ชาติก่อนแล้ว

เมื่อพุทธศาสนาได้“เสื่อม”จนกระทั่ง “ไม่มีธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”กันในสังคมพุทธศาสนากะแผลหลักแล้ว

“อาตมาก็อุบัติขึ้นมา นำ“ธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”มา เปิดเผย สาธยาย อธิบาย ตาม“ความรู้-ความเข้าใจ(ทิฏฐิ)”ของ อาตมาที่มั่นใจว่า ถูกต้องถ่องแท้ตรงตามพระพุทธเจ้าแน่ ๆ

จนกระทั่งมี“คนไทย”ผู้เข้าใจเชื่อถือเห็นดีเห็นงาม ตามที่อาตมาสาธยายเปิดเผย ก็เข้ามาศึกษาปฏิบัติกับ

อาตมา จึงบรรลุผลตามเหตุตามผลที่อาตมานำพา
ศึกษาปฏิบัติเกิดผลเท่าที่มีจริงเป็นจริงขึ้นปรากฏขึ้นใน
สังคมไทยยุคนี้

“ความแตกต่างกัน”ระหว่าง“ความเชื่อความเข้าใจ
แบบอาตมา กับ-ความเชื่อความเข้าใจแบบศาสนาที่มีกัน
อยู่เดิมของพุทธศาสนาหมู่ใหญ่กระแสหลัก

“ความแตกต่าง”จึงเป็นเครื่องชี้ชัดว่า ของกระแส
หลักเดิมที่เชื่อถือและปฏิบัติกันอยู่ถูก หรือที่เป็นความเชื่อ
ความเข้าใจของอาตมาถูก

ของใครเป็นผู้“ถูก” และของใครเป็นผู้“ผิด”กันแน่?

ทางพุทธกระแสหลักท่านก็ได้อธิบายสาธยายคตาม
ความเชื่อความเข้าใจของหมู่ท่านทั้งหลาย มีปราชญ์มีผู้รู้
ที่ยกย่องกันมากมาย ท่านก็ศึกษาปฏิบัติกันอยู่ ก็เห็น ๆ

และเมื่ออาตมามาอุบัติขึ้นในยุคปัจจุบันนี้ มีความ
รู้ความเข้าใจที่“แตกต่าง”จากกระแสหลักหมู่ใหญ่ออกไป
จริง ก็ต้องตรวจสอบพิสูจน์กันแล้วว่า ของใครที่ถูกตรง
ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

จาก“ความรู้-ความเข้าใจ”จากการปฏิบัติและจาก
ผลที่เกิดได้เกิดมีเกิดเป็นกันนั้น ๆ

เรามี“พระไตรปิฎก”เดียวกันคือ“ฉบับสยามรัฐ”อยู่
เป็นหลักยืนยันอ้างอิง แต่มัน“แตกต่างกัน”อยู่จริง ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้มีทั้ง“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐”ในพระไตร

ปฏิภาณ เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ ไม่มีผลจริง ได้แก่ ๑.ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล ๒.ยัญที่บูชาแล้วหรือข้อปฏิบัติที่ปฏิบัติแล้ว ไม่มีผล ๓.สังเวทที่บวงสรวงแล้วหรือผลที่ได้นั้น ไม่มีจริง ๔.ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วแล้ว ไม่มี ๕.โลกนี้ ไม่มี ๖.โลกหน้า ไม่มี ๗.มารดา ไม่มี ๘.บิดา ไม่มี ๙.สัตว์ที่เป็นโอปปาติกะ ไม่มี ๑๐.สมณพราหมณ์ทั้งหลายผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง(สยง อภิญญา)ในโลก ไม่มี นี่มิจฉาทิฏฐิฯ

และพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ นี้ในข้อ ๒๕๗ ก็ตรัสถึงความมีผลจริง ซึ่งตรงกันข้ามกันคือ “มี” ครบ ทั้ง ๑๐ ข้อ ทั้งหมด

ได้แก่ ๑.ทานที่ให้แล้ว มีผล ๒.ยัญที่บูชาแล้วหรือข้อปฏิบัติที่ปฏิบัติแล้ว มีผล ๓.สังเวทที่บวงสรวงแล้วหรือผลที่ได้นั้น มีจริง ๔.ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วแล้ว มี ๕.โลกนี้ มี ๖.โลกหน้า มี ๗.มารดา มี ๘.บิดา มี ๙.สัตว์ที่เป็นโอปปาติกะ มี ๑๐.สมณพราหมณ์ทั้งหลายผู้ดำเนินชอบ ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง(สยง อภิญญา)ในโลก มี นี่สัมมาทิฏฐิฯ

ใน“ข้อที่ ๑๐.”นี้ท่านก็ตรัสระบุไว้ชัดเจนแจ่มแจ้ง ทั่ว ๆ ว่า ในโลกที่มีคนผู้“สยง อภิญญา”อุบัติขึ้นมา ยุคใด ยุคนั้นผู้“สยง อภิญญา”ที่เป็นผู้ดำเนินถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้องตรงแท้จริง ก็ประกาศ“โลกนี้(อยัง โลก) -โลกหน้า(ปโรโลก)”ให้แจ่มแจ้ง เพราะท่านเป็นผู้“รู้ยิ่งมีภูมิธรรมยิ่งนั้น ๆ ด้วยตนเองมาแล้ว”จริง แม้ตาย-เกิดข้ามชาติมา จึงนำ

เอา“โลกุตระธรรม”ที่ตนเองมีในตนแล้วมาด้วย ชื่อว่า ผู้
 “สยง อภิญญา” จึงยืนยันว่า ผู้นี้มี“โลกุตระธรรม”ในตนเอง
 จะพอเป็นที่เชื่อถือได้มั้ยะ ว่า อาตมาเป็น“สยง
 อภิญญา”จริง และได้ประกาศตนเอง ว่า ตนเป็น“สยง
 อภิญญา” แล้วก็ได้อธิบาย“โลกุตระธรรม” แยก“โลกนี้(อสัง
 โลโก)-โลกหน้า(ปรโลโก)”อันมี“ความแตกต่างกันอย่างไร?”
 ผู้คนประชาชนทั้งหลายทั้งหลายได้ยิน ได้รู้ แล้วก็มีคนผู้
 เข้าใจได้ เห็นดีเห็นงาม สนใจ

และพากันมาศึกษาปฏิบัติ กระทั่งบรรลุมรรคผล
 จริ่งขึ้น เกิด“สมณะ ๔ เหล่า”กันแท้ จึงยินดีพอใจใน“ศีล
 สามัญญตา-ทิวาสัจฉิสามัญญตา” เมื่อบรรลุมรรคผลได้จริง
 กัน ก็พากันมารวมกันร่วมกันกลายเป็นหมู่กลุ่มชุมชน“ชาว
 อโศก”ขึ้น มี“เศรษฐศาสตร์-รัฐศาสตร์”แบบโลกุตระ จนถึง
 ขึ้น“สาธารณโภคี” ดังที่มีปรากฏการณ์กันอยู่จริงในยุคนี้

ซึ่งเกิดสังคมนุชย์“แบบใหม่”ขึ้นมาในโลก ดำเนิน
 ชีวิตอยู่กันอย่าง“อิสระ สบาย สงบ อบอุ่น อิ่มเอม เกษม
 ใส ใจเกื้อกูล เพิ่มพูนความเสียสละ”ที่ยืนยันความเป็นได้
 จริง ทำให้พิสูจน์ว่า ตรงตาม“สาราณียธรรม ๖” มีคุณธรรม
 ตามพุทธพจน์ ๗ และเข้าหลักเกณฑ์“วรรณ ๙”กันมั้ยะ?

ก็ขอเชิญมาพิสูจน์ดูเถิดว่า เป็นจริงตรง“สวากขาโต
 ภควตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปนยิโก
 ปัจจัตตัง เวทิตตัพโพ วิญญูหิติ ฯ”จริงแท้กันมั้ยะ?

“สวากขาโต ภคฺวตา ธัมโม” หมายความว่า ธรรมของพระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว เป็น“ความรู้”เป็น“ความจริง”

“สันติภูจฺฉิโก” หมายความว่า เอาตัวตนของตนเอง มาศึกษาปฏิบัติด้วยตนเองเลย จะได้สัมผัสความจริงกัน

“อกาลิโก” หมายความว่า สามารถพิสูจน์ได้ เมื่อใด ๆ ก็ได้ ไม่จำกัดเวลา นำมาศึกษาปฏิบัติบรรลุได้จริงเสมอ ขอให้“สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ”เกิด จะเกิด“สัมมาปฏิเวธ”แน่ ๆ

ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ตราบใดที่มีผู้รู้ดีรู้ชอบ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ โลกไม่ว่างจากอรหันต์”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๓๘)

“เอหิภัสสิโก” หมายความว่า เมื่อได้ปฏิบัติแล้วมีผลสำเร็จ ก็สามารถเชิญให้มาดูมาสัมผัส มาพิสูจน์ของจริงได้

ดังที่เราชาวอโศกได้ศึกษาปฏิบัติเกิดมรรคผลกันจริง ตามที่เราสามารถได้มรรคได้ผลจริงดำเนินชีวิตกันได้จริง ๆ ถึงขั้นเป็นสังคม“สรวาณียธรรม ๖” เกิดเศรษฐศาสตร์ขั้น“สาธารณโภคี”กันขึ้นมาได้เป็นที่อัศจรรย์ยิ่งในโลกยุคนี้

“โอปนยิโก” หมายความว่า สิ่งนี้เป็น“ของสูง”ที่ควรเอื้อมเอามาให้ตน ให้จงได้ ...และเราก็ทำได้จริง ๆ

“ปัจจัตตัง เวทิตตฺตํ วิญญฺหิ” หมายความว่า ผู้บรรลุได้ด้วยตนเอง ก็จะสามารถรู้จู้แจ้งรู้จริงของตนเอง ในตนเองด้วยตนเองนี้แหละ ว่า“เป็นจริง”มั๊ย? อย่างไร?

ซึ่งชาวอโศกเราผู้ได้พากันปฏิบัติตามคำสอนของ

พระพุทธเจ้าเข้าใจอย่างนี้ และปฏิบัติตามที่อาตมาเข้าใจ
 ได้ได้สาธยายมานานจนกระทั่ง ๔๐-๕๐ ปีแล้ว ปานฉะนี้

ก็เชิญตรวจสอบกันดูด้วยเถิดว่า “สัมมาทิฏฐิ ๑๐”
 ตามความเข้าใจของอาตมานั้นมีจริง ตรงจริง ถูกต้องมั๊ย?

“สัมมาวายามะ” กับ “สัมมาสติ” ย่อมห้อมล้อมช่วย
 พัฒนา “สัมมาบรรค-สัมมาผล” จนกระทั่งสำเร็จสูงสุด ตาม
 หลัก “สัมมาทิฏฐิ ๑๐” จึงจะเกิดผลเป็น “อาริยบุคคล ๔”

ที่แยกคน “โลกเก่า” คือ “คนโลกียะ” ได้ชัดเจน ว่าเป็น
 หมู่ชนชาวพุทธกระแสหลักส่วนใหญ่ที่ได้พากัน “เสื่อมจริง”

ทุกวันนี้ก็ยังเต็มไปด้ว “โลกธรรม ๘” กันอยู่เป็นหมู่
 ชนชาว “โลกียะ” ที่มีจารีตประเพณีอย่าง ที่แบ่งกันได้ชัดเจน
 ในความเป็น “นানাสังวาส” กับ “ชาวอโศก”

หมู่หนึ่งก็คือ “หมู่โลกียะ”

กับที่แตกต่าง (นানা) กันอีกหมู่หนึ่งก็ “หมู่โลกุตระ”

จึงมี ๒ แบบ เป็นคนมี “โลก” ที่อยู่กับคนละแบบ

“โลกนี้” บาลีคือ “อยัง โลกิ” ก็โลก “โลกียะ”

“โลกหน้า” บาลีคือ “ปโร โลกิ” ก็โลก “โลกุตระ”

แต่ถ้า “โลกนี้” หรือ “อยัง โลกิ” หมายถึง “โลกที่เรา
 มีชีวิตอยู่กาละนี้” และ “โลกหน้า” หรือ “ปโร โลกิ” หมายถึง
 เอา “โลกที่เราตายไปแล้ว” เราก็พูดถึง “โลกหน้า” ไม่รู้
 เรื่อง เพราะไม่มีสิ่งสัมผัสครบทวาร ๖ มันก็นับว่า เป็น
 โลกของ “ความจริงอันมนุษย์ดำเนินอยู่จริง” ไม่ได้

ซึ่ง“โลก”อย่างนั้น มันย่อมเป็น‘วิบาก’ที่เป็นไปตามกรรมที่เราสั่งสมไปที่เป็นของตน-ตนก็เป็นทายาทของกรรมเป็นมรดกของตนแน่-กรรมมันก็ต้องพาเราเป็นไปตามที่เป็นของเราแท้-เพราะกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ของเราเอง-เราก็ต้องอาศัยกรรมของเราเองนี้เองจริง ๆ”

ก็ไม่ต้องไปพูดถึง“บโร โลโก”หรือ“ปรโลก”หลังตายไปแล้ว แบบนั้น ให้เสียเวลา

เรามารู้มาเรียน“อัยง โลกโก”หรือ“เรื่องโลกนี้” คือโลกที่เรากำลังมีชีวิตอยู่นี้ ใน“ปัจจุบัน”นี้ ใน“ทิฏฐุธรรม”นี้ มันยังเป็น“โลกียะ”อยู่เท่านั้น แล้วจัดการ“จิตวิญญาณ”ที่เราอาศัยอยู่นี้ให้เจริญ ให้พัฒนาสู่“โลก”ที่“วิเศษ”คือ “โลก”ที่เป็น“โลกอื่น-โลกใหม่”อันเป็น“โลกุตระ”ให้ได้สำเร็จ

“โลกุตระ”ที่“วิเศษ”นี้ต่างหาก คือ ภาวะเจริญพัฒนายิ่งขึ้นไปข้างหน้า ซึ่งเรียกกันว่า“โลกหน้า”อันเป็น“ความรู้”ของ“ธาตุรู้”หรือของ“จิตวิญญาณ”แห่งตนที่เจริญขึ้นแท้จริง และจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา”ถึงขั้น“รู้จบ”ในความเป็น“อบายโลก-มนุสสโลก-เทวโลก”ซึ่ง“จิตวิญญาณ”ของคนต้องดำเนินมา-ดำเนินไปกันทุกคน ตราบที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเป็นที่สุด

เมื่อ“รู้จบ”ในความเป็น“โลก” และสามารถ“ดับโลกให้“จบ”ได้แต่ละโลกทุก“โลก” คนผู้นั้นก็เป็นคนผู้“อยู่นอกโลก(อุตตระ)” คือ “โลกุตระ” อย่างเป็นจริง

จึงเป็น“ปโร โลโก”อันเป็น“โลกหน้า”ชั้น “โลกุตระ”
 คนผู้มี“ปัญญาอันยิ่ง”ที่“รู้จบ”ความเป็น“โลก ๒”
 คือ “โลกสมุททัย” กับ“โลกนิโรธ”ได้ ก็เป็นผู้สามารถจัดการ
 กับ“โลก ๓”ได้แก่ “อบายโลก-มนุสสโลก-เทวโลก”ให้มีอยู่
 สำเร็จอริยาบถอยู่ อย่าง“พ้นสุข-พ้นทุกข์”เป็น“นิพพาน”
 อันเป็นผู้“อยู่เหนือโลก”ก็เป็น“อรหันต์” ..ไม่ใช่“หนีโลก”
 “อรหันต์”คือ ผู้“จบกิจ”ในความเป็น“อตตะ”คือ
 ความเป็น“ตน”หรือ“จิตวิญญาณ” เมื่อเป็น“อรหันต์”แล้ว
 จากนั้น“ตน”ก็ไม่ตกต่ำอีกต่อไปได้แล้วเด็ดขาด

ถ้าจะยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็มีแต่“เจริญ”
 เพราะเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”ทั้งหลาย จึง“อยู่เหนือ
 (อุตตระ)”ความเป็น“โลก(ความเวียนวน)”ทั้งหลายได้จริง

เช่น “โลกียะ”คือ ความหมุนเวียนวนที่ตนยัง“ไม่
 พ้นสุข-พ้นทุกข์” และ“ไม่พ้นที่จะหมุนเวียนวนมาดิ-ชั่วอยู่
 อีกแน่”ไม่สิ้นสุด“โลก”ก็ไม่หยุด“ความหมุนเวียนวน”เด็ด
 ขาดเป็นนิรันดรกันได้จริง แต่ผู้ไม่มีปัญญาก็คงยังรู้ไม่ได้

“โลกียะ”นี้แม้ศาสนาที่จะพยายาม“ทำแต่ดี-ไม่ทำ
 ชั่วได้เป็นช่วงนาน ๆ ก็เถอะ ถ้ายังไม่เป็น“โลกุตระ” ยังเป็น
 ชาว“เทวนิยม”ก็ยังคงต้องตกต่ำมาทำชั่วได้อีกมี“ความไม่
 เทียง”อยู่แท้ แม้แต่ได้เป็น“ศาสดา”เป็นเจ้าของศาสนาใด
 ศาสนาหนึ่งในโลกปานั้น ก็ยัง“ไม่เทียง”ดอก!

“ศาสดา”ในเทวนิยม ก็วยังเวียนตายเวียนเกิดอีก

ตกต่ำมาเป็นคนต่ำได้อีก เพราะยังไม่มี“โลกนิโรธ”ในตน

“โลกนิโรธ”คือ การดับเหตุที่ทำให้เกิดโลกสำเร็จ

“โลกันตะ”คือ ที่สุดของโลก อรหันต์ทำที่สุดของความเป็น“โลก”ให้ตนได้สำเร็จ แล้ว“อยู่เหนือโลก(อุตตระ)”โดยไม่ตกต่ำอีกแล้ว(อวิปรินามธัมมัง) ไม่ทำชั่วใดทั้งปวง-ทำแต่ดีได้เด็ดขาดนิรันดร คือ“เที่ยง(นียตะ)”ไม่เวียนวนตกต่ำไปทำชั่วนั้นอีกแล้ว”แน่แท้ เที่ยงแท้ “นิรันดร”

“นิรันดร”นี้ คือ ไม่เวียนวนที่จะ“เป็นดี-เป็นชั่ว”กันอีกเด็ดขาด เมื่อ“ทำดีได้แล้ว”ก็เด็ดขาด ไม่มีเวียนวนกลับไป“ทำชั่ว”ในระหว่างใด ๆ อีกแล้วเด็ดขาดจริง ๆ

และเป็นคนผู้“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”อยู่ใน“โลก”อีกแล้ว เพราะตัดกิเลส“ดับสุข-ดับทุกข์”ใน“เวทนา”ของตนสำเร็จ

“โลกันตคุณ”คือ เป็นผู้บรรลุถึงที่สุดจากโลกียะ

“โลกันตระ”คือ ว่างแห่งโลก หรือช่องว่างโลก แต่ละโลก หรือโลกที่แตกต่างกันทั้งหลาย ทั้งในความเป็น“โลกจักรวาล” ทั้งความเป็น“โลกทางจิตวิญญาณ”

“โลกपाल”คือ ผู้ดูแลรักษาโลกที่ตนสามารถเกี่ยวของช่วยเหลือผู้คนในโลกได้

“โลกานุกัมปา”คือ ผู้มีความเอ็นดูต่อสัตว์โลก โดยเฉพาะมีความเอ็นดูต่อมนุษย์ที่ยังมีจลาทิวอยู่

“กามโลก,กามภพ”คือ ยังเกี่ยวข้องกับ“วนเวียน”เสพติดอยู่กับ“กาม”นั้น ๆ อยู่

“สังขารโลก”ที่หมายเอา“สังขารขันธ”อันเป็น“จิต
 นียาม”คือ การปรุงแต่งหรือจิตมันจัดการทำงานไปตาม
 หน้าที่ของเจตสิกต่าง ๆ ผู้“อวิชชา”ก็ยังเป็นไปตาม“กิเลส”
 มันบงการ ตามที่“กิเลส”มันเป็น“เจ้า”ใหญ่หรือเล็กตาม
 ฐานะแห่งกิลสนั้น ๆ เท่าที่ตนยังมีจริง ตนก็ยังเป็น“ทาส
 กิเลส”นั้น “กิเลส”จึงคือ “พระเจ้า”ของคนผู้ยัง“อวิชชา”
 ผู้ไม่รู้“พระเจ้า” และยังไม่รู้“อตตตา” จึงยังยึด“ตัวตน”อยู่
 ถ้าคนผู้ใด“กำจัดกิเลส”ได้หมดสิ้นเป็น“อรหันต์” ผู้
 นั้นก็นั้นหมดสิ้นความเป็น“พระเจ้า”ที่จะบงการตนเอง

“อรหันต์”จึงคือ “ตนเอง”ที่อิสระสมบูรณ์ที่สุด ไม่มี
 “เจ้านาย” ไม่มีแม้แต่ความเป็น“พระเจ้า”หรือ“กิเลส”ใด ๆ

ชื่อว่า เป็น“อรหันต์” คือผู้ที่“พ้นโลก-พ้นอตตตา”

“อรหันต์”ผู้“จบความเป็นโลก”หรือผู้“หลุดพ้นโลก”
 คือ จิตผู้นั้นจบ“ไม่เวียนวน”ไปเป็น“โลก”ที่ต่องเสพต้อง
 ติดมี“สุข-มีทุกข์-มีโสมนัส-มีโทมนัส”อยู่กับสิ่งที่ตนจำ
 ต้องเกี่ยวข้องนั้น ๆ อีกแล้วเด็ดขาด เป็น“ผู้อยู่เหนือ(อุตตระ)”
 ไม่เหลือแม้แต่เศษของ“อุปายาสะ(ทุกข์,โทมนัส)”จึงเป็นผู้“อยู่
 เหนือ”สิ่งที่ตนจำต้องเกี่ยวข้องนั้น ๆ ได้ไม่สุข-ไม่ทุกข์อีกแล้ว

คนผู้มี“ธรรม”ในตนเองสำเร็จเป็น“อรหันต์”ขึ้นไป
 ได้จริง จึงเป็น“คนจริง”ที่มี“คุณวิเศษ”ดังที่สาธยายมาพอ
 สมควรนั้น“จริง” ผู้มี“ของจริงในตนจริง”ก็มีแต่ความจริงบอก
 ถ้าคนผู้นั้นมีความเป็น“อรหันต์”ในตนแล้ว ก็เป็นคน

ที่มี“ความจริง”ของ“โลกุตระธรรม”อันเป็น“ธรรมที่รู้จักู้แจ้งรู้
จริงรู้จบ“ความลึก-ความลับ”อันเป็น“การเกิด-การตาย”ของ
“อตฺตา”ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”สัมบูรณ์ ซึ่งสามารถพ้นภาวะที่
ยังเป็น“รห”ทั้งหลาย คือ“ภาวะความลึกลับ”ได้ไม่เหลือ

จึงเป็นผู้“อรห(ไม่ลึกลับ)”เป็น“ที่สุด(อันต)”คือ“อรหันต์”

“อรหันต์”จึงเป็นผู้“ไม่มีความลึกลับแล้วเป็นที่สุด”ใน
การเกิด-การตายของจิต จะ“ทำความเกิด”หรือจะ“ความ
ตาย”ให้แก่ตนเอง ชนิดยังยอมมีตนเป็น“โลก”วนเวียน
อยู่ใน“กาล” ใน“วิภูฏสงสารเอกภพ”กันอีกก็ได้ หรือจะ
ทำตน“ตายดับสิ้น“จิตนิยาม”ของตนหรือจัดการ“อตฺตา”ของ
ตนแยกธาตุให้สลายกลายเป็นดินน้ำไฟลมไปเลยก็ได้

ทุกคนที่บรรลุ“อรหันต์”ขั้นที่ ๑ “จบกิจ”แล้ว จะทำ
จิตของตนให้เกิดต่อไปอีก หรือจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
ผู้เป็น“อรหันต์”คือ“อมตบุคคล”แท้ เป็นผู้อยู่เหนือเกิด-ตาย

ผู้บรรลุ“อรหันต์”ขั้นที่ ๑นี้ได้แล้ว จะบำเพ็ญต่อไปอีก
เป็น“อรหันตโพธิสัตว์”สูงขึ้น คือ ขั้นที่ ๒ อรหันตอนุโพธิสัตว์
ขั้นที่ ๓ อรหันตอนิยตโพธิสัตว์ ขั้นที่ ๔ อรหันตนิยตโพธิสัตว์
ขั้นที่ ๕ อรหันตมหาโพธิสัตว์” ก็ทำได้ ถ้าผู้นั้นสามารถจริง

และขั้นที่ ๖ อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า” ก็สุดแห่งที่สุด

สำหรับอาตมานั้นได้สะสมบารมีมาถึงปัจจุบันนี้โดย
การเรียนรู้อุบัติตนเองที่มี“จิตนิยาม”บำเพ็ญตนมาจน
กระทั่งบรรลุเป็น“อรหันตนิยตโพธิสัตว์”ก็ตนเองบำเพ็ญ

มาจริง ๆ มี“ความจริงในเนื้อโลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้า มาจริง ๆ ทั่ว ๆ เกิดชาตินี้ชาติมาก็นำโลกุตระติดตัวเองมา เพราะชาติมาเป็น“ผู้“สยง อภิญญา”จริง ก็พูดจริง เปิดเผยความจริง ในยุคที่ควรจะต้องเปิดเผย

กระทั่งได้เปิดเผยตนเองด้วยความจำน-จำยอม-จำเป็น-จำต้องอ้างอิงตนเองนี้เองว่า ชาติมาทั้งกาย-ทั้งใจของชาตินี้เองคือ ตัวตนแห่ง“ความจริง-ของจริง” ที่เปิดเผยตนต่อสาธารณะ ชนิดที่ไม่ยาก ไม่ลำบากเลย สำหรับชาติมาว่า ชาติมานี้เองคือ“อรหันต์” ชาติมานี้เองคือ“สยง อภิญญา” ชาติมานี้เองคือ“โพธิสัตว์” ชาติมานี้เองคือ“ธรรมิกราช”

ชาติมาจำน จำยอม จำเป็น จำต้องจริง ๆ ที่เกิด มาในชาตินี้ บนโลกที่ชาวพุทธเชื่อมกันแท้ ๆ ยุคนี้

เพราะคนยุคนี้เป็นคนเชื่อมยืนยันความจริง จึง รู้“ธรรม”อันเป็น“โลกุตระ”ที่ชาติมาเปิดเผยสาธยายนี้ยาก มาก ๆ ๆ ๆ ข้ามีหน้าที่ว่า ชาติมาเอาสิ่งผิด ๆ มาสาธยาย

ชาติมาเป็น“ธรรมิกราชตัวจริง”ที่ปรากฏตัวตน “คนจริง”ขึ้นมาจริงชาตินี้ ที่“อุบัติ”ขึ้นมาครอบงำ“ธรรมอัน เป็นโลกุตระ”ของศาสนาพุทธ ในยุคนี้ที่ชาวพุทธได้พากัน เชื่อมไปจริง ๆ ตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า ที่ทรง พยากรณ์ไว้ใน“อาถิสสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒)

ซึ่งชีวิตของชาติมานั้นก็ได้ทำหน้าที่ที่ครอบงำธรรมะ

ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ของพระพุทธเจ้ามาเป็นลำดับ ๆ แล้ว
ตั้งแต่เป็นฆราวาสกันมาเลยจริง ๆ มีปรากฏการณ์ยืนยัน

วันนี้ที่อาตมากำลังเขียนอยู่นี้(๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๖)
ก็อายุย่างเข้าสู่วัย ๙๐ ปีแล้ว ก็ยังมุ่งมั่นทำงานกอบกู้
“โลกุตระธรรม”ทั้งเทศนาทั้งเขียนทั้งพาคนเรียนรู้ปฏิบัติอยู่
อย่างเต็มใจตั้งใจที่“อิสระสบายสงบอบอุ่นอิมเมมเกษมใน
ใจก็อกุศลเพิ่มพูนการเสียดสละ”อยู่อย่างมีของจริงเป็นจริง

และมี“ธรรมิกราชา”อีกพระองค์หนึ่ง ที่“อุบัติ”ขึ้นมา
กอบกู้“โลกุตระธรรม”ให้แก่ศาสนาพุทธ ในยุคนี้ ก็คือ
ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ท่านก็ทรงกอบกู้ทาง“รูปธรรม”ไป
แล้ว ทรงสวรรคตไปเมื่อ ๑๓ ต.ค.๒๕๕๙ นี้เอง พระองค์
ก็ทรงตามพระราช“สัจจะบารมี”ของพระองค์

ปางนี้ของในหลวง ร.๙ พระองค์ก็ทรงเพิ่มบารมี
ของพระองค์ไปแล้ว มวลมนุษยชาติแสดงออกว่า “รับ
ธรรม”ที่ต่างก็เป็นโลกุตระ”ในด้าน“รูปธรรม”ไปกันแล้ว

แต่ก็ยังรู้กันว่าเป็น“โลกุตระธรรม”ได้ยาก ทว่า
จะรู้ว่า เป็น“คุณธรรม”กันได้ เพราะมีสัจธรรมที่เป็น“สัจจะ”

“รูปธรรม”นั่นคือส่วนหนึ่งของ“สัจธรรม”มนุษยชาติ
ซึ่งแตกต่างจาก“นามธรรม” แต่เป็น“ภาวะ๒”คู่กันไปเสมอ

ในหลวง ร. ๙ ท่านทรงสั่งสม“สัมภารวิบาก”ตาม
พระราช“สัจจะบารมี”ของพระองค์ “สัจจะบารมี”นี้เป็น“๑
ในบารมี ๑๐ ทศ” ท่านทรงให้คนเข้าถึงในด้าน“รูปธรรม”

ตาม“สัมภารวิปาก”ของพระองค์

ส่วนอาตมารับผิดชอบจะให้คนเข้าถึง“นามธรรม
ชั้นจิตวิญญาน”นั้น ก็เป็นเรื่อง“สัมภารวิปาก”อีกส่วนหนึ่ง

อาตมาก็รับหน้าที่ตาม“สัจจะบารมี”ของอาตมา

ซึ่งการพัฒนางานฝ่าย“นามธรรม”นั้นเป็นเรื่อง
ละเอียดยิ่งกว่าพัฒนา“รูปธรรม”นักกว่านัก อาตมาก็ต้อง
ทำสิ่งที่ยากตามสัจจะบารมีส่วนที่เป็นของอาตมา

ที่ในหลวงร.๙ ทรงกอบกู้ นั้นพระองค์ทรงด้าน
“รูปธรรม” ผู้คนสามารถรับรู้จับต้องได้ง่ายกว่า ว่าเป็น
“คุณธรรม” แต่ก็ยากมากที่จะรู้ว่า เป็น“โลกุตระธรรม” จะ
รู้กันดีัน ๆ แต่ว่าเป็น“คุณธรรม”ที่มี“โลกุตระ”อันยิ่งซ่อนอยู่

เป็นต้นว่า ปัญญาที่ยังลึกเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน
“โลกุตระธรรม” ที่เป็นคุณค่าชั้น“ขาดทุนของเรา เป็นกำไร
ของเรา” อันเป็น“ความจริงใจ”กันจริง ๆ นี้แหละ ฟังแล้ว
ใคร ๆ ก็เข้าใจในด้าน“รูป” แต่ด้าน“นาม”ไม่เป็นจริงง่าย ๆ

สำหรับอาตมานั้นก็กอบกู้ในด้าน“นามธรรม” มัน
ต้องแก้ไขกอบกู้กันถึงขั้น“จิตใจ”ที่เป็น“โลกุตระ”

แม้คนทั้งหลายทั่วไปเป็นชาวพุทธแท้ ๆ ก็ยังไม่อาจ
จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลกุตระธรรม”กันได้ง่าย ๆ

เพราะคนชาวพุทธยุคนี้ได้เสื่อมไปจริง ๆ ก็ตรงตาม
คำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าแท้ ๆ ใน“อาถิสสูตร”

แต่“ความจริงใจของความจริง”ที่เป็น“โลกุตระสัจจะ”

นั่นเป็น“อจินไตย”ซึ่งต้องคนผู้อยู่ใน“วิสัย”จึงจะสามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ ก็ต้องเริ่มรู้ด้วย“รูปธรรม”มาก่อน

ที่จริงคนไม่ค่อยรู้หรือกว่า ในหลวงร.๙ ได้ทรงกอบ
กู้“โลกุตระธรรม” ตามพระราช“สัจจะบารมี”ของพระองค์

พระโพธิสัตว์ทุกองค์จะต้องบำเพ็ญ“สัจจะบารมี”
ซึ่ง“สัจจะบารมี”นี้เป็น“๑ ใน ๑๐ ของบารมี ๑๐ ทศ”

แต่คนทั้งหลายก็มองกันได้แต่ว่า ในหลวงท่านทรง
พระฐานะ“สมรามาต” พระองค์ไม่ใช่พระ ไม่ใช่ภิกษุณี!

และธรรมะ“โลกุตระ”นั่นก็เป็นของพระพุทธเจ้า ที่
สำคัญสุดยิ่งยวด ที่รู้ได้ยากยิ่ง เห็นได้ยากยิ่ง

ลักษณะของธรรมะชั้น“โลกุตระ”นั่น คือ “ธรรมะที่
ทวนกระแสโลกียะ” คือ “ปฏิโสดัง”กันจริง ๆ

ซึ่งเป็น“วรรณะ ๙”อันเป็นชั้นชั้น“ชั้นเอก-ชั้นหนึ่ง
(classic)” ที่ยอดเยี่ยม ชั้นอมตะ ยิ่งใหญ่สุด ๆ

ง่าย ๆ ที่เห็นได้ เช่น ในหลวงตรัสว่า “ขาดทุนของ
เรา คือ กำไรของเรา”เป็นต้น หรือทรงบริหาร“แบบคนจน”
ทรงใช้คำว่า “พอเพียง”มาให้ประชาชนศึกษาปฏิบัติ ซึ่ง
ความพอเพียงนั่นคือ ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความรู้จักพอ”
และมักน้อย ไม่ต้องอยากรวย หรือแย่งกันรวย

ทรงมักน้อย กล้าจน สันโดษ ทรงพาประหยัดมัธยัสถ์
ฯลฯ ล้วนเป็น“ธรรมะทวนกระแสโลกียะ(ปฏิโสดัง)”ทั้งนั้น

ซึ่งทาง“รูปธรรม”นั่นคนเห็นได้ง่ายกว่า“นามธรรม”

ไม่ว่าจะเป็น“โลกียธรรม”หรือ“โลกุตระธรรม”ก็เป็นธรรมดา
 แต่“โลกุตระธรรม”ส่วนที่เป็น“นามธรรม”ลึกล้ำสุด
 ลึกซึ่งวิเศษยิ่ง(คัมภีรา)ที่มี“ความแตกต่างกัน” จึงเห็นตาม
 ได้ยาก(ทุทฺทสา) รู้ตามได้ยาก(ทฺรฺนุโพธา) สงบขนิตพิเศษวิเศษ
 (สันตา) ประณีต(ปณฺตีตา) คาคคะเนดันเดาเอาไม่ได้(อตฺถกฺกาวจฺรา)
 ละเอียดสุขุม(นิปฺยุณา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิตโลกุตระ(ปณฺตีตเวทนียา)
 ตามธรรมดาทั่วไป“นามธรรม”ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
 รู้จบ ยากกว่า“รูปธรรม”อยู่แล้ว แม้แต่เป็น“โลกียธรรม”
 ยิ่งเป็น“โลกุตระธรรม” แน่นนอนว่าต้องยากยิ่งกว่า
 หลายชั้น แถมยิ่งเป็น“นามธรรม”มันก็ยิ่งยากสุดยิ่งกว่า
 ส่วนที่เป็น“รูปธรรม”มากกว่ามากยิ่งยากแสนยากจริงแท้
 อาตมาจำเป็นต้องยืนยันตนเองว่า เป็น“ธรรมิกราช”
 ที่รับผิดชอบในส่วนที่เป็น“นามธรรม”แห่งการบำเพ็ญโพธิสัตว์
 ภูมิของอาตมา เมื่อเกิดมาชาตินี้ในยุคที่ชาวพุทธได้พากัน
 เสื่อมจาก“โลกุตระ”ไปจริงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสพยากรณ์ไว้
 ใน“อาถิสฺสูตฺร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒)นั้น มันแสดงความจริง
 ปรากฏอยู่โหนโหน หลัด ๆ ไถ้ง ๆ ตามกาละ-เทศะ-ฐานะอัน
 ต้องเกิดจริงเป็นจริงของ“สัจจะ”ในโลกเอกภพมหจักรวาล
 โดยอาศัย“กาละ”ก็ได้ทำมาในเวลาพอสมควรแล้ว
 หรืออาศัย“เทศะ”ก็ได้วิจัยแจกแจงแสดงความแตก
 ต่างให้เข้าใจกันมากมายภูมิธรรม หลากหลายภูมิภาค
 และอาศัย“ฐานะ”ก็ได้ชี้บ่งถึงที่ตั้ง ที่ได้ ที่มี ที่เป็น

ของสถานะต่าง ๆ ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ถึงขั้น “รู้จบ” ถึงขั้น ยืนยัน ทั้ง “ความมี” และ ทั้ง “ความไม่มี” เกิดปรากฏการณ์ ของ “ความจริง” ขึ้นใน “โลกยุคนี้” ความชัดถึงขั้นภาวะที่ เรียกว่า “จบกิจ” สู้กัน ฟังก็ไม่ น้อยแล้ว

ความรู้ “โลกุตรธรรม” ในความเป็น “เหตุ” คือ “ภาวะ ๒” เริ่มจาก “โลกียะ” กับ “โลกุตระ” นี้ ในฐานะของอาตมาคือ ผู้นำ “โลกุตระ” มาประกาศแก่โลกยุคนี้ ซึ่งคนชาวพุทธยุคนี้ ได้เสื่อมไปจาก “โลกุตระ” กันหมดแล้ว ตรงคำตรัสพยากรณ์ ของพระพุทธเจ้า ตาม “อาถิสสูตร” ที่ยืนยันมาซ้ำซาก

ซึ่งศาสนา “พระเจ้า” หรือ “เทวนิยม” นั้น ไม่สามารถ มี “ความรู้-ความฉลาด” ที่จะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น “จิต นิยาม” ได้ หรือ กัด ที่อาตมาได้ แจกแจง สาธยาย มาเท่าที่ ได้ แสดง มา มาก มาย นั้น แน่ นอน

เพราะ “จิตนิยาม” นี้ ต้องอาศัย วิทยาศาสตร์ ทางจิต ที่ แยก แยะ “จิต เจตสิก รูป นิพพาน” กัน ละ เอียด ลอ อจจริง ๆ

หรือ แม้ แต่ ชาวพุทธ ที่ ยัง ไม่ “สัมมาทิฐิ” เพียง พอ ก็ ยาก มาก ยิ่ง ที่ จะ เข้า ใจ ตาม อาตมา สาธยาย มา ถึง ขั้น นี้

แต่ ไม่ ไช้ ไม่ มี “ปราชญ์ ผู้รู้” ใน ยุค นี้ ที่ “ยัง” มี “ฉันทิทธิ” อยู่ แสดง ภูมิ ของ ท่าน ออก มา ใน ยุค นี้ นะ!

ปราชญ์ ที่ แสดง ภูมิ ธรรม ใน ยุค นี้ มี อยู่ หลาก หลาย มาก มาย ที่ ต่าง แสดง ภูมิ และมี ที่ เป็น ผู้ โดด เด่น ยิ่ง ก็ มี ด้วย แต่ “ภูมิธรรม” ของ ท่าน กับ ของ อาตมา นั้น แยก ต่าง

“สวนกระแสกัน” อย่างที่มีปรากฏให้เห็นยืนยันกันอยู่แล้ว
 นั่นคือ “โลกียธรรม” กับ “โลกุตระธรรม” สวนกระแสกัน
 ดังนั้น คนผู้ยังไม่มีความเป็น “สยง อภิญญา” ที่
 หมายถึง “คนจริง” ที่มี “อภิญญาในตนเองแล้ว” จึงเป็นผู้
 สาธยายความเป็น “จิต เจตสิก รูป” ที่อธิบายถึง “นิพพาน”
 หรืออธิบาย “อรหัตต์” หรืออธิบาย “โพธิสัตว์” แยกระดับ
 ต่าง ๆ กันจนกระทั่งถึงขั้น “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ได้
 ดังที่อาตมาได้สาธยายมาทั้งหลายนั้น ไม่ได้เลยแน่นอน
 มาทวนย้ำซ้ำความเป็น “สยง อภิญญา” กันดูอีกที่
 “สยง” คือ “เอง” ก็หมายเอา “ตัวตนของตน” นี้แหละ
 ที่มี “อภิญญา” คือ “ความรู้ที่เป็นโลกุตระ” อยู่ในตนเอง
 “อภิญญา” ที่เป็น “สัมมาทิฏฐิ” ของพุทธหมายถึง
 “ความรู้ที่เป็นโลกุตระธรรมมีเองในคน ติดอยู่ตนผู้นั้นแล้ว”
 “อภิญญา” จึงคือ ตัวอาตมานี้แหละ “สยง อภิญญา”
 ตัวจริง ที่เกิดมาเพื่อมาทำงานนี้ ในยุคพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้
 “สยง อภิญญา” คือ คนเช่นใด?
 “ความมี” อยู่ในตน มีอะไรบ้าง?
 และ “ชีวิตดำเนินไป” อย่างไร?
 “สยง อภิญญา” หมายถึง คนผู้มีธรรมะที่เป็น “คุณ
 วิเศษแบบโลกุตระ” ถึงขั้นอรหัตต์และโพธิสัตว์ในจิตตนเอง
 แล้ว “เอง” ถึงขั้นใช้ศัพท์ว่า เป็น “สยง” กันเลย เรียกได้ว่า
 “เป็นของตนเองติดตนเองจะตายข้ามชาติใด ๆ ก็ไปด้วย”

ซึ่งผู้มีความรู้แค่“เฉโก” จะยัง“ไม่มีภูมิธรรม”ถึงขั้น
 “ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ภาวะ ๒”หรือ“เทว”ได้ เพราะผู้
 มี“ภูมิธรรม”อยู่ในกรอบของ“โลกียะ”จะไม่สามารถแยกแยะ
 “เทว”หรือ“ภาวะ๒”นั้น ๆ ออกได้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง(สัมมปัญญา)”

“เฉโก”ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อนุสัย”ที่เป็น“ภาวะ๒”
 อัน“เหนือกว่าสามัญธรรมดา”ที่ปุถุชนจะสามารถรู้ได้

ส่วน“ปัญญา”นั้นสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อนุสัย”ที่
 เป็น“ภาวะ ๒”อัน“เหนือกว่าสามัญธรรมดา เพราะรู้จัก
 รู้แจ้งรู้จริงทั้ง“๒ ภาวะ” และจัดการกำจัด“อนุสัยจิต”ส่วน ๑
 ที่เป็นฝ่าย“อวิชชา”ให้ดับไปสิ้นจาก“จิต”อีกส่วน ๑ ได้จริง

จิตเหลือ“อนุสัย”อีกส่วน ๑ ที่เป็นฝ่าย“วิชชา”คือ
 “จิต”ที่สะอาดบริสุทธิ์แล้ว ซึ่งเป็น“อรหัตต์”ขึ้นไป

“จิต”นี้จึงคือ จิต“อนุสัย”ฝ่ายดีเลิศเยี่ยมยอดแล้ว

“อนุสัย”ในที่นี้ คือ “ความวิเศษที่เป็นเองในตนเอง”
 ที่ได้ใช้“อาศัย”ใน“นิสัย”ถึงขั้นเป็น“วิสัย”กันมาจริงแล้วจริง

อันตนเองแท้ ๆ คือ“สิริมหายา”ผู้สามารถจัดการ
 “อนุสัย”นี้ให้“เกิดเอง”หรือ“เป็นเอง”ได้จริง ชื่อว่า“อมตะ”

“อนุสัย”ขั้น“จิตวิเศษ”นี้ ตรงกันข้ามกับ“อนุสัย
 กิเลส” ตรงกันข้ามกันราว“ขาว”กับ“ดำ”กันเลย

ฝ่ายหนึ่ง“ดำ”เป็น“กิเลส”แท้ของ“นักหลอก”ที่“เกิด
 หลอกกันอยู่” เป็นตัว“มายา” ผู้ทำการเกิดโลกียะที่เป็น
 แต่“ความเก้” ซึ่งเป็น“ความจริง”ไม่ได้

กับอีกฝ่ายหนึ่ง“ขาว”คือ ภาวะ“สิริมหายา”ผู้
เป็น“แม่(มาตาทางโลกุตระ)”คือ ผู้ทำ“การเกิดให้แก่จิตตนเอง
กันจริงๆ” แบบ“โลกุตระ” เป็น“ความจริง”ทั้งนั้น

เพราะเป็นคนที่“มีโลกุตระสมบัติ”ฝังใน“จิต”สูงขึ้นไป
เกินกว่าชั้น“อรหันตวิสัย”ระดับ ๑ หรือกว่า“โพธิสัตว์วิสัย”
ระดับ ๕ ขึ้นไปเป็นผู้มี“อรหันตธรรม”สะสมลงใส่“จิต”ตน
เป็นผู้“อมตะ”ขั้นก้าวหน้าที่สามารถยิ่งๆไปตามลำดับ

“อมตะ”นั่นคือ คนบรรลุธรรมจบ“อรหันต์ระดับ ๑”
ได้แล้ว มีความสามารถ“ทำใจในใจ”ของตนให้“ตาย”ลง
แล้วทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” หมายความว่า คนผู้นี้
ตายสิ้นลมหายใจลงไปแล้ว เมื่อ“ตายกายแตกลง”คนผู้นี้ก็
ตาย“จบ”ด้วย“นิพพาน ๓” คือ ตายด้วย“สุญญตนิพพาน
(ตายอย่างสูญ)-อนิมิตนิพพาน(ตายอย่างไม่ทำนิมิตใดอีก)-อัปปณิหิต
นิพพาน(ตายอย่างไม่ต้องจิตใดอีก)”

นั่นคือ คนผู้“จบกิจ(กตัง กรรมยัง)”แล้วเป็น“อรหันต์”
ผู้มี“ปัญญา”จริง“สัมมาทิฐิ”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบใน“จิต-
เจตสิก-รูป-นิพพาน”จึงสามารถจัดการกับ“จิต”ของตนโดย
ตนจะ“ตายกายแตก(กายัสสะ เกทา)”แล้ว จะไม่ตั้งจิต“เกิด”
อีก ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเลยก็ได้

“หลังจากการตาย(ปรัมมรณา)”ของอรหันต์ผู้นี้ ก็ไม่มี
“จิตนิยาม”หรือความเป็น“วิญญาณ”หรือ“ความเป็นธาตุ
รู้”ของคนผู้นี้อีกเลยในกาลในวัฏฏสงสาร เพราะ“จิต

วิญญาณ”ของท่านจะสลายแยกธาตุกลายเป็น“ดินน้ำไฟ ลม”ไปเป็นที่สุด(ปริโยสาน) ไม่เหลือภพชาติเลย

หรือท่านจะ“ตายกายแตกไป(กายัสสะ เกทา)”ในชาตินั้นลง แต่ยัง“ตั้งจิตต่อภพภูมิต่อไปอีก”ก็ได้ เพื่อบำเพ็ญบารมี “โพธิสัตว์ภูมิ”ยิ่งขึ้นไปอีก ภูมิก็จะไปสู่ความเป็น“อรหันตโพธิสัตว์”สูงขึ้นไปอีก

ผู้บำเพ็ญ“โพธิสัตว์”ที่ผ่านการบรรลุนิพพานถึงขั้น “อรหันต์”ได้แล้ว “อรหันต์”ก็ยังตั้งใจ“เกิด”อีกได้ สามารถทำ“ความตาย ; ความเกิด”ข้ามชาติไปอีกก็ชาติต่ออีกก็ชาติ ก็ทำได้ ตามที่ยังบำเพ็ญไปสู่ที่สูงที่สุด

แต่ถ้าผู้ใดยังสะสม“โพธิสัตว์ภูมิโลกุตระธรรม”ไม่ถึงขั้น“ตกผลึกหนักแน่นในตนเอง”มากเพียงพอ เข้าขั้นเป็น “ผู้มีโลกุตระธรรมเป็นของตนเองแล้วในตนแท้เด็ดขาด โดยไม่ต้องอาศัยการสั่งสอนหรือการบอกเล่าสืบต่อมาจากใครเลยก็ได้” เพราะตนเองมี“โลกุตระธรรมอยู่แล้วเพียงพอที่จะสอน จะสืบทอดต่อไปได้ ก็ยังไม่ได้ชื่อว่า “สยง อภิญาณา”

“สยง อภิญาณา”นั้นมี“โลกุตระธรรม”ขั้น“อรหันต์” เป็น“ของตนเองแท้”มาแล้วหลายขั้น จนถึงขั้นไม่ต้องรับถ่ายทอดมาจากใครอื่นแล้วอีกอย่างเที่ยงแท้(นิยตะ) เกิดชาติใดก็ควักเอาของตัวเองขึ้นมาใช้ได้เองเต็มสิทธิ์

“สยง อภิญาณา”คือ คนผู้ที่ได้บรรลุ“โลกุตระธรรม”มี “คุณวิเศษขั้น‘อรหันต์’ในตนเองมาแล้ว” ถึง ๓ ขั้นแล้ว

กำลังบำเพ็ญอยู่ในความเป็น“โพธิสัตว์”ขั้นที่ ๗

“โพธิสัตว์” ๘ ขั้นนั้นคือ (๑)ขั้น“โสดาบันโพธิสัตว์”
 (๒)ขั้น“สกิทาคามีโพธิสัตว์” (๓)ขั้น“อนาคามีโพธิสัตว์”
 (๔)ขั้น“อรหัตตโพธิสัตว์” (๕)ขั้น“อรหัตตอนุโพธิสัตว์”
 (๖)“อรหัตตอนิยตโพธิสัตว์” (๗)“อรหัตตนิยตโพธิสัตว์”

และ(๘) ก็“อรหัตตมหาโพธิสัตว์”

ถ้าจะนับความเป็น“โพธิสัตว์”ก็มี“(๘)ขั้นเท่านั้น

ขั้นที่(๘)ก็เป็น“อรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้า”

คือ“โพธิ”ที่เต็ม“โพธิ”เป็น“สัมมาสัมโพธิญาณ”เลย

เรื่อง“โพธิสัตว์”นี้ ชาวพุทธไทยยังไม่ประสีประสา

ยังไม่สนใจศึกษา จึงเข้าใจแค่ว่า “โพธิสัตว์”คือผู้บำเพ็ญ
 เพื่อไปเป็น“พระพุทธเจ้า”เท่านั้น ไม่รู้ขั้นตอในระดับขั้น
 ในความเป็น“โพธิสัตว์”ที่มีถึง ๘ ขั้น ดังที่อาตมาสาธยาย
 แต่หากนับรอบของ“อรหัตต์”ก็ได้ ๖ อรหัตต์

(๑) “อรหัตต์”รอบแรกขั้นต้น (๒) อรหัตตอนุ
 โพธิสัตว์ (๓) อรหัตตอนิยตโพธิสัตว์ (๔) อรหัตตนิยต
 โพธิสัตว์ (๕) อรหัตตมหาโพธิสัตว์

สูงสุดเข้าสู่ขั้น (๖) ก็เป็นอรหัตตสัมมาสัมพุทธเจ้า

“อรหัตต์”คือ “ความเป็นที่สุด” ซึ่งมี“ที่สุด”ในแต่ละ
 รอบของอรหัตต์ ซึ่ง“อรหัตต์”นั้นยังมีอีกหลายกรอบใน
 ความเป็นอรหัตต์แต่ละรอบๆ ที่เป็น“อรหัตต์”ขั้นสูงขึ้นๆ

ความเป็น“อรหัตต์”จึงไม่ใช่มีแค่อรหัตต์ขั้นเดียว

เท่านั้น ยังมี“ความจริงของโลก”ของ‘อิตตา’ของ‘ธรรม’
ที่ลึกล้ำละเอียดวิจิตรยิ่ง “อรหันต์”จึงมีอีกมากมายหลาย
หลาก“ชั้นชั้น(วรรณะ)” ดังที่ได้สาธยายมานั้นแล้ว

ส่วน“โพธิสัตว์”เป็น“โพธิ”หมายถึง“ความตรัสรู้”ที่
สามารถจะสูงส่งสูงสุดตามคำตรัสของพระพุทธเจ้าได้ถึง
ชั้นสูงสุด สุดแห่งที่สุดก็พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

โดยนับความเป็นผู้มี“โพธิ”ว่า“โพธิสัตว์”ก็คือ มี
คุณธรรมโลกุตระซึ่งมีเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้นในโลก

สภาวะธรรม“โพธิสัตว์”จึงมีมากกว่า“อรหันต์”

ผู้เริ่มมี“โพธิ”กว่าจะนับเป็น“อรหันต์”ก็ต้องมี“โพธิ”
กันถึงขั้นที่ ๔ ได้แก่ “โสดาบันโพธิสัตว์-สกิทาคามี
โพธิสัตว์-อนาคามีโพธิสัตว์-อรหันตโพธิสัตว์”จึงจะเริ่มนับ
เป็น“อรหันต์”กันได้ว่า เป็น“อรหันต์”ขั้นที่ ๑

เรียกเต็มคำว่า “อรหันตโพธิสัตว์”ขั้นที่ ๔ แล้ว จึง
จะบำเพ็ญต่อสูงสู่ขั้น“อนุโพธิสัตว์”ก็นับ“อนุโพธิสัตว์”นี้
เป็น“โพธิสัตว์”ขั้นที่ ๕ จึงจะนับเป็น“อรหันต์”ขั้นที่ ๒

แล้วต้องปฏิบัติจนกว่าจะบรรลุผล“จบกิจ”ความเป็น
“อรหันต์”ในกรอบของความเป็น“โพธิสัตว์”ชื่อว่า“อนุโพธิสัตว์”
จึงจะพ้นจาก“อรหันตโพธิสัตว์”ขั้นที่ ๒ ขึ้นไปเป็น“อนิยต
โพธิ สัตว์”ขึ้นไปอีก เป็น“อรหันตโพธิสัตว์”ขั้นที่ ๓

นั่นคือ เมื่อผู้นั้นบำเพ็ญธรรมต่อจนกระทั่ง“จบกิจ”
ขั้น“อรหันตโพธิสัตว์”ขั้นที่ ๒ ให้“จบกิจ”ในกรอบของ“อนุ

โพธิสัตว์”กระทั่งหลุดพ้นจาก“อนุโพธิสัตว์”สูงขึ้นสู่“อนิยตโพธิสัตว์”คือ “อรหัตต์”ขั้นที่ ๓ ก็นับเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๖”

และต้องบำเพ็ญต่อให้มีภูมิสูงขึ้นกระทั่งบรรลุผลหลุดพ้นจากความเป็น“อนิยตโพธิสัตว์”ที่เป็น“อรหัตต์”ขั้นที่ ๓ ไปเป็น“อรหัตต์”ขั้นที่ ๔ คือสูงขึ้นจาก“โพธิสัตว์ระดับที่ ๖”ไปเป็น“นิยตโพธิสัตว์” เป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๗”

ความเป็น“อรหัตต์”กับความเป็น“โพธิสัตว์”นั้นจะห่างกันอยู่ถึง“๓”ขั้น คือ เพราะ“โพธิสัตว์”เริ่มนับตั้งแต่มี“อารยธรรมโลกุตระ”ขั้น“โสดาบัน”เป็น“ขั้นที่ ๑”มาเลย

เมื่อ“จบกิจ”เป็น“อรหัตต์ ขั้นที่ ๑” ก็เป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๔”กันแล้ว เมื่อ“จบกิจ”เป็น“อรหัตต์”ได้สำเร็จ จึงจะนับเป็น“อรหัตต์ ขั้นที่ ๑” แต่นับเป็น“โพธิสัตว์ขั้น ๔”

เมื่อ“โพธิสัตว์ ระดับ ๔”นี้บำเพ็ญต่อไปก็นับเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๕” แต่เพิ่ง“จบกิจ”เป็น“อรหัตต์ระดับ ๑”

การบำเพ็ญ“โพธิสัตว์ภูมิ”จึงมีมากกว่า“อรหัตตภูมิ”ถึง ๓-๔ ขั้น ด้วยประการอย่างนี้

ความเป็น“อรหัตต์”นั้นมี“ขั้นชั้น”คือ มี“วรรณะ”น้อยขั้นกว่าความเป็น“โพธิสัตว์” ก็ด้วยประการฉะนี้

เพราะ“อารยภูมิ”เบื้องต้นของพรหมจรรย์ ก่อนจะเป็นภูมิ“อรหัตต์(มีที่สุดแห่งความลึกถล)”นั้นก็ต้องมีภูมิ“อรหัตตผล(ผลของการได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัวตนที่ลึก-ที่ถล-พ้นความไม่รู้)”ครบ ๔ ได้แก่ (๑)โสดาปัตติผล (๒)สกิทาคามีผล (๓)อนาคามีผล (๔)

อรหัตตผล ครบ“โพธิสัตว์ภูมิ ๔ ขั้นต้น”ได้ชื่อว่า “อรหันต์”

นั่นคือ ผู้จะ“มีปัญญา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง” ความลึก-
ความลับ”ของ“อารยสัจ ๔” กระทั่ง“พ้นทุกข์-พ้นสุข”ใน
ภาวะ“โลก”ในภาวะ“อิตตา”นั้นๆ ซึ่งเป็น“ภาวะ ๒ (เทว)” แล้ว
ทำ“ภาวะ ๒”นั้นให้“จบกิจ(กตัง กรรมยัง)”เป็นที่สุดแห่ง“เทว”ได้

ผู้ประสพผลสำเร็จที่ทำ“เทว(เป็นเทวอยู่)”ให้เป็น“อ
เทว(หลุดพ้นเทวแล้ว)”ได้สำเร็จ คือ “อรหันต์” จึงได้แก่ ผู้“พ้น
ทุกข์-พ้นสุข”ในความเป็น“โลก”และเป็น“อิตตา”ขั้นต้นของ
ความเป็น“โลก”ที่หยาบต่ำสุด นั่นคือ “โลก”ชั้น“อบายมุข”

และความเป็น“โลก”ที่ชื่อว่า “อบายมุข”ต่ำสุดนี้ ก็คือ
ภาวะที่เรายังวนเวียนเกี่ยวของยึดมั่นถือมั่นเป็น“เรา(อิตตา)-
ของเรา(อิตตนิยา)”กันอยู่กับ ๑.อาวุธสำหรับฆ่าสัตว์ฆ่าคน
๒. สัตว์ที่มีชีวิต ๓. เนื้อสัตว์ ๔. สิ่งที่เป็นพิษ ๕. สิ่งที่มีอมเมา
เป็นโทษที่หยาบต่ำอยู่ แต่ไปหลงมั่นว่ามั่นเป็นประโยชน์

ทั้ง ๕ นี้จึงเป็น“การค้ำขาย ๕ ชนิด” ที่เป็น“มิจฉา
วณิชชา ๕” ขั้นต่ำหยาบที่สุด ชื่อว่าผู้มี“มิจฉาชีพ ๕”

ผู้ยังมี“มิจฉาชีพ ๕” หรือมิจฉาวณิชชา ๕”นี้จึงยัง
เป็นคนไม่เจริญ ยังไม่ใช่“อารยชน” ยังเป็นคนเถื่อนอยู่

ซึ่งยังชื่อว่า “มีลักษณะ”อยู่แท้ เพราะสร้างอาวุธมา
ฆ่าคนได้เก่ง ยิ่งเก่งกาจเหนือใครนั่นแหละยิ่งเถื่อนหนักยิ่ง

ผู้ยัง“เป็นสุข-เป็นทุกข์”อยู่กับ“มิจฉา ๕”นี้แล คือ
“อบายมุข” ซึ่งเป็นเรื่อง“ต่ำหยาบสุดแล้ว”(หัวหน้านรก =

อบายมุข)” ที่มนุษย์พึงเลิกละ“หลุดพ้น”มาให้ได้ เป็น“เบื้อง
ต้นแห่งพรหมจรรย์สำหรับคนทุกคน”ที่เดียว

“โลก”ของ“โลกียชน”ผู้“อวิชชา”อยู่เขาก็มีเป็นปกติ

หากคนผู้ใดยังหลงวนเวียนเสพติด“มิจฉา ๕”นี้อยู่
ว่า มันเป็นลาภ,เป็นยศ,เป็นสรรเสริญ,เป็นสุข” เมื่อได้มา
เสพสม ก็เป็น“สุข” ถ้ามันเสื่อมไปจากตน ก็เป็น“ทุกข์”

นี่คือ ผู้ยังมี“สุข-ทุกข์”อยู่กับ“โลกียรส”ชั้น“อบายมุข”
ซึ่งชาวเทวนิยม เขาจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ง่ายแน่

“เบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์”จึงต้อง“พ้นทุกข์อารีย
สัจ”จาก“อบายมุข”ที่เป็น“มิจฉา ๕”นี้เองให้สำเร็จ

ผู้ทำสำเร็จ“เบื้องต้นแห่งพรหมจรรย์”คือ “โสดาบัน”

คนผู้เริ่มมี“คุณวิเศษ”อันเป็น“โสดาบันโพธิสัตว์”
ขึ้นในจิตก็คือ เข้ากระแส“อารยธรรม”เป็นคน“พินมลักข
ชน”ที่จะเจริญต่อภูมิ“อารยิกชน”ไปสู่“อรหันตโพธิสัตว์”

แล้ว“โพธิสัตว์”ก็จะเจริญความรู้“โพธิธรรม”ขึ้นไปจาก
ภูมิ“โสดาบันโพธิสัตว์”สู่“สกิทาคามีโพธิสัตว์”ตามลำดับ

“โพธิสัตว์” ๔ ระดับต้น จึงจะนับเป็น“อรหันต์”

ผู้จบ“อรหันต์”คือ ผู้สามารถจะ“ปรินิพพานเป็นปริ
โยสาน” สลาย“จิตนิยาม”หรือ“อัตตา”ของตนให้หมดสิ้นไป
ไม่เหลืออยู่ในวิภวสงสารหรือใน“กาล”กันอีกแล้ว ก็ทำ“จิต
นิยาม”ของตนให้สลายกลายเป็นดินน้ำไฟลมไปเลยได้แล้ว

ส่วน“โพธิสัตว์”ผู้จบกิจเป็น“อรหันต์”ได้แล้ว แต่ยัง

ไม่ยอม“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”ก็เพิ่มภูมิ”ต่อไปอีก ก็เป็นผู้มี“โพธิธรรม”สูงกว่า“อรหันต์”รอบตันขึ้นไปอีกเป็นลำดับ ๆ

“โพธิสัตว์”ที่จบ“อรหันต์”ขั้นต้นได้แล้ว ก็บำเพ็ญต่อเป็น“อรหันต์”ขั้นสูงขึ้นไปเรียกว่า “อนุโพธิสัตว์”ระดับ ๕

และมี“อรหันต์”ขั้น“อนิยตโพธิสัตว์”สูงยิ่งต่อไปอีก เป็น“โพธิสัตว์”ระดับที่ ๖ ซึ่งยังมี“โพธิธรรม”ไม่เพียงพอที่จะยืนยันมั่นคงได้ว่า “เที่ยงแท้”ต่ออารจะได้อรรถรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

จนกว่าจะมี“โพธิธรรม”สูงขึ้นไปขั้นที่ ๗ เป็นผู้“เที่ยงแท้แน่นอน”แล้วที่มี“โพธิธรรม”สูงถึงขั้นเข้า“กระแส”ของความจะเป็น“อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”ได้นั่นเอง

“โพธิสัตว์”เมื่อเข้าสู่ภูมิที่ ๗ จึงจะได้ชื่อว่า “นิยตโพธิสัตว์” ซึ่งสูงกว่าขั้น“อนิยตโพธิสัตว์”ขึ้นไปอีก ๑ ขั้นเป็น“นิยตะ”อันมีความหมายถึงว่า เป็นผู้“เที่ยงแท้(นิยต)”แล้วที่จะได้อรรถรู้เป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”แน่นอน

เว้นแต่ว่า“นิยตโพธิสัตว์”เองไม่สมัครใจต่อภูมิเอง ท่านตัดสินใจ“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเป็นการส่วนตัว

ส่วน“อนิยตโพธิสัตว์” หมายถึง คนผู้มีภูมิธรรมโลกุตระสูงเกินกว่า“อนุโพธิสัตว์” ที่เป็น“อรหันต์”แล้ว จึงคือ ผู้“อรหันตอนิยตโพธิสัตว์” เป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๖”

แต่“อนิยตโพธิสัตว์”ก็คือ ผู้ยัง“ไม่เที่ยงแท้”ที่จะสามารถอรรถรู้เป็น“พระพุทธเจ้า”ได้ จึงยังชื่อว่า “อนิยต

โพธิสัตว์” พญัญชนะ“อนิยตะ”นี้แปลว่า “ไม่เที่ยงแท้”

ขอทวนลำดับของ“อรหัตต์”กันดูอีกที ตั้งหลักดี ๆ
 ซึ่ง“อนุโพธิสัตว์”ก็คือ“อรหัตต์ขั้นที่ ๒” เป็นผู้มีความ
 เป็น“อนุ” ที่หมายความว่า “ผู้ตามจะไปเป็นพระพุทธเจ้า
 หรือผู้ผ่านการเป็น“อรหัตต์”ขั้นที่ ๑ ได้แล้ว เริ่มสมัครเข้า
 สู่ความมี“โพธิภูมิหรือพุทธภูมิ”พระพุทธเจ้าน้อย ๆ จึงนับ
 เป็นผู้เข้าสู่“อรหัตต์ขั้นที่ ๒” จนกว่าจะปฏิบัติบรรลุมผล
 ผ่านขั้นที่ ๒ ได้สำเร็จ จึงจะเข้าสู่การปฏิบัติใน“ขั้นที่ ๓”

ผู้ต่อ“อรหัตต์ขั้นที่ ๓”ก็ได้ชื่อว่า “อนิยตโพธิสัตว์”
 “อรหัตต์ขั้นที่ ๔”จึงจะเป็น“นิยตโพธิสัตว์”

สูงไปกว่า“นิยตโพธิสัตว์”ที่นับมาตามลำดับตั้งแต่
 ขั้น“โสดาบัน”คือ ภูมิขั้นที่(๑) และ“สกิทาคามี”เป็นขั้น(๒)
 ฯลฯ จนกระทั่งถึงภูมิ“โพธิสัตว์”ขั้นที่(๔) ก็เรียกชื่อว่า
 “มหาโพธิสัตว์” ถ้าจะเรียกเต็มยศก็“อรหัตตมหาโพธิสัตว์”
 เป็น“อรหัตต์ขั้นที่ ๕” แต่เป็น“โพธิสัตว์”ระดับที่ ๔

ตั้งสติไล่เรียงกันดี ๆ อย่าให้สับสน

“อรหัตต์”ขั้น ๖ หรือ“โพธิสัตว์”ระดับที่(๔) แล้วจึง
 จะสูงต่อขึ้นไปเป็น“ปัจเจกสัมมาสัมโพธิสัตว์”เป็นขั้นที่(๕)

ซึ่งคนผู้เป็น“ปัจเจกสัมมาสัมโพธิสัตว์”ที่สูงสุดก็คือ
 ผู้บำเพ็ญมีภูมิธรรมได้เท่าเทียม“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” จะ
 เรียกว่า เป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”เท่าเทียมกันก็ได้ไม่ผิด
 แต่ยังไม่ได้ชื่อว่า พระพุทธเจ้า“องค์ใดองค์หนึ่ง”

คำว่า “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”นี้ แตกต่าง จากความเป็น “ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ซึ่งก็มี “ภูมิรู้สัมมา สัมโพธิญาณ”เท่าเทียมกับ “พระพุทธเจ้า”ทุกพระองค์

เพียงแต่ “ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ท่านไม่ได้ “พระ ฉายา”ว่า “องค์ใดองค์หนึ่ง”ต่อท้ายคำว่า “พระพุทธเจ้า” เท่านั้นเอง

เพราะท่านไม่ได้ประกาศพระองค์เองต่อ “โลก มนุษย์” พระองค์ไม่ได้สร้าง “ศาสนาพุทธ” ขึ้นในโลกมนุษย์

แต่ “ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ท่านก็บรรลุ “พระสัมมา สัมโพธิญาณ”เท่าเทียมพระพุทธเจ้าทุกพระองค์นะ!

แตกต่างกันก็แค่ “พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” ท่านบรรลุ “สัมมาสัมโพธิญาณ”เฉพาะพระองค์ผู้เดียวแล้ว ท่านก็ทำ “กายแตกตายเป็น (กายัสสละ เกทา)” ด้วย “ปรินิพพานเป็น ปรีโยสาน”ไปเฉพาะพระองค์

ความเป็นผู้มี “พระสัพพัญญุตญาณ”ของพระองค์แม้ จะเท่าเทียมกับ “พระพุทธเจ้า”ทั้งหลาย แต่ “ปัจเจกสัมมาสัม พุทธเจ้า” ท่านไม่ได้เปิดเผยพระองค์เองต่อคนในโลก

ท่านทำการ “ตายไป” ด้วย “ปรินิพพานเป็นปรีโยสาน” โดยไม่ยอมประกาศตนเป็น “พระพุทธเจ้า” ขึ้นในโลกมนุษย์

จึงไม่ได้ “พระฉายา”ว่า “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง” ที่มีคำว่า “องค์ใดองค์หนึ่ง”ต่อท้าย เท่านั้นเอง

ทำเนียบความเป็น “พระพุทธเจ้า” ในโลกมนุษย์

จึงไม่มี“พระนาม”ของ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”องค์
นี้ปรากฏขึ้นให้มนุษย์ทั้งหลายรู้จักพระองค์ แค่นั้นแหละ
นัยสำคัญประเด็นนี้ก็ไม่ง่ายที่จะเข้าใจ อ่านทวนดี ๆ
ขออย่าซ้ำซากทบทวนกัน มาแต่ต้น“อารยชาติ”คู่อีกที
ถ้านับจากเริ่มเป็น“ผู้เข้ากระแสนิเวศโลกุตระโสดาบัน”
เป็น“โสดาบันโพธิสัตว์” ถ้านับเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๑”มา
ถึงขั้นเป็น“สยง อภิปัญญา”ก็เป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๗”

ผู้บรรลุ“อรหันต์”คือ คนผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลสใน
ตน”แล้วก็กำจัดกิเลสนั้นของตนได้หมดสิ้นเชื้อขึ้น“อาสวะ”

“อาสวะ”คือ จิตที่ยังมี“เชื้อ”ของ“ตัวตนชั้น“สวะ”
อยู่ “เชื้อ”ที่เรียกว่า “อุปาทิ”

ซึ่งความยึดเกี่ยวกับ“ตัวตน”นั้น มีพยัญชนะที่ใช้
กันคือ สก(อ่านว่า สะกะ), สว(อ่านว่า สะวะ), สย(อ่านว่า สะยะ)

ส เริ่มพยัญชนะตัวนี้ เริ่มมีความเป็น“ตน”

สก คือ “ของตน”ที่หยาบใหญ่ถึงขั้นประกอบด้วย
“กาย” เป็น“สักกาย” อันมี“รูปธรรม”หรือถึงขั้นมี“วัตถุ
ธรรม”ที่เกี่ยวข้องภายนอกกันทีเดียว

สว คือ “อาสวะ” ก็เป็น“ของตน”แน่ แต่หมาย
ถึง“นามธรรม”หรือเข้าไปหมายเอา“จิต”ภายในที่ยึดเกาะ
เกี่ยวทั้ง“ภายนอก”ทั้ง“ภายใน”ติดยึดอยู่เป็น“กิเลส”ทั้ง
หยาบทั้งกลางทั้งปลาย

ส่วน“สย”นี้เป็น“ของตน”ที่เน้น“ภายใน”ถึงขั้นเป็น

“ของตนเอง”เข้าขั้นเป็น“เอง”กันเลย ตั้งแต่“ตนเอง”ได้
 “อาศัย”ไปจนถึงขั้น“นิสัย” แล้วก็ขั้น“วิสัย” ที่สุดลึกถึงขั้น
 อยู่ใน“อนุสัย” จึงไม่ใช่เน้นหยาบอยู่ภายนอกแล้ว แต่ลึก
 เข้าไปสู่ภายใน ที่เป็น“นามธรรม”ถึงกันบั้งของจิตทีเดียว
 เรื่องของ“จิต เจตสิก รูป นิพพาน” ซึ่งเป็น“ธรรม”
 ชั้น“อภิธรรม”นั้น ตรัสรู้โดยพระพุทธเจ้า ที่บรรลุขั้นนี้มี
 “ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ที่สุดสามารถ“รู้จบ”กันจริงๆแท้ๆ
 ถึงขั้นเป็นผู้จัดการ“จิตในจิตของตน”ให้เป็นไปได้สำเร็จ
 สูงสุดอย่างสำคัญยิ่งยวด

เช่น จัดการให้“จิตตนเอง”ทำแต่“ดี”ไม่ทำชั่วอีก
 เป็นเด็ดขาดตลอดไป ชนิดไม่กลับไปทำชั่วกันอีกเลยแล้ว
 แต่ชาว“เทวนิยม”ยังจัดการ“จิตตนเอง”ไม่เป็น ยัง
 ทำไม่ได้ เพราะ“ความรู้”ยังไม่เป็น“ปัญญา”

แค่“ดี-ชั่ว”นั้นเป็น“โลกียธรรม”ที่ชาว“เทวนิยม”ก็
 จะยัง“เวียนเกิด-เวียนตาย”มีชีวิตกลับไปเป็น“ดี”เป็น“ชั่ว”วน
 เวียนกลับไปกลับมาอยู่ชั่วกาลนาน หรืออยู่ในวัฏฏสงสาร
 เพราะยังมี“ความรู้วนเวียน”อยู่ ยังมี“ความรู้”แค่
 ในกรอบ“ความไม่เที่ยงแท้”กันอยู่ในกาลนานของ“เณโก”
 อยู่เท่านั้น

ยังไม่มีความรู้ที่เรียกว่า“ปัญญา” อันเป็นความ
 รู้“อื่น”อีกชนิดหนึ่ง ซึ่งแตกต่างไปจาก“ความรู้เณโก”นี้ได้
 ความรู้แบบ“เณโก”ของชาวเทวนิยมยังจัดการ“จิต

ตนเอง”ให้บรรลุถึงขั้น“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”ในจิต ยังไม่ได้
จัดการให้“จิตตนเอง”ไม่มี“สุข”ไม่มี“ทุกข์”ก็ไม่ได้
จัดการให้“จิตตนเอง”รู้จักกิเลสไม่ได้ รู้แจ้งทั้งกิเลส
ทั้งรู้จริงวิธิลดละกิเลสไม่ได้ จึงดับกิเลสก็ไม่ได้

ยิ่งที่สูดชั้นจัดการสลาย“จิตใจตนเอง”เมื่อตายกาย
แตกลงไป(กายัสสะเภทา)ก็ทำ“จิตตนเอง”ให้หมดความ
เป็น“จิตใจ”แตกสลายกลายเป็นดินน้ำไฟลมกันเลยทีเดียว
ไม่ต้องพูดเลย เพราะยังทำไม่ได้แน่นอน

สรุปคือ ความเป็น“จิตวิญญาณ”นั้น สูดยิ่งใหญ่
ตั้งแต่ต้นจนจบในความเป็น“จิตวิญญาณ”หรือคือ“อัตตา”
คือ“เทว”คือ“ภาวะ๒”คือ“นาม-รูป”คือ“กาย-จิต”คือ“พระเจ้า”
คือ“ปรมาตมัน”คือ“สังขาร”คือ“อนัตตา”คือ“สูญ”

ผู้มี“ปัญญา ๘”จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงและรู้จบ
ใน“ความจริง”ของ“เทว”หรือ“ภาวะ๒”ทั้งหมดนี้ได้ครบถ้วน

อาตมาเกิดมาในยุคนี้ พร้อมกับ“ความรู้ในความจริง”เหล่านี้ทั้งหลาย และด้วยความจริงใจใสซื่อ อาตมา
จึงเอา“ความจริง”ตามที่มีมันเป็นจริงทั้งหลายมาสาธยาย สู่
มนุษยในโลกยุคนี้ได้สดับรับฟังจากปากอาตมาเลยทีเดียว

เพื่อให้สังคมรู้“ความจริง”ด้วยจริงใจใสซื่อ

แต่“ความเสื่อม”ของคนในยุคนี้ส่วนมาก ยังไม่รู้
ว่า “ความจริง”โดยเฉพาะ“อรหันต์จริง”ว่า เป็นเช่นใดกัน
แท้? เพราะถูกหลอกมานาน คนยุคนี้จึงได้พบแต่“อรหันต์

หลอก-อรหันต์แท้” หรือ“อรหันต์เดาเอา”กันทั้งนั้น เท่านั้น
 คนชาวพุทธยุคนี้ ส่วนใหญ่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
 “โลกุตรธรรม”กันสนิทแล้ว ได้เสื่อกันไปจริง ๆ ตามคำ
 พยากรณ์ของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ใน“อาณิสสูตร”เรื่อง
 “ตะโพกอานกะ” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒ ตามที่
 ได้เคยยกอ้าง เอามาให้ได้ว่าให้เห็นกันแล้ว

จึงยืนยันตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า ว่า
 “จริงแท้”มันมี“ความเสื่อกัน”ตามที่เป็นจริง ปรากฏกันให้เห็น
 กันโหนโหนที่อยู่ให้สัมผัสได้ในขณะนี้ ยุคนี้

เมื่อมันมีทั้งผิด ก็เป็นปรากฏการณ์จริง

และมันทั้งถูก ก็เป็นปรากฏการณ์จริง

ก็เทียบกันดูสิ!! มันจะ“ไม่รู้ยิ่ง-เห็นจริง”ได้ยังไง?!

ในเมื่อมันมี“ทั้ง”๒ อย่าง”กันอยู่ หลุด ๆ โด่ง ๆ โหนโหน
 นั่นคือ มีทั้ง“คนเสื่อกัน” มีทั้ง“คนที่เป็นอรหันต์แท้”

เพราะ“อาตมา”ไม่เหมือนกับ“คนเสื่อกัน”ทั้งหลายอยู่
 โหนโหน เห็น ๆ กันหลุด ๆ โด่ง ๆ ที่“สัมผัส”กันทั้งที่“เป็นของ
 แท้”ทั้ง“อาตมา”ผู้เป็น“ของจริง”ได้อยู่แท้ ๆ ในขณะนี้ยุคนี้

มันไม่ใช่เรื่องเพ้อพก พล่อย ๆ ลอยลม ปากเปล่า มี
 แต่ใน“จินตนาการ” หรือมีแต่อยู่ใน“ความลึกลับ”กันเท่านั้น

เมื่อยุคนี้มัน“ไม่มีความจริง”ของอรหันต์-โพธิสัตว์
 กันแล้ว อาตมาจึงจำต้อง“แสดงตัวขึ้นมาให้ปรากฏ” ให้
 คนพิสุจน์“ความจริง”ในยุคนี้ ว่า อาตมาคือ ตัวตนยืนยัน

“ความจริงของอรหันต์-ของโพธิสัตว์”จริง ๆ นั่นคือ “อาตมา”

เพื่อเปรียบเทียบกับ “ความไม่จริง” ที่คนในยุคนี้ ไปหลงเชื่อถือ และหลงเข้าใจผิด ๆ อยู่กับ “ของปลอม-ของเก๊”

ซึ่งเป็นทั้งปลอมทั้งเก๊ใน “ความรู้-ความเข้าใจ” และทั้งปลอมทั้งเก๊ในคำพูดคำอธิบาย และทั้งการเป็นอรหันต์ที่คนอื่นทั้งหลายได้พากันหลงผิด เชื่อผิด “อรหันต์เก๊” นั้น ๆ กัน มันได้แค่ “เดา ๆ” กันเอา ว่า “อย่างนี้ ๆ แหละน่า..อรหันต์!

อาตมาผู้เป็น “ของจริง” ก็อยู่ในยุคนี้ สมัยนี้ร่วมกัน จึงจำนน-จำเป็น-จำยอม-จำต้องยืนยันตนเอง-บอกตนเองขึ้นมาท่ามกลางสังคมยุคนี้สมัยนี้ เพื่อให้สังคมรู้ “ความจริง” ด้วยความจริงใจไม่มีเศษสาเกยยะ-เศษมังกู

แต่คนในยุคนี้ส่วนมากส่วนใหญ่ยังไม่รู้ “ความจริง” หรือไม่รู้ “อรหันต์จริง” ว่า เป็นเช่นใดกันแท้?

เพราะคนชาวพุทธยุคนี้ ไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “โลกุตระธรรม” กันแล้ว ตามคำพยากรณ์เรื่องกลองอานกะของพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสเปรียบเทียบไว้นั้นแหละ ...ว่า

จะมียุคที่ชาวพุทธเสื่อมความรู้เรื่อง “โลกุตระ”

ในโลกยุคนี้ก็จะไม่มี “คนจริง” ที่มี “ความรู้โลกุตระธรรมจริง-อรหันต์จริง” กันเลย จะมีแต่ “ความเก๊-ไม่จริง”

เมื่อ “มีผู้มีโลกุตระธรรมจริง-อรหันต์จริง” ประกาศตนต่อสังคมยุคสมัยที่เสื่อมจริง ๆ นี้ จึงยากที่จะให้ “คนผู้เสื่อม” แล้ว ซึ่งพากัน “มิจฉาทิฏฐิ” กันไปหมดแล้ว และหลง

ยึดมั่นถือมั่นใน“ความรู้-อรรถ-อรรถ-อรรถ”กันสนิท
เนียนแล้วนั้นให้หันกลับมา“เข้าใจ”หรือ“เชื่อถือในความรู้อ
โลกุตระธรรมจริง-อรรถ-อรรถ-อรรถ”กันได้ง่าย ๆ

มันย่อม“ยากสสส”สุดยากกันแน่ยิ่งกว่าแน่!!!

แต่อัตमानั้น“ง่ายสสส”สุดแสนง่ายแท้ที่อาตมา
จะบอก“ความจริง-ยืนยันตนเองที่เป็นจริง”ของอาตมา
นำออกมาแสดงต่อสังคมกันอยู่จริง ๆ นี้ ตามที่ตนเองเป็น
ตามที่อาตมามี“ผลของความสำเร็จในการเป็นอรรถ-
อรรถ”นั้น ๆ มาแล้ว และผ่าน“ความเป็นอรรถ”เป็น“อนุ
โพธิสัตว์”ผ่านขึ้นไปเป็นอรรถชั้น“อนิยตโพธิสัตว์”กระทั่ง
เจริญขึ้นมาเป็นอรรถชั้น“นิยตโพธิสัตว์”และกำลัง
เดินเข้าหาความเป็นอรรถ“มหาโพธิสัตว์”ระดับที่ ๘ ซึ่ง
เป็น“อรรถ”ชั้นสูงขึ้นไปเป็นลำดับ ๆ “อรรถ”นั้นไม่ใช่
มีชั้นเดียวเท่านั้น แต่มันมีกันหลายชั้น หลายระดับ

มันต้องมี“สภาวะธรรม”จริงในตนเองแท้ จึงจะนำ
เอา“คุณวิเศษ”อันเป็น“สัจธรรม”แท้ ๆ ที่“วิเศษแท้”นี้ออก
มาพูดมาบอกได้ง่าย ๆ เป็นลำดับ ๆ อย่างน่าอัศจรรย์ด้วย

ถ้าอาตมา“ไม่มีคุณวิเศษ”เหล่านี้จริง อาตมาจะ
เอาอะไรมาพูด มาบอกต่อประชาชน ต่อสังคม ที่ตรง
“ความจริง”ของ“สภาวะแห่งคุณวิเศษจริง” ทั้ง“ความจริงที่
ถูกต้องถ่องแท้ของคำสาธยายคำอธิบาย”ตรงตามพระไตร
ปิฎก ทั้ง“ความรู้-ความคิด-ความเห็น-ความเข้าใจ-ความเชื่อ”

ทั้ง“ความสอดคล้องเรียงร้อยที่เป็นลำดับไม่ดับสน” ทั้ง “ความเป็นได้”ที่มีคน มีสังคมกลุ่มหมู่มวลมนุษยจริง-บรรลุนิธรรมได้เป็นคุณวิเศษพิเศษชั้น“โลกุตระ” ซึ่งเป็น“อื่น (อัญณะ)”ไปจาก“โลกียะ”เป็นภาวะ“โลกอื่น”ที่ภาษาเรียกว่า “โลกุตระ”นี้แหละ ให้คนทั้งหลาย“สัมผัส”ได้ด้วยตา,หู, จมูก,ลิ้น,กาย,ใจกันเลย

เพราะ“ความรู้”ก็ดี “ความเป็นอรหันต์”ก็ดี มันมีในตัวอาตมาอยู่แล้วแท้ ๆ มีข้ามชาติตั้งแต่ชาติก่อน ๆ ติดตัวมา ตามที่อาตมาเป็น“โพธิสัตว์ระดับ๗”คือ “สยง อภิญญา”

และได้เปิดเผยตน ต่อโลกสังคมยุคที่โลกุตระเสื่อมนี้ ซึ่งยุคนี้ในโลกทั้งโลก มันไม่มี“ความรู้คุณวิเศษ”ที่เป็น“โลกุตระ”กันแล้ว อรหัง-อรหันต์ไม่มี แม้แต่“รู้จัก”ก็ไม่รู้จักกันแล้วจริง ไม่ต้องไปพูดคำว่า“รู้แจ้ง-รู้จริง”กันเลย มันไม่มีใครมีความรู้ถึงขั้น“ปัญญา”รู้จัก“โลกุตระ”

มันมีความรู้แค่“เชโก” หรือแค่“ปทปรมบุคคล”อยู่ ดังนั้น ความเป็น“อรหันต์”มันจึงไม่มีใครรู้จริงกันแล้วจริง ๆ เพราะ“อรหันต์”เป็น“โลกุตระธรรม”แต่“ความรู้โลกุตระ”มันไม่มีแล้วในโลกยุคที่พุทธกัปนี้ ซึ่งก็แม่นยำตรงตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ใน“อาถนีสสูตร”

พระพุทธเจ้าเปรียบ“กลองอานกะ”อันเป็นเรื่อง “โลกุตระ”มาให้รู้กันในโลกยุค“พ.ศ. ๒๕๐๐ กิ่งพุทธกัป”ของพระสมณโคดมนี้ ก่อนอาตมาจะเกิดมา มัน

ไม่มี“อรหันต์”แท้ มีก็แต่“อรหันต์เก้”กันเท่านั้น

ยุคนี้อาดตมาเกิดมา เป็น‘สยง อภิญาญา’ ในตัวอาดตมามี“ความเป็นอรหันต์ติดตัวมาแล้ว”มาเกิดเป็นคนในยุคนี้ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อรหันต์เก้-พุทธเก้”ได้ไง!

อาดตมาจึงจำเป็น-จำนน-จำยอม ที่จำต้องเอา“ตนเอง”ที่เป็น“อรหันต์จริง” มายืนยันขึ้นในสังคมพุทธที่ถูกครอบงำด้วย“ของเก้-ความรู้เก้-อรหันต์เก้”กันมานานแล้ว ให้พิสูจน์ ให้สัมผัสกัน ให้มาใช้เรียนรู้“

ถ้าอาดตมา“ไม่ใช่ของจริง”กันละก็อ ป่านนี้อาดตมาพรุนแหลกราฎไปทั้งกายทั้งจิตใจแล้วแน่ ๆ ไม่เหลือเลย

อาดตมาถูกถลกหนัง-ลอกคราบ-ยิงถล่มกันจริง ๆ มาเท่าไรล่ะ? ...ทั้งคณะธรรมยุติ ทั้งมหานิกาย ร่วมกัน

แต่“ธรรมรักษาผู้ประพตติธรรม”จริง ๆ จึงอยู่ได้แท้ ดังนั้น ในยุคเดียวกันร่วมสมัยกันนี้ ที่โลกยุคนี้สมัยนี้ร่วมกันอยู่ มีทั้ง“ของเก้”และมีทั้ง“ของจริง”แสดงตัวกันทั้งคู่ ให้ผู้คนเข้ามาจับต้องสัมผัสพิสูจน์ทุกมิติทุกนัยะ

เมื่อ“ของเก้-อรหันต์เก้”ก็แสดงตัวอยู่ไหนโ่ ไต้ง ๆ ยืนยันตัวเองแล้วในสังคม ขณะนี้ เผยแพร่กระจาย“ความเก้”มาก่อนที่อาดตมาจะปรากฏตัวด้วยซ้ำ มีอยู่ยุคนี้

ชาวพุทธก็ได้รับซบทราบ และได้เชื่อถือ“อรหันต์เก้”กันมาแล้วก่อนอาดตมาจะเกิดมาในยุคนี้ และมายืนยันตนเองขึ้นให้ชาวพุทธทั้งหลายใช้วิจารณ์ญาณ ตัดสินกัน

“อรหันต์เก้” เขาก็แสดงตัวกระจาย “ความเก้” ตาม
ทิวภูมิของเขา ต่างก็มีคนปักใจเชื่อกันถึงขั้น “ยึดมั่นถือมั่น”
ใน “อรหันต์เก้-ความรู้พุทธธรรมเก้” กันมาแล้วก่อน

เพราะเป็น “ยุคเสื่อม” จริง จึงได้แต่ “ของเก้” กันมา
อาตมาผู้ก็เป็น “ของอาตมาเอง” เกิดมายืนยันตนเอง
ว่าเป็น “อรหันต์จริง” ขึ้นในยุคนี้ร่วมสมัยกันอยู่ อาตมาเพิ่ง
พูดยืนยันว่า ตัวเองเป็น “อรหันต์” อย่างไม่ยาก ไม่ได้มังกู
เก้อ ๆ ยาก ๆ อะไร ก็องอาจแก้วกล้า อาสภโศกด้วยซ้ำ ตาม
คุณลักษณะของอาตมาที่อาตมาเป็นอยู่ ไม่ได้เสแสร้ง

ชาวพุทธทั้งหลายก็จึงได้รู้ได้เห็นได้ “สัมผัส” คนที่
ยืนยันตนเองกันจริง ๆ เห็นกันโต้ง ๆ โทงโทง ถึง “ของเก้”
กับ “ของจริง” ในยุคกึ่งพุทธกัปป์ของพระพุทธเจ้าสมณโค
ดมนี้ ก็ต้องใช้วิจารณ์ญาณของแต่ละคนอย่างอิสระตัด
สินเลือกเฟ้นด้วยตนเองเถิด ว่า อันไหนจริง-อันไหนเก้!

ด้วยความเมตตาสงสารของอาตมาอย่างจริงใจ
แท้ ๆ อาตมาจึงจำเป็น-จําาน-จํายอมเอา “ตนเอง” ที่เป็น
“ของจริง” ชนิดที่ “จําต้อง” เปิดเผย “ความจริง” ขึ้นมาให้
ชาวพุทธทั้งหลายได้ศึกษาพิสูจน์กันในยุคนี้

ชนิดที่ไม่เคยมีใครใดแสดงออกอย่างแก้วกล้า
อาจหาญ มี “อาสภโศก” เหมือนอาตมา ซึ่งอาตมาไม่มีแม้แต่
ความขวยเขินที่เป็น “อุทัจจะ” ไม่มีแม้แค่ “มังกู” เก้อ-ยาก
ใด ๆ ในจิตเลย ดังที่อาตมาเป็นอาตมามีกันนี้หรือ

จิตที่“อาสโภ”ถึงขั้นไม่มี“ความก่อ-ยาก”คือ ไม่มี “มังกุ”นี้ เป็นอจินไตย เป็นอาการของจิตในจิตที่คนไม่มี เองเป็นของตนจริงจะขบคิดอย่างไรก็ไม่ตรงตามจริงได้แน่

เมื่อสังคัมพุทธมีแต่คนผู้ไม่ใช่“คนจริง”ในความเป็น ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ตั้งแต่“ความเห็น”ก็พากัน“มิจฉาทิฏฐิ”ใน “การปฏิบัติ”ก็“มิจฉาปฏิบัติ” ดังนั้น ปฏิบัติกันมันกับบรรลุ “ผล”จนได้ตามเหตุที่ผิด ซึ่งมันก็เป็น“มิจฉาผล”กันนั่นไง!

อาตมาผู้มี“ความจริง”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ” จึงเป็น อรหันต์-เป็นโพธิสัตว์ที่มี“ผลสำเร็จ”ผ่านกรอบความเป็น “อาริยะ”มาถึง“อรหันต์”มาแล้ว มากมายหลายชั้นของ ความเป็น“อรหันต์” เพราะความเป็น“อรหันต์”มีหลายชั้น

“อรหันต์”ขั้นที่ ๑ คือ อริยะโพธิสัตว์ระดับ ๔ ชั้น (ได้แก่ ไสวามัน-สภิกาคามี-อนาคามี-อรหันต์ ซึ่งปฏิบัติภูมิ“โพธิสัตว์”มา ๔ ชั้น)

“อาริยะ ๔ ชั้น” จึงบรรลุเป็น“อรหันต์”ขั้นที่ ๑

“อรหันต์”ขั้นที่ ๒ คือ โพธิสัตว์ระดับ ๕

“อรหันต์”ขั้นที่ ๓ คือ โพธิสัตว์ระดับ ๖

ถึงระดับ“อรหันต์”ขั้นที่ ๔ คือ โพธิสัตว์ระดับ ๗

และกำลังพัฒนาขั้นสู่“อรหันต์”ขั้นที่ ๕ คือ โพธิสัตว์ ระดับ ๘ ก็ได้พูดเปิดเผยกันต่อ ๆ มา ต่อ ๆ ไปกันอยู่

อาตมาบรรลุ“อรหันต์”เข้า“ขั้น ๔”มาแล้วเป็น“โพธิสัตว์ ระดับ ๗” ได้นำ“ความจริงที่เป็นผลสำเร็จแล้วจริงของตน”ที่ เรียกตามศัพท์ว่า “สยง อภิญญา”เท่าที่มีไตนเองแล้วมา

เปิดเผยสารถายนำพาคนให้รู้และปฏิบัติตามสำเร็จมรรคผล
 มาจริงที่เป็น“อรหันต์”กับเป็น“โพธิสัตว์” เกิดสังคมกลุ่มหมู่
 “พุทธชาวอโศก”ยืนยันอยู่ในประเทศไทยปัจจุบันนี้ นี่ไง!

“สยัง อภิญญา”หมายความว่า มี“ความรู้ที่เป็นจริง
 ของพระพุทธเจ้าชั้นโลกุตระนั้นติดตัวเองมาเองข้ามชาติ
 ตาย-เกิด ; เกิด-ตายมามากมายหลายชาติจริง” จนได้ชื่อว่า
 “ผู้มีความรู้โลกุตระในตนเองแล้ว” ตาย-เกิดไปชาติใด ๆ อีก
 ก็ชาติ ก็มี“ในตนเอง” เป็น“สมบัติ”ติดตนเองไปจริงเลย

ซึ่ง“อรหันต์แท้-โพธิสัตว์จริง”ที่เป็น“สมบัติของอาตมา
 แล้วมันติดตัวอาตมาเองแล้วนั้นติดตัวอาตมาจริง เกิด
 ข้ามชาติมาเป็นนายรัก รักพงษ์ คือ “สมณะโพธิรักษ์”มี
 ร่างกายตัวตน”เป็น“คนจริง”ในยุคนี้ ได้มาพบ“ของเก้”ที่มี
 กันในโลกยุคนี้เข้า ก็ยอมรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ภาวะ๒”เหล่านี้

อาตมายอมรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ของเก้”ได้จริงแน่นอน
 อาตมาจึงสุดทางเลือก ที่จำต้องทำอย่างที่ได้ทำมา
 นั่นคือ ต้องบอก“ความจริง”ว่า จริง บอก“ความเก้”ว่า เก้
 ก็ได้ทำตามลำดับ ซึ่งได้ทำตามที่พระพุทธเจ้า
 พาทำ คือ เริ่มต้นกันตั้งแต่“ศีลให้สัมมาทิฏฐิ” แล้วจึง
 ต่อ“สมาธิ”ให้สัมมาทิฏฐิ และ“ปัญญา”ให้สัมมาทิฏฐิ จน
 กระทั่งถึงขั้น“วิมุตติ”ให้สัมมาทิฏฐิ

ที่สุด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ที่“สัมมาทิฏฐิ”
 แม้แต่ความเป็น“พระโพธิสัตว์”ที่สัมมาทิฏฐิ ที่มี

ถึง“๘-๙ ระดับ” ที่ทั้งโลกยกย่องพุทธกับปี่ของพระพุทธเจ้า สมณโคตมนี้ไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”กันแล้ว อาตมาก็ได้สาธยาย มากันตั้งเกิน ๕๐ กว่าปีแล้ว มันก็มากพอสมควรอยู่นะ!

ก่อนที่อาตมาจะได้ยืนยันตนเองด้วยคำพูดว่า ตนเองเป็น“อรหันต์” โดยที่ตนเองพูดเอง ประกาศตัวเองต่อ สาธารณะ ก็ได้ใช้ช่วงระยะเวลา เปิดเผย“ความจริง”มา ตามลำดับ ชนิดที่ไม่ยากแต่อย่างไรเลยสำหรับอาตมา แม้แต่ความเก้อ-ยาก(มั่งก)ก็ไม่มีในใจอาตมาเลย

แต่ก็ไม่ได้ผลิผลามรีบประกาศ ต้องใช้ช่วงเวลาที่ เหมาะที่ควรเป็นระยะๆ ค่อยๆเปิดเผยมาตามลำดับ

เรื่อยๆมาเรียงๆ ซึ่งไม่มีอะไรตื่นเต้นโป่งป้าง พัวพะ โพงพาง โลดโผน เหมือนสาย“ศรัทธาจริต”ที่มี ที่เป็นกัน

สาย“ปัญญา”นั่นคือ สาย“พุทธิจริต”โดยตรง ชีวิต จึงราบเรียบ ลาดลุ่ม เหมือนฝั่งทะเลไปตามลำดับอย่าง น่าอัศจรรย์ ไม่ขรุขระโหดขลก เพราะมี“ปัญญานำ”เป็น คนอยู่ใน“โลกสว่าง” จึงเห็นอะไรจะระจจะระจ่างได้ดี มี“ความ ตื่นตัวแว่วไว” อะไรก็รู้ก็เห็นได้ง่ายได้เร็ว ได้รอบ ได้ ถ้วนครบ เพราะไม่มัว ไม่มิด ไม่ลึกลับ ไม่มมๆคลำๆ ไม่ ดันๆเดาๆเป็นอันขาด

และเมื่อบรรลุแล้วก็ยึดถืออาศัยเท่านั้น ไม่มีความ ยึดจัด มีแต่ความอิมเอม เกษมใส ใจเกื้อกูล เพิ่มพูนการ เสียสละ ร่าเริงเบิกบาน เบา ง่าย เปิดเผย กว่าสายที่

มี“ศรัทธานำ” หรือ“ศรัทธาจริต”

ซึ่งสาย“ศรัทธานำ”คือ“ศรัทธาจริต”นั้นจะอยู่ในโลก
ที่ยึดจัด จึงมีจริต เครื่อง ขริม นิยมทำอะไรแรงๆ และมี
อะไรๆที่ตรงกันข้ามกับสาย“ปัญญา”คือสาย“พุทธิจริต”

สาย“ศรัทธาจริต”จึงยัง“นิยมรุนแรง” เพราะไม่
ลาดลุ่ม ไม่เรียงร้อย จึงไม่บาง-ย้งหนา ไม่เบา-ย้งหนัก
จึงห่างไกลความเป็น“ปกติ” สามัญ ธรรมดา อยู่มาก

ความเป็นปกติ สามัญ ธรรมดานั้น เป็นภาวะสุด
ยอดแห่ง“ความจบกิจ”ในทุกกรณี

เช่น จิตเป็นปกติทั้งการมี“ศีล” จิตเป็นปกติทั้งการ
มี“สมาธิ” จิตเป็นปกติทั้งการเป็น“ปัญญา” จิตเป็นปกติ
ทั้งในความเป็น“วิมุตติ” จิตปกติทั้งในความเป็น“อรหันต์”
แม้แต่ปกติในความเป็น“โพธิสัตว์” ก็ค่อยๆเปิดเผยพา
กันทำเรียงมา สาธยายอธิบายเปิดเผย“ความจริง”มาเรื่อยๆ

ดังนั้น จุดเริ่มต้นของการประพฤติปฏิบัติตนเองนั้น
พระพุทธรเจ้าจึงให้เริ่มต้นอย่างมี“หลักสูตร” มี“ทฤษฎี(ทฤษฎี)”

“หลักสูตร”หรือ“ทฤษฎี”แท้ของพระพุทธรเจ้านั้นคือ
“วิชาจรณสัมปันโน(ถึงพร้อมด้วยวิชาจรณะ)”อันเป็น ๑ ใน ๙ แห่ง
“พุทธานุ ๙”ของพระพุทธรเจ้า ซึ่งอยู่ใน“ข้อที่ ๓” หลังจาก
ข้อ ๑ “อรหัง”คือ ทรงเป็นพระอรหันต์ผู้ไกลจากกิเลส ข้อ ๒
“สัมมาสัมพุทธโธ”คือ ทรงเป็นพระผู้ตรัสรู้ถูกต้องโดยพระองค์
เอง ข้อ ๓ “วิชาจรณสัมปันโน”ซึ่งขยายออกไปก็คือ “จรณะ

๑๕ วิชชา ๘” และใน“จรรณะ ๑๕”ข้อต้นเลยก็คือ“ศีล”

คนผู้จะบรรลุลหรรณมได้นั้น ต้องมี“ศีล”เป็นข้อปฏิบัติ นำคุณวิเศษของธรรมะโลกุตระทั้งหลาย และปฏิบัติด้วย “อปัณณกปฏิปทา ๓”จึงจะขัดเกลากิเลสออกจากจิตได้ ไปตามลำดับ ด้วยสมรรถนะของ“ฌาน ๑”ที่มี“วิตก-วิจารณ์”เป็นงานหลัก

“วิตก-วิจารณ์”คือ “ภาวะ ๒”ของ“นาม-รูป”

“นาม”คือ “วิตก” ซึ่งหมายถึง “จิต เจตสิก” และ “วิจารณ์”คือ“รูป”ที่เราปฏิบัติด้วย“โพชฌงค์ ๗”กับ“มรรคองค์ ๘” หรือ“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ซึ่งกระบวนการที่ปฏิบัติคือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” เกิด“โลกุตระธรรม ๘”บริบูรณ์

ที่มี“สัทธรรม ๗”เป็นตัว“ปริวัต ๗”เกิด“ฌาน ๔”ไปตามขั้นตอน ซึ่งมี“ปัญญา”คือ“วิชชา ๘”เป็นตัวรู้จักรู้แจ้งรู้จริง รู้จบ” วิชชา ๘ ได้แก่ วิปัสสนาญาณ-มโนเมยทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ-ทิพโสดญาณ-เจโตปริยญาณ-ปุพเพนิวาसानุสติญาณ-จตุปปาตญาณ-อาสวักขยญาณ] (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๒๗-๑๓๘)

“วิชชา ๘”นี้แหละเป็น“ยาดำ”คือเป็น“ตัวร่วมรู้ร่วมเห็นสอดแทรกไปอย่างละเอียดทุกกระเบียดนิ้วทุกภาวะ ไม่มีขาดตกบกพร่องแม้ธุลีละอองน้อยนิด” นั่นคือ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ไปด้วยตลอดสายทั้งหมดทั้งสิ้น ครบถ้วนถ่องแท้ กระทั่ง“รู้จบ” ตลอดมี“ปริวัต”ของ“จรรณะ ๑๕ วิชชา ๘”เกิดเป็น“ฌาน ๑-๒-๓-๔”ของ“ฌานวิสัย”แบบพุทธไปตามลำดับ

คนผู้ปฏิบัติ“ศีล”ก็ต้องพยายามพากเพียรสังวรระวังเรียนรู้อะไรให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ปริวัต”ทั้งหลายของ“อริศีล-อริจิต-อริปัญญา” กระทั่งมี“ปัญญา”ที่เกิดจากการปฏิบัติ“ศีล”แต่ละข้อที่ได้ปฏิบัติ จะรู้เห็น“อริศีล-อริจิต-อริปัญญา”ไปด้วยมีการ“สัมผัสพร้อมภายนอก-ภายใน”เป็น“ภาวะ๒”

ที่ไม่ขาดก็คือ มี“ปัญญา”รู้จัก รู้แจ้ง เห็นจริงใน“จิต”ว่า จิตอันเป็น“สมาธิ”นั้น ต้องเป็น“จิต”ที่ตกผลึกลงเป็น“จิตตั้งมั่น”แบบพุทธอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”แท้ นั่นคือ จิตต้องเป็น“สัมมาสมาธิ”ที่ปฏิบัติไปพลางเราก็มี“ปัญญา”รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“กิเลส”ไปพร้อมกับรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”และตรวจสอบกำจัด“กิเลส”ไปใน การปฏิบัติด้วย“วิชา ๘”ตามกระบวนการ“เจโตปริยญาณ๑๖”บริบูรณ์

ไม่ใช่ปฏิบัติไปก็ได้แต่กดข่มจิตไปแบบทำเจโตสมณะ มีแต่ทำ“อัสถุญีสัตว์”ที่ลัทธิ“หลับตา”ปฏิบัติกัน แล้วก็ยึด“นิमित”กันไปผิดๆ แล้วหลง“โง่งมงาย-โง่งป่า”ว่า “ดับกิเลสได้แล้ว” ทำ“นิโรธได้แล้ว” แล้วก็หลงว่า บรรลุลุธรรม“หลุดพ้น”

อย่างนั้นมันแค่เป็น“มิจจมาณ-มิจจมาสมาธิ”ที่เรียกด้วยภาษาว่า“เจโตสมาธิ”อยู่เท่านั้น มันยังเป็นแบบโลกียะ

มันต้องเป็น“สัมมามาณ-สัมมาสมาธิ”ที่มีครบทั้ง ความรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“อริศีล-อริจิต-อริปัญญา”ว่า มีจิตในใจไปเป็น“สัมมาศีล-สัมมาจิต-สัมมาปัญญา”อยู่เสมอ ค่อยๆ เกิด“อริโมกข์หรืออริมุตติ”ไปตามลำดับ กระทั่งจบสู่ความ

เป็น“สัมมาวิมุตติ”ตามพระอนุสาสนีของพระพุทธเจ้า

ไม่ใช่อย่างคำเทศน์ของ“มหาบัว ญาณสัมปันโน” คุย
ไข่มวงโจงเงงเลอะเทอะตะพืดตะพื่อ แล้วก็เอาแต่สะกดจิต
กดข่มหลับตาดับ ๆ ๆ ไป ไม่มีหลักธรรมยืนยันเลยอย่างนั้น
นั่นมันปฏิบัติแบบเดียรถีย์นอกริตพระพุทธเจ้าชัด ๆ
มันไม่ใช่แบบ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ที่เป็น“โลกุตระ”เลย
โลกุตระของพุทธมันต้อง“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ต้อง
มี“ศีล”แต่ละข้อเป็นหลักนำไปปฏิบัติ นั้น ๆ

และที่สำคัญยิ่งยืนยันว่า เป็น“ความไม่ผิดแบบพุทธ”
ก็คือ การปฏิบัติ นั้น ต้องมี“อภินนทกปฏิบัติ ๓” และมี
“ศีลธรรม ๗” จึงจะเกิด“ฌาน ๔”ที่สัมมาทิฏฐิแบบพุทธ
ไม่ใช่“ฌาน”เดียรถีย์นอกริตพุทธอย่างนั้น
“ฌานวิสัย”ที่เป็นของพุทธจะต้องมีมี“ศีล” และมี
“อภินนทกปฏิบัติ ๓” และต้องเกิด“ศีลธรรม ๗” มีปัญญา
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กิเลส”มี“เจโตปริยญาณ ๑๖”ตามลำดับ

แล้วกำจัดกิเลสไปเป็นขั้น ๆ เกิด“ฌานวิสัย”ที่เป็น
ของพุทธโดยเฉพาะ ไม่ใช่เกิดในตอน“หลับตา”เลย

“หลับตา”ไม่มี“กิเลส”ที่เกิด“ตามความเป็นจริง”ใน
ขณะ“หลับตา”ปฏิบัติ “หลับตา”มันมีแต่“ความจำได้ว่าเป็น
กิเลส”หรือ“กิเลสในความจำ”เท่านั้น ไม่มี“กิเลสในความ
จริง”เป็นปัจจุบันชาติ ที่เกิดใน“ทิฏฐธรรม”กันหรอก

คนผู้“หลับตา”อยู่นั้น ไม่มีส่วนที่เป็น“กาย”อัน

หมายถึง“ภายนอก”กำลังกระทบ“สัมผัส”ด้วย“ตา”หรือด้วย“หู”หรือด้วย“จมูก”หรือด้วย“ลิ้น”หรือด้วย“โผฏฐัพพะ” ส่วนใดส่วนหนึ่งที่เป็น“ภายนอก”เลย

มีแต่“จิต”รู้อยู่“ในภายใน”ของตนเท่านั้น ไม่มีอื่น

“ฌาน”ของพุทธเกิดในตอน“ลืมตา”ในชีวิตสามัญ มี“อายตนะ ๖” มี“นาม-รูป” มี“สัมผัสภายนอก” มี“จิตภายใน” เป็น“ภาวะ ๒”อยู่ตลอดเสมอ จึงจะครบ“กาย”

และการปฏิบัติก็ต้องไล่เรียงกันไปตั้งแต่“กามาวจร”กำจัดกิเลส“กาม”กันให้ได้ก่อน แล้วจึงจะเหลือ“กิเลส”ใน“รูปาวจร-อรูปาวจร”เรียงลำดับ“ต้น กลาง ปลาย”

ต้องกำจัด“กิเลส”ที่มีเกิดจริง ๆ อยู่ในความเป็น“กาย”อันมีสัมผัส“ภายนอก”หลุด ๆ โทนโท่ พร้อมกับอ่าน“ภายในกาย”ด้วย นั่นคือ “ภายนอก”ก็มี“สัมผัสกันอยู่”กับอวัยวะภายนอก และ“ภายใน”ซึ่งเป็น“ภาวะ ๒”อยู่เป็น“เวทนา”ก็มีอยู่ทั้ง“๒ ภาวะ”

การกำจัด“กิเลส”มันก็ต้องมี“สติ-ธรรมวิจย-วิริยะ (โพชฌงค์ ๓)” แล้ว“วิตก-วิจารณ์”เอาที่“ธรรม”มันกำลัง“ปรุงแต่งกันอยู่”หลุด ๆ โทนโท่ ไต้ ๆ ณะปัจจุบันชาตินั้นนั่นแหละ อ่านเข้าไปที่“เวทนาในเวทนา”นั่นเอง

“เวทนา”ที่มี“ในเวทนา”นั่น มันจะมี“ความรู้สึก (เวทนา) ในความรู้สึก”ที่เป็น“โลกียะหรือกิเลสอยู่” เราก็ต้อง“วิจย”เอา“ภาวะ”เฉพาะที่มันเป็น“กิเลส”ออกมาให้ได้ แล้ว

กำจัด“เฉพาะ”ตัว“กิเลส”เท่านั้น

มันมี“เวทนา”อยู่“๒ เวทนา”(ทวเยนะ เวทนายะ) นั่นคือ “เวทนาแก้หรือเวทนาที่กิเลสมันปรุงแต่งอยู่”ผู้ปฏิบัติก็รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“เจ้าตัวเวทนาแก้”ตัวนี้ เมื่อผู้นั้น“รู้แจ้งรู้จริง”ว่ามัน เป็น“ผีหลอก” มันไม่ใช่“ตัวจริง” เท่านั้นแหละ“ผีหลอก”มัน ก็จะหายวับไปเลย เพราะ“ปัญญา”จะเป็น“ธรรมฤทธิ์”ที่มี อำนาจยิ่งใหญ่ “ไล่ผี” กำจัดผีได้เด็ดขาด

“ปัญญา”คือ “ฉาน” หรือ“ฉาน”คือ “ปัญญา”

เมื่อสามารถกำจัดกิเลส“กามตัณหา”ได้แล้ว เราจึง จะเหลือ“กิเลส”ตัวต่อไปให้กำจัด ถ้าไม่สามารถกำจัดกิเลส ตัวนอกตัวยหยาบใหญ่ไปก่อน แล้วกิเลสภายในที่เหลือ มัน จะมีให้เรา รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ได้อย่างไร?

นอกจากจะโมเมเอาเองว่า เป็น“กิเลส”ที่เกิดอยู่ใน “ความจำ”คือ“สัญญา” ซึ่งมันต้องกำหนดรู้ใน“ภวังค์”

ดังนั้น คนผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ไม่มี“เบื้องต้นคือต้อง กำจัดกิเลสตัว“กาม”อันเป็น“ภายนอก”ให้ได้ก่อน มันก็มี แต่“กิเลสแห่งความจำ” ไม่มี“กิเลสแห่งความจริง”ดอก

“ความจริง”ต้องเป็น“ปัจจุบันชาติ(ทิฏฐธรรม)” ที่มี “ภายนอก” เป็นคนตื่นเต็ม มีสติสัมปชัญญะทั้งทางกาย ทางวาจา ทางใจอยู่ครบ ทั้ง“๓ กรรม”

“กามาทีนวะ ๕”ที่หลงผิดกันว่าเป็น“กามคุณ ๕”ก็ จะเป็น“ความจริงให้กำจัดได้”

ต่อเมื่อ“กิเลสกาม”หมดไปเป็นลำดับแรกเสียก่อนจึงจะเป็นกิเลส“ภวตัณหา” ให้เจ้าตัวกำจัดกิเลสตัวต่อไปได้

“กิเลส”ที่เกิดอยู่“จริง ๆ แท้ ๆ” โทหนโท หลัด ๆ ไต้ง ๆ นั้น ต้องเกิดในขณะที่มีตาหูจมูกลิ้นกายภายนอก“สัมผัส”รูป เสียงกลิ่นรสโผฏฐฐัพพะ แล้ว“ความรู้สึก”คือ“เวทนา”จึงจะเกิดขึ้นได้ใน“ภายใน” แล้วก็ให้ศึกษาปฏิบัติกำจัด“กาม” กันตรงนี้ ที่“เวทนาในเวทนา”นี้

ถ้าไม่มี“กาย”ภายนอก มันก็ไม่ใช่“กามตัณหา”

“กามตัณหา”หมดไปก่อน จึงจะเหลือ“ภวตัณหา”

กิเลส“กาม”มันมี“๕”เกิดจาก“อายตนะ ๕”ภายนอก

และ“ภายใน”มันก็มีแต่“ทวาร ๑” มันไม่ใช่“ทวาร ๕”

“กาม”มันมีได้เพราะมี“สัมผัส”จาก“กาย”ภายนอก ๕

“กามคุณ ๕”มันเป็น“กิเลสที่เกิดจาก“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,

กาย”ไง! เพราะมี“ทวารภายนอก ๕”

“กาม”จึงปฏิบัติกำจัดด้วยวิธี““หลับตา”ไม่ได้

เพราะมันไม่มี“กิเลสกาม”ที่เกิดจาก“กายสัมผัส”

“หลับตา”มันมีแต่“ภายใน” มันมี“ทวาร ๕”ที่ไหนกัน

กำหนดหมายกันดี ๆ อย่าให้“วิปลาส”พลาดผิด

“กำจัด“กาม”ให้ได้ก่อน “กาม”นั้นเป็นเบื้องต้นแห่ง

พรหมจรรย์ ทำลำดับให้ถูกต้องเองแท้กันเถิด อย่าสับสน

ต่อจาก“กามตัณหา” แล้วจึงมีกิเลสที่เหลือ เป็น

กิเลส“ภวตัณหา”อันเป็นกิเลสใน“ภวังค์”ละเอียดต่อไปอีก

เป็น“รูปภพ-อรูปภพ”เป็นขั้นต่อไปได้

“ศีลที่เป็นกุศล ย่อมถึงอรรถัตตผลโดยลำดับ”ตามคำตรัสพระพุทธานุญาตเจ้า(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘) และผู้ปฏิบัติ“ศีล”ก็จะมี“อานิสงส์ ๑๐”เจริญไปตามลำดับ ได้แก่

(๑) อวิปปฏิสาร(ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ) (๒) ปามุขชชະ (เบิกบานยินดี) (๓) ปีติ(อิ่มใจ) (๔) ปัสสัทธิ(สงบระงับกิเลส) (๕) สุข(สุขอันเกิดจากความสงบที่กิเลสลด) (๖) สมาธิ(จิตตั้งมั่นแบบ“สมาหิตะ”) (๗) ยถาภูตญาณทัสสนะ(รู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง) (๘) นิพพิทา(เบื่อหน่ายคลายกิเลส) (๙) วิวิคคะ(วางคลายสิ้นความยินดี) (๑๐) วิมุตติญาณทัสสนะ(รู้แจ้งเห็นจริงว่า หลุดพ้นกิเลสทั้งปวงแล้ว)

อานิสงส์ของ“ศีล”ที่ปฏิบัติแล้วเกิดผล ตั้งแต่ข้อ ๑ คือ ความเจริญพัฒนาของ“กุศล”ที่เป็น“โลกุตระจิต”

“กุศล”นี้แหละ ที่มันจะแยกเป็น“ความรู้”อย่าง“เชิงโลกียะ” หรือ“ความรู้”อย่าง“ปัญญา”โลกุตระ ก็ต้องแยก “ความแตกต่างกัน”ออกให้ได้ มันมีนัยสำคัญอย่างยิ่ง

สำหรับ“กิเลส”คือ “นิวรรณ์ ๕” ถ้าแบบโลกียะ”ก็ปฏิบัติสะกดจิตตนเองเข้าไป ส่วนมากก็“หลับตา”ทำ เรียกว่า“เข้าฌาน” ช่มจิตให้มันลดบทบาท ไม่รับรู้ อยู่ใน“ภวังค์”จิตมันก็ลดบทบาทจนทำงานไม่ได้ ถึงขั้น“ไม่รับรู้อะไรเลย” มันก็ย่อมไม่มี“นิวรรณ์ ๕”เพราะ“ธาตุรู้”มันไม่รับรู้อะไร

นี่คือ แบบโลกียะทั่วไปที่ทำกันได้ง่ายๆ ผีก็สะกดจิต-ดับเข้าไปๆๆๆ เรียกว่า “เข้าฌาน” มันก็สำเร็จจนได้

อย่างนี้ก็เกิด“ผลดี”แบบโลกียะ นับเป็น“กุศล”ได้แน่ แต่แตกต่างจาก“ผลดี”แบบโลกุตระ ที่เป็น“อจินไตย” คือจะไม่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ฌานวิสัย”แบบโลกุตระกันได้ง่าย ๆ

เพราะ“ฌาน”แบบโลกุตระนั้น ผู้ปฏิบัติจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงตามหลัก“จรณะ ๑๕ วิชา ๘” ที่“ลืมหาคะ”ปฏิบัติในชีวิต สามีญดำเนินไปทำมาหากินเลี้ยงชีพธรรมดาสามีญก็ทำ อาชีพ(อาชีพ)เป็นปกติอยู่ ทำ“กรรมต่าง ๆ(กัมมันตะ) เป็นปกติ อยู่ พุดจา(วาจา)เป็นปกติอยู่ นึกคิด(สังกัปปะ)ก็สำรวจอินทรีย์ เป็นปกติอยู่ การปฏิบัติธรรมก็พากเพียรสังวรตน ให้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรม ในธรรม”อันเป็น“ภาวะ ๒”แห่งความเป็น“เทว”ของความเป็น “จิตวิญญูณ”มันต้องมีสภาพคู่“ภายนอก-ภายใน”อยู่ ตลอด ไม่ได้แยกกัน ที่เราต้องเรียนรู้“นามรูป”ของวิญญูณ

จิตที่ผู้ปฏิบัติสามารถทำกิเลสให้ลดได้มาตามลำดับ จิตมันก็“ไม่เดือดร้อนใจ(อธิปปฏิสว)ได้จริง เป็นลำดับ

เรายังมีกิเลส มันก็ต้องลำบากใจ ต้องเดือดร้อนใจ (วิปปฏิสว)อยู่ เมื่อเกิดอานิสงส์ในการปฏิบัติ“ศีล” ก็จะเจริญ ขึ้น ๆ เป็น“ไม่เดือดร้อนใจ(อธิปปฏิสว)”กันอย่างมี“สภาวะ ธรรมจริง”ของตน ให้“ตนเอง”สัมผัสความจริงนั้น ๆ ตามที่มี ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงกันโต้้ง ๆ ได้ แน่นนอน แล้วก็จะ“เบิกบานยินดี(ปามุชชะ)”ขึ้นมาตามลำดับ

กระทั่ง“อิมใจ(เปติ)” ซึ่งเราจะมี“ปัญญา”ที่เป็นความ เกลียวฉลาดจากการรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงยิ่ง ๆ ขึ้นว่า มันมี“ความ

สงบ”ที่กิเลสลดลงไป ๆ กิเลสดับไปนี้มันสุดยอดสงบ(ปัสสัทธิ)” ซึ่งเป็น“วิปัสสนา”คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทุกสภาพตามความมีจริง เป็นจริง มันไม่เหมือน“ความสงบ”ที่“หลับตา”ปฏิบัติ เป็น“สมณะ”ที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตามความมีจริงเป็นจริง เพราะ“หลับตา”

ซึ่งไม่ได้ปฏิบัติตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ที่มีการปฏิบัติ“ศีล” ปฏิบัติตามหลัก“อปณณกปฏิบัติ ๓” แล้วจะเกิด“สังฆธรรม ๗”อย่างน่าอัศจรรย์ แล้วจึงเกิด“ฌาน”ของพุทธที่เป็น“โลกุตระอย่างถูกต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ถ่องแท้

แล้วจิตคนผู้นั้นก็จะเกิด“ความสำนึก”ที่ตนได้“โง่” และได้ทำผิด ๆ มาก่อน จึงมี“ความละอาย(หิริ)ถึงขั้นกลัว (โหดตบปะ)อย่าง“แรงกล้า(ตีพัง)”จริง ๆ แท้ ๆ ขึ้นในใจตน

คำว่า “แรงกล้า(ตีพัง)”คำนี้ มันหมายถึง“ความจริงใจ-ความชัดเจน-ความเชื่อยั้ง”ที่เป็น“ศรัทธา”อันมีธรรมฤทธิ์ของ“ปัญญา”เข้าไปรวมผนึกกำลังจึงทำให้“ศรัทธา”เกิดปฏิภาควิเป็นพลังพิเศษพิเศษคือ มี“ความคม-เฉียบ-แหลม” เข้าไปผนวกพลังเพิ่มขึ้น นี้แหละคือ “ตีพัง” ที่ต้องใช้คำว่า “แรงกล้า” เพราะ“ตีพัง”ก็คือ คม-เฉียบ-แหลม แท้ ๆ อันทำให้เกิด“ปัญญา”ที่คมเฉียบแหลมขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นธรรมฤทธิ์“แรงกล้า”ยิ่งจริงแท้

ซึ่งคำว่า “ตีพัง”คำนี้ถ้าไปใช้กับ“ความเลวร้าย”มันก็จะยิ่งทำให้“ความเลวร้าย”นั้น“แรงกล้า”อย่างมีดมนอนธกาล หนักหนาสาหัสร้ายกาจกันทีเดียว

ดังนั้น “จิตเจริญ”ตามแบบ“ปัญญา ๘”ที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“ปัญญา ๘”ในข้อที่ ๑ ข้อที่ ๒”นั้น ซึ่งมันเป็น “ความสำนึก”นี้แหละที่เป็นอาการ“แรงกล้า”ตัวแท้

ที่มี“ความสำนึก”แรงกล้า ก็เพราะ“ปัญญา”ที่เป็น“ความรู้”เห็น“ความเียง”ของตน อย่างมี“ความคม-เฉียบ-แหลม”แทงทะลุ“ความไม่จริง”เข้าไปเห็น“ความจริง”กันชนิดที่น่าอัศจรรย์ เช่น เห็น“ความสงบ”แบบใหม่

“ปัญญา”ข้อที่ ๓ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความสงบ”อันเป็น“ความสงบ”เพราะ“กิเลสมันถูกกำจัดด้วย“ฉาน”คือ“ไฟ”เผาทำลายกิเลสไปได้สำเร็จจริงแท้ เกิด“ความสงบ”แบบใหม่ อันเป็น“อื่น”(อัญณะ)ที่แตกต่างไปจาก“ความสงบ”แบบ“โลกิยะ”ที่เราเคยมี เคยอาศัยมาแต่ไหนแต่ไรเก่าก่อน

“ความสงบ”นี้เป็น“ปัสสัทธิ” คือ“ความสงบ”ที่หลีกออกไปแล้ว(รูปกัมมฐ)จาก“ความสงบเก่า” ก็แยกได้จาก“อุปสม(ความเข้าไปสงบ)”อันเคยเข้าไปสงบกันมาแต่ก่อนเก่าเดิม ก็สามารถแยกออกมาเป็น“ความสงบ”ใหม่ได้

“ความสงบ”เก่านั้นมันก็“สงบ”แบบ“มีกิเลสอยู่”

“ความสุข”ที่เห็นดีใน“ความสงบ”อันเกิดจากกิเลสลดละจางคลายสงบลง(อุปสมสุข)ก็เป็น“ความสุข”ที่สงบยิ่งกว่าสุขโลกิย์(ปรหม์ สุขัง)”อันเคยได้เคยเป็นขึ้นไปอีกแบบหนึ่ง ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญสุดยอด

ถ้าใช้ภาษาคำว่า “สุข” อนุโลมมาเรียกก็ว่า “ปรหม์

สุขขัง”ที่ต้องแปลเป็นไทยว่า “ยิ่งกว่าสุขขโลภิกษะ” ไม่ใช่แปลว่า “สุขอย่างยิ่ง” อันเป็นความสุขที่ยิ่งซึ่งบ่ง“โลภิกษะ”อยู่

มันจึงเป็น“ความสงบ ๒ อย่าง”ที่มีอย่าง“อื่น”ขึ้นมา

ผู้ยังรู้แบบ“เฉโก”อยู่เท่านั้น ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงแบบ“อื่น(อัญญา)”นี้ได้ มันต้องมี“สภาวะใหม่ในจิตตัวเอง”เสียก่อน จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยความเป็น“ปัญญา”แท้

เพราะมันเป็น“ความลึกซึ้ง(คัมภีรา) เห็นตามได้ยาก(ทุกทสา) รู้ตามได้ยาก(ทฺรโนโพรธา) สงบชนิดวิเศษ(สันตา) สุขุมประณีต(ปณิตา) รู้ไม่ได้ด้วยตรรกะ(อตักกาวจฺรา) ละเอียดชั้นนิพพานที่เดียว(นิปฺปณา) รู้ได้ด้วย“วิสัยบัณฑิตแท้จริง”เท่านั้น

รู้ได้ด้วย“วิสัยบัณฑิตแท้จริง”ก็คือ “ปัญญา ๘”

“ปัญญา”หรือ“ความรู้-ความฉลาดโลกุตระนี้ก็ยังเจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้น” สะสมลงไปฝึกในจิตเพิ่มขึ้น ๆ

เป็น“จิตตั้งมั่น(สมาธิ)”ที่รู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง(ยถาภูตญาณทัสสนะ)ก็เจริญ งอกงาม เพิ่มขึ้น ๆ ตกผลึกยิ่ง ๆ ขึ้นไปตามลำดับ ๆ

“ความเปื้อน่ายกิเลส(นิพพิทา)”ก็ยังมีมากขึ้น ๆ

“ความจางคลายก็ยิ่งเป็นจริงยิ่ง ๆ ขึ้น(วิราคะ)

“ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ได้หลุดพ้นกิเลสทั้งปวงแล้ว (วิมุตติญาณทัสสนะ)ก็เสรีจล้นลง “จบกิจ”แล้วด้วยปัญญาอันยิ่ง

ชั้น“จบกิจ”บริบูรณ์ในการปฏิบัติมี ๑๐ ชั้น(ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และมีอีกในข้อ ๒๐๘) ก็เสรีจภาวะ“จบกิจ”ได้

นั่นคือ เมื่อปฏิบัติ“ศีล”มีอานิสงส์ขึ้นถึง ๑๐ อย่าง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“กัมมัตถยสูตร”ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และมีอีกในข้อ ๒๐๘ ดังที่ได้อ้างถึงมาแล้ว ตั้งแต่ (๑) อวิปปยุตฺตาร(ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ) (๒) ปามุชชชะ (เบิกบานยินดี) (๓) ปีติ(อิ่มใจ) (๔) ปัสสัทฺธิ(สงบระงับกิเลส) (๕) สุข(สุขอันเกิดจากความสงบที่กิเลสลด) (๖) สมภาติ(จิตตั้งมั่น แบบ“สมาธิโต”) (๗) ยถาภูตญฺญาณทัสสนะ(รู้แจ้งเห็นจริงตามความเป็นจริง) (๘) นิพพิทา(เบื่อหน่ายคลายกิเลส) (๙) วิราคะ(วางคลาย ล้นความยินดี) จนกระทั่งที่สุด (๑๐) วิมุตติญฺญาณทัสสนะ(รู้แจ้ง เห็นจริงว่า หลุดพ้นกิเลสทั้งปวงแล้ว)

ทุกอย่างที่มี“กรรม”หรือมีการกระทำ”ขึ้นมา เราก็ ต้องเรียนรู้จัดการ“การกระทำ”ให้“ดีขึ้น”เป็น“สุ..จริต”

“กรรม ๓”ที่ยังมี“ทุจจริต”ก็เจริญขึ้น ๆ เป็น“สุจจริต”มา ตามลำดับ ทั้ง“กาย-วาจา-ใจ” และความเจริญนั้นก็ มี “๒ แบบ”คือ แบบ“โลกียะ” กับ “โลกุตระ”

โดยเฉพาะทำ“ความเจริญ”ให้“ดีขึ้น”เป็นโลกุตระ”

ที่สุดความสงบ“กาย-วจี-มโน”ก็เป็นปกติใน“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ”สำหรับ“ศีล”แต่ละข้อได้ไปจนบริบูรณ์ ซึ่งมี“ศีล”ที่เป็นชีวิต“ปกติ”ด้วยประการฉะนี้ ถ้าไม่มี“ศีล”มันก็ไม่มี“กรอบที่กำหนด”ในการปฏิบัติ ศาสนาพุทธมี“ศีล”กำหนดลำดับเป็นหลักปฏิบัติ อย่างผลิผลามรีบตัดลัดขั้นตอนของพุทธธรรม ตัด

“ศีล”พระพุทธเจ้าทิ้งไป“หลับตา”ปฏิบัติ หลงออกไปอยู่ป่า เช่น ไม่ปฏิบัติ“ศีล” ตัดลดการปฏิบัติ“ศีล”ทิ้ง โดย “หลับตา”เข้าไปปฏิบัติ“สำรวจกันอยู่แต่“ใจในใจ” มีแค่“ใจในใจภายใน”เท่านั้น “กาย”ภายนอกก็ไม่รับ“สัมผัส”เลย ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในความเป็น “กาย”นั่นเอง ยังเข้าใจ“กาย”ไม่“สัมมาทิฏฐิ” จึง“หลับตา”ทิ้งความเป็น“กาย”เข้าไปปฏิบัติอยู่แต่“ในภายในจิต”

อาตมาก็ขอยืนยันว่า “การหลับตาปฏิบัติ”นั้นมันเป็น ของวิธีการปฏิบัติเดิยรถีย์ นอกกริต เลิกกันเสียเถิด

มันเป็น“การแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ”แท้จริง แสวงให้ตายชาติแล้วชาติเล่า ก็ไม่บรรลู่“บุญ”ได้ “หลับตา”นั้นเป็นได้แค่มี“อุปการะมาก” คือ เป็นแค่“มากความช่วยเหลือ” ไม่ใช่“หลักใหญ่ของการปฏิบัติ” เช่น “การหลับตา”นั้นช่วยเหลือในการพักผ่อน-ช่วยเหลือทบทวนธรรม-ช่วยเหลือในการทำ“เตวิชโช”-ช่วยเหลือในการทำ“เจโตสมณะ”

แต่ศาสนาพุทธจะไม่เอาพลัง“เจโตสมณะ”ไปใช้ใน เรื่อง“อิทธิปาฏิหาริย์”หรือ“อาเทศนาปาฏิหาริย์”เด็ดขาด ขอยืนยันอย่างเด็ดขาดว่า พุทธ“ไม่หลับตาปฏิบัติ” เพื่อมรรคผล นอกจากจะใช้อุปการะในบางอย่าง ดังกล่าว มาแล้ว

ทั้ง“ศีล” ทั้ง“ฉาน” ทั้ง“บุญ” ทั้ง“สมาธิ” ทั้ง“วิมุติ” จะ

ลืมนตาในชีวิตปกตินี้แหละปฏิบัติ แล้วบรรลุในขณะที่ลืมนตามีชีวิตเป็นอยู่สามัญธรรมดาปกติชีวิตอื่น ๆ

เป็นต้นว่า “ฌาน”หรือ“บุญ”หรือ“สมาธิ”ของพุทธนั้น“ลืมนตา” ปฏิบัติ บรรลุก็อยู่ในชีวิต“ลืมนตา”สามัญทำงานอาชีพ(สัมมาอาชีพ)-ทำกรารงานต่าง ๆ(สัมมากัมมันตะ)-พูดจาสามัญอยู่(สัมมาวาจา)-คิดอ่านอยู่เป็นสามัญ(สัมมาสังกัปปะ) ไม่นอกชีวิตปกติเลย

ตามหลัก“โพชฌงค์ ๗”และ“มรรคองค์ ๘”ครบถ้วน “โลกุตตรธรรม ๓๗”ในชีวิตปกติด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

และอยู่ในหลัก“พุทธคุณ”ข้อ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”บริบูรณ์ ต้องมี“ข้อปฏิบัติไม่ผิดของพุทธ(อปณณกปฏิปทา)”

ซึ่งแตกต่างจากที่ชาวพุทธในยุคพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ ที่เสื่อมหนัก ไปหลง“หลับตา”ปฏิบัติ ออกป่าเขาถ้ำกัน

นั่นมันออกนอก“ข้อปฏิบัติไม่ผิดของพุทธ”ไปแล้ว

เริ่มตั้งแต่อาตมาทิ้งทางโลก ออกมาบวชสู่ทางธรรม อาตมาก็เปิดเผยตนเอง ว่า มี“ความจริง”ตามที่อาตมา“มี” นำมาพูดมาทำ ซึ่งไม่เหมือนกับของชาวพุทธส่วนใหญ่กระแสหลักที่ได้ผิดเพี้ยนกันไปหนัก อยู่ในยุคนี้

อาตมาไม่ได้ปิดบังเลยนะ เปิดเผย“ความจริง”อย่างบริสุทธิ์ใจ จนกระทั่งมีคนหาว่า อาตมาโอ้อวดตัวตน และปรับโทษว่า อาตมาทำผิดธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า

อาตมาไม่ได้โอ้อวดโอ้เลย ในจิตใจของอาตมาไม่มี

กิเลสใด ๆ เลย ไม่มีสาธุชื่อยะ ไม่มีแม่แต่อาการ“มังกุ”ที่มันเก้อก็ดี ยากก็ดี ไม่มีในจิตใจของอาตมาเลย อาตมาแสดงคำพูดก็ดี แสดงกายกรรมก็ดี ล้วนตรง“ความจริง”ที่เป็น“ใจจริง”ของอาตมาทั้งสิ้น ไม่มีอะไรไม่เป็น“ความจริง”เลย

ซึ่งแน่นอนที่สุดว่า คนยุคนี้เป็นยุค“คนเสื่อม”จาก“โลกุตระธรรม”ตรงตามพระพุทธเจ้าตรัสพยากรณ์ไว้แล้ว ดังที่“อาณิสฺสูตฺร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒) มิให้ตรวจจสอบได้อยู่ เพราะ“จิตใจของคนส่วนใหญ่ยุคนี้ได้“หลงยึดมั่นถือมั่นความผิด” ไม่มี“โลกุตระธรรม”กันแล้ว ...จริงมั้ละ?

อาตมานี้เองที่อุบัติขึ้นมาในยุคนี้ เป็น“คนจริง”เป็นผู้นำ“โลกุตระธรรม”มาเปิดเผย แสดงขึ้น สาธยายออกมาให้เห็นจริงในโลกยุคนี้ และพาคนเรียนรู้ปฏิบัติ กระทั่งบรรลุมรรคผลกันได้สำเร็จจริง มารวมตัวกันเป็น“ชาวอโศก” ยืนยันความเป็นสังคมที่เกิด“สรวาณียธรรม ๖”กันจริง ๆ ...นี่ไง!

เชิญมาดู มาสัมผัสผัสความจริงได้

อาตมาก็ขอยืนยันว่า อาตมาแสดงออกแต่“ความจริง” อาตมาไม่ได้“ผิดไปจากความจริง” ไม่ได้ทำผิดธรรม ไม่ได้แสดงผิดวินัยพระพุทธเจ้าเลย

จะมีก็แต่อาตมาให้ความหมายภาษาบาลี“ผิดแปลกแตกต่างไปจากท่านผู้รู้ยุคนี้” ผู้ที่คนยุคนี้หลงนับถือกันว่าเป็นปราชญ์ยุคนี้เท่านั้น แต่ที่จริงคือ “เสื่อม”

ซึ่งมันก็ต้อง“ผิดแปลกแตกต่างกัน”แน่นอนอนดิ!!!
มันจึงจะเป็นเครื่องยืนยันความจริงว่า มี“๒ แบบ”
แล้วแบบไหนถูก แบบไหนผิด ละ?

ทุกอย่างมีหลักฐาน“ของจริง”อยู่เต็มๆ ซึ่งสามารถ
ตรวจสอบ“ความแตกต่างกัน”ของ๒ แบบที่มีกันจริง ๆ ในยุค
นี้ได้เลย ชาวพุทธส่วนใหญ่กระแสหลักของเดิมที่เป็นอยู่
ยึดถือกันมานาน ก่อนอาตมาเกิด ก็ได้ผิดติดต่อกันมาเรื่อย

กับของ“ชาวพุทธอโศก” ที่เป็นชีวิต“ชาวพุทธเกิด
ขึ้นใหม่”ในยุคนี้-มีวัฒนธรรมอันไม่เหมือน“พุทธกระแส
หลักยุคนี้ที่เสื่อมแล้วจริง”นั้น ซึ่งมันก็ ตรงตามคำตรัส
พยากรณ์ของพระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ กันจริงมั๊ยละ?

“ชาวพุทธอโศก”มีความผิดแผกแตกต่าง“ชาวพุทธ
กระแสหลัก”ยุคนี้กันจริง ๆ ใหม ก็เห็นกันสัมผัสกันได้แท้ ๆ

ซึ่ง“ชาวพุทธไทยกระแสหลักส่วนใหญ่ยุคนี้”ต่างก็
ยังนับถือพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐเดียวกันอยู่

อาตมาก็นับถือพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐนี้ด้วย
และได้ใช้ยืนยันเป็นหลักฐานอ้างอิงมาตลอด

อาตมาไม่มีอาบัติ ไม่มีแม้แต่ปาจิตติย

อาตมาขอยืนยันว่า อาตมามี“คุณวิเศษ”ในตนจริง

โดยอาตมาใช้“สิทธิ”คือ ใช้“ความสำเร็จ”อันเป็น
สิทธิ์ของอาตมาจริง ออกมาบอกประชาชน ค่อย ๆ ให้
สังคมมนุษยชาติเข้าใจไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

ชาวพุทธยุคนี้ แม้แต่“ศีล”ก็ดี “อปถมนกปฏิปทา ๓”
 กิติ “สัทธรรม ๗”กิติ “ฌาน ๔”กิติ ได้ผิดเพี้ยนกันไปสนิทแล้ว
 เพราะไม่มี“ปัญญา ๘”เพียงพอที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
 “อรหันต์ผู้เป็นตัวจริงแท้”ได้นั่นเอง มันมีแต่“อรหันต์เก้”

อาตมาจึงจำเป็น-จำเป็น-จำเป็น-จำต้องแสดงตัวขึ้นมา
 ให้ปรากฏ ให้คนพิสุจน์“ความจริง”ที่แท้ เปรียบเทียบกับ
 กับ“ความเก้” ตามที่อาตมากล่าวผ่านๆมาเมื่อครั้งให้สัมผัส
 กัน ให้มาใช้เรียนรู้“ถลกหนัง-ลอกคราบ”กันจริงๆ ว่า
 อาตมานี้แหละคือ ตัวตน“อรหันต์จริง”ยืนยัน อ้างอิงกันได้
 ทั้งตัวเอง ทั้งคำพูด คำอธิบาย ทั้งการปฏิบัติ ทั้งการเกิดผล
 ขึ้นมาในตนเอง ว่า ตรงตามพุทธธรรมของพระพุทธเจ้า

ซึ่งมีประชาชนคนทั้งหลายที่มาเข้าใจตามที่อาตมา
 นำเสนอ ก็มีผู้รู้ตามได้ มาปฏิบัติตามจริง กระทั่งเกิด
 มรรคผล มีหมู่กลุ่มสังคมาคนพุทธเกิดปรากฏขึ้นท่าม
 กลาง“ความเสื่อม”ของพุทธ เรียกคนกลุ่มนี้ว่า “ชาว
 อโศก”หรือชาว“สันตอโศก” ซึ่งก็เป็นชาวพุทธที่เกิดมีกัน
 ขึ้นในโลกยุคนี้สมัยนี้ดำเนินชีวิตอยู่เป็นสังคมา“สาราณีย
 ธรรม ๖”มีวัฒนธรรมชั้น“สาธาณโภคี” ยืนยันให้พิสุจน์
 กันว่า ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ไหม?

คนชาวอโศกก็เป็นคนในยุคสมัยพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้
 ที่ได้ปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้า เกิดขึ้นมายืนยัน
 มรรคผลของ“สมณะ ๔ เหล่า”ได้แก่ โสดาบัน สกิทาคามี

อนาคามี อรหันต์ หมู่ชนชาวอโศกจะเป็นจริงหรือไม่?

ก็ยินดีให้เข้ามาสัมผัสชาวอโศกกันจริง ๆ พิสูจน์กันเลยว่า ชาวอโศกจะมี“ธรรมคุณ ๖” (๑)สาวกขาโต ภควตา ธัมโม (พระธรรมเป็นธรรมะอันพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ดีแล้ว)

(๒)สันทิฏฐิโก(เป็นธรรมที่ผู้ศึกษานำตนเองมาปฏิบัติเองได้ แล้วจะสามารถเห็นผลชัดได้ด้วยตนเอง)

(๓)อกาลิโก(เป็นธรรมที่สามารถปฏิบัติจนถึงผลได้ไม่จำกัดกาล)

(๔)เอหิปัตถิโก(เป็นธรรมที่ผู้แจ้งเอง ควรเรียกให้มาพิสูจน์กันได้)

(๕)โอบนยิโก(เป็นธรรมที่ควรน้อมมาให้เกิดขึ้นในตน)

(๖)ปัจฉัตตังเวทิตัพโพ วิญญู หิ”(เป็นธรรมที่วิญญูชน แจ่มแจ้งของตนเฉพาะตนได้จริง)

เพราะชาวอโศกมีคุณธรรมอันวิเศษตรงตาม“พุทธพจน์ ๗ และมี“วรรณะ ๙” ที่เกิดจริงมีจริงในกาย-ในจิตของคนจริง ๆ จึงจะเกิดพฤติกรรม วัฒนธรรมในสังคมกลุ่มชาวอโศกขึ้นมาในโลกยุคนี้ตรงตามพระพุทธพจน์

ซึ่งมันเกิดได้เป็นได้ก็เพราะมีอาตมาเป็นผู้“สยง อภิญญา”เกิดขึ้นมาปรากฏตัวจริงในยุคพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้

อาตมาก็ได้ยืนยันแล้วว่า ชาตินี้อาตมาไม่มีครูบาอาจารย์ ไม่ได้เรียนมาจากสำนักไหน ชาตินี้อาตมาอภัพการศึกษาจริงๆ เรียนน้อย ไม่มีใบรับรองว่าเป็นคนได้รับการศึกษาสูง ๆ เหมือนปราชญ์ทั้งหลาย

แต่อาตมาเองมี“โลกุตระ”ที่เป็น“พุทธธรรม”ใน

ตนเองมาตั้งแต่ชาติก่อน ๆ แล้ว มันมีติดตัวของอาตมา
เองข้ามชาติมา ซึ่งเป็นโลกุตระธรรมชั้น“สังข อภิญญา”ตัว
จริง มาเกิดปรากฏตัว ขึ้นในยุคพ.ศ.๒๕๐๐ สมัยปัจจุบันนี้

เป็นแค่ชั้น“สังข อภิญญา” ซึ่งยังไม่ใช่“สยัมภู” แต่
เป็น“ผู้มีความรู้อย่างเอง” ที่ติดตัวเองมาเองเกิดในชาตินี้
จึงไม่ต้องมีอาจารย์ แต่มี“ของตนเองแล้ว”จริง

อาตมาคือผู้นำ“โลกุตระธรรม”มาเปิดเผยในยุคนี้
ซึ่งสามารถสาธยายได้จริงตามที่ได้ทำมาแล้ว พापปฏิบัติ
จนเกิดมรรคผลกันนั้นถึงขั้นมีหมู่กลุ่มชุมชน“สาราณีย
ธรรม ๖” อาตมาไม่ได้เอาจากครูคนใด จากอาจารย์
คนไหนเลย ในคนที่เกิดมาร่วมยุคร่วมชาตินี้

ข้า้มีหน้ามันขัดแย้งกันกับปราชญ์ยุคนี้เอาด้วย
ซึ่งมันเป็นกรยืนยัน“ความจริง”กันอยู่ชัด ๆ

ก็มีท่านผู้กล่าวคำว่า “โลกุตระธรรม”กันมาบ้างใน
ยุคนี้ แต่เป็นเพียงภาษาเท่านั้น ยังไม่มี“เนื้อแท้ความจริง”
ของ“โลกุตระธรรม” ถึงขั้นสามารถพากันปฏิบัติบรรลุดธรรม
มีสถานะของ“อาริยบุคคล”กันได้สำเร็จจนเป็นวิฆเนนธรรม
หมู่กลุ่มชุมชน ยืนยันตรงตามหลักฐานพระไตรปิฎก

“คนจริง”ที่นำ“ความจริง”ของ“โลกุตระธรรม”มานำ
พามนุษยชาติยุคนี้บรรลุ“อาริยธรรม”กันจริงคืออาตมา

ทั้งหมดล้วนยืนยัน*ความจริง”ที่เปิดเผยอาริยธรรม
ถึงขั้น“อรหันต์พร้อมเนื้อแก่นสารธรรมจริงตัวแท้”ที่อาตมา

มีทั้งความเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๗ ตัวจริงแท้”อีกด้วยนั้น
มันเป็น“ธรรมสมบัติ”ของอาตมาแล้ว ติดตัวมาเองทั้งสิ้น

ต้องขออภัยกันอย่างมากรจริง ๆ ต่อคนผู้ที่ไม่ได้
ศรัทธาอาตมา อาจจะไม่อ่านที่อาตมาเขียนมานี้ ด้วยความ
หมั่นใ้อย่างหนักจะเอาเจียร เพราะไม่มีใครแก้วักล่า
อาจหาญเป็นผู้“อาสาโก” ที่จะกล่าวความจริงอย่างเปิดเผย
ปราศจากอาการ“มังกุ”ดังที่อาตมากระทำอยู่ขณะนี้

เพราะมันยังไม่มี“คนจริง” ดังที่อาตมาเป็นจริงแท้
เมื่ออาตมาเกิดมาในยุคพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ ได้พบ
ศาสนาพุทธในคนชาวพุทธยุคนี้ ก็เห็นความผิดเพี้ยนชัด
ซึ่งมีทั้งปลอมทั้งเก็นใน“ความรู้-ความเข้าใจ” และ
ทั้งปลอมทั้งเก็นในคำพูดคำอธิบาย และทั้งปลอมทั้งเก็น
ความเป็น“อรหันต์”ที่ชาวพุทธทั้งหลายมงายใน“อรหันต์
เก็น”นั้น ๆ กัน มันก็แสนจะเห็นความเก้-ความผิดไปจาก
พุทธจริง ที่อาตมาเป็น อาตมามี และอาตมา รู้จัก รู้แจ้ง
รู้จริง รู้จบมาแล้ว ระดับ“สยง อภิปัญญา”ติดตัวอาตมาอยู่

ครั้นเกิดมาในยุคนี้ได้เห็นท่านผู้รู้ยุคนี้ ปราชญ์ยุคนี้
ท่านพาชาวพุทธผิดไปจาก“สัจจะความจริงของโลกุตระ
ธรรม” ที่ท่านหลงผิดกันนั้น มันเป็นเรื่องที่ผิดเพี้ยนแท้ ๆ

“อรหันต์เก็น”เองก็ไม่สามารถบอก“ตัวเอง”ได้ด้วย
ความองอาจแก้วักล่า อาสโก ในความเป็นอรหันต์กัน
อย่างมี“ปัญญา”รู้แจ้งจริงรู้จบในความเป็น“อรหันต์”ของ

ตนได้แท้ ชนิดที่นำเอา“จิต เจตสิก”ของตน ออกมายืนยัน
อธิบายซึ่งบอกรสภาวะให้ผู้อื่นได้เห็นแจ่มแจ้งเข้าใจลักษณะ
พิเศษของการเป็น“อรหันต์”กันแน่นมันชัด ๆ เจน ๆ จริง ๆ

“อรหันต์แท้”ต้องมีพฤติกรรมกาย-วาจา-ใจแสดง
ออกอย่างมีปรากฏการณ์ชัดเจนอีกด้วย ว่า ปราศจาก
กิเลสกามตัณหาในกามาวจร-ปราศจากกิเลสภวตัณหา
ในรูปาวจร-ปราศจากกิเลสวิภวตัณหาในอรูปาวจร”ยืนยัน
สัมผัสอยู่ใต้ง ๆ ว่า มัน“อ”ชนิดที่“เที่ยงแท้(นิยตะ)”ให้พิสูจน์
ได้ตลอด“กาลละ-เทศะ-ฐานะ”ตรงตามหลักฐานพระไตรปิฎก
ที่มีสัจจะกันจริง ๆ มีทั้งหลักฐาน ทั้งตำนานอ้างอิงกันอยู่

โดยเฉพาะผู้สามารถทำ“นิพพาน ๓”สำเร็จได้จริง
ครบ“สุญญตนิพพาน-อนิมิตตนิพพาน-อัปปณิหิต
นิพพาน” มันก็จบ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

ซึ่งเป็น“ปรินิพพาน”ที่จบเด็ดขาด ชนิดยืนยันว่า
“เที่ยง”นิรันดร ตั้งแต่ความยึดมั่นถือมั่นความมี“พระเจ้า”
ผู้ยิ่งใหญ่ ที่ชาวเทวนิยมนับถือเชิดชูบูชา กระทั่งทำให้ลด
“ตัวตนพระเจ้า”ลงมาตามลำดับ ที่สุดพิสูจน์“วิญญาน”
นั้น “อ”ไม่มีอยู่แท้ เพราะว่า “วิญญาน”นั้น“อนัตตา”

แม้จะเป็น“ภาวะ”อื่น ๆ ใด ๆ อีกครบถ้วนความเป็น
“โลกุทียธรรม”ตามที่คนโลกนับถือกันอยู่ ก็ศึกษาปฏิบัติจน
กระทั่งบรรลุ“ความจริง”ที่เป็น“โลกุตระ” และ“ความจบ”
ช.ต.พ.ขั้นสุดไม่ต้องพิสูจน์กันอีกแล้ว(axiom) เป็น“ความ

จริง”ในตัวเองนั่นเอง(axiom) เป็น“ความจริง”ที่ครบ
ทั้ง“เหตุ”(axiom)-ครบ“ภาวะ ๒”(axiom)-ครบ“นาม-รูป”
(axiom)-ครบสังขะแห่ง“กาย”แห่ง“จิต”แท้ของสากลโลก
(axiom)-เป็น“ความจริง”สุดยอดแห่งยอดแล้ว

สรุปสุดคือ “ความจริง”ที่ไม่มี“ความจริงอื่น ๆ”ใด ๆ
เท่าเทียมอีกแล้ว

ซึ่งเป็น“ความจริง”ชนิดที่ภาษาอังกฤษว่า AXIOM
ดังนั้น “ปรากฏการณ์”ที่มียืนยัน“ความจริง”เกิดขึ้น
มาเป็น“ของจริง”ให้เห็นได้ และสัมผัสอ้างอิงได้ในยุคนี้

นั่นคือ ความเป็นมนุษย์ที่มี“พุทธพจน์ ๗”ทำให้
เกิดสังคมา“สาราณียธรรม ๖”ขึ้นมาปรากฏ“ชาวอโศก”กัน

และที่สำคัญสุดแห่งที่สุดยิ่งยอดแล้ว คือ ยุคถึง
พุทธกาลของพระพุทธเจ้าสมณโคดมนี้ มันเป็นกาลยุคที่
คนชาวพุทธ“ไม่มีโลกุตรธรรม”กันแล้ว เพราะคนชาวพุทธ
ได้เสื่อมไปจาก“ธรรมะที่เป็นโลกุตรธรรมของพระพุทธเจ้า”
จริง ๆตรงตามพระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้แล้วใน“อาถรรพสูตร”
(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒) ที่ตรัสเปรียบเทียบกับกลอง
อานกะ ซึ่งมันต้องเสื่อมไปเพราะเหตุของ“กาลละ-เทศะ-
ฐานะ”นั่นเอง ที่ทำให้มัน“ไม่เที่ยง”อยู่คงที่ อย่างเดิมได้

ซึ่ง“ความเสื่อม”มันก็มีให้เห็น มีแสดงความจริง
จริงที่วงการศาสนาพุทธในพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้เสื่อมกันจริง
หรือไม่? แค่นี้? ก็เห็นกันอยู่โด่ง ๆ โทงโทอยู่แล้วกัน

จริง ๆ ว่า “ความเลื่อมมันเป็นอย่างไร?”

คนผู้มีความรู้ความเข้าใจในศาสนาพุทธกันดี ย่อมเห็น “ความเลื่อมของคนพุทธ” ที่เลื่อม “จากความ เป็นโลกุตระ” เนื้อแท้ของพุทธไป” กลายเป็น “ไสยศาสตร์ เป็นเทวศาสตร์ เป็น “โลกยาศาสตร์” อย่างที่ชาวโลกเขา เป็นกัน” หรือพากันจมอยู่ในเดรัจฉานวิชา พิธีการอันไม่พา ไปสู่นิพพานก็หลากหลายล้นเหลือในชาวพุทธที่หมักหมม เน่าในกันอยู่ อย่างน่าเวทนา สมเพช ยิ่งนัก

จริงอยู่ ที่ “ความเลื่อม” มันเป็นธรรมดาสัมมัญปกติ ของทุกสรรพสิ่งที่ต้องเลื่อมไป ไม่มีอะไรจะ “เที่ยง” อยู่ นิรันดร ในโลกียะ เทวนิยมทั้งหลาย

แต่มี “ความเจริญ” ชนิดพิเศษวิเศษที่ประกอบด้วย “ปัญญา” ก็ “เที่ยง” ได้ เที่ยงแบบ “นิยตะ” ที่ไม่วนกลับไป ตกนรกนั้นกันอีกแล้วเรียกว่า “หลุดพ้น(กิเลส)” ซึ่ง “ความ เจริญ” นั้น “เจริญ” ได้ ซึ่งมีกรอบขอบเขตของ “ความเจริญ” ชนิดมี “กาละ-เทศะ-ฐานะ” ของแต่ละสรรพสิ่ง มันมีได้ จริงเป็นไปได้จริงตาม “ฐานานุฐานะ” ของแต่ละ “ภาวะ” มัน “จริง” เท่าที่มันจะเป็นจะมีได้ “ของคน” แต่ละคน อัน เป็น “กรรมวิบาก” ที่คนพึงสังสม “สัมภาระวิบาก” กันมา ได้ อาศัยเป็นประโยชน์แก่มนุษย์แก่สังคมตามความเจริญที่เป็นจริง ซึ่งสูงสุดก็จะ “เที่ยงแท้” แน่นอน “จบกิจ” นั้น ๆ

โดยเฉพาะชาว “โลกียะ” ยัง “อวิชชา” ยังไม่มี “วิชา”

จึงมี“ความไม่เที่ยง(อนิจจัง)”อยู่นิรันดรเพราะยังไม่มี“ปัญญา”

“ความไม่เที่ยง”ของโลกียะนั้น บาลีคือ “อนิจจัง” ซึ่งแตกต่างจาก“ความไม่เที่ยง”ของโลกุตระที่ใช้บาลีว่า “อนัตตะ” มันมีนัยสำคัญยิ่ง ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”หรือ ยังไม่มี“วิชา” ย่อมยังเป็น“อจินไตย”อยู่แน่นอน

“อนิจจัง”คือ “ความไม่เที่ยง”ที่ยังเป็น“โลกียะ”ใน ชาวเทวนิยม จะยังวนเวียนอยู่ในวงวนของ“อนิจจัง”กัน ทั้งนี้ เพราะยังไม่มีปัญญาจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น “โลก” จึงไม่สามารถ“หมดสิ้น”ความเป็น“โลก”ที่ตน เป็น“ทาส”อยู่ ยังไม่สามารถสิ้นความเป็น“อัตตา”

“โลก”มีความหมายว่า “ความเวียนเกิด-เวียนตาย” หรือ“เกิด-ดับ”แล้วก็“ดับ-เกิด”เวียนวนอยู่ตลอดกาลนาน ไม่มีหยุดสุดสิ้นความเป็น“โลก”ลงเด็ดขาดได้เลย

เช่น คนผู้ไม่รู้จัก“ความวนเวียนของเวทนา”ที่ยัง หลง“วนเวียน”อยู่กับ“ความสุข-ความทุกข์”นั้น ๗นิรันดร ก็เป็น“อัตตาตัวตน”อยู่นิรันดร

เมื่อหลง“เสพสุข”จึงต้องมี“ทุกข์” ก็เป็น“สุข-ทุกข์” ที่ตนยัง“อวิชา(ความไม่รู้)”นั้นแหละ“อัตตาตัวตน”ผู้วนเวียน อยู่ใน“โลก”ของ“สุข-ทุกข์”นั้น มันก็ไม่มี“จบ”เด็ดขาดลงได้ วนเวียนอยู่ใน“โลก” เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”และ “โลก”เลย ตัณหา,อุปาทานก็ยังมีในความเป็น“อัตตา”

ผู้นี้ก็ยังไม่พ้น“ความไม่เที่ยง”ที่ภาษาว่า “อนิจจัง”

ที่ยังเป็นลักษณะของ“โลกียะ”กันอยู่เป็นสามัญปกติทั่วไป
 ชาว“เทวนิยม”ทั้งหลายหรือลัทธิศาสนาที่นับถือ
 “พระเจ้า”อยู่ จึง“จม”อยู่ใน“โลกียะ” วนอยู่ในภาวะ ๒ ของ
 “สุข-ทุกข์”ไม่มี“จบสิ้น หรือ“จบกิจ”ของ“ทุกข์-สุข”ไม่ได้
 นั่นคือ “ความไม่เที่ยง”ที่ต้องใช้คำว่า“อนิจจัง”ใน
 สภาวะของชาว“โลกียะ”เทวนิยมทั้งหลาย

ส่วน“อนิยต”ที่เป็น“ความไม่เที่ยง”ของ“โลกุตระ”
 ในชาวพุทธนั้นคือ ผู้เรียนรู้ความเป็น“โลก”และความ
 เป็น“กิเลส”ใน“อตตา”ของตน แล้ว“กำจัดกิเลสของตน
 กระทั่ง“ดับสิ้นไปที่ละขั้น” ก็จะเป็น“นิยตะ”คือ“ความ
 เที่ยง”เด็ดขาดนิรันดรได้ ที่แตกต่างไปคนละแบบกับ
 “นิจจะ”อันเป็น“ความเที่ยง”และ“อนิจจัง”อันเป็น“ความไม่
 เที่ยง”ของโลกียะ อย่างมีนัยยะสามัญธรรมดาปกติ

แต่ชาวเทวนิยมเขาไม่มีความรู้ที่เป็น“ปัญญา”ที่
 หยั่งรู้สภาวะที่“อนิจจัง”ดังว่านี้หรอก ซ้ำมีหน้าเขายังหลง
 ว่า “นิจจัง”อีกด้วย แท้จริงเขาไม่มี“ความเที่ยง”ใดๆเลย

“นิจจัง”จึงยังเป็น“ของเก๊” เพราะชาวโลกียะเทว
 นิยมเขายังมี“อนิจจัง”เป็นธรรมดากันอยู่แท้ๆ

“อนิจจังหรืออนิจจะ”คือ “ความไม่เที่ยง”ของโลกียะ
 ที่ยังไม่เที่ยงทั้งความเป็น“โลก”และทั้งความเป็น“อตตา”

แต่“อนิยตะ”นั้นเป็น“ความไม่เที่ยง”ของโลกุตระ ที่
 ได้เรียนรู้แล้วรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“โลก”ทั้ง“อตตา”ของตน และ

บรรลู่“หลุดพ้น”ทั้ง“โลก”ทั้ง“อิตตา”ได้“เพียง”ไปที่ละขั้น ของ
ความเป็น“โลก”นั้นๆ เป็น“อิตตา”นั้นๆ ทุกลำดับๆไป

เมื่อ“หลุดพ้น”โลกใดหรืออิตตาใดได้สำเร็จ ก็
“เพียงแท้”ไม่วนเวียนกลับไปเป็น“ทาสโลก”ทาส“อิตตา”นั้น

“โลก”นั้นคือ ความยึดติดอยู่กับความเป็น“ภายนอก”
ส่วน“อิตตา”คือ ความยึดติดอยู่กับความเป็น“ภายในตน”

ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งความเป็น“โลก” ด้วย“ปัญญา”ขึ้นมา
ได้ เช่น “โสดาบัน”อาริยะขั้นต้น ก็จะไม่พบช่องทาง“หลุด
พ้น”ออกจาก“โลก”เริ่มต้นไปแต่ละโลก ขั้นต่ำสุดคือ โลก
อบายมุข แล้วสูงขึ้นไปตามลำดับสำเร็จเด็ดขาด

แต่ก็อยู่กับ“โลก”นั้นชนิดมี“ฤทธิ์”อยู่เหนือ(อุตตระ)
โลก” ที่เป็น“การวนเวียน”ของ“ความมีลาภ-ยศ-สรรเสริญ-
สุข กับ ความเสื่อมลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข”นั้นๆ แต่ละ
โลก ที่หลุดพ้นมาได้จริงไปที่ละโลก เป็นลำดับๆ

ซึ่งเป็น“ความน่าอัศจรรย์” อันมีเบื้อง“ต้น กลาง
ปลาย” ราบ เรียบ ลาด ลุ่ม ดุงดั่งฝั่งทะเล(พระไตรปิฎก
เล่ม๒๓ ข้อ ๑๐๙) ถ้าสมัยนี้ก็ต้องเปรียบปานแผ่นดินระจก

หมายความว่า มันมีระบระเบียบเรียงกันไปตาม
ลำดับ ไม่วกไปวนมา ไม่รู้แล้ว เช่น ลดละได้แล้ว ก็ยัง
วนกลับไปกลับมาใหม่ ไม่มีความเด็ดขาดเหมือนโลกียะ

ถือว่า “ความหลุดพ้น”ของ“โลกียะ”นั้น ยังไม่ใช่
“ความหลุดพ้นจริง”ที่เป็น“โลกุตระ” เพราะโลกียะเป็นความ

หลุดพ้นที่ไม่มี“ปัญญา”รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “กิเลส” ถูกตัวตนของ
 กิเลสได้จริง ๆ และไม่มีวิธีกำจัดกิเลสเด็ดขาดสำเร็จแท้
 เพราะโลกียะมี“ความรู้”ที่เป็นแค่“เฉโก” ซึ่งไม่รู้จัก
 รู้แจ้ง รู้จริงว่า “ทุกอย่างมาแต่เหตุ ดับเหตุได้ทุกอย่างก็
 จบกิจ” จึงจะเป็น“การหลุดพ้นสมบูรณ์แบบ”

ดังนั้น ต้องมี“ญาณ”รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “สัจจะ” เป็น
 “สัจจญาณ” จึงจะสามารถทำ“กิจ”นั้นมี“กิจจญาณ”ถูก
 ต้องถ่องแท้กับสภาวะแท้ของทุกสรรพสภาวะ ผลจึงจะมี
 “กตญาณ”

“ปัญญา”กับ“ศรัทธา”นั้นมี“ประสิทธิภาพ”แตกต่างกัน
 ในความสามารถแยกนัยสำคัญของ“ภาวะ ๒”แต่ละคู่ เฉพาะ
 อย่างยิ่งขั้น “อาสวะ” และที่สุดขั้น “อนุสัย”

คนผู้สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง กิเลสถึงขั้น “อาสวะ”
 ได้ นั้นต้องใช้ “ความรู้” แบบ “ปัญญา”

“ความรู้” แบบ “เฉโก” ไม่สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง กิเลส
 ถึงขั้น “อาสวะ” ได้ เช่น ชาวเทวนิยมมีแต่ “เฉโก” จึงยังไม่รู้
 จัก “เหตุ” แห่งความโง่ อวิชชา หรือ “เหตุ” ที่เป็น “กิเลส” หยาบ-
 กลาง-ละเอียด ตั้งแต่ของกิเลสขั้น “อาสวะ”

ยิ่งกิเลสขั้น “อนุสัย” นั้นยิ่งต้องใช้ “ปัญญา” อย่าง
 เยี่ยมจึงจะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริงสูงสุด” นี้ได้

นั่นคือ ต้องมี “ปัญญา” จึงจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง รู้จบ
 ในความเป็น “อาสวะ” และ “อนุสัย” ที่แตกต่างกันมีนัยสำคัญ

“ความหลุดพ้น”จาก“อาสวะ” กับ “ความหลุดพ้น” จาก“อนุสัย”นั้นมี“ความแตกต่างกัน”อย่างสูงสุดยิ่งเยี่ยม ซึ่ง“ความหลุดพ้น”ต้องใช้“ปัญญา”เป็นเครื่องตัดสิน สุดสำคัญทุกชั้นตอน จะใช้“ศรัทธา”ตัดสินเท่านั้นไม่พอ เพราะ“ศรัทธา”ยังไม่ต้องอาศัย“การสัมผัส”ก็“เชื่อ” กันแล้ว แถม“ยึดมั่นถือมั่น”กันเป็น“ความจริง”ก็ได้ ดัง เช่น ชาว“เทวนิยม”โลกียะมี“ความจริง”กันอยู่ทั้งหลาย เป็นต้นว่า เชื่อ“พระเจ้า”ที่หมายถึง“จิตวิญญาณ” ชาวเทวนิยม“ยังไม่ได้”สัมผัสจิตวิญญาณ”ของ“พระเจ้า” ด้วย“ตาหูจมูกลิ้นกายใจกันเลย ก็“เชื่อ”แล้ว ถึงขั้น“นับถือยึดมั่นถือมั่นกันเลย” ทั้งๆที่“พระเจ้า”ยัง“ลึกลับ”กันอยู่แท้ แต่“ปัญญา”นั้น ต้องอาศัย“การสัมผัส”กันจริง ที่มี“สภาวะ ๒”ของ“รูป”กับ“นาม” โดยเฉพาะภาวะที่มีความเป็น“วิญญาณ”รวมอยู่ใน“ร่าง”ใน“กาย”ของ“มนุษย์”

ดังนั้น “ความหลุดพ้น”จาก“กิเลสอาสวะ”จึงต้องมี“สภาวะ”ที่รู้แจ้งเห็นจริงครบถ้วนทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต”มนุษย์ ถ้าขาด“กาย”ไปก็ไม่ครบถ้วน ก็ไม่เป็น“ความจริง” หรือยิ่งขาด“จิต”ก็ยิ่งไม่เป็น“ความจริง”ยิ่งใหญ่ ไม่เป็น“วิทยาศาสตร์”หรือไม่นับเป็น“ความรู้”ที่ นับเป็น“วิทยา”ก็ไม่ได้ เป็น“ศาสตร์”ก็ไม่ได้เลยสักอย่าง ยิ่งเป็น“ความรู้”ชั้น“วิชา”อันถึงขั้น“โลกุตระ”ที่สามารถกำจัด“กิเลสอาสวะ”ดับสิ้นหมดสำเร็จจริง หรือ“หลุด

พ้น”จากกิเลสสาสวะได้จริง ก็ยังเป็น“ความหลุดพ้น”สุดยิ่งใหญ่กว่าใหญ่โตๆในความเป็นมนุษย์

“ความหลุดพ้น”อันยิ่งใหญ่”ในความเป็น“มนุษย์” จึงได้แก่“หลุดพ้นจากกิเลส” ที่เป็น“เหตุแห่งอวิชชา” ที่ “พาดิ-พาสั่ว” หรือ“พาสุข-พาทุภข์” ที่สุด“พาเกิด-พาตาย” เวียนวนอยู่ในกาลแห่งเอกภพมหจักรวาลไม่มีจบ

ซึ่ง“ความหลุดพ้น”ที่“จบกิจ”อย่างเด็ดขาด ไม่เวียนวนมาเกิด“ทำ”เกิด“เป็น”เกิด“มี”อย่างนั้นกันอีกเลยนิรันดร นั้น ต้องใช้“ปัญญา”ที่เป็น“ฤทธิ์”ของ“ธรรม”ถึงขั้นประจักษ์ สติธิเด็ดขาดสัมบูรณ์ คือ มีความสำเร็จที่สัมผัสได้แท้

“ความหลุดพ้น”จึงต้องใช้“ธรรมฤทธิ์”ที่เป็น“อนุศาสนิปาฏิหาริย์”เป็น“โลกุตระธรรม”สุดเยี่ยมยอดยิ่ง

เช่น ศิลข้อ๑ ว่า “ละเว้นการฆ่าสัตว์”ผู้มี“ปาฏิหาริย์” ก็คือ ผู้สามารถ“ละเว้นได้จริง”กายกรรมไม่มีการฆ่า วจกรรม ไม่มีพูดให้เกิดการฆ่า“ในจิตไม่มี‘การฆ่า’เด็ดขาด” เพราะ “จิต”เป็นประธานแท้ ฉะนั้นคือ ทั้ง“กาย”ของความเป็น“โลก”ภายนอก และทั้ง“จิต”ของความเป็น“อัตตา”ภายในอัน เป็น“ภาวะ๒” จึงจะเป็น“ความไม่มี‘เหตุ’เด็ดขาดนิรันดร”

จิตมีฤทธิ์อยู่เหนือหรือมีพลังสามารถนั้นคือ “กายภายใน”หรือ“จิต”ชั้นมโนกรรม ไม่มีกรรมนั้น “ไม่มีอาการ” ทั้ง“๒”นั้น ซึ่งไม่มี“ความเวียนวน”อยู่ใน“ความคิด” ชนิดที่ “เที่ยงแท้”ไม่เวียนวนกลับไปมี“จิต”ที่มันคิดฆ่าเด็ดขาดถึง

ขั้น“นิรันดร”ที่เดียว

และ“สัตว์”ที่จัดว่า ไม่ควรฆ่าอย่างยิ่งก็คือ “คน” หรือ“มนุษย์” ผู้มี“จิตหลุดพ้นในการคิดฆ่าคน”มีผลสำเร็จจริง นี่คือ “ความหลุดพ้น”ตาม“ศีลข้อ ๑” เป็นคนผู้“หลุดพ้น”โลกชั้นอบายมุขต่ำสุด”แล้ว ตาม“ศีลข้อ ๑”

ผู้“ฆ่าคน”อยู่นั้นมันเป็นผู้ตกต่าารก“อบายมุข”แท้ “โลกต่ำสุด”ขั้นต้นของคนผู้มี“ศีลข้อ ๑” จึงได้แก่ ผู้มีจิตละอายอย่างแรงกล้า(ตีพัง หิริตตบั้ง)ในการฆ่าคน และจะไม่ทำการฆ่าคนเด็ดขาดในชีวิต ถึงขั้นแม้ใครจะฆ่าเรา เราก็ไม่คิดจะฆ่าเขาเลย ซึ่งเป็น“ความหลุดพ้นโลกชั้นต่ำ”สุดได้สำเร็จ เป็นคนผู้มี“ปัญญา”อันคือธรรมฤทธิ์ขั้นต้นขั้นต่ำของความเป็น“คน”หรือ“มนุษย์”แท้จริงสัมบูรณ์

จึงเป็น“มนุษย์”สงบ ที่ไม่มี“ความเดือดร้อน”ทางกาย ซึ่งหยาบขั้นต่ำแล้ว ไม่มี“ความเดือดร้อน”ทางวาจาแล้ว ไม่มี“ความเดือดร้อน”ทางใจก็บริบูรณ์ครบ“สงบ ๓” ที่เป็น“ความสงบจากกิเลส” อ่าน“ความสงบ”กันให้แม่น ๆ ชัด ๆ

“ความสงบ”ชนิดนี้ ยิ่ง“กิเลสดับไป”ทำให้“จิตเกิดความสงบ”นั้น ไม่ได้หมายความว่า “จิตยิ่งหยุดนิ่ง-จิตยิ่งช้าเฉื่อยไป-จิตหยุดนิ่ง”

แต่“ยิ่งสงบจิตยิ่งเร็วไวคล่องแคล่ว”ตามบาลีที่ว่า “กายปาคุญญตา-จิตปาคุญญตา”

ซึ่งเป็น“ผู้มีความสงบ”อย่างพิเศษที่เป็น“โลกุตระ”

มันแตกต่างจาก“ผู้มีความสงบ”ที่“ตนเองสงบ”ไป
อีกอย่างหนึ่ง อันยังเป็นแบบ“โลกียะ” นั่นคือแค่ตนเอง
“หยุดกาย-หยุดวาจา-หยุดใจ”ไม่ให้มันมี“การเคลื่อนไหว
(วิญญาณฺติ)”ของกาย-ของวาจา-ของใจ

“ความสงบ ๒ อย่าง”ใน“ปัญญาข้อที่ ๓”ของ“ปัญญา
๘”นี้ สำคัญยิ่งที่ผู้เกิด“ปัญญา”จริงสามารถแยกแยะได้

ว่า “สงบอย่างไรเป็นโลกียะ” หรือ“สงบอย่างไร
เป็นโลกุตระ” ก็ต้องรู้ และทำได้ถูกต้องถ่องแท้กันจริง ๆ

ซึ่งจะไม่ใช่แค่“ความสงบ”ด้วยการ“หลับตา”ทำ
“ฌาน”ทำ“จิต”ให้เป็น“สมาธิ”กันอยู่แบบเดียรถีย์เท่านั้น

แต่...รู้“ความสงบ ๒ อย่าง” คือ โลกียะกับโลกุตระ

“ความสงบ”ของพระพุทธเจ้านั้น“โลกุตระ”มีวิธีทำให้
เกิด“ความสงบ”ได้ด้วยหลัก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อันมี“ศีล”
มี“อัปณณกปฏิปทา ๓” มีบัณฑิตธรรม ๗” แล้วเกิด“ฌานวิสัย”
แบบพุทธ ที่มี“วิชชา ๘”ร่วมรู้ไปด้วยเต็มสภาพ

จึงมีขั้นตอนตาม“ศีล”เป็นตัวชี้บ่งขั้นตอนภาวะได้

“ศีล”แต่ละข้อมี“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา-อธิโมกข์”
สูงขึ้น ๆ ไปแต่ละขั้นตามลำดับ โดยมี“วิปัสสนาญาณ”
เป็น“ตัวผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ไปเสมอ

มาตราการใช้วัด“๔”ขั้น“ของความเจริญเป็น“อารย
ธรรม”ของพุทธคือ “(๑)โสตาปนนะ (๒)อวินิปาตธรรม
(๓)นียตะ (๔)สัมโพธิปรายนะ”

(๑) “โสดาบันนะโสดาบัน” คือ “ภาวะการเข้าสู่กระแสธรรมที่เป็นโลกุตระ” ได้แล้ว

(๒) “อวิเนปาทธรรม” คือ “ภาวะไม่ตกต่ำไปจากที่บรรลุได้นั้นแล้ว” แม้จะยัง “ไม่ตั้งมั่นเที่ยงแท้” ยังอนุโลมไปปฏิโลมมาอยู่ก็ตาม ทว่าก็ “ไม่ตกต่ำจนกระทั่งหลุดออกไปนอกกระแสธรรมอาริยะนั้นไปสู่ความต่ำอีกแล้ว”

(๓) ถ้าถึงขั้น “นิยตะ” ก็ไม่เวียนกลับตกต่ำไปสู่โลกต่ำ (อบายมุข) อีกแน่นอน จึงได้ชื่อเป็นผู้มี “ความเที่ยงของจิต” ที่เป็น “นิยตะ” ซึ่งมีได้ตั้งแต่จิตในขั้น “โสดาบัน”

“โสดาบัน” คือ ผู้มี “นียตภูมิ” ขั้นต้น มาได้เป็นลำดับ “ความเที่ยง” ที่เป็น “นิยตะ” ที่เป็นของ “โลกุตระ” จึงลึกซึ้งยิ่งถึง “การทำใจในใจ (มนสิการ)” สำเร็จ “อาริยะผล”

เพราะเป็น “อาริยะผล” ที่มี “ปัญญา” กำกับมาตลอด ส่วน “ความเที่ยง” ที่เป็น “นิจัจัง” นั้นยังเป็น “อาริยะผล” ไม่ได้ ยังเป็นความรู้-ความสามารถ “ของโลกียะ” ปุถุชนอยู่

“นิจัจัง” จึงเป็น “ความเที่ยง” ของชาวโลกียะเทวนิยมแค่นั้น ซึ่งยังไม่สามารถจะเป็น “ความเที่ยง” ที่ “เที่ยง” เด็ดขาดต่อ “โลก” ต่อ “อตตตา” ได้ชนิดที่ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบโลก” นั้น ๆ ได้สัมบูรณ์ เพราะ “นิจัจัง” นั้นยังไม่เป็น “ปัญญา”

“ความรู้” ยังเป็นแค่ “เฉโก” ของ “โลกิยภูมิ” อยู่

“นิจัจัง” ยังไม่เที่ยงใน “สุข” ใน “สวรรค์” กันอยู่ ยังไม่พันลัทธิ “สุขนิยม” ซึ่ง “ทุกข์-สุข” นั้นเป็น “ภาวะ ๒” ของ “อตตตา”

ส่วน“นรก-สวรรค์”ก็เป็น“นิमित”ของ“โลก”ที่สมมุติกันอยู่
 ซึ่งผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข-ทุกข์”ที่เป็น“ภาวะ ๒”
 ของมายา“โลก” ก็“วน”อยู่ใน“สุข”ใน“ทุกข์”นั้นตลอดกาล
 เพราะยังไม่รู้ความเป็น“กิเลส”ใน“อัตตา”ของตัวเอง ด้วย
 “ปัญญา” และยังมี“ความไม่รู้”คือ ยัง“อวิชชา”

“ปัญญา”นั้นเป็นพลังงานจิตที่มีฤทธิ์พิเศษยิ่งยวด
 สามารถ“เผา(เผา)”กิเลสให้“ดับ”เป็นผุยผงสลายหายไป
 ได้สำเร็จจริง ด้วย“ปัญญา”ที่มี“ฉาน”กับ“บุญ”ช่วยกัน

เพราะ“ปัญญา”นั้นสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข-ทุกข์”
 ใน“อารมณ์”นี้แหละ ยิ่งใหญ่ ที่คน“โง่(อวิชชา)”ยังหลงสุข

ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข”คือ การเกี่ยวเกาะอยู่กับแดน
 แห่งความติดยึดนั้น ๆ ก็“วนเวียน”หลงเสพสุข” ก็จมอยู่
 กับ“ทุกข์”อันเป็น“โลก”ที่หมุนวนอยู่ใน“ภาวะ ๒”ไม่จบ

“โลก”หรือ“ความหมุนวนแท้ ๆ”นี้คือ ยัง“เที่ยง”อยู่
 กับ“ความวน”ที่“ নিজจ้ง”อยู่นั่นเอง ก็“อวิชชา”ยังไม่“รู้จบ”

จนกว่าคนผู้นั้นมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”ที่
 ตนตติยึด“หลงวน”เสพสุข-เสพทุกข์อยู่นั้นได้ และศึกษา
 ปฏิบัติจน“หลุดพ้น”จากสุขจากทุกข์ของ“โลก”นั้นได้ ก็
 เป็นอันว่าผู้นี้ไม่มี“โลก”นี้ชนิดที่“เที่ยงแท้”อย่าง“นิยตะ”

ดังนั้น “นิยตะ”จึงเป็น“ความเที่ยง”เพราะ“ไม่หลง
 เป็น“สุข”ไม่มีวันจะกลับไป“ไม่เที่ยง”อีก จึงไม่“วนไปตก
 นรก”เพราะ“หลงยึดติดมั่นว่าเป็น“สวรรค์”นั้นอีกแล้ว

ที่สุดก็จะ“ดับโลก”นั้นอย่างนิรันดร เพราะ
มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”ที่เป็น“นรก-สวรรค์”นั้น
ก็“หลุดพ้น”มาได้ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”

ผู้นั้นก็ไม่ต้อง“สุข”ใน“โลก”นั้นอีกแล้ว ก็หมด
สิ้น“ทุกข์”ที่“เที่ยง”คือ “นียตะ”ชนิดนิรันดรทีเดียว

คนผู้มี“ปัญญา”หรือ“วิชา”จึงจะเป็น“โลกุตระ”
ที่สามารถทำ“ความเที่ยง”แบบ“นียตะ”ได้สำเร็จทุกอย่าง
เป็น“คุณวิเศษ(อุดตริมนุสสรธรรม)” เพื่อให้ตนเอง“อาศัย”ใช้
เป็น“ประโยชน์”ไปตราบที่ตนเองยังไม่“ปรินิพพานเป็น
ปรีโยสถาน”แยกธาตุสู่“ดินน้ำไฟลม” พ้นความเป็น“จิต
นิยาม”นิรันดร

ความเป็น“นิรันดร”ที่สามารถทำตนให้“สูญสิ้น
ความเป็น“ตัวตน-อัตตา-จิตนิยาม-วิญญาณ-พระเจ้า-
ปรมาตมัน-เทว-ภาวะ ๒-นามรูป-สุขทุกข์ ฯลฯ”ไปได้
สำเร็จจริงนี้ต่างหาก ที่เป็น“นิรันดร”อันสามารถพิสูจน์
“ความเป็นนิรันดร”ว่า “นิรันดร”ยิ่งกว่าที่สุดจริงใดได้แท้ ๆ

กระนั้นก็ตาม คนผู้สามารถพิสูจน์ปฏิบัติตนและ
ทำตนให้เป็นที่สุดของความ“นิรันดร”นี้ได้แล้วแน่แท้
ก็ยังต้อง“ดับตัวตน”ด้วย“ปรินิพพานเป็นปรีโยสถาน”ให้
พ้นไปจาก“กาละ” จึงจะสามารถพ้น“เทศะ”ตาม“ฐานะ”ของ
ตนที่มีภูมิชั้น“อรหันต์”อันเป็น“อาริยบุคคล”ชั้น“๔”ขึ้นไป
จึงจะพบ“ความจริง”ของ“นิรันดร” ด้วย“วิชา”หรือ“ปัญญา”

จึงจะ“หมดสิ้นอึดตา” ไม่เหลือ“มีฐานะ”หรือ“ไม่มีเหลือ
ภาวะใดที่ตั้งอยู่”ในที่ใด ๆ อีกเลย “นิรันดรกันสุดแห่งที่สุด
ของทุกสรรพสิ่งได้สัมบูรณ์แท้ แม้ในกาล ก็ไม่มี“อึดตา”

ถ้าผู้ใดไม่สามารถมี“วิชา”หรือ“ปัญญา”ที่รู้จักรู้
แจ้งรู้จริงรู้จบใน“อึดตา”ว่า “ไม่ใช่ตัวตนนิรันดร” เพราะ
เราเองทำ“อนัตตา”ให้ตนเองได้แท้แล้ว ผู้นั้นก็จะยังหลง
ตนว่า “อึดตานิรันดร”หรือมี“พระเจ้านิรันดร” ตามศาสนา
หรือลัทธิที่ยึดมั่นถือมั่น“พระเจ้าหรือศาสดา”ที่ยังหลง
ผิดกันอย่างยึดมั่นถือมั่นเป็น“เทวนิยม” ที่ยังเป็น“สุข
นิยม”อยู่นั้นแหละ“นิรันดร”กันไปอยู่เป็น“นิจจัง”

ดังนั้น “พระเจ้า”ก็ดี ศาสดาเทวนิยมก็ดี ที่หลง
ผิดว่า“ตนเอง”มี“นิรันดร” จึงยังคงเป็น“นิรันดร”อยู่กับ
ความเป็น“นิรันดร”ไปกับ“อึดตา”ของตน แล้วหลงว่า
มั่น“นิรันดร” ก็เลยเป็น“อรหันต์”กันไม่ได้สักที

“พระเจ้า”จึงยาวนานเป็น“นิรันดร”อยู่นั่นเอง

ในยุคพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ ชาวพุทธเสื่อมไม่มี“ความ
จริง”ของอรหันต์โพธิสัตว์กันแล้ว อาตมาจึงต้องแสดงตัว
ขึ้นมาให้ปรากฏ ให้คนพิสูจน์ความจริงว่า อาตมาคือ
ตัวตนยืนยันความจริงของอรหันต์ของโพธิสัตว์จริง ๆ

เพื่อเปรียบเทียบกับ“ความไม่จริง”ที่คนในยุคนี้
พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ ดังที่ได้พูดยืนยันมา นั่นคือ คนชาวพุทธ
ได้เสื่อมกันจริงไปหลงเชื่อผิด ๆ และไปหลงยึดถือผิด ๆ อยู่

กับ“ของปลอม-ของเก้”กัน

ซึ่งมีทั้งปลอมทั้งเก้ในความรู้-ความเข้าใจ(ทฤษฎี) และทั้งปลอมทั้งเก้ในคำพูดคำอธิบาย(อุเทศ) และทั้งการเป็น “อรหันต์ก็-อรหันต์ปลอม”ที่ชาวพุทธยุคเสื่อมนี้ทั้งหลายไปพากันหลงผิดเชื่อผิด“ของเก้”อยู่ มันก็มีแต่เดา ๆ กันเท่านั้น

และมันก็รู้ความจริงกันได้ยากสุดยากยิ่งสุด ๆ ว่าอย่างไรไหนจริง? อย่างไรไหนเก้ หรือยัง“ไม่แท้”กันแน่?

เมื่อในสังคมไม่มีผู้เป็น“คนจริง”ในความเป็นอรหันต์ เป็นโพธิสัตว์ หรือมีแต่เดากันเชื่อกัน ตามที่คนส่วนใหญ่ในสังคมยุคนี้ลงมติกันยึด“อรหันต์เก้”กันว่าเป็น“ความจริง”

อาตมาเมื่อรู้จักก็รู้แจ้งรู้จริงอยู่ว่า “อรหันต์เก้”คือ “ของยังไม่จริง” อาตมาก็จำเป็น-จำเป็น-จำเป็นที่จำต้องเอา“ตนเอง”ที่เป็น“อรหันต์จริง” มายืนยันขึ้นในสังคมที่ถูกครอบงำด้วย“ของเก้-อรหันต์เก้” คือ ในยุคนี้สมัยนี้แหละเอาตนเองให้มาพิสูจน์ หรือเชื่อเชิญให้มาดูได้ “เอหิภิกขุสสิโก”

ดังนั้น ในยุคเดียวกัน ในสมัยเดียวกันที่โลกยุคนี้สมัยนี้ร่วมกันอยู่ เมื่อ“ของเก้”ก็มีอยู่แล้วยืนยันตนเองอยู่ไหนไหน โต้แย้ง ในสังคมยุคนี้ ปัจจุบันนี้

และอาตมาผู้ยืนยันตนเองก็แสดงตัวเองอยู่ไหนไหน โต้แย้งในยุคนี้ ปัจจุบันนี้ร่วมกันอยู่กับคนที่เสื่อมอยู่แท้ ๆ

ก็คือ เสนอตนเอง เอาตัวเองที่ได้มีการพิสูจน์ตนเองมาแล้ว ๕๒-๕๓ ปี เกินครึ่งของ ๑๐๐ ปีมาแล้ว มีหลักฐาน

การแสดงธรรม มีมรรคผล คนผู้ปฏิบัติ เกิดผล บรรลุผล เป็น
สังคัมชุนชน มีวิมณธรรมการดำเนินชีวิตเป็นอยู่

แม้จะมีจำนวนน้อยกว่า ก็ยังยืนยัน“ความจริง”ว่า
มันเป็นส่วน“ยอดของพีรามิด” มันย่อมมีส่วนน้อยแน่นอน

“ความมี ๒ อย่าง”ให้ตรวจสอบตามคำสอนของ
พระพุทธเจ้า ตามพระไตรปิฎกฉบับสยามรัฐ ที่ยึดถือด้วย
กันกับอีกสังคัมหมู่ใหญ่ที่อาตมาชี้บ่งว่า “เสื่อมไปจาก
โลกุตระธรรมตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้ว”นั้นได้ (อาณิสฺสฺว)

ถ้าไตรเอการู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ของ ๒ ชนิด”ว่า อันไหน
แท้ อันไหนเก๊ มันก็มีให้พิสูจน์ได้อยู่แล้ว โทนโท่ แท้ ๆ

ในสวากขาโต พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ทรงใช้คำ
ว่า “เอหิภัสสิโก” หมายความว่า เชิญให้มาสัมผัสดู มา
เห็นกันจริง ๆ ด้วยตนเองเลย

“เอหิภัสสิโก” ถ้าใช้คำพูดจัด ๆ แข็ง ๆ หน่อยก็หมาย
เหมือนว่า “ทำให้มาพิสูจน์”

ผู้ประสงค์จะรู้“ความจริง” จะเข้าไปเลยเล่า เมื่อมันก็มี
ทั้ง“๒ ตัวอย่าง”ที่อยู่ให้เราเข้ามาพิสูจน์ได้เลย

เชิญมาสัมผัสอยู่ร่วมสังคัมที่สงฆ์นี้พิสูจน์อยู่นาน
ไม่อยากจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อาริยะ”หรือ
ความเจริญประเสริฐแท้จริงตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า
นี้หรือไง?!!!

อาตมาจึงจำนน-จำเป็น-จำยอม-จำต้องยืนยัน

ตนเอง-บอกตนเองขึ้นมาท่ามกลางสังคมยุคเสื่อมนี้สมัยนี้ เพื่อให้สังคมชาวโลกรู้“ความจริง”ด้วยความจริงใจใสซื่อ

ไม่ใช่เรื่องอวดเด่นอวดดี ทำดีทำต่อยแต่อย่างใดเลย ไม่มีอะไรแฝงในจิตแม้ธุลินิดน้อยโอดัวอวดตนเลย

อาตมาบอกไม่รู้กี่ครั้งกี่ครามาแล้วว่า อาตมาไม่มี “สาถะยจิต” คือ “ไม่มีจิตที่โอ้อวดเลยแม้แต่สักนิด”

มีแต่“จิตใจใสซื่อบริสุทธิ์จริงตรงสะอาดหมดจด”

เพราะชาวพุทธในยุคนี้ส่วนมากยังไม่รู้ว่า “ความจริง” หรือ“อรหันต์จริง”เป็นเช่นใดแท้ๆกันอยู่จริง ๆ ซึ่งได้หลงผิดเพี้ยนจนเห็นดำเป็นขาวกันมาถึงยุคพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้

ก็เพราะคนชาวพุทธยุคเสื่อมนี้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “โลกุตระธรรม”กันนี้เองตามพระพุทธเจ้าตรัสพยากรณ์ไว้ใน“อาถิสสูตร”ที่ได้อ้างอิงมา คนได้เสื่อมไปหลงผิด“ความรู้แก่” หลงยึด“อรหันต์แก่”กันเต็มสังคมชาวพุทธกันแล้ว

เมื่อ“อรหันต์จริง”ผู้มี“ความรู้จริง”ประกาศตนต่อสังคม ยุคสมัยที่เสื่อมนี้ จึงยากที่จะให้“คนเสื่อม”ซึ่งพากันมิจฉาทิฐิไปกันหนักหนาสาหัส และได้หลงยึดมั่นถือมั่นใน“ความรู้แก่-อรหันต์ปลอมหรืออริยะแก่” หลงใหลคำสอนผิดกันสนิทเนียนแล้วนั้น หันกลับมา“เข้าใจ”หรือ“เชื่อถือ”ในความรู้อจริง-อรหันต์จริง”กันได้ง่าย ๆ

มันย่อม“ยากส์ลส์”สุดยากกันแนยิ่งกว่าแน่ ก็จริงสุด แต่อาตมานั้น“ง่ายส์ลส์”สุดแสนง่ายที่อาตมาจะ

บอก“ความจริง-ยืนยันตนเองจริง”ตามที่ตนเองเป็น“อรหันต์จริง” และมี“ความรู้จริง”นำออกมาแสดงต่อสังคมกันอยู่จริง ๆ ตลอดมานี่เอง โดยจิตไม่เคยมี“มังกุ”หรือเก้อ-ยาก

ดังนั้น คนทั้งหลายที่อยู่ร่วมกันในยุคนี้ สนใจในเรื่องนี้ ก็ควรจะมาช่วยตรวจสอบดู“ความจริง-ไม่จริง”นี้

เพราะ“ความรู้”ก็ดี “ความเป็นอรหันต์”ก็ดี มันมีในตัวอาตมาอยู่แล้วแท้หรือไม่? อาตมาจึงสามารถพูดว่า อาตมาไม่“ยาก”เลยกับ“ความจริง-ความรู้”ที่เป็นของอาตมาเองเต็ม“สิทธิ์”นี้ เท่าที่อาตมามีจริง-เป็นจริงในตน

“สิทธิ์”คือ“ความสำเร็จ” อาตมามีจริงเท่าใด ก็ยอมเป็น“สิทธิ์”จริงของอาตมาเท่าที่อาตมามีและไม่ได้ปิดบังเลย เปิดเผยอย่างบริสุทธิ์ใจ โดยใช้“สิทธิ์”คือใช้“ความสำเร็จ”ที่เป็นของอาตมาจริงนั้นอยู่กับสังคมมนุษยชาติ

ไม่มีอะไรแฝงซ่อนเพื่อ“โลกธรรม ๘”แม้นิดน้อย

เพื่อให้แก่มนุษยชาติได้“ความสำเร็จ”นี้ด้วยใจที่เมตตา-สงสาร บริสุทธิ์ใจจริง ๆ มันเป็น“สิทธิ์”หรือเป็น“ความสำเร็จ”สุดพิเศษที่ความเป็นคนทั้งหลายพึงได้พึงมี พึงเป็นกันยิ่งกว่า“ความสำเร็จ”ใด ๆ ในโลก

นั่นคือ ความรู้-ความเป็น“อรหันต์”นี้แหละ ที่ยิ่งใหญ่

สำคัญพิเศษสุดเลิศยอดสำหรับการเกิดมาเป็นคน

และไม่ใช่เรื่อง“ลึกลับ” เพียงแต่“มัน”ซับซ้อน“ลึกซึ้ง”และมีความหมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีร์วราหาไส,ปฏินิสัสคะ)”อยู่มาก

ซึ่งคนปฤชชนทั้งหลายยังอวิชชากันอยู่หนักหนาสาหัส
ยังหลง“ความสุข” และโง่กับ“ความสงบ”ที่ยังมงายกันอยู่
จึงหลงไปสร้างความสุข-ความสงบแบบเดียรฉัตรขั้นชั้นอันยิ่ง

“ความสุข” คือ มายา ๑๐๐%

“ความสงบ”(รูปสมะ) ก็มี ๒ อย่าง เช่น สมณะ แบบ
เดียรฉัตร หรือความสงบแบบโลกียะที่ยังเป็น“ฉนโค” ซึ่งต่าง
กันคนละโลกกับความสงบแบบโลกุตระ เป็น“ปัญญา” ที่
มี“ปัสสัทธิ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ด้วย“วิปัสสนา” เป็นต้น

เพราะ“ความสงบแบบโลกุตระที่มีปัญญา”นั้นเป็น
อาการของ“ฌานวิสัย” อัน“อจินไตย”ยิ่ง ตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๗๗

“ฌาน”ที่เป็นของพระพุทธเจ้าตรงตามสัจจะนั้น
ย่อมพาบรรลุมรรคผลที่เป็น“จริง”

“จริง”นั้น คืออะไร? “จริง” เป็นอย่างไร?

เช่น อรหันต์ คือ ผู้มีความสงบสุดพิเศษที่“สงบ”
อย่างเต็มเต็ม ร่าเริง เบิกบาน อิศระ สบาย สงบ อบอุน
อิมเอม เกษมใส ใจเกื้อกูล และเพิ่มพูนการเสียดละ
ขยันทำงานต่าง ๆ(กัมมันตะ) ที่มี“กายกรรม-วจีกรรม-
มโนกรรม” แคล้วคล่องว่องไวปราดเปรียว เต็มอาชีพ-เต็ม
วาจา-เต็มความรู้ความฉลาด ในพรหมวิหาร ๔ คือช่วย
เหลือมนุษยอยู่อย่าง“อัปมัณญา”หา“ประมาณมิได้”

เพราะในจิตใจของอรหันต์นั้น“สงบพิเศษยิ่งแล้วจาก

กิเลสสาละวะ” และ“ชีวิต”ก็ยังคงอยู่ดำเนินไปกับสังคมมนุษย์ทั้งหลาย มีภูมิธรรม“โลกวิทู”ตามฐานานุฐานะช่วยเหลืออนุเคราะห์ให้โลก(โลกาณุกัมปา)อยู่ ชนิดที่เป็นคนมี“วรรณะ ๙”

คนมี“วรรณะ ๙”นี้ คือ “มนุษย์ Classic” เป็น“คนชั้นหนึ่งหรือคนชั้นเอก”จริง ๆ ที่มี‘ชั้นชั้น(คือวรรณะ = class)’แห่งคุณธรรม”สูงส่งสุดยอดแท้ จริงแท้ ซึ่งยืนยัน“สัจจะ”ที่เป็น“ความจริงอันไม่ต้องพิสูจน์กันอีกแล้ว(axiom)”

“ความจริงที่ไม่ต้องพิสูจน์กันอีกแล้ว”หรือ axiom นั้นก็คือ “ความจริง”ที่สูงสุดสุดอันได้พิสูจน์กันสำเร็จแล้ว “จบ”บริบูรณ์สัมบูรณ์ยอด ไม่มีอะไรเทียมทานอีกนั่นเอง

คนมี“วรรณะ ๙”เป็นคนประหลาดแปลกไปจาก “คนปุถุชนโลกียะ”ธรรมดาสามัญทั่วไปที่มีกันอยู่ทั่วโลก

เพราะเป็น“ธาตุอื่น(อัญญะ)”อันเป็น“ธาตุจิต”ที่แปลกจากปุถุชน จาก“ความเจริญ”แบบ“โลกียะ”อย่างมีนัยสำคัญ

“ความเจริญ”ของเทวนิยามที่เจริญคือ เพิ่มลาภยศสรรเสริญสุข แต่ของโลกุตระเจริญคือ มี“วรรณะ ๙”

คนมี“วรรณะ ๙”สุดยอดนำอัศจรรย์เกินกว่าจะเดาเอาได้ นั่นคือ ผู้มี“คุณธรรมอันวิเศษ”แบบ“โลกุตระ” ซึ่ง“หลุดพ้นหรือออกไปพ้น”จาก“ความป่าเถื่อน(มลักขะ)”ที่เป็น“ความเจริญ(Civilize)แค่“ไม่ทำชั่ว-ทำแต่ดี”วนเวียนอยู่เท่านั้น

แต่“โลกุตระ”แปลกแยกออกไปเป็น“ความเจริญ”ที่ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”ไปกับ“ความวน”ของ“โลกธรรม ๘”ไม่ว่าจะ

ได้มาหรือเชื่อมไปของ“ลาภ,ยศ,สักการะสรรเสริญ,สุข”

“ความเจริญ”ที่“พ้นจากความป่าเถื่อน(มลัชนะ)”ขึ้น
“โลกียะ” เขาก็มีของเขา แต่เขาหมายเอา“ความเจริญ”ที่
ยิ่งเพิ่ม“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ”เป็นปฏิกาคทวิ แล้วก็“สุข”

หรือชาวป่าเถื่อน“ลดละลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุขก็มี แต่
เป็นการ“ลดละได้”แค่“กดข่มไว้”แบบ“โลกียธรรม”อยู่เท่านั้น

ชาวมลัชนะยังไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ใน“โลกุตระธรรม” หรือ
ยังไม่บริบูรณ์สมบูรณ์“โลกุตระธรรม ๙ หรือโลกุตระธรรม ๔๖”

“โลกุตระธรรม ๙”คือ “มรรค ๔-ผล ๔ นิพพาน ๑”

“โลกุตระธรรม ๔๖”คือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” กับ
“โลกุตระธรรม ๙”นับรวมกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

“โลกียธรรม”ยังไม่“หลุดพ้น”เด็ดขาดเป็น“นิรันดร”

ส่วน“โลกุตระธรรม”นั้น“หลุดพ้น”เด็ดขาดนิรันดร

“มีความหลุดพ้น”ชนิดที่แม้จะยังเกิดวนเวียนมีชีวิต
“ตาย-เกิด ; เกิด-ตายอยู่อีกกี่ชาติ ก็“หลุดพ้นนิรันดร”เสมอ

“โลกียธรรม”อาจจะ“หลุดพ้น”ได้ แต่ชั่วคราว หรือชั่ว
ระยะหนึ่ง อาจจะเก่งกาจก็ได้นานหน่อย แต่ยัง“เสื่อม”อยู่

ซึ่งไม่ใช่เจริญทาง“โลกุตระ”อันมีความเจริญทาง
“จิตวิญญาณ”ที่ลดละหน้ายคลายใน“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”
มัน“ทวนกระแส(ปฏิเสถ)”กับ“โลกียะ”อย่างกลับกันไปคนละทิศ
จาก“ดำ”ไปเป็น“ขาว” อันมี“ชั้นชั้น(classes)” ที่พระพุทเจ้า
ตรัสไว้ มีระดับถึง“๙ ชั้น”ทีเดียว ใน“วรรณะ ๙”

ความเป็น“อภรรณะ”ก็มี นั่นคือ “อภรรณะ ๖”

ได้แก่ (๑)“ความเลี้ยงยาก(ทุภระ) (๒)บ้ำรุงยาก(ทุโปสะ)
 (๓)มักมาก(มหัพัจจะ) (๔)ไม่สันโดษ(อตันตฺฏฐิ) (๕)ขี้เกียจ(กุ
 สิตะ,โกสฺชชะ) (๖)ยังคลุกคลีอยู่กับหมู่พาลชน(สังคณิกะ,สังสัคคะ)
 “อภรรณ ๖”ยังนับเป็น“คนเลื่อมหรือคนเถื่อน”อยู่
 “คนเถื่อนหรือคนเลื่อมอยู่”นั่น คือ คนที่แม้จะนับว่า
 เจริญ เขาเจริญกันแค่วัตถุ-ลาภ-ยศ-สรรเสริญสักการะก็“สุข”
 ถ้า“เลื่อม”วัตถุ-ลาภ-ยศ-สรรเสริญสักการะ เขาก็“ทุกข์”
 ยังเป็นผู้ไม่“หลุดพ้นสุข-หลุดพ้นทุกข์”นิรันดรเด็ดขาด
 “ภรรณะ ๙”นี้ได้แก่ (๑)เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุภระ) (๒)บ้ำรุง
 ง่าย(สุโปสะ) (๓)มักน้อย หรือกลัวจน(อัปปัจจะ) (๔)สันโดษ ใจพอ
 (ตันตฺฏฐิ) (๕)มีความขัดเกลา(สัลเลข) (๖)ข้อปฏิบัติสูงชี้ครบองค์
 เป็นลำดับ(ฐิตะ,ธุดงค์) (๗)มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) (๘)ไม่
 สะสม(อปจยะ) (๙)ปรารถนาความเพียร,หมั่นขยันเสมอ(วิริยารัมมะ)

ผู้บรรลุ“ภรรณะ ๙”แล้วนั้น แม้จะมี“โลกธรรม ๘”มา
 เกี่ยวข้องอยู่ที่“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”เด็ดขาดนิรันดร

และจะตายแล้ว เกิดอีกที่ชาติ ผู้ที่มีภูมิถึงขั้น“สยัง
 อภิญญา”หรือ“โพธิสัตว์ระดับ ๗”จะมี“โลกุตรธรรม”ติดตัว
 มาเอง ก็จะมีภูมิ“ไม่สุข-ไม่ทุกข์”อันเป็น“อรหัตตผล”แล้ว
 ของตนได้เองไปทุกข์ชาติไม่ต้องมีครูบาอาจารย์ ก็รู้ได้เอง
 จึงชื่อว่า เป็น“คนผู้เจริญ”คือ “อารยชน”ที่เที่ยงแท้
 แล้ว“นิรันดร” เพราะมีความเป็น“นียตะ”จริงแล้ว

คนผู้ที่มี“วรรณะ ๗”ตาม“โลกุตตรธรรม” จึงเป็นคนที่นับได้ว่า เป็น“คนเจริญ(Civilize)”ที่แท้จริงตามแบบโลกุตระของพระพุทธเจ้า ซึ่งมี“ธรรม”อันเป็น“คุณธรรม”ที่ประเสริฐพิเศษวิเศษ(อุดตมิมุขุตตรธรรม)แปลกแยกไปจาก“คุณงามความดีแบบสามัญ”ของปุถุชนคนโลกียะทั่วไปอย่างไม่น่าเชื่อ

ซึ่ง“มันเป็นการบรรลุธรรม”จริง ๆ ที่มี“ปัญญา”รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนกิเลส”และ“กำจัดกิเลส”ได้ด้วย“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”จึงเกิดพลังงาน“ฌาน”ของพุทธโดยเฉพาะ อันเป็น“อจินไตย”สำหรับคนนอกพุทธหรือผู้ยัง“อวิชา”ยัง“มิจฉาทิฎฐิ”อยู่ ก็ไม่มีทาง“จบกิจ”ด้วยพลังงาน“บุญ”แน่ยิ่งกว่าแน่

“คนเจริญ”ที่เป็น“อารยชน”แท้คือ คนมี“ปัญญา” คนมี“ปัญญา”คือคนมี“ฌาน” คนมี“ฌาน”ที่เป็นอจินไตยของพุทธนั้น คือ คน“ที่มี“ปัญญา”อยู่ตลอดเวลา

ไม่ใช่“ฌาน”ที่ต้อง“เข้าฌาน-ออกฌาน”แบบเดียรถีย์ เพราะ“ฌาน”ของพุทธเป็น“ฌาน”ที่ทั้งวิธีปฏิบัติและปฏิบัติเพื่อเกิด“ฌาน” ก็ไม่“หลับตา”หรือ“เข้าฌาน-ออกฌาน”เลย แต่“ฌาน”พุทธนั้นเกิดตามกระบวนการของ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ที่มี“ศีล”เป็นหลักกำกับนำและมี“อปณณกปฏิบัติ๓”เป็น“ตัวปฏิบัติจึงจะไม่ผิดแบบพุทธแล้วจึงจะมี“สังฆธรรม ๗” ที่ก่อเกิด“ฌานพุทธ ๑-๒-๓-๔”

“ฌานพุทธ”จึงไม่ใช่“ฌาน”เดียรถีย์โลกียะเทวนิยม “ฌานพุทธ”จึงยากมากที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้

“ฉานพุทธ”ปฏิบัติในภาวะ“ปัจจุบันชาติ”จึงสามารถ “ฆ่ากิเลสตัวจริง”แท้ๆชัดๆใต้งๆ ส่วนผู้“หลับตา”ปฏิบัติ นั้น มีแต่“กิเลสแก้”ที่หลงว่ามีในภาวะ“อดีต”หรือในภาวะ “อนาคต” จึงสูญเปล่าในการปฏิบัติกันแท้ๆ

ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ใน“กาละ ๓” อันเป็น“อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต” ๓ กาลนี้ ก็รู้ไม่ได้ว่า“ในภาวะของอดีต กับอนาคตนั้น มันไม่ใช่“ความจริง” มันต้องภาวะ“ปัจจุบัน” เท่านั้น จึงจะเป็น“ความจริง” มันก็“อวิชชา”ไปแต่ต้นแล้ว และ“หลับตา”นั้น ไม่มี“ปัจจุบันชาติ(ทิฐฐธรรม)”มีแต่ “อดีต ๑๘”กับ“อนาคต ๔๔” จึงไม่มี“ความจริง”

ถ้าแค่นี้ คือ “ปัจจุบันเป็น“ความจริง”

ส่วน“อดีต-อนาคต”นั้น “มีแต่ความไม่จริง” แล้วไป หลงมงายปฏิบัติอยู่กับ“ความไม่จริง” มันก็โง่แท้ต่อไป ดังนั้น ผู้ใดยังหลง“หลับตา”ปฏิบัติ โดยไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า นั้นมันยังมงายอยู่กับ“ความไม่จริง”กันอยู่ ก็ปิด ประตูในการปฏิบัติที่จะบรรลุลหรรณสนิพพานกันไปเลย

ผู้ปฏิบัติที่จะบรรลุลหรรณสนิพพานได้นั้น มันก็ต้อง ปฏิบัติอยู่กับ“ความจริง” เริ่มต้นแค่“กาละ ๓”อันเป็น“อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต” มันต้องแยกเอา“ความจริง”ได้ก่อน

ผู้แยก“ความไม่จริง”กับ“ความจริง”แค่นี้ไม่ได้ แล้วไป มงายหลงผิดปฏิบัติอยู่กับ“คามไม่จริง” มันก็สุดสงสาร ก็ได้แต่อ้างอิงหลักฐานมายืนยันอธิบายสู่กันฟังให้รู้ และย้ำแล้ว

สาธยายอีกกันไป จนกว่าจะมีผู้รู้เข้าใจได้ตาม และเรียนรู้ปฏิบัติกันต่อไปบรรลุได้กันจริง ก็เกิด“ความจริง”ขึ้นมาในโลกอยู่ได้

“ความจริง”แค่นี้คนในยุคนี้ก็ยิ่งเข้าใจยากมากอย่างที่มีที่เป็นเห็น ๆ ยืนยันอยู่ได้ตั้ง ๆ มันแสดงถึงคนเสื่อมไปจาก“โลกุตระธรรม” ซึ่งเป็น“ธรรม”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงของภาวะแห่งความ“จบกิจ” ที่จะทำตนให้“จบ”จาก“ทุกสรรพสิ่งในกาล”ได้สำเร็จ กันแท้ ๆ

อาตมาเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ” มี“ความจริง”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ติดตัวมาแต่ชาติก่อน ๆ แล้ว

เกิดมาชาตินี้อาตมามี“ความจริง”ติดตัวมาจริง และมาเกิดในยุคที่ไม่มี“โลกุตระธรรม”กันแล้วจริงอีก จึงเป็นหน้าที่ที่อาตมาจะต้องนำ“โลกุตระธรรม”สถาปนาลงไปในโลกให้แก่มนุษยชาติ ให้สำเร็จผลให้จนได้

อาตมาพูดความจริง และทำจริง อย่างสบาย ๆ สำหรับการนำความรู้ออกแจกจ่าย แต่ก็ยากหนักหนาสาหัสมากสำหรับผู้จะรับเอา จะรู้ได้เพียงพอ จะปฏิบัติบรรลุตาม

ผู้หลงผิด และไม่รู้จักความจริง และยึดเอาได้สิ่งผิดไว้เหนียวแน่น อย่างหลงตัวหลงตน ก็จะต่อต้านอาตมาสุดฤทธิ์ ก็เป็นกรรมดาที่ต่อเป็นเช่นนั้น ดังที่อาตมาได้รับการต่อต้าน

แต่ก็ทำให้อาตมาหวั่นไหว ทั่ถอย หรือกลัวแม้แต่นิดน้อย ไม่ได้เลย

คนที่หมดลึนเกลี้ยงกิเลสความจริงแท้นั้น จะไม่มีความสะทกสะท้าน ไม่มีความเก้อ ๆ ยาก ๆ ไม่มีมังกู ไม่มี ความสะดุดใจอะไรแม้แต่นิดแต่น้อยที่จะพูด“ความจริง” จะเปิดเผยความจริง ว่า ตนเองบรรลุลุทธิธรรมอย่างนั้นอย่างนี้มาแล้ว เพียงแต่ดูกาละ เทศะ สุานะ ว่า สมเหมาะสมควรกาละใด? เทศะไหน? “สุานะ”อย่างไร? ที่จะเปิดเผยได้ แค่นี้?

ตามที่ได้ยืนยัน“ความจริง”นี้มาแล้วซ้ำอีกมาตลอด

ตลอดชีวิตที่อาตมาเกิดมาชาตินี้ อาตมาก็ประมาณ ตนไม่ได้ผลิผลาม ค่อย ๆ เปิดเผยตนเองมาตามลำดับ ดังที่ได้ปฏิบัติมาตลอดตั้งแต่ต้นจนกระทั่งบัดนี้

อาตมาได้แสดงตัวเอง ด้วยการพูด การเขียน การประพาดิตตนเอง และพาผู้อื่นประพาดิตปฏิบัติ บรรลุผลตาม ธรรมะที่ตนเองมี“โพธิ” หรือมีความรู้ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และอาตมาได้มา แล้วติดตัวเองมาตั้งแต่ชาติก่อน ๆ ซ้ำมาชาติมาถึงชาตินี้ อาตมาจึงไม่มีครูบาอาจารย์ อาตมาไม่มี “โลกุตระธรรม”ในตนเองจริงติดตัวเป็น“สยง อภิญญา”มาแล้ว

แล้วจึงเปิดเผยประพาดิตกายกรรมที่มี“รูปธรรม”ผู้คน สัมผัสง่าย สำหรับผู้มี“ดวงตาแห่งธรรม” วจิจรรณก็พูดง่าย

อาตมาแสดงธรรมในขณะที่เป็นฆราวาสมาเลย อยู่ ในดงมายา หรือโลกมายา คือ แสดงตนเป็น“โฆษก” ออก โทรทัศน์ตั้งแต่โทรทัศน์ช่องแรกของประเทศไทย เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๘ ในขณะที่อาตมายังเรียนร.ร.เพาะช่าง อยู่ปีที่

๓ ยังไม่จบปีที่ ๕ เลย ด้วยการ ลด ละ เลิก ทางวัตถุ ที่เห็น
ได้ แล้วก็อธิบาย เขียนเป็นหนังสือ อธิบายธรรมซึ่งเป็นชั้น
โลกุตระขึ้นเรื่อย ๆ

ทั้งที่เขียนหนังสือลงหนังสือพิมพ์เป็นรายฉบับนั้น
ฉบับนี้บ้าง ทั้งที่เขียนประจำในหนังสือพิมพ์เป็นเจ้าของ
คลังนี้บ้าง ทำอยู่หลายฉบับ แม้จะออกมาบวชแล้ว ก็ยัง
เขียนอยู่ และเขียนมากกว่าที่เป็นฆราวาสด้วยซ้ำ

อาตมาใช้“นามปากกา”มากมาย แทบจะเรื่องละ
นามปากกาก็ทีเดียว และคนปิดบังตนเองหนักเอากการใน
การทำงานเขียน แม้คนที่อยู่ด้วยกัน ก็แทบจะไม่ว่า อาตมา
เขียนหนังสือ แม้ตัวตนเองก็ไม่เปิดเผยต่อสาธารณะ

นอกจากการเป็นโฆษก เป็นพิธีกรทางโทรทัศน์ มันก็
ต้องเปิดเผยตัวตนเลยทีเดียว คนจึงรู้จักอาตมาแต่เพียงด้าน
โฆษกหรือพิธีกรทางโทรทัศน์

อาตมาเกิดมาชาตินี้เขียนหนังสือลงหนังสือที่พิมพ์
กันอยู่บรรณภิกขุ ทั้งที่เป็นสารคดี ทั้งในเรื่องบันเทิงหนึ่ง
ละครเพลงกานท์ มาตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ ชั้นเตรียมอุดม
มัธยม ๗ มัธยม ๘ และเรียนเพาะช่าง

อาตมาอ่านหัดแต่งร้อยกรองโคลงฉันท์กาพย์กลอน
มาตั้งแต่อายุ ๑๑-๑๒ เรียนหนังสืออยู่มัธยม ๓-๔ สมัยก่อน
พ.ศ. ๒๔๘๘-๘๙ นะ! ไม่ใช่มัธยม ๓-๔ สมัยนี้ ครูสอนแต่ง
โคลงกลอนฉันท์ลักษณะคนแรกชื่อ ครูทา ศรีจันทร์ อาตมา

จึงเขียนโคลงฉันท์กาพย์กลอนมาตั้งแต่เด็ก ทำการ์ด ส.ค.ส. ปีใหม่นี้ แต่งโคลงกลอนใส่การ์ดที่วาดเองแจกจ่ายเพื่อน ๆ มาแต่เด็ก และพยายามเอื้อคนขายด้วย แต่ไม่มีใครซื้อหรอก

อาตมาริอ่านแต่งเพลงเพลงแรกในชีวิตพ.ศ. ๒๔๙๑

ชื่อเพลง ว่า “ผู้หลงกลวง” เนื้อเพลง คือ

เมื่อเราพบกันครานั้นใหม่ ๆ

ฉันเอาใจใส่สนใจในเธอ

ดูช่างละมุนละไมจนฉันฝันใฝ่ละเมอ

เธองามรูปนามเลิศเลอต้องเพื่อชอบเธอทันที

เมื่อเพียรพบกันเราซ้นเกลียวจิต

หัวใจสนิทรักเธอทวิ

เธอทอใดมิตรสัมพันธ์ บอกฉันรักมันนวิ

ชมชื่นรื่นรมย์ฤดี สุขนี้ใครเล่าจักปาน

แต่แล้วไม่นานผ่านไป

โใ้ใจต้องตรมชมชาน

เธอรักเพียงเล่นทรมาน

เธอพร่ำเธอขานล้นคำหลงกลวง

เจ็บจำซ้ำปานประหารชีวิ

หรือเวรกรรมมีคิดตามมาทวง

จึงสร้างให้เธอนั้นมาคอยฆ่าตามขีดกริดทรวง

มันเจ็บดำใจใหญ่หลวง อย่าลวงใคร ๆ อีกเลย.

ทำนองก็ใส่เองจำเอาไปพร้อมกัน ตัวโน้ตก็ไม่รู้จัก

สักตัว จึงไม่มีบันทึกไว้เป็นหลักฐาน แต่งเพลงอื่นๆอีก
แล้วก็นำไปต่อให้เพื่อน ๆ ร้องกัน

แรก ๆ ก็อวดว่าเพลงตนเองแต่ง ภูมิใจ...โก้โก้!

แต่เพื่อนไปพูดลับหลังว่า ไม่เพราะเลย ไม่ได้เรื่อง

พอรู้ว่าเพื่อพูดลับหลัง ทีนี้ก็ไม่ต้องบอกเพื่อนเลยว่า
เพลงไหนเราแต่งเพลงไหนเพลงคนอื่นแต่ง เพื่อนก็ร้องเพลง
เราด้วย เพลงคนอื่นด้วย ตามที่เราเอาไปต่อให้เพื่อน ๆ

อาตมาชอบเพลงกานท์มาตั้งแต่เด็กและร้ออ่านแต่ง
ด้วย ร้องด้วย แต่ไม่เคยเด่นเลยไม่เคยดังกับเขาเลยทางนี้

เรียนมัธยม ๕-๖ ก็ร้ออ่านเขียนเรื่องแต่งเรื่องต่าง ๆ
ใช้กระดาษฟูลสแก๊ปที่มีเส้นบันทึก เขียนด้วยลายมืออัน
แสนไม่เป็นตัวเป็นตนเลย ก็บรรจงคัดลายมือตนเองให้สุด
ประณีต เท่าที่ทำได้ ลอกแบบหนังสือพิมพ์ที่เขาทำกัน แต่
เป็นลายมือ วาดภาพประกอบ เขียนหัวเรื่องเองทั้งเล่ม
แล้วเอาไปอวดเพื่อน ๆ ยัดเยียดให้เพื่อน ๆ อ่าน แสนภูมิใจ

คูทรिताมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย พอโตมา อายุ ๑๕-๑๖
พ.ศ. ๒๔๙๓ จบมัธยม ๖ เข้ากรุงเทพฯเรียนต่ออม. ๗-๘ ก็
สนใจในวงการวรรณพิภพ ร้ออ่านเขียนหนังสือมาก็เขียนส่ง
ให้หนังสือพิมพ์ฉบับต่าง ๆ ไปตีพิมพ์ ก็เขียนเรื่องเกี่ยวกับ
โลก ๆ ไปนั่นแหละ เขาก็ไม่ค่อยนำลงพิมพ์ให้หรอก

ใช้“นามปากกา”แทบจะเรื่องละนามปากกา และปิดบัง
ตนเองจัดอีกด้วย จึงไม่มีนามปากกาไหนเด่นเลย ชื่อเสียงใน

ทางเป็นนักเขียนหนังสือ จึงไม่เกิดกับอาตมา

จนกระทั่งอาตมาหันเขียนเรื่องทาง“ธรรมะ”ในพ.ศ. ๒๕๑๒ ตั้งแต่เล่มแรกคือ “คนคืออะไร? ทำไมสำคัญนัก?” ที่อาตมาเขียนในปลายปีพ.ศ. ๒๕๑๒ และลงในหนังสือพิมพ์“สตรีสาร”ในพ.ศ. ๒๕๑๓ แล้วรวมเล่มพิมพ์ออกสู่สาธารณะ กรกฎาคม ๒๕๑๓

จากนั้นก็เขียนแต่เรื่องทางธรรม ส่งหนังสือพิมพ์ต่างๆเขาลงพิมพ์บ้าง ไม่พิมพ์บ้าง แต่ขยันเขียนส่งไปเรื่อย หนังสือทางธรรมอาตมาเขียน ๑๐๐ กว่าชื่อเรื่อง

1

งานเขียนของ “พ่อครูสมณะโพธิรักษ์”

สมัยเป็นฆราวาส : พ.ศ. ๒๕๐๓ – พ.ศ. ๒๕๑๓

สมัยฆราวาสท่านได้เขียนบทความ บทโทรทัศน์ เรื่องสั้น เป็นต้น ลงในนิตยสารหลายฉบับ เช่น แมคซีเรอเน, วัฒนโกสินทร์, สตรีสาร, ธรรมสาร, ไทยโทรทัศน์, ชรัญดาว, ลาวภาพ, จสข.(จริยสารชีวิต), บางกอกใหม่ เป็นต้น
โดยใช้นามปากกาต่างๆ กัน เช่น กฤษณาจารย์, เกื้อ ปรีชา, รุ่ง รังรักษ์, ลุงนวด, ไบรอัน นวทัศน์, ไบรอัน ไทเนมอลา

ปี	ชื่อสิ่งพิมพ์ / คอลัมน์	หมายเหตุ / นามปากกา	จำนวน
ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์	เรื่องสั้น - เมื่อโดนขอแต่งงานจกสาว - ลูกรัก! เจ้ายังไม่มีแม่ - เกาฬาท่าหน้า - นปี	ตีพิมพ์ในสัปดาห์สาร “แสงสุก” ฉบับที่ ๒ ปี ๒๕๒๓ / ไบรอัน นวทัศน์ ฉบับที่ ๓ ปี ๒๕๒๓ / ไบรอัน นวทัศน์ ฉบับที่ ๔ ปี ๒๕๒๔ / ไบรอัน นวทัศน์ ฉบับที่ ๖ ปี ๒๕๒๔ / ไบรอัน นวทัศน์	-
พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๐๔	ธรรมสาร * (น.ส.พรายภักดิ์ สำหรับสุเมาว) - เขียนติดต่อกับ “สโมสรรักษา” ในคอลัมน์ “สมุททางมิตรธรรม” - รายการทางโทรทัศน์กับมิตรธรรม - ทำมิตรธรรมถามเรื่องโทรทัศน์	นิลวรรณ ปิ่นทอง, บรรณาธิการ เกื้อ ปรีชา <div style="border: 1px solid black; padding: 2px; display: inline-block;">สัญญาภาพ (ช่วยพิมพ์ลงสมุด) รัก รักพงษ์ รัก รักพงษ์</div>	-
พ.ศ. ๒๕๐๔	(พิมพ์ใน) วัชรจิต	อนุสรณ์โรงเรียนเพาะช่าง แผนกรังสรรค์ศิลป์ / รัก รักพงษ์	๑๐๐
พ.ศ. ๒๕๐๓-๒๕๑๐	ชรัญดาว (นิตยสารรายเดือนเพื่อผู้รักเพลงฯ) จัดทำโดย รัก รักพงษ์ และคณะคอลัมน์และเรื่องที่เขียน เช่น - ตามโลกนายประดู? - บอกข่าวคราวชรัญ - เรื่องที่ไม่ใช่ทฤษฎี, เครื่องดนตรีอะไรบ้าง - ปริตนาจากรายการชรัญดาว - บทกลอนสั้นๆ หลายบท (ประจำฉบับ) เป็นต้น	คณะผู้จัดทำ อาพิ ชุ่มसानะเสน, ทองศัพินธุ์ เขื่อนชาวลิต, ธาดา เต็มบุญเกียรติ, ภิ นารถ ข้าของพุทธ, สมบัติ สุดวารา, พี่ รักพงษ์ ฯ นายประดู รุ่ง รังรักษ์ กฤษณาจารย์ รัก รักพงษ์ สโมย์ จำปานพง	-

พ.ศ. ๒๕๓๑-๒๕๓๓	ดาราทภาพ (เวทียุคทองแดง..... บิดยสารรายคาบ) คอลัมน์ที่เขียน คือ - รื่อง รำ ฟันเพลง - อุทยานนกเฟลง - ชีวิตที่มีปัญหา	ชวนไชย เศษศรีสุธี และคณะ, จัดทำ พิมพ์ที่โรงพิมพ์ห้องภาพ สุวรรณ รัก รักพงษ์ รัก รักพงษ์ "โพธิ์รักษ์"	-
พ.ศ. ๒๕๓๒-๒๕๓๓	ชีวิตนี้มีปัญหา ส.ค.ส. (สาส์นความสุข) เล่ม ๑	รวมเล่มจาก "ดาราทภาพ" พิมพ์ ครั้งที่ ๒-๓ / "โพธิ์รักษ์"	๒๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๓	คอลัมน์ "คน" คืออะไร? ทำไม สำคัญนัก?	ลงพิมพ์ในนิตยสาร "สตรีสาร" / "โพธิ์รักษ์"	-
พ.ศ. ๒๕๓๓	"คน" คืออะไร? ทำไมสำคัญ นัก? ส.ค.ส. (สาส์นความสุข) เล่ม ๒	รวมเล่มจาก "สตรีสาร" พิมพ์ ครั้งที่ ๒-๓ (ก.ค.-ค.ค. ๒๕๓๓) / "โพธิ์รักษ์"	๑๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๓	คอลัมน์ตอบปัญหา "สารธารชีวิต"	ลงพิมพ์ใน น.ส.พ.ไทย โทรทัศน์	-
รวม (สมัยเป็น			
ชราवास) ๓๕,๐๐๐ เล่ม			

*** ฟ่านบวชเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๓ ***

(หน้าต่อไป - งานเขียนของ "พ่อท่านสมณะโพธิ์รักษ์" เมื่อบวชแล้ว)

งานเขียนของ "พ่อครูสมณะโพธิ์รักษ์"

เมื่อท่านบวชแล้ว (ท่านบวชเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๓)

หมวดที่ ๑ งานเขียนโดยตรงและตอบปัญหา

ปีที่พิมพ์	ชื่อสิ่งพิมพ์ / คอลัมน์	หมายเหตุ / นามปากกา	จำนวน
พ.ศ. ๒๕๓๔	สารธารชีวิต ส.ค.ส. (สาส์นความสุข) เล่ม ๓ *	รวมเล่มจาก น.ส.พ.ไทย โทรทัศน์	๒๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๔ - ๒๕๓๕	"อโศก" เรายังคงรุ่งอรุณ (อโศก ๑, อโศก ๒, อโศก ๓)	วารสาร, ออกต่อเนื่องเพียง ๓ ฉบับ	-
พ.ศ. ๒๕๓๕	"คู่มือปฏิบัติธรรม" ตีพิมพ์ออกมาจาก "ศีล" (คือข้อ ๑-๒)	พระโพธิ์รักษ์	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๖ - ๒๕๓๗	"คู่มือปฏิบัติธรรม" ตีพิมพ์ออกมาจาก "ศีล"	พิมพ์ครั้งที่ ๑-๓ / "ชาว อโศก"	๒๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๗ - ๒๕๓๘	"คู่มือปฏิบัติธรรม" เล่ม ๑ ตีพิมพ์ออกมา จาก "ศีล"	พิมพ์ครั้งที่ ๔-๖ / "ชาว อโศก"	๓๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๕	กามสุมิจจาจาร (ศีลข้อ ๓)	ฉบับใหม่ / "ชาวอโศก"	ไม่ระบุ
พ.ศ. ๒๕๓๕	กามสุมิจจาจาร : เอกสารทาง วิชาการ ชุดที่ ๗	กองทัพอธรรมมูลนิธิ / "พระโพธิ์รักษ์"	๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๖ - ๒๕๓๘	"คน" คืออะไร? ทำไมสำคัญนัก?	พิมพ์ครั้งที่ ๔-๗ / พระโพธิ์รักษ์	๑๘,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๗ - ๒๕๓๘	"คน" คืออะไร? ทำไมสำคัญนัก? ฉบับสมาธิสมโภช	พิมพ์ครั้งที่ ๘-๑๒ / สมณะโพธิ์รักษ์	๘,๒๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๖ - ๒๕๓๗	อริยชาติ	เล่มพิมพ์ / "ชาวอโศก"	ไม่ระบุ
พ.ศ. ๒๕๓๗	ไท ส.ค.ส. (สาส์นความสุข) เล่ม ๔	เพลงชีวิต-ไท / "อโศก"	๑๐,๐๐๐

พ.ศ. ๒๔๑๗	ไท ส.ค.ส. (สาส์นความสุน) เล่ม ๔	เพลงชีวิต-ไท / "อโศก"	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๑๗	กินด้วยญาณ ๑๖ ส.ค.ส. (สาส์นความสุน) เล่ม ๕	"อโศก"	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๑๙	คนขี้นอ	ฉบับโรเนียว / "ชาวอโศก"	ไม่ระบุ
พ.ศ. ๒๔๓๑	หวนคิด "คนขี้นอ" หรือ?	คอลัมภ์ "ฉีกพาดฟ้าหนึ่ง" ใน น.ส.พ.ข่าวสด (๓ มิ.ย.-๓ ส.ค. ๒๔๓๑) / พระโพธิ์รักษ์	-
พ.ศ. ๒๔๓๑ - ๒๔๓๔	"ภิกษุ" ของพุทธ ไม่ใช่ผู้ขอ	บทความ...ลงในสัปดาห์สาร "ธรรมสาร" ฉบับที่ ๒๙ - ๓๕ / สมณะโพธิ์รักษ์	-
พ.ศ. ๒๔๑๙	สุดยอดปาฏิหาริย์	"ชาวอโศก"	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๐	พุทธวิธี ๘ ชั้น แบ่งการเป็นผู้พิชิตทาง ๘ ที่สูงสุดได้	"ชาวอโศก"	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๐	เดินลัดเข้าสู่การเป็นพระอริยะ	ฉบับโรเนียว / "ชาวอโศก"	๑,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๑	เดินลัดเข้าสู่การเป็นพระอริยะ	พิมพ์ครั้งที่ ๒ / "ชาวอโศก"	๑๐,๐๐๐

พ.ศ. ๒๔๒๒ - ๒๔๒๘	เดินตรงเข้าสู่การเป็นพระอริยะ	มูลนิธิธรรมสันดี (๓-๗) / "ชาวอโศก"	๓๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๙ - ๒๔๓๒	เดินตรงสู่การเป็นพระอริยะ	สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม(๘-๙) / "ชาวอโศก"	๗,๕๐๐
พ.ศ. ๒๔๔๒	เดินตรงสู่การเป็นพระอริยะ	บจ ฟ้าอภัย (๑๐) / "ชาวอโศก"	๑,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๐	"พุทธาภิเษก" สุดยอดปาฏิหาริย์ : อนุสรณ์ ๓	อนุสรณ์งานพุทธาภิเษก (โรเนียว) / ๗ เม.ย. ๒๐	ไม่ระบุ
พ.ศ. ๒๔๒๑ - ๒๔๒๓	"พุทธาภิเษก" สุดยอดปาฏิหาริย์ : อนุสรณ์ ๒-๘	พิธีกรรมรักษาศีลแบบสังฆะ / พระโพธิ์รักษ์	๒๗,๒๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๔	"พุทธาภิเษก" สุดยอดปาฏิหาริย์ : กรรมฐานจากอโศก	อนุสรณ์งานปลุกเสกฯ / "ชาวอโศก"	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๕	"พุทธาภิเษก" สุดยอดปาฏิหาริย์ : กรรมฐานจากอโศก	อนุสรณ์งานพุทธาภิเษก / "ชาวอโศก"	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๑	กฎ-ระเบียบชาวอโศก (ปกสีขาว)	"อโศก"	๑,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๙	กฎ-ระเบียบชาวอโศก (ปกสีทอง)	"อโศก"	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๑	การฆ่าพุทธศาสนาด้วยเจตนาที่แนบแน่น	"PRA"	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๑	ตอบปัญหาผ่าปริยง (เล่ม ๓) *	ลงในวารสาร "ปฏิญญา" / พระโพธิ์รักษ์	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๑ - ๒๔๒๕	ทางเอก ภาค ๑	พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒ / "สมาคมนพุทธสาวก"	๘,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๑	ทางเอก ภาค ๒	"ผู้เขียน"	๒,๕๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๒	ทางเอก ภาค ๓	"ผู้เขียน"	๓,๕๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๒	"ศีล" บัณฑิตผู้ใด?	ฉบับโรเนียว / พระโพธิ์รักษ์	๑,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๒๕	"ศีล" บัณฑิตผู้ใด?	มูลนิธิธรรมสันดี / พระโพธิ์รักษ์	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๓๙	"ศีล" บัณฑิตผู้ใด?	กลุ่มผู้ผลิต / สมณะโพธิ์รักษ์	๓,๐๐๐
ปีที่พิมพ์	ชื่อสิ่งพิมพ์ / คอลัมภ์	หมายเหตุ / นามปากกา	จำนวน
พ.ศ. ๒๕๒๓	คอลัมภ์ "ตะคุบไฟตะไลเพลิง" น.ส.พ.เดลินิวส์	"ปฏิวัติ" ///อิงหาข้อมูลไม่พบ..... ///	-
พ.ศ. ๒๕๒๓	วันมาฆบูชา	จุดสาร	ไม่ระบุ
พ.ศ. ๒๕๒๔ - ๒๕๒๕	มงคลชีวิต (บทสรุปของ "อริยชาติ")	แผ่นพับ	ไม่ระบุ
พ.ศ. ๒๕๒๖	อาหารจานสำคัญของสังคม ๓ ลมหายใจเอือกนี้	"PRA"	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๒๗ - ๒๕๒๘	ทฤษฎีก้าวโร-ชาติทุนของ "อารยชน" แท้ (เล่ม ๑)	"๒๖ ก.พ. ๒๗"	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๒๘	คอลัมภ์.....? น.ส.พ.บ้านเมือง	///อิงหาข้อมูลไม่พบ..... ///	-
พ.ศ. ๒๕๓๐ - ๒๕๓๑	ปริทัศน์ปัญหา (๓) *	พิมพ์ครั้งที่ ๕-๖ / พระโพธิ์รักษ์	๒๕,๐๐๐

พ.ศ. ๒๕๓๒	ชีวิตที่มีปัญหา (๒) *	"ชาวอโศก"	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๑	หิ่งเสียงกว้างน้อยบ้าง	พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒-๓ / พระโพธิ์รักษ์	๑๐๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๑	เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ	"สัมมาสัมพุทธสาวก"	๒๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๑	ลัทธิลัทธิ	พระโพธิ์รักษ์	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๔	การเมืองกับคุณธรรม *	สมณะโพธิ์รักษ์ ตอมมีโยธา นักศึกษาจากสถาบัน พัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า)	๓,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๕	ศาสตร์และศิลป์ของมณฑลภาค (คน ขึ้นชื่อ)		๓,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๗	การเมืองกับศาสนาถึงเป็นปัญหาที่ ต้องตอบ *	นักข่าวสัมภาษณ์ สมณะโพธิ์รักษ์	๓,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๘	โพธิ์รักษ์กับศาสนาปัญหา "มีบุญ" *		๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๙	คิดได้ต้องเป็นไปไม่ได้	รวมบทความ "บ๊วยป๋อ" จากน ส.พ.เราคิดอะไร / "จริงใจ ตามภูมิ"	๑๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๕	เปิดโลกบุญนิยม	รวมบางบทความจาก น.ส. พ.เราคิดอะไร / "จริงใจ ตามภูมิ"	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๑	ศิลปะหรืออนาจาร		๓,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๑	นิยามแห่งชีวิต	จัดพิมพ์โดยกลุ่มผู้คิดผังฝัน ฉบับที่ ๒๐	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๒	กอดรวีสนิทาน - อัดตา - อนัตตา - นิรัตตา		๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๓	คอลัมน์ "วิถีชาวอโศก"	ลงใน น.ส.พ.อาทิตย์ วิเคราะห์ (๘ ธ.ค. ๒๕๔๓ - ๑๐ ม.ค. ๒๕๔๖)	-
พ.ศ. ๒๕๔๖	คอลัมน์ "วิถีพุทธ"	ลงใน น.ส.พ.เส้นทาง เศรษฐกิจ (๑๐ ก.พ. ๒๕๔๖ - ๓๑ ธ. ค. ๒๕๔๗)	-
พ.ศ. ๒๕๔๓	วิถี EQ โลกุตตระ	พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒-๓ / ๒๕๔๓-๒๕๔๕	๖,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๔	ความรัก ๑๐ มิติ ฉบับเขียนใหม่		๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๔	ตอมมีโยธา.... ศี ศี ศี *		๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๔	ฝ่าคลื่นชีวิต	ครบรอบ ๗ ปี น.ส.พ.เราคิด อะไร	๖,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๔	พุทธเทวนิยมหรือพุทธเทวนิยม		๖,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๕	คู่มือปฏิบัติธรรม ค้นออกมาจาก 'ศีล' ฉบับปรับปรุง		๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๖	การภาวนาศาสนาด้วยเจตนาที่แสน ดี ฉบับปรับปรุง	"PRA"	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๗	ตอมมีโยธาเรื่องสิ่งสมพุทธ เล่ม ๑ *		๒,๕๐๐

พ.ศ. ๒๕๔๗	วิถีพุทธ	รวมคอลัมน์ "วิถีชาวโลก" จาก น.ส.พ.อาทิตย์โคธระพันธ์ ตอนที่ ๑-๑๘ พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒	๑๓,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๗	อโคทที่เห็นและเป็นอยู่ ๒๕๔๔ *	} จากคอลัมน์ "๑๕ นาที กับเพื่อนาน" / สัมภาษณ์โดย ทีมสมอ.	๓,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๗	อโคทที่เห็นและเป็นอยู่ ๒๕๔๕ *		๓,๐๐๐
	อโคทที่เห็นและเป็นอยู่ ๒๕๔๖ *		๓,๐๐๐
	ทะเลาะปัญหาและโลกาภิวัตน์ *		๑๐,๐๐๐
ปีที่พิมพ์	ชื่อสิ่งพิมพ์ / คอลัมน์	หมายเหตุ / นามปากกา	จำนวน
พ.ศ. ๒๕๔๘	พุทธเป็นลเวณียอย่างไร	รวมคอลัมน์ "วิถีพุทธ" จาก น.ส.พ.เส้นทาง-เศรษฐกิจรายสัปดาห์ ตอนที่ ๑๙-๔๒	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๘	๑. พุทธเป็นลเวณียอย่างไร	พิมพ์ครั้งที่ ๒ (๕๐,๐๐๐ + ๑๒,๐๐๐)	๕๐,๐๐๐
"ปีต่อมา ๗๒ ปี"	๒. ประณีประนอมกันด้วยานาสังวาส		๖๑,๐๐๐
	๓. ป่ากับศาสนาพุทธ		๕๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๙	ทางสายกลาง คนเป็นกลางเป็นอย่างไร	จริงใจ ตามภูมิ	ไม่รวม
พ.ศ. ๒๕๔๙	ต่างแต่สามัคคี	เรียงเรียงจาก "ประณีประนอมกันด้วยานาสังวาส"	ไม่รวม
พ.ศ. ๒๕๔๙ (พ.ศ.'๔๙) (ธ.ค.'๔๙)	แก้เศรษฐกิจด้วยวิถีคิดแบบพุทธ ถึงกาลพิบาศ ความฉลาดก็วิ่งปืดโลกแตกเพราะ "หุนนิยม"	รวมบทความ "ป๋อปก" จากนสพ.เราคิดอะไร / "จริงใจ ตามภูมิ"	ไม่รวม
พ.ศ. ๒๕๔๙	นาที่ธรรม	ครบรอบ ๑๒ ปี นสพ.เราคิดอะไร	๔,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๐	เปิดโลกเวทดา		๔,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๐	สาธารณโภคี เศรษฐกิจชนิดใหม่	ครบรอบ ๑๓ ปี นสพ.เราคิดอะไร	๔,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๑	ถอดจากหัวใจโพธิธิกษ	ครบรอบ ๑๔ ปี นสพ.เราคิดอะไร	๖,๕๐๐
(ก.ค.'๕๑)	การลอกครามเป็นการเมืองใหม่		๑๐๐,๐๐๐
(ก.ค.'๕๑)	รวมภาพการลอกครามเป็นการเมืองใหม่	พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒	๕๐,๐๐๐
(ค.ค.'๕๑)	วิถีธรรมในสังคมการเมืองใหม่		๕๐,๐๐๐
(ค.ค.-พ.ย.'๕๑)	เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด	พิมพ์ครั้งที่ ๑-๓	๑๐๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๓	บิยะที่เราคิด ; รวมบทความ "บิยะปก" จากนสพ.เราคิดอะไร	ครบรอบ ๑๖ ปี นสพ.เราคิดอะไร / จริงใจ ตามภูมิ	๒,๐๐๐

พ.ศ. ๒๕๕๔	ปาฏิหาริย์การเมืองไทย	พิมพ์แจก...ในการชุมนุมรวมพลปกป้องแผ่นดิน ๓๓ ล้านคนไทยสู่ฟ้าดิน ถ.พิษณุโลก ข้างท่าเรือยมราช	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๔	ธรรมที่เป็นพุทธ	ครบรอบ ๑๘ ปี นสพ.เราคิดอะไร	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๖	วัดนั้งสน วัดกษัตริย์	ครบรอบ ๒๐ ปี นสพ.เราคิดอะไร	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๗	เรื่องของอำนาจ (พิมพ์ครั้งที่ ๑)	๒๘ พ.ย. ๒๕๕๖ ชมนุมที่ มัชฌิมรังสรรค์	๒๐,๐๐๐
	เรื่องของอำนาจ (พิมพ์ครั้งที่ ๒ แก้ไขเพิ่มเติม)		๒๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๗	คำพูดคือบาป : บุญคืออะไรกันแน่?	ครบรอบ ๒๑ ปี นสพ.เราคิดอะไร	๗,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๘	ยอดนิยายของโลกที่ไขความเป็นมนุษย์	ครบรอบ ๒๒ ปี นสพ.เราคิดอะไร	๗,๒๐๐
พ.ศ. ๒๕๖๐	รวม คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? เล่ม ๑	ครบรอบ ๒๕ ปี นสพ.เราคิดอะไร	๗,๕๐๐
พ.ศ. ๒๕๖๑	รวม คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? เล่ม ๒	ครบรอบ ๒๕ ปี นสพ.เราคิดอะไร	๗,๒๐๐
	คนจนที่มีแม่ เล่ม ๑	ธรรมที่คนสมาคม	ไม่ระบุ
	"คนจน" ที่มีแม่ ฉบับแก้ไขครั้งที่ ๑	๔๘ พรรษา ๔๕ ปีพ่อครู	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๖๒	รวม คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? เล่ม ๓	พฤศจิกายน ๒๕๖๒	๕,๕๐๐
	การสวดมนต์ของพุทธศาสนา	พิมพ์ครั้งที่ ๑ / มิถุนายน ๒๕๖๒	๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๖๓	รวม เบ็ดเตล็ดบุญนิยม	สพ. กลับแก้ว	๓,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๖๔	ตะลุ่ยไฟ ตะไลเพลิง	เมษายน ๒๕๖๔ / ๐ บาท (แจกฟรี)	๕,๐๐๐
	รวม เบ็ดเตล็ดบุญนิยม เล่ม ๒	มิถุนายน ๒๕๖๔ / ๐ บาท (แจกฟรี)	๕,๐๐๐
	รวม เบ็ดเตล็ดบุญนิยม เล่ม ๓	กันยายน ๒๕๖๔ / ๐ บาท (แจกฟรี)	๕,๐๐๐
	ล้าชารชีวิต : ปรับปรุงรูปเล่มและปก	พิมพ์ครั้งที่ ๑ / สิงหาคม ๒๕๖๔	ไม่ระบุ
พ.ศ. ๒๕๖๕	รวม คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? เล่ม ๔	กลายเป็นโพธิบูชา ๘๘ ปี พ่อครู	๕,๐๐๐
	รวม คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? เล่ม ๕	มิถุนายน ๒๕๖๕	๕,๐๐๐
ปีที่พิมพ์	ชื่อสิ่งพิมพ์ / คอลัมน์	หมายเหตุ / นามปากกา	จำนวน

พ.ศ. ๒๕๖๔	ปัญญา ๘ เล่ม ๑	กลายเป็นโพธิบูชา ๘๘ ปี	๕,๕๐๐
พ.ศ. ๒๕๖๖	ปัญญา ๘ เล่ม ๒	กลายเป็นโพธิบูชาในวาระปางเข้า ๘๙ ปี	๕,๕๐๐
พ.ศ. ๒๕๖๖	วาทะมา ๔๕ ปี มีอะไร (เขียนเมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๘) พิมพ์เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๖๖	ฉลองครบรอบ ๘๘ ปี ๘ เดือน ๘ วัน "อัฐฎารีย์สังจาญ" วันแห่งความรักของ รัก รักพงษ์	๕,๐๐๐
	เวรตุศรุ่งอรุณ อโศก 1: 1 พ. ย. 2514	สนพ.กลั่นแก่น	ไม่ระบุ
	เวรตุศรุ่งอรุณ อโศก 2: 1 ม.ค. 2515	สนพ.กลั่นแก่น	ไม่ระบุ
รวมหมวดที่ ๓ (เฉพาะที่ทราบจำนวน) ๑,๑๙๐,๘๐๐ เล่ม			

* ตอนปัญหา

หมวดที่ ๒ เรียบเรียงจากการแสดงธรรม, โศลกธรรม และบทเพลง

ปีที่พิมพ์	ชื่อสิ่งพิมพ์	หมายเหตุ	จำนวน
พ.ศ. ๒๕๑๘	ความรัก ๑๐ มิติ (ปก-พื้นดำ ลายตัวอักษรสีขาว, เหลือง)	บรรยายที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และวิทยาลัยครูเชียงใหม่, พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๑๑	ความรัก ๑๐ มิติ (ปก-พื้นดำ ลายรูปหัวใจสีแดง)		๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๑๔ - ๒๕๓๑	ความรัก ๑๐ มิติ (ปกสีแดง)	พิมพ์ครั้งที่ ๓-๗	๓๘,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๒	ความรัก ๑๐ มิติ (ปกสีส้ม)	พิมพ์ครั้งที่ ๘	๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๒๒	เจริญชีพด้วยการก้าว ส.ค.ส. ๒๕๒๓ (รศ.อภรณ์ ทุกกษมา, เรือนเรือง)	จากรายการ "ธรรมจากพระโพธิรักษ์" สถานีวิทยุ อสม.ท. ๑๖-๒๐ ส.ค. ๒๕๒๒	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๒๖ - ๒๕๓๙	เจริญชีพด้วยการก้าวตามรอยพระยุคลบาทสมเด็จพระพุทธองค์	พิมพ์ครั้งที่ ๑-๖	๒๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๒๖	"โตดัก"	(โรเบิร์ต) รวบรวมโดย "กลุ่มญาติธรรม"	ไม่ระบุ.
พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๓๐	สมาธิพุทธ (ปกสีดำ) (รศ.อภรณ์ ทุกกษมา, เรือนเรือง)	บรรยายจาก "มหาจิตตวิสิทสูตรา" / พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒	๘,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๑	สมาธิพุทธ (ปกสีเขียว)	พิมพ์ครั้งที่ ๓ / กลุ่มศตังสีน (ธันวาคม๑๙)	๑,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๔	สมาธิพุทธ (ปกสีแดงเข้ม)	Copy จากการพิมพ์ครั้งที่ ๓ เป็นธรรมทาน โดย The Corporate Body of the Buddha Educational Foundation, Telopol, Taiwan.	๑,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๖			๑,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๑๗	เพลงตะวันหอฟ้า	รวมคำาธรรม	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๑๘	ปัญหาสังคมที่แก้ไขไม่ได้เพราะการศึกษายุทธศาสตร์ - ผิดพลาด	บรรยายที่โรงพยาบาลราชธานี / "สิทธิสังฆะ" (หนังสือพิมพ์วันเสด็จนิพนธ์)	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๑๘ - ๒๕๓๓	พุทธแปลโลกแปลโลก (บรรยายในงานบุญวันขึ้นปีใหม่ ฉลององค์การบริหารในสระน้ำ ร่วมกับชมรมจิตศึกษา และกลุ่มพุทธฯ ที่วัดวิทยาศาสตร์ จุฬาลง)	เมธวจรธรรม เจริญพงษ์, บรรณกัศิร / พิมพ์ครั้งที่ ๑-๔	๖,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๑๙ - ๒๕๔๓	เคล็ดลึกลับความโกรธ (วีซีดีเกโธธฯ)	บรรยายที่โรงเจโรยารพิมพ์ครั้งที่ ๑-๓ / กลุ่มโครงการเฉพาะกิจ	๓๗,๐๐๐

พ.ศ. ๒๕๓๑	คานฉิมประชาคม : อีสร์เลภาพ ภราดรภาพ สันติภาพ สมรรถภาพ บูรณภาพ	มูลนิธิธรรมสันติ	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๒	ฝากฟ้าฟังเพลง	รวมเพลงสังขีชีวิต	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๒	รินด้อยร้อยธรรม รุด ทับทิม	รวมโคลกธรรมให้ไว้เป็น กรรมฐานแก่ - ญาติธรรม / กลุ่มรวมอโศก	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๒	รินด้อยร้อยธรรม รุด เพชร	รวมโคลกธรรมที่กล่าวไว้ ในที่ต่างๆ	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๓	ดวงดาว ดวงคน ดวงธรรม กรรม นิยมตามคติชาวพุทธ	บรรยายที่วัดมหาธาตุฯ / เมญจวรรณ เจริญวงศ์, บรรดาธิการ	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๕	ดวงดาว ดวงคน ดวงธรรม กรรม นิยมตามคติชาวพุทธ	พิมพ์ครั้งที่ ๒ / ธรรมทัศน์ สมาคม	๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๔	ศาสนาคืออะไร	บรรยายที่พุทธสถานปฐม อโศก ๑๗ ก.ค. ๒๕๓๒ / บจ.ฟ้า อักษร	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๔	บันให้ไกล ไบให้ดัง	บทสัมภาษณ์ / พิมพ์ บาน	๑๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๕	สูงเท่าฟ้าลึก (บทเพลงทวนกระแส ใจ)	เมญจวรรณ เจริญวงศ์, บรรดาธิการ	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๖	โลกาภิวัตน์สัมมุนิยม	บรรยายในงานปลูกเสกฯ ครั้งที่ ๑๘ / กลุ่มศตสังฆีณ (อันดับ ๒)	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๖	(วีธ) ดायคิกว่า	แสดงธรรมในงาน ฌาปนกิจฯ / บจ.ฟ้าอักษร	๑๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๖	นิงขวัญชีวิต	รวมคาถาธรรม / กลุ่มศตสังฆีณ ณ (อันดับ ๔)	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๘	จุดประกายแห่งความรัก	บรรยายเมื่อวันอาสาฬหบูชา ๓ ม. รามคำแหง ๙ ก.ค. ๒๕๓๕ / กลุ่มศตสังฆีณ (อันดับ ๒)	๕,๐๐๐
ปีที่พิมพ์	ชื่อสิ่งพิมพ์	หมายเหตุ	จำนวน
พ.ศ. ๒๕๓๘	ความเลื่อมของชาวพุทธ	กลุ่มศตสังฆีณ (อันดับ ๗)	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๘	พ่อแม่โลกุตระ	บรรยายที่พุทธสถานปฐม อโศก ๑๓ ส.ค. ๒๕๓๗ / กลุ่มศตสังฆีณ (อันดับ ๗)	๓,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๘	เก็บถ้อยมาร้อยบุญ	รวมคาถาธรรม / กลุ่มศตสังฆีณ (อันดับ ๑๐)	๖,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๓๘	เปิดหัวใจโพธิวัฑฐ (รวมถ้อยธรรม "๑๕ นาทีกับพ่อท่าน")	สัมภาษณ์โดย ทีม สมอ. / กลุ่มศตสังฆีณ (อันดับ ๒๔)	๓,๐๐๐

พ.ศ. ๒๕๔๒ - ๒๕๔๘	สรศาสตร์สร้างคน	รวมหลักปฏิบัติธรรมของชาวอโศก พิมพ์ครั้งที่ ๑-๔ / "อโศก"	๒๗,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๔	โสดาบันเป็นคณเขนโร	การบรรยายคืนวันมาฆบูชา ๘ ก.พ. ๒๕๔๔ ในงานพุทธา ครึ่งที่ ๒๕ ที่พุทธสถานศาสน์อโศก / กลุ่มสวดสังฆน (วันดับ ๒๖)	๔,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๔	พรแห่งพุทธ	พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒ พิมพ์ครั้งที่ ๔ / สำนักพิมพ์กสิณแก่น	๑๓,๕๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๕	มหาทาน	ทำวัตรเช้าวันที่ ๑ ก.ย. ๒๕๔๕ และจากการสัมภาษณ์ทำ พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒ / สำนักพิมพ์กสิณแก่น	๖,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๖	โศลกธรรม	พิมพ์ครั้งที่ ๒ จากฉบับโรยิมว "โศลก" / บจ.ฟ้าอภัย	๓,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๖ - ๒๕๔๗	หนังสือของ "โครงการหิงห้อย" ฉบับ ๑ อนุพิทกกา	เรียบเรียงจากการบรรยายในที่ต่างๆ พิมพ์ครั้งที่ ๑-๒	๗,๒๐๐
	ฉบับ ๒ อธิธัมมาท ๔		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๓ ทฤษฎีของพระพุทธเจ้า		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๔ ขันติต้องสูไม่ถอย		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๕ อโศกร้างลึก		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๖ วันครบครบวโศก		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๗ สันโตษ		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๘ หลักปฏิบัติสำคัญเพื่อหลุดพ้น		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๙ ทางสายกลางที่สวด		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๑๐ ไตรลักษณ์ ไตรรัตน์ ไตรสิกขา		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๑๑ มรรคาปรมาต		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๑๒ กลไกของมนุษย์		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๑๓ ปฏิบัติธรรมคืออะไร (ปกสีขาว)		๒,๐๐๐
	ฉบับ ๑๔ หุจริตของคบดี		๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๘	ปฏิบัติธรรมคืออะไร (ปกสีขาว)	โครงการหิงห้อย ปิดบูชา ๗๒ ปี พ้อทาน สมณะโพธิรักษ์	๒,๐๐๐
	ปฏิบัติธรรมคืออะไร (ปกสีส้ม)		๔๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๐	ปฏิบัติธรรมคืออะไร (ปกสีส้ม) พิมพ์ครั้งที่ ๓	โครงการหิงห้อย	๒,๐๐๐

พ.ศ. ๒๕๔๘	สังฆะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์ ภาค ๑ ชีวิตโลกิยะ	มูลนิธิธรรมสันติเมญจวรรณ (เจริญวงษ์, บรรณธิการ)	๒๕๘๙
พ.ศ. ๒๕๔๙	สังฆะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์ ภาค ๑ ชีวิตโลกิยะ	ธรรมทัศน์สมาคม (พิมพ์ครั้งที่ ๒ ปรับปรุงใหม่ ฉลอง ๗๒ ปี) เมญจวรรณ (เจริญวงษ์, บรรณธิการ)	๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๔๙	หยาดน้ำใจ โลกเป็นอย่างไร เราก็เป็นอยู่สุขเย็นได้	พิธีเสก ๗๒ ปี พอลครู สมณะโพธิรักษ์ (๕ มิถุนายน ๒๕๔๙)	๒,๐๐๐
ปีที่พิมพ์	ชื่อสิ่งพิมพ์	หมายเหตุ	จำนวน
พ.ศ. ๒๕๕๐	สังฆะชีวิตของสมณะโพธิรักษ์ ภาค ๒ "โลกิยะ" สู่ "โลกุตระ"	ธรรมทัศน์สมาคม (ปรับปรุงใหม่ฉลอง ๗๒ ปี) เมญจวรรณ (เจริญวงษ์, บรรณธิการ)	๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๐	วิสุทธิบุคคลเศรษฐกิจพอเพียง	สมณะโพธิรักษ์	๕๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๑	การลอก		
พ.ศ. ๒๕๕๒	อันดับ ๓ การเมืองอย่างไร ยังไม่มี "โครงการห้องพ้อม"	การแสดงธรรมก่อนวันที่ สังกศสถานทะเลธรรม จ.ตรัง ๘ สิงหาคม ๒๕๕๒	๒,๐๐๐
	อันดับ ๒ วาระ ๙ ลักษณะของคนชั้นสูง	การแสดงธรรมที่พุทธสถาน สันติโลก ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๐	๒,๐๐๐
	อันดับ ๓ พอลเพียงแบบพุทธ	การแสดงธรรมที่พุทธสถาน สันติโลก	๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๒	การเมืองตามประสาโพธิรักษ์	พิมพ์แจกในงาน "๑๙๓ วันรำลึก ๑ ปีพันธกิจมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย"	๒๐,๐๐๐
พ.ศ. ๒๕๕๒	ถ้าอย่างนี้ละ? การเมืองใหม่ มีอีก...!!!	ครบรอบ ๑๕ ปี นสพ.เราคิดอะไร (จากการแสดงธรรมเรื่อง "ประชาธิปไตยของชาวบุญนิยม" เมื่อ ๒๗ ม.ค. ๒๕๔๗ ณ สันติโลก และเรื่อง "การเมืองอย่างนี้ยังมีในโลก" เมื่อ ๘ ส.ค. ๒๕๔๗ ณ สังฆสถานทะเลธรรม)	๒,๐๐๐

พ.ศ. ๒๔๔๔	ถ้าไม่ออกกรบจะไม่พบสิ่งจะ	ครอบครัว ดุษ บิน สพ.เราคิดอะไร (รวมคำบรรยายธรรมะข้างทำเนียบรัฐบาล ๓ เรื่อง คือขอไทยจงเป็นไทยคู่ฟ้าดิน, ปฏิหาริย์การเมืองไทย, ถ้าไม่ออกกรบจะไม่พบสิ่งจะ)	๕,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๔๖	สิ่งจะชีวิตของสมเด็จพระโพธิ์รัชกาล ๓ ชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ	ธรรมที่ศรัทธาตามลูกดินฟ้า, นามแฝง., บรรดาธิการ	๓,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๔๘	ความรัก ๑๐ มีดี ฉบับสมบูรณ์	ธรรมที่ศรัทธาตาม จัดพิมพ์และจัดจำหน่าย	๒,๐๐๐
พ.ศ. ๒๔๖๐	เงาฟ้าที่ฟ้าผ่า (รวมเพลงชีวิต, เพลงจอมโจร บัดเชิด, เพลงอารยะ, เพลงไท, เพลงความซำซำ)	สนพ. คลื่นแก้ว	๕,๐๐๐
รวมหมวดที่ ๒ (เฉพาะที่ทราบจำนวน) ๔๔๗,๔๘๙' เล่ม			

รวมหมวดที่ ๑ และหมวดที่ ๒ (๑,๑๙๐,๘๐๐ + ๔๔๗,๔๘๙) ๑,๖๓๘,๒๘๙' เล่ม
รวมสุทธิ (สมัยขรราวาสถึงปัจจุบัน ๓๕,๑๐๐ + ๑,๖๓๘,๒๘๙) ๑,๖๗๓,๓๘๙' เล่ม
(หนึ่งล้านหกแสนเจ็ดหมื่นสามพันสามร้อยแปดสิบเก้า...เล่ม)

ห้องหนังสือสันตติอโศก
(ห้องสมุดสมาคมผู้ปฏิบัติธรรม)
กรกฎาคม ๒๕๖๖

และหนังสือกว่าร้อยชื่อเรื่องนั้นก็พิมพ์ออกมาใน
บรรณพิภพสู่สาธารณะกว่าล้านเล่ม และน่าจะกว่าสองล้าน

เล่ม เพราะที่ไม่ได้บันทึกไว้แต่พิมพ์ซ้ำอีกก็มีมากเรื่อง จึงน่าจะมากกว่าที่ได้บันทึกมีหลักฐานอยู่แค่นั้น

ยิ่ง“นาม”ที่ใช้เป็นนามแฝงหรือนามปากกา กับงานและการเขียน อาตมาใช้“นาม”มากจนไม่น่าเชื่อว่าจะมีใครเคยเป็นเคยมีอย่างอาตมาบ้าง นามปากกาหรือนามแฝงที่อาตมาใช้กับกิจการงานต่าง ๆ มันมากมาย

ซึ่งเป็นนามปากกาเขียนหนังสือกันเป็นหลักเป็นฐานบ้าง เขียนย่อย ๆ กับเรื่องเล็กเรื่องน้อยบ้าง งานปกิณกะบ้าง และเป็นนามแฝงใช้เพื่อไม่ให้คนเขารู้ว่าเป็นใครบ้าง ไม่ต้องการเปิดเผยตัวตนบ้าง หรือเป็นนามที่ใช้ให้เรียกตนเองบ้าง

“นามปากกา”คือ นามที่ใช้ในการประพันธ์ทั้งหลาย ทั้งปกิณกะ ทั้งเรื่องราว ทั้งวิชาการ ทั้งหนังสือหนังสืออะไรต่ออะไรต่าง ๆ เปิดเผยตัวตนก็มี ไม่เปิดเผยก็มี

ส่วน“นามแฝง”คือ นามที่ใช้ให้เรียกขานกัน ซึ่งไม่ประสงค์จะให้ระบุว่าเป็นตัวใครโดยตรง จึงตั้งแฝง ๆ ไป

และนามต่าง ๆ ก็ไม่ใช่แค่ตั้งขึ้นมาเล่น ๆ แล้วไม่ได้ใช้ทำงานอะไร แต่เป็น“นาม”ที่อาตมาใช้กับ“งาน”จริง ๆ

“นามปากกา”หรือ“นามแฝง”ที่อาตมาใช้มา ได้แก่

๑.โบราณ สนิมรัก ๒.โบราณ นวทัศน์ ๓. โบราณใหม่เสมอ ๔. เก่าสมัยใหม่เสมอ ๕. เก้อ ปรีชา ๖. นายประตู่ ๗. ลุงนวด ๘. กุญแจจีย์ ๙. รุ่ง รังรักษ์ ๑๐. สไมย์ จำปาแพง

๑๑.อโศก ๑๒.ชาวอโศก ๑๓.โพธิวัฑฒ์ ๑๔.พระโพธิวัฑฒ์
 ๑๕.สมณะโพธิวัฑฒ์ ๑๖..PRA ๑๗.สัมมาสัมพุทฺธสาวก
 ๑๘.“ผู้เขียน” ๑๙.ปฏิโสต ๒๐.จริงใจ ตามภูมิ ๒๑.ป.แอ้ค
 ๒๒.แเป้ค ๒๓.แเป้ค วัฑฒ์ ๒๔.มณฑล วัฑฒ์ ๒๕.มณฑล
 พงษ์มณฑล ๒๖.วัฑฒ์ พงษ์มณฑล ๒๗.วัฑฒ์ วัฑฒ์ ๒๘.ยุบลรัตนัน
 ๒๙.ชุมลย์มณฑล ๓๐.อ้อยอิ่ง สนวนสงบ ๓๑.ร.รามวัฑฒ์
 ๓๒.วัฑฒ์ รามวัฑฒ์ และอื่น ๆ ก็ยังมีอยู่อีก

นี่เท่าที่นึกออก ยังนึกไม่ออก จำไม่ได้ก็น่าจะมีอีก
 ส่วนมาก“นามหนึ่ง”ก็ใช้กับงานชิ้นเดียว งานอื่น ๆ ก็ใช้นาม
 ปากกาใหม่ไปอีก อาตมาจึงมี“นามปากกา”มากมาย

การใช้ชื่อนามแฝงนามปากกามากมาย แต่ปิดบังตนเอง
 เช่นนี้จึงทำให้ผลงานกระจายไปเหมือนเป็นงานของคน
 มากมายหลายคนเขียน มันก็ไม่ซึบ่งเข้ามาหา“คนๆเดียว”

มันทำให้ไม่ซึบ่งเข้าไปหา“ตัวตน”คนใดคนหนึ่งคน
 เดียวเฉพาะ ว่า เป็น“เจ้าของผลงาน”ชัดเจน

“นาม”ที่ใช้หลากหลาย จึงทำให้คนเข้าใจว่า มีหลาก
 หลายคน แยกกระจายไปกับงานแต่ละชิ้น สองชิ้น ไม่ซึบ่ง
 ลงที่“ตัวตน”คนๆเดียว

หรือเหมือนมีคนมากมายหลากหลายคน แต่ละคน
 ต่างก็ทำงานของตนๆ แต่ละคนทำงานแต่ละชิ้นแต่ละอย่าง

สรุปแล้ว“งาน”จะมากปานใด ก็เหมือน“คน”ไม่มี
 งานมากมายหลากหลายอะไร

นี่คือ “นาม” หรือ “ชื่อ” ที่เกิดมาชาตินี้ อาตมามีและ
ใช้มาทั้งหลาย มันก็ช่างมากมายไม่น่าเชื่อจริงๆ แต่มัน
คือเรื่องจริงที่เกิดจริงทั้งนั้น

งานร้อยแก้วก็ตามที่มีรายละเอียดที่มีผู้ช่วยรวบรวม
รวมเป็นสถิติมาเป็นตารางรายงานผ่านมานั้นแล้ว

นอกจากร้อยแก้วแล้วก็มีร้อยกรอง ซึ่งอาตมา
ประพันธ์ร้อยกรอง วิอ่านเรียนรู้และแต่งร้อยกรองมาตั้งแต่
เด็กเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๓-๔

มัธยม ๓-๔ นี้ตามสมัยเก่าก่อนนะ! ตั้งแต่สมัยที่
ระบบการเรียนของไทยมีชั้นประถม ๔ มัธยม ๖ มัธยม ๘
แล้วจึงจะขึ้นไปเรียนปริญญาตรี-โท-เอก

อาตมาเรียนมัธยม ๖ ปีการศึกษาพ.ศ. ๒๔๙๐ แต่
จบเอาพ.ศ. ๒๔๙๒ เพราะเรียนตก ซ้ำชั้นม. ๖ นี้ ๑ ปี

อาตมาเรียนมัธยมปีที่ ๓-๔ อายุ ๑๑ ปีก็ได้เรียนการ
ประพันธ์ร้อยกรองเรียนแต่งกลอน แต่งโคลง แต่งฉันท์แล้ว

ในชีวิตจึงแต่งร้อยกรองหลากหลายพอสมควร

กลอนที่แต่งมาแต่เด็ก ที่นับว่าเอาเชิงกลอนมา
แต่งมากก็คือ ใช้ในการแต่ง “เพลง” ซึ่งมันอาศัยแผนผัง
ของ “กลอน” เป็นแนวในการประพันธ์เป็นหลัก

อาตมาแต่งเพลงทั้งหมดในชีวิตนี้ ก็แค่ ๑๐๐ กว่า
เพลง ที่ออกเผยแพร่สู่สาธารณะ มีที่แพร่หลายเป็นที่รู้จัก
กว้างขวางก็มีไม่มากเพลงอะไร ในวงการเพลงเขาก็นับ

ว่าเป็นคนแต่งเพลงอยู่บ้าง แต่ไม่ถึงกับขึ้นตำแหน่ง“นักแต่งเพลงอาชีพ (profession)”ใช้งานแต่งเพลงนี้หารายได้เลี้ยงชีวิต อาตมาเป็นแค่“ผู้แต่งเพลงสมัครเล่น (amateur)”

เพลงของอาตมาที่แพร่หลายเรียกว่า “ดัง”กับเขาบ้าง ก็ไม่กี่เพลง แต่เพลงของอาตมานั้น แต่งเพลงมอมเมาโลกีย์ คือ เพลงรำพี่รำพันรัก ๆ ใคร ๆ ก็ไม่มากนัก ส่วนมากเป็นเพลง“ศิลปะโลกุตระ” คือ เป็น“มงคลอันอุดม(เอตมมังมังกมุตตมัง) ไม่ใช่เพลง“โลกียะ”สามัญทั่วไป

คนโลกียะทั่วไปจึงไม่รู้สึกดุคดีดี ไม่รู้สึกชื่นชอบชาลซึ่งกัน เพราะมันคนละรส คนละโลก คนละทิศทาง

ในความเป็น“ศิลปะ”ที่ให้ประโยชน์ต่อมวลมนุษยชนนั้นแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ “โลกียะ”กับ“โลกุตระ”

“ศิลปะ”ที่เป็น“โลกียะ”นั้น มันเป็นงานที่มีแต่บำเรออารมณ์ ไม่ได้ทำให้“กิเลส”ลด ละ หน่ายคลายเลยแต่อย่างใด ซ้ำมีหน้ามีแต่เพิ่มพูนให้“กิเลส”มากขึ้นหนาขึ้น จัดจ้านยิ่งขึ้นทั้งราคะ โทสะ โมหะ

ประโยชน์ที่ได้จาก“ศิลปะ”โลกียะ จึงเป็นสิ่งพาให้จมมงายในโลกียะ วนเวียน“เป็นสุข-เป็นทุกข์”ไปวันนดร

“ศิลปะ”ที่เป็น“โลกุตระ”นั้น สูดยอดแห่งประโยชน์ซึ่งชาวโลกียะเทวนิยมทั้งหลายยังไม่สามารถหยั่งเข้าไปรู้ถึงความลึกล้ำใน“มิติ”แห่ง“นัยสำคัญ”ของมันได้ง่าย ๆ

อาตมาแบ่ง“งาน”ทั้งหลายออกเป็น ๕ ประเภท

(๑) งานลามก (๒) งานราคา (๓) งานสาระ
(๔) งานธรรมะ (๕) งานโลกุตระ

อาตมาเคยสาธยายอธิบายถึง“งาน ๕ ชั้น”นี้มา
มากมายหลายครั้งแล้ว คราวนี้จะขอพูดเฉพาะ“งานลามก”

“งานลามก”จกกะเปอตเลวแรงร้ายสุดของมนุษย์
ที่เป็น“มิจฉาวณิชา” พระพุทธเจ้าก็ตรัสแบ่งไว้ ๕ อย่าง

“งานลามก”จกกะเปอตที่เลวทรามต่ำช้าที่สุดนี้ ถ้า
ใครยังทำเป็น“อาชีพ” เรียกด้วยศัพท์ว่า “มิจฉาวณิชา”
หมายความว่า “งานพาณิชย์ที่เป็นบาปลามกตลอดชีพ”

(๑)งานลามก ที่เป็นงาน“มิจฉาวณิชา”เลวแรง
ร้ายสุดของมนุษย์สร้างบาปอกุศลหยาบต่ำยิ่ง เพราะ
เป็น“งานทำให้คนกิเลสหนาหนักจัดจ้าน“สาหัส หรือเป็น
งานทำร้ายทำลาย”มนุษย์“ งานทำร้ายทำลาย“โลก”ก่อ
“กรรมวิบาก”แก้แค้นกันและกันตลอดไป ไม่มีจบสิ้นลงได้

เช่น งานสร้างอาวุธขึ้นฆ่าคนให้เอาไปฆ่าสัตว์
กันในโลก แล้วเอาไปซื้อขายกัน มันคืองานพาณิชย์
เครื่องมือฆ่าคนฆ่าสัตว์แท้ ๆ คนสัตว์หรือ“ชีวิต”ต้องตาย
ลงเพราะอาวุธฆ่าที่คนผู้คิดสร้างขึ้นมาตัวเอง คนคิดและ
สร้างขึ้นจึงมีบาปหนักหนาสาหัสร้ายสุดติดตัวไปอย่าง
ยิ่งสำหรับผู้สร้างอาวุธฆ่าคนฆ่าสัตว์ มันเป็น“มิจฉา
วณิชา”ที่ร้ายแรงเลวสุดข้อที่ ๑ ใน ๕ ประเภท งานสร้าง
อาวุธขึ้นมาใช้ทำให้คนตาย ให้คนอ้ามहितโหดเหี้ยม ยึด

ติดอาวุธมาฆ่ากัน มีกรรมวิบากอาฆาตกันไม่จบสิ้น
 ใครสร้างอยู่เมื่อใด ก็บาป“ไม่มีจบอยู่”เมื่อนั้น
 นี้คือ “งานลามก”จกกะเปรต ที่คนใดทำอยู่ ก็คือ
 “มิจฉวนฉินชซา”หรือ“อาชีพที่เป็นบาปตลอดชีวิต” ข้อแรก
 ที่มันเป็นบาปอกุศลต่ำสุด เท่าเทียมกัน ๕ อย่าง

“งานลามก”จกกะเปรตที่เลวทรามต่ำช้าที่สุด ที่คน
 ใดทำอยู่คือ “อาชีพที่เป็นบาปตลอดชีวิต”ข้อต่อมา ได้แก่
 งานซื้อขายสัตว์เป็น หรือสัตว์ที่ยังมีชีวิตอยู่นั่นเอง
 สัตว์แต่ละตัวมันเป็น“เจ้าของชีวิต” ชีวิตของสัตว์
 มันก็เท่าเทียมกันกับ“คน”เช่นกัน มันไม่ใช่“ทาส”ของ
 ใคร มันมี“สิทธิ์”ในชีวิตของมัน คนถือ“สิทธิ์”อะไรไปจับ
 เอาสัตว์ที่มี“ชีวิต”อยู่นั้นมาเป็นของตน แล้วขาย“ชีวิต
 สัตว์”นั้นเป็น“สินค้า”ให้คนนำไปฆ่า ไปซื้อขาย หรือไป
 เป็นเจ้าของ ไปใช้แรงงาน ไปทรมาน ไปใช้ให้มันไข่มากิน
 มาขาย ให้มันขี่มากินมาขาย ให้มันออกลูกมาเพื่อตนใช้
 มันเลี้ยงชีวิตตนต่อไปตามที่โลกพาทำพาเป็นกัน

แม้จะขายให้คนเอาไปหลงรักไปหลงเลี้ยง มันก็
 วิตรอนอิสระของสัตว์ด้วยการบังคับบ้าง หลอกล่อให้มัน
 ตายใจบ้าง มันเป็นการเอา“ตัวเอง”ไปสร้างวิบากพัวพัน
 ผูกพันกับ“สัตว์”นั้นแท้ ๆ โดยเฉพาะฆ่ามัน กินเนื้อมัน

ล้วนเป็น“กรรม”ที่มี“วิบาก”อัน“บาป”อยู่ทั้งสิ้น ซึ่ง
 ความเป็น“บาป”เกี่ยวกับ“สัตว์”นี้ พระพุทธเจ้าตรัส“บาป

๕ ชั้น”ไว้ชัดเจนมากใน“ชีวิตสุตตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๖๐)

เริ่มตั้งแต่“จิต”ที่เริ่มผูกพันมี“ทิศมุง(ตัณหิจจจะ)”ไปสู่“ความเป็น“สัตว์”ตัวใดตัวหนึ่ง คือ เริ่ม“กล่าวชื่อสัตว์”ตามข้อ ๑ ของ“บาป ๕ ชั้น”ขึ้นมา ก็“บาป”แล้วเป็นอันมาก

พิจารณาคำตรัสให้ดีๆ ว่า “บาปทั้ง ๕”นั้น มันไม่ได้“บาป”กันตรงที่“ฆ่าสัตว์‘เจาะจง’หรือมี‘ทิศมุง’(ตัณหิจจจะ.อุทิสสะ)’ตถาคตหรือสาวกตถาคต” หรือ“เจาะจง”ให้แก่คนๆใดหรือ“มีทิศมุง”ต่อใคร ตามที่ผู้รู้ตีความกันเท่านั้น

มันไม่ได้อยู่ที่“การเจาะจงหรือมีทิศมุงบุคคล” แต่มัน“บาป”ตรงที่เริ่ม“จิตมีทิศมุงหรือเจาะจง”ไปที่“การมุ่งร้าย”ต่อ“สัตว์”ตัวใดตัวนั้น

หรือชัดๆก็คือ ใครที่มี“จิต”ร้ายเริ่มทิศมุงไปสร้าง“วิบาก”กับสัตว์ตัวใดตัวหนึ่ง แค่กล่าวชื่อ“สัตว์”ตัวนั้นก็เริ่ม“บาป”ตั้งแต่ข้อที่ ๑ แล้ว ..ชัดมั๊ย?

สัตว์ทุกตัว ล้วนมีกรรมมีวิบากเป็นของของตน หรือเป็น“เจ้าของตนเอง”เช่นเดียวกับคนทุกคน เราไม่ไปเอา“คน”มาเป็นทาส หรือไม่เอา“คน”มาเป็นสินค้า ไม่เอา“คน”มาเป็นสมบัติของเรา หรือไม่กินเนื้อคนจันใด เราก็คงจะทำกับสัตว์ทุกตัว ดูจเดียวกัน เพราะสัตว์ก็มี “สิทธิ”ในชีวิตของมันเท่ากันกับคนที่ถือ“สิทธิ”ในชีวิตของตนเหมือนกัน

นั่นคือ “สิทธิสัตว์ชนม์”หรือ“สิทธิ”ในความเป็น

“ชีวิต”ของ“สัตว์”แต่ละตัวนั้น มันก็มี“สิทธิ”ในตัวของมัน เหมือน“คน”ที่มี“สิทธิมนุษยชน(human right)”ของตนแต่ละคน

อย่าไปละเมิด“สิทธิ”ของชีวิตสัตว์มันเลย มันย่อมรักชีวิตเป็นของมัน ใครใคร่จะไปละเมิดทำร้ายชีวิตมัน มันก็เป็น“บาป”แน่ยิ่งกว่าแน่ พระพุทธเจ้าตรัสเรื่องนี้จริงที่สุด

คนผู้มี“ปัญญา”แล้วจริง จึงไม่ไปละเมิด“สิทธิ”ในความเป็น“ชีวิต”ของ“สัตว์”ใด และแม้แต่อย่างไรเลย

เพราะ“กรรม”ทั้งหลายล้วน“เป็นอันทำ” ถ้าใครทำกรรมใด เริ่มแต่“จิตเคลื่อนไหวและมีทิศมุ่ง”ก็คือกรรม

ขั้นที่ชื่อว่า “สัตว์”ทุกชนิดทุกตัวมันยัง“อวิชชา”อยู่ มันยัง“โง่”อยู่นะ! แม้แต่คนผู้ยังไม่มี“ปัญญา”ก็ยัง“โง่”อยู่

ดังนั้น คนผู้ยังไม่มี“ความรู้”ขั้น“ปัญญา”ในเรื่อง“กรรมวิบาก”นั้น หรือยังเป็น“สัตว์”เดรัจฉานทั้งหลาย ที่จะทำตน“หลุดพ้นไปจากกรรมวิบาก”อันต้องเกี่ยวเกาะกัน เป็น“ปฏิสัมพันธ์(relation ถึง continuum)”กันอยู่ ให้หมดการเกี่ยวเกาะหรือยึดถือ หากยังไม่มี“ปัญญา” มันทำไม่ได้

จนกว่าจะมี“ความรู้”ที่“สัมมาทิฏฐิ”แบบพุทธ อันเป็น“ปัญญา” แล้วก็ต้องปฏิบัติตนให้“สัมมาปฏิบัติ” กระทั่งมี“สัมมาปฏิเวธ” บรรลุอรหัตตสามารถ“ทำกาล(กาลกิริยา)”ได้ด้วยตนเองตามที่ตนประสงค์เป็นที่สุดจนสำเร็จจริง ศาสนาพุทธ“จบกิจ”สูงสุดด้วยการ“ทำกาละ”

คนผู้“ทำกาล”ได้จริงอย่างวิเศษสุดนั้น คือ ผู้รู้จัก

รู้แจ้งรู้จริงรู้จบความเป็น“ชีวิต”ดีสุดสัมบูรณ์ ที่สามารถจัดการกับตนเองในการ“ทำกาละ”หรือทำ“การตาย-การเป็น”ได้อย่าง บริบูรณ์สัมบูรณ์จริง ๆ แท้ ๆ

นั่นคือ จะ“ทำการตาย”ให้แก่ตนได้ชนิดที่ครบทุก“มิติ”แห่งความเป็น“ชีวิต”หรือ“จิตวิญญาณ”กับ“กาล”

อรหันต์สามารถ“ทำกาล(กาลกิริยา)”ที่“จบกิจ(กตังกรณียัง)”ครบทุก“กิจ”ได้แล้ว ทั้งที่“มี”หรือ“ไม่มี”ใน“กาล”

นั่นคือ “กิจ”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ”ให้จบ ก็ทำได้ หรือ“กิจ”ที่เป็น“ปรมาตตสัจจะ”ให้จบ ก็ทำได้

“กิจ”ที่ทำกรรมตาม“โลกุตรสัจจะ”จบนั้น สามารถทำกรรมที่เป็น“กุศลธรรม”แต่ถ้ายเดียว และยั่งยืนตลอดไป ทว่ายังมี“กิเลส”ในใจอยู่ ก็ทำได้

หมายความว่า “การกระทำ”ของเราทุกกรรม ไม่เป็น“อกุศล”แล้วตาม“สมมุติสัจจะ” แต่ยังมี“บาป”เฉพาะในใจตนอยู่ เพราะตนยังมี“กิเลส” ซึ่งเป็น“ปรมาตตสัจจะ”

การกระทำที่เป็น“กุศล”คือ กรรมที่“ดี”ตามสมมุติของสังคมของโลก ทำได้แล้ว ไม่เป็น“อกุศล”แล้ว แต่ยังมี“กิเลส”ในใจตนอยู่ “กรรม”ยังไม่สำเร็จ“บุญ” ยังเป็นโลกียะ แม้“การกระทำ”จะเป็น“กุศล” แต่มี“กิเลส”ก็ยังมี“บาป”อยู่

ส่วนผู้ที่มี“การกระทำ”ถึงขั้น“บุญ” นั่นคือ กรรมหรือการกระทำนั้นกำจัด“กิเลส”อันเป็น“เหตุในการทำ”ลงได้ แท้ “บาป”ก็ลดลงไปจาก“จิต” ตามพลังงานที่เป็น“ฌาน”

และ“ฌาน”ก็ต้องเป็น“ฌานวิสัย”ที่“พ้นอจินไตย” นั่นคือ “ฌาน”ต้อง“ลืมนตา”เป็นคนปกติวิสัยในชีวิตสามัญ มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“สัมมาทิฏฐิ” ต้อง“สัมผัส วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ที่ครบรูปภายนอก ครบนามภายใน เป็น“เทว”และประชุมลงเป็น“๑ เดียว(เอก)”ก็ได้สำเร็จ

ดังนั้น การ“หลับตา”ปฏิบัติให้เกิด“ฌาน”ที่ไม่มี “กายภายนอก”นี้แหละ เป็นตัวอ้างอิงถึง“ความเสื่อม”แท้ ซึ่งผู้หลงยึด“ฌาน”ต้อง“หลับตา”ปฏิบัติ“เข้าฌาน” นี้เองที่เป็นตัวชี้บ่งยืนยัน“ความเสื่อม”ตัวแท้ในพุทธยุคนี้

ดังนั้น คนผู้ยังเข้าใจหรือยังเชื่อว่า “สมาบัติ”คือ ต้อง“เข้าฌาน” หรือ“ฌาน”ต้องมี“การเข้า-การออก”ก็ดี “สมาบัติ”หรือ“วิโมกข์ ๘”ต้องเข้า-ต้องออกก็ดี

หรือยิ่งยึดมั่นว่า “ฌาน”ต้องมีเข้า-ต้องมีออก และ “เข้า”ก็คือ “เข้าไปอยู่ใน“ภวังคจิต” และ“ออก”ก็คือ “ออกมาจาก“ภวังคจิต”มา มี“กายภายนอก”มา มี“วิถิจิต ๖”

มันก็หมายความว่า “ฌาน”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี ลืมตา เป็นปกติคนสามัญชีวิตธรรมดาดี มี“ฌาน-สมาธิ”ไม่ได้ คนผู้นั้นต้องเข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”หรือ“หลับตา”จึง จะเป็น“สมาบัติ” ที่ทำ“ฌาน” หรือทำ“สมาธิ”กันได้

“ลืมตา”ไม่มีฌาน “ลืมตา”ไม่มีสมาธิ

ฉะนั้นแหละคือ ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”แท้ คือ โมฆะแท้ ขอยืนยันอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “ฌานวิสัย”ของพุทธนั้น

เป็น“อจินไตย” คนผู้ยังเข้าใจหรือเชื่อว่า “ฉาน”ต้อง“เข้าไป อยู่ในภวังค์” โดยเข้าใจหรือเชื่อว่า “ฉาน”ก็ดี “สมาธิ”ก็ดี ต้องเป็นภาวะที่“เข้าไปอยู่ในภวังค์” นี้“มิจฉาทิฏฐิ”ทั้งนั้น

ผู้เข้าใจความเป็น“ฉาน”แค่หลงผิดว่าต้องมี“ฉาน” ในขณะ“หลับตา” หรือ“ฉาน”ต้องเข้า-ต้องออก”นี้แหละ และเชื่อมั่นว่าวิธีปฏิบัติที่ดี เป็นฉาน เป็นสมาธิ “สำเร็จ”ก็ดี จะได้“ฉาน”ได้“สมาธิ”นั้นต้อง“หลับตา”ปฏิบัติ

ผู้ใดยังมีความเข้าใจผิด ๆ เช่นนี้ หรือยังเชื่อผิด ๆ อยู่ เช่นนี้ จึงคือ “คนเสื่อม”ไปจาก“โลกุตระธรรม”แท้จริง

ความสำคัญสุดยิ่งยวด ที่อาตมาพูดนักพูดหนา ในการ“หลับตา”หรือ“ลืมตา”ปฏิบัตินี้ มันชี้บ่งให้เห็น “ความจริง”ที่“เป็นจริง”ยืนยันถึง“ความเสื่อม”จริง ๆ ทั่ว ๆ ในคนชาวพุทธยุคนี้ช่างตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อาถิสสูตร” ว่า จะมียุคที่ชาวพุทธ“เสื่อมจากโลกุตระ” ก็ตรงที่“หลับตา”เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”แล้วหลงผิด สนิทหนัดว่า เป็น“ฉาน”หรือเป็น“สมาธิ”นี้เอง

ขอยืนยันว่า “ฉาน”หรือ“สมาธิ”หรือ“นิโรธ”ของ พุทธนั้นไม่มี“การเข้า-การออก” แม้แต่ใน“ความคิด-ความ เข้าใจ” แต่“ฉานหรือสมาธิหรือนิโรธ”ของพุทธนั้นมีอยู่ใน ชีวิตสามัญที่ตื่นอยู่ตามปกติธรรมดาคนที่ไม่นอนหลับ ไม่ หลับตานี้เอง

ตรวจสอบได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๕๑๐

“จุฬเวทลลสูตร” กับ“ปุตตสังยุตต์” ๑.วิเวกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๕๐๙ ถึง ข้อ ๕๑๗ “ฌาน”ก็ตี “สมาธิ”ก็ตี “นิโรธ”ก็ตี นั่นมีอยู่ในปกติชีวิตสามัญสมมติมารับรู้อะไร ๆอยู่ในขณะทำงานดำเนินชีวิตไปเลี้ยงชีพตนอยู่นี้แล ก็มีฌาน-มีสมาธิ-มีนิโรธ” เพราะ“ไม่มีกิเลส”

“ฌาน-สมาธิ-นิโรธ”ของพุทธ ไม่ได้ปลีกแยกไปจากชีวิตปกติธรรมดาสามัญของคนทั้งหลายเลย

ประเด็น“ฌาน-สมาธิ-นิโรธ”ก็ตี แม้แต่“สมาบัติ-วิโมกข์”ก็ตี นี้ก็เป็นเครื่องยืนยันชัดเจนพอแล้ว ว่า ชาวพุทธยุคนี้“ได้เชื่อม”ไปจาก“สัมมาทิฏฐิแบบพุทธ”จริงตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้า แท้จริง

แต่ชาวพุทธในยุคช่วงพ.ศ. ๒๕๐๐ นี้ไม่รู้ตัวว่าตนได้เชื่อมไปจริงตาม“อาถรรพ์สูตร” ที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ว่า ชาวพุทธจะเชื่อม“โลกุตรธรรม”

แล้วมันก็เกิดจริง คือ คนในยุคนี้เอง ยุคช่วง พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้แหละ ที่คนค่อย ๆ ผิดแล้วยึดว่าถูก จึงเริ่มเกิดความเสื่อมเรื่อย ๆ มา จนกระทั่งถึง“ยุคกาล”ช่วงนี้

จนกว่าคนผู้“ศรัทธา”สนิทแนบแน่นว่า “หลับตา”เป็น“ฌาน”หรือ“เข้าฌาน” หรือ“เข้าสมาบัติ” จะสำนึกได้ว่า ตนได้หลงยึดผิด เข้าใจผิดกันแนบแน่น ...โง่!มานาน

แล้วคนผู้นั้นจะเกิดความละอายอย่างยิ่ง ละอายอย่างแรงกล้า(ตีพัง) ที่ตนเข้าใจ“ฌาน-สมาธิ-นิโรธ”นี้

แหละ ผิด ๆ เพราะเชื่อว่า“ต้อง“หลับตา” คือ เครื่องชี้จุด ผิดสำคัญขอ“ความเสื่อม” ...คนผู้นี้คือผู้สำนึกแท้จริง แล้วผู้ที่สำนึกได้ ละอายต่อความหลงผิดนี้ ที่ได้ “โง่”เอาหนักเอาหนา “โง่”มานานแล้วด้วย ผู้นี้ก็จะตื่น จาก“ความเสื่อม” ที่ตนหลงจมมงายหัวปักหัวปำอยู่แต่ กับ““ฉาน”หลับตา “สมาธิ”หลับตา หลงว่า“เจริญ”

ที่แท้ตนเองยังจมดิ่งหลงมึตสนิทอยู่กับ“โลกียะ” เก่า ๆ เดิม ๆ จิตยังไม่มี“อัญญาต”เพียงพอที่จะเข้าสู่โลก ใหม่ อันเป็น“โลกุตระ”ของพระพุทธเจ้า จึงชื่อว่า“เสื่อม”

ชาวพุทธทั้งหลายเหลือแต่“ศาสนาที่เป็นโลกียะ” ประพฤติกันแต่“ที่เป็นโลกียะเสื่อม” หาความเป็น“โลกุตระ ธรรม”ไม่ได้แล้วในพุทธศาสนิกชนยุคช่วง พ.ศ. ๒๕๐๐ นี้

อาตมาผู้มี“โลกุตระธรรม”ในตนเองถึงขั้นเป็น“สังข อภิญญา” คือ มี“โลกุตระธรรม”ในตนเองมาแล้วข้ามชาติ มาแต่ปางก่อนมาเกิดในยุคนี้ ตามที่ได้เปิดเผยตนเอง อย่างจ้านน จำเป็น จำยอม จำต้อง จำใจต้องบอก“ตนเอง“ ว่า เป็น“สังข อภิญญา” เป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๗” เป็นอะไรต่ออะไรอีกมากมายฉายนั่น ล้วนเป็นที่สุด แห่งที่สุดแล้วที่อาตมา“จ้านน”จริงๆ ปางนี้เกิดมาชาตินี้ จำต้อง จำเป็น จำใจ“แสดงตนเช่นที่ทำนี้”

ไม่ได้มีจิตกิเลสสาเกยยะอยากอวดโอไใด ๆ เลย เพราะอาตมาพบ“ความจริง”ที่เป็น“ความเสื่อม”

จริง ๆ ทั่ว ๆ ของชาวพุทธยุคนี้เองว่า มัน“จริง”จริง ๆ ที่ชาวพุทธยุคนี้ได้“เสื้อม”จริง ๆ ทั่ว ๆ จาก“โลกุตระธรรม”

เริ่มตั้งแต่คำว่า“กาย” ความเป็น“สักกาย” ที่เป็น“สังโยชน์”ข้อแรกที่ยืนยันระบุงบ่งความผิด ก็พากัน“มิจฉาทิฏฐิ” ซึ่งสื่อถึง“ความเสื้อม”ของชาวพุทธยุคนี้กันจริง ๆ

คำว่า “กาย”นี้ ได้กลายกลืนเป็น“ภาษาไทยสุดเนียนแล้ว และเชื่อกันทั่วไปว่า เป็น“ร่างภายนอกส่วนเดียว” โดยใช้กำกับด้วยภาษาอังกฤษว่า body หน้าตาเฉย ซึ่ง body นี้หมายถึงเฉพาะข้างนอกของร่าง หรือหมายถึง ซากศพ กันเลย

คนไทยเริ่มจากคำว่า “กาย”ก็“มิจฉาทิฏฐิ”กันเป็นภาษาไทยทั่วถ้วน ที่ได้ผิดสนิทสนมแนบเนียนแล้ว

นี่คือ เครื่องยืนยัน“ความเสื้อม”ของศาสนาพุทธ ยิ่งคำว่า “ฌาน-บุญ-ปัญญา-สมาธิ-ศีล-นิพพาน วิมุติ-อรหัตต์ ฯลฯ”และคำใด ๆ อีกล้วน“เสื้อม”กันจริง ๆ

เช่น เสื้อมจาก“ฌานวิสัย”ของพุทธ เป็นต้น

แค่“ฌาน”หลับตาปฏิบัติ ต้อง“เข้าฌาน” ต้อง“ออกฌาน”อยู่ แค่นี้มันก็คือ เตียรถีย์เทวนิยมดี ๆ นี้เองอยู่แท้ ๆ

ยังเป็นพุทธ”ที่จะเจริญสู่“โลกุตระ” เป็น“อารยธรรม”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ตามพระพุทเจ้าไม่ได้เลย

“หลับตา”นั้น “กิเลส”ไม่ถูกกำจัดได้จริง

เพราะ“กิเลส”จะถูกกำจัดได้จริง ก็ต้อง“ทำใจในใจ

(มนสิการ) ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ” นั่นคือ ปฏิบัติตามหลัก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ที่มี“ศีล ๑-อปัณณกปฏิบัติ ๓-สังฆธรรม ๗-ฌาน ๔-วิชชา ๘” จึงจะมี“กาย” มี“ปัจจุบันชาติ(ทิฏฐธรรม)”

“กิเลส”จึงจะถูกรักษาไปตามลำดับ คือ ขึ้นต้น “กิเลสคาม”ใน“กามาวจร”ที่เป็นกิเลสหยาบทาง“กาย” ภายนอกต้องกำจัดให้ได้ก่อน

เมื่อกิเลสภายนอกลดลงได้แล้วด้วย“ฤทธิ์ของฌานแบบพุทธร”ที่“สัมมาทิฏฐิ” มีชีวิตสามัญ“สัมมา”เป็น“ฌาน”ที่มี“กายภายนอกสัมผัสวิโมกข์ ๘”ในขณะที่ทำงานอาชีพปกติอยู่ “จิตมีพลังฌาน”ที่“อยู่เหนือกามาวจร”ได้แล้ว เป็น“โลกุตระธรรม” ก็จะเหลือ“กิเลส”ที่“ถูกรู้ได้”อยู่ในภายใน“ภวังค์”เป็น“กิเลส”ใน“รูปาวจร” ก็กำจัดกิเลสที่เหลือนี้ต่อไป

จนกระทั่งได้กำจัด“กิเลสในรูปาวจร”ต่อไปลดลงและหมดไปอีก ซึ่งกิเลสใน“รูปาวจร”นี้เราก็มียังมี“กายภายนอก”ที่“สัมผัส”โลกภายนอกอยู่ตามเดิมนั้นแหละ แต่จิตเราไม่มี“กิเลสคาม”แล้ว เป็น“อนาคามี”แล้ว “จิตมีฌาน ๔”ที่เจริญขึ้นใน“วสี”คือ มีอำนาจ“อยู่เหนือ”ฤทธิ์แรงของกามราคะ”ได้แล้วได้เลย ไม่ใช่ต้อง“เข้าฌาน”ไปกำจัดกันอีก

แต่“จิต”เป็น“ฌาน”แล้ว มีความเป็น“ฌานวิสัย”ของพุทธรแล้ว ซึ่งไม่ใช่“ฌาน”แบบเดิยรติย์ที่ต้องได้ในขณะอยู่ใน“ภวังค์” ต้อง“เข้าฌาน-ออกฌาน”กันอยู่

“ฌาน”ของพุทธรนั้น เป็น“วิสัย” มี“พลังอำนาจ”ใน

ตนเองเป็นสามัญในชีวิตประจำวันธรรมดา ไม่ใช่“ฌาน”ชั่วแวบชั่วคราว ที่ได้กันเป็นคราวๆ แล้วก็เลิก แล้วก็ทำใหม่ อยู่เรื่อย แต่เป็น“ฌาน”ที่มี“ฤทธิ์หรือมีขอบเขตแห่งพลังอำนาจ”สามารถ“อยู่เหนือโลก-เหนืออัตตา” เป็น“ธรรมที่อยู่เหนือโลก-เหนืออัตตา” เรียกว่า “ธรรมาธิปไตย”

“ธรรมาธิปไตย”ขั้นต้น ก็มีอำนาจ“อยู่เหนือโลก” และ“อยู่เหนืออัตตา” ที่กำจัด“กิเลสกายภายนอก”เป็น“กิเลสกายนอก”ภายนอก ใน“กามาวจร”นั้นทำได้สำเร็จ กิเลสกายภายนอกก็ลดลงหรือหมดไป จิตก็มี“ฌาน”เจริญเป็นผู้มี“วสี”คือ ผู้มี“อำนาจอยู่เหนือ”หรือ“อำนาจเป็นอุตตระ”

“อุตตรธรรม”คือ คนผู้มี“ธรรม”นี้ย่อมมี“อำนาจอยู่เหนือ”ความเป็น“โลก” และมี“อำนาจอยู่เหนือ”ความเป็น“อัตตา”เท่าที่ตนมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”นั้นได้ และ“อัตตา”นั้นได้ ซึ่งมันก็ทำได้ไม่เกินกว่าอำนาจที่ตนมี

ความเป็น“อุตตรธรรม”นี้เป็น“คุณวิเศษ”ในศาสนา พุทธศาสนาเดียวในโลก ในศาสนาอื่นไม่มี“อุตตรธรรม”

“ธรรมาธิปไตย”ขั้นกลาง ก็จึงจะปฏิบัติเพื่อให้อำนาจ“อยู่เหนือกิเลสที่เหลืออยู่ภายในจิตขั้นต่อไปเป็น“กิเลสภายใน” ซึ่งการปฏิบัติ“ฌาน”ของพุทธนั้นก็ยัง“ลืมนตา”เป็นชีวิตสามัญอยู่ตามปกติ แต่“จิต”มี“ฌาน”ที่เป็น“วสี”ไปตามลำดับ คือ “ผู้นี้มีอำนาจ”สามารถอยู่เหนือกายภายนอก”ได้แล้ว ก็เหลือ“กิเลสภายใน”ขั้นต่อไปที่

กำหนดรู้ได้ด้วย“รูป(ภาวะที่ถูกรู้)”ซึ่งผู้ปฏิบัติก็ยังมีสัมผัสสัมผัสกันอยู่ใน“กามาวจร”นั้นแหละ แต่“กิเลส”มันเป็น“กิเลส”ลึกอีกชั้นที่เหลือเข้าไปในภายใน คือ ชั้นกลาง

ชั้นกลางนี้ ผู้มี“ฉาน”อยู่เหนือ“กิเลสกามภายนอก”ได้แล้ว กิเลสชั้นนี้จึงเป็นกิเลสที่เหลือต่อมาอีกชั้นหนึ่งคือ ชั้น“รูปาวจร”อันลึกเข้าไปในภายในจิต

ซึ่งไม่ใช่“เข้าฉาน” แต่เป็น“ฉานเข้า”คือ ไฟหรือพลังงานจิตที่มีธรรมชาติ“ปัญญา”เข้าไปกำจัดกิเลสในชั้นในเข้าไปอีก

ก็กำจัดกิเลสชั้น“รูปาวจร”นี้ได้ ต่อมาสำเร็จอีกเหลือกิเลสชั้นปลายใน“อรุปาวจร” ก็ยังมี“กาย”อยู่ตามเดิม ก็กำจัดกิเลสชั้นสุดท้ายนี้ให้ได้ เป็นอัน“จบกิจ”

คนผู้นี้ก็หมดสิ้น“บาป” และสิ้น“บุญ”ลงไปด้วย เพราะกรรมที่เป็น“บาป”คือ กรรมที่“มี”กิเลส ตาม“ปรมาตถธรรม” เราต้อง“ฆ่ากิเลส”ด้วยการทำพลังงานจิตให้เป็น“ฉาน”คือ เป็นไฟที่เผากิเลสจนถึงชั้น“บุญ”ได้แท้

ผู้“สิ้นบุญ-สิ้นบาป”แล้ว ศัพท์คือ “ปุญญบาปปริกขีณ” ก็ไม่ต้องทำ“บุญ”อีกแล้ว คนผู้นี้ก็ เป็น“อรหันต์”

ดังนั้น คนผู้ใดจะทำกรรมใด ไม่เป็น“บาป”ก็คือ ทำกรรมนั้น“ไม่มี”กิเลสได้สำเร็จเด็ดขาดแล้ว คนผู้นี้ก็ไม่ต้องทำ“บุญ”อีกแล้วต่อไป ภาษาวา “อปุญญ”

“อปุญญ”จึงไม่ใช่“ความวน”ที่จะกลับไปเป็น“บาป”

อีกแล้ว คำว่า “อบุญญ” นี้เป็น “โลกุตระภูมิ” ออย่าสับสน
 “บาป” คือ “กิเลส” “บุญญ” คือ “พลังงานจิตที่
 สามารถกำจัดกิเลส” ได้สำเร็จเท่านั้น “บุญ” ไม่ทำอื่น

ผู้หมดสิ้นกิเลสในตนแล้ว เช่น อรหันต์ คือ ผู้ไม่
 ต้องสร้างพลังงาน “บุญ” ขึ้นมากำจัดกิเลสอีกแล้ว อรหันต์
 ขึ้นไป จึงคือคนผู้ไม่ต้องสร้างพลังงานจิตให้เป็น “บุญ” แล้ว

คนผู้เข้าใจ “บุญ” เป็นมิชฌาทิฏฐิอยู่ จึงแปลคำว่า
 “บุญ” ผิดไปจากความจริง กรรมที่ทำก็ไม่สัมฤทธิ์ผล ย่อม
 เป็นกรรมผิดไปตาม ที่ตนเข้าใจผิดไปนั้นแน่นอน

คนผู้นี้ก็ไม่มีความเป็น “อบุญญ” ได้เลย

ผู้ที่ปฏิบัติธรรม “จบกิจ” การกำจัดกิเลสของตนส่วน
 ใดได้เสร็จเด็ดขาดแล้ว ก็เป็นผู้ “อบุญญ” ในส่วนนั้น ไม่
 ต้องทำพลังงานจิตให้ทำหน้าที่ “บุญ” กันอีก

สามารถทำจนกระทั่ง “สิ้นอาสวะ” ก็ “จบกิจ”

“กิจ” ของผู้นี้ก็ “อบุญญ” ตาม “ปรมัตถสัจจะ” แล้ว
 คือ ผู้กำจัด “กิเลส” ในจิตสิ้นแล้ว ก็ “อบุญญ” ไม่ต้องทำ
 พลังงานจิตให้ทำหน้าที่ “บุญ” อีก จึงเป็นผู้หมดเรื่อง “บุญ”

ผู้ยังเข้าใจคำว่า “บุญ” มิชฌาทิฏฐิอยู่ ก็ย่อมทำ
 “บุญ” ไม่เป็น หรือทำไม่ถูกต้องถ่องแท้ ก็ยังวนไปวนมา
 ก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความจบ” ก็ “จบกิจ” ไม่เป็นเลย

“บุญ” นี้ เป็น “เอกังสะ” มีกิจ “ฆ่ากิเลสส่วนเดียว”
 เป็น “โลกุตระ” ผู้ทำพลังงาน “บุญ” ขึ้นมาฆ่ากิเลสได้เสร็จ

ก็เป็นผู้“จบกิจ”ในความเป็น“กิจ”อันยิ่งใหญ่ของมนุษย์
“จบกิจ”แล้ว ก็ไม่ต้องทำ“กิจ”นี้สำหรับตนเองอีกแล้ว

“บุญ”เป็น“โลกุตระ” เป็น“พลังงานจิต”ที่พิเศษสุด
ต้องละเอียดลออในคำว่า “บุญ”กับ“กุศล”กัน
ให้ดีๆ “พลังงาน”ที่เรียกได้ว่า “บุญ”นั้น แตกต่าง
จาก“กุศล”อย่างมีนัยสำคัญอย่างยิ่ง

“พลังงานจิต”ที่“กำจัดกิเลส”เรียกว่า “ฌานวิสัย”
ที่เกิดจากการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” อย่าง“สัมมา
ทิฏฐิ” จึงจะบรรลุผลสำเร็จ“นิยตะ” และเป็น“บุญ”ได้

“ฌานวิสัย”ของพุทธนี้ จึงเป็น“อจินไตย”สำหรับผู้
ไม่มี“ปัญญา” ยิ่งชาวเดียรถีย์หรือเทวนิยมทั้งหลายนั้น
แน่นอนที่สุดว่า หมดลสิทธิ์ที่จะมี“ฌานวิสัย”ของพุทธได้

ผู้เรียนรู้ปฏิบัติที่มี“ความรู้”ยังไม่เป็น“ปัญญา”เลย
ยังมี“ความรู้”กันแค่“เฉโก”อยู่ จึง“หมดลสิทธิ์”ที่จะ“จบกิจ”
ชนิดที่เป็น“นิยตะ”คือ “เที่ยงแท้”นิรันดรได้จริง เด็ดขาด

เฉพาะอย่างยิ่ง“กิจ”ที่เป็น“บุญ”เฉโกทำไม่เป็นแน่
“กิจ”คือ รุระหรืองานทั้งหลาย ที่ผู้ปฏิบัติสามารถ
ทำจนได้ชื่อว่า บรรลุผลสำเร็จขั้น“จบกิจ”นั้น ได้แก่

(ก) “กิจ”ละชั่ว-ประพฤดีดี เป็นได้ทั้งแบบโลกียะ
และแบบโลกุตระ แต่โลกียะได้แค่“นิจจัง”ไม่เป็น“นิยตะ”

(ข) “กิจ”ดับสุข-ดับทุกข์ ที่เป็น“โลกุตระธรรม”

(ค) “กิจ”ทำ“อรหัตต์”และทำ“โพธิสัตว์”

(ง) “กิจ”ในการ“ทำกาละ” อันเป็น“กิจ”สุดยอดในความ
ความเป็นมนุษยชาติ ไม่มี“กิจ”ใดพิเศษเท่าเทียม

ขอขยายความกันชัด ๆ ละเอียดขึ้นไป ดังนี้

(ก) กิจ“ละชั่ว-ประพฤติแต่ดี”ตาม“สมมุติสัจจะ”
ชาว“โลกียธรรม”เขาก็ทำได้ แต่ไม่“เที่ยงแท้”เป็น“นิตยะ”
เพราะจะยัง“วนเวียน”ตกต่ำลงมาชั่วอีกอยู่ จะไม่แข็งแรง
มั่นคงยั่งยืน“เที่ยงแท้(นิตยะ)”คงที่นิรันดรเป็นอันขาด

นั่นคือ ลัทธิศาสนาทั้งหลายที่เป็น“โลกียธรรม”กัน
อยู่ ยังไม่มี“ปัญญา ๘”นี้เอง จึงไม่สามารถปฏิบัติให้เกิด
“ความเที่ยงแท้”ที่ต้องใช้คำว่า “นิตยะ”เรียกได้เด็ดขาด

เพราะผู้เป็น“ศาสดา”ของศาสนาโลกียะเทวนิยมทั้ง
หลาย ได้เป็น“ศาสดา”แล้วแท้ ๆ ในชาติใดชาติหนึ่ง ก็ยังต้อง
เกิดต้องตาย วนเวียนตาย-เกิดอีก แล้วเล่า ๆ กลับมา“ตกต่ำ-
ทำชั่ว”ได้อีก เพราะวิบากของคนที่ตนเอง“ได้ทำชั่ว-ทำดี”มา
เป็นกรรมวิบาก ที่ศาสดายัง“อวิชชา”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ

ซึ่งตายจากความเป็น“ศาสดา”ในชาตินั้นแล้ว ท่าน
ก็ยังต้องเกิดมาเป็นคนอยู่ และวนมาเป็นคนทำชั่วได้อีกด้วย
ยังไม่“เที่ยงแท้”เด็ดขาดหรอก ยังทำ“ปรินิพพานเป็นปริโย
สถาน”ไม่ได้แน่ เพราะไม่ได้เรียนรู้“การดับกิเลส”เลย

และท่านไม่มี“วิชา”ที่จะสามารถรู้แจ้งรู้จริงได้

คำว่า “เที่ยง”ของชาว“โลกียะเทวนิยมเดิรสิทธิ์”ทั้ง
หลายในโลกเขาจึงใช้ได้แค่“นิจจัง”ที่“เที่ยงชั่วคราว”เท่านั้น

นานน้อย หรือนานมาก ก็ตามบารมีที่ตนบำเพ็ญได้

บางคนทำได้นานมาก จนตนเองลืมนั้น-ลืมปลาย
ตนหาต้น-หาปลายไม่พบ จึงมงงายเห็นว่า “โลก” ไม่มีที่สุด
ซึ่งคำว่า “โลก” นี้ “โลกียธรรม” เขาก็ยัง “หลุดพ้น”
จาก “ดี” จาก “ชั่ว” ที่ชาว “โลก” เขายึดถือกันไม่ได้ด้วยซ้ำ

“โลกียะของเทวนิยม” จะยัง “อนิจจัง” คือ “เที่ยง” เด็ด
ขาดนิรันดรไม่ได้ เพราะเทวนิยมเขายังเป็นได้แค่ “โลกียธรรม”

แต่ “โลกุตระธรรม” สามารถทำ “ความเที่ยง” ที่ยั่งยืน
“นิรันดร” ซึ่งใช้พยัญชนะว่า “นิยตะ” ได้ ทุกชั้นตอน แม้จะ
มี “การตาย-การเกิด” อีกรวนเวียนอยู่ในโลกหรือในกาลอีก
ก็ชาติต่อกี่ชาติก็ตาม ก็มี “ความเที่ยงแท้” ในมรรคผลที่
บรรลุนั้นไม่ตกต่ำเลยตลอดไป

ดังนั้น “กิจ” ในข้อ (ข) ข้อ (ค) ข้อ (ง) ผู้ยังจมอยู่ใน
โลกียะ ในเทวนิยมนั้น จึงหมดสิทธิ์ที่จะ “จบกิจ” แน่นอน
เรามาสาธยายรายละเอียดขึ้นไปถึงคำว่า “กิจ” กับ
คำว่า “กาล” กันเพิ่มเติม ส่งทำยหนังสือเล่มนี้ กันดูดี ๆ ซิ!

เริ่มจาก “กิจ” แรก ที่ความเป็น “คน” จะต้องทำให้
“นิยตะ” ให้ได้คือ เป็นคน “ละชั่ว ประพฤติแต่ดี” ให้นิยตะ
“เที่ยงแท้” มั่นคง ยั่งยืนตลอดไปสำเร็จจริงนิรันดรให้ได้

หากใครทำได้ถึงขั้น “ปรมาตถธรรม” คือ ทำได้ถึง “จิต
เจตสิก รูป นิพพาน” ที่มี “วิชา ๘” หรือมี “ปัญญา ๘” รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงและรู้การดับ “อุปาทิ (เชื้อกิเลส)” กันถูกตัว “กิเลส”

“อุปาทิ”นี้แหละคือ “เชื่อแท้ๆ”ที่เป็น“เหตุ”จริง ๆ ของ“กิเลส”ซึ่งต้อง“ดับให้สนิทจนสิ้นเชื้อ” นี่คือ“กิจ”ที่ ๑

“อุปาทิ”คือ เชื้อที่ยัง“อวิชชา”ยังเป็นกิเลสพาเกิดอยู่ ถ้ายัง“อวิชชา”ไม่รู้จักอาการที่ตน“ยึดมั่นถือมั่น”ที่เรียกว่า “อุปาทิ” เมื่อตน“ยึดมั่นถือมั่น”ก็เป็น“อุปาทาน”ของตนกันจริง ๆ (“อุปาทาน”ตรงกันข้ามกับ“สมาทาน” และไม่ใช่อุปาทิหรืออุปาทิตยติ) ก็ต้องกำจัด“เชื้อ”ตัวนี้หมดสิ้นให้ได้

“อุปาทาน”คือ “ตัวผู้ยึดมั่นถือมั่น” ยังมี“เชื้อ”ของกิเลส”ตัวนี้อยู่ ตนก็ต้อง“ดับให้ถูกตัวตน”ตัวนี้แม่น ๆ ชัด ๆ

“อุปาทายติ”คือ “กิริยา”ที่เป็น“อาการจิตจริงแท้”

“อุปาทิ”คือ “เชื้อเพศชาย” ที่ยังเป็น“เชื้อ”ในตนอยู่

“เชื้อเพศชาย”นี้เองคือ“เหตุ”ที่ต้อง“ดับ”บทบาทมันให้ได้สำเร็จเด็ดขาด เพราะมันเป็น“ตัวการแห่งความเกิด”

ผู้ที่มี“ความรู้”ชั้น“ปัญญา”สามารถกำหนดรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จัดการดับอุปาทิ”คือ“เชื้อเพศชาย”นี้ได้ ก็นับเป็นผู้ปฏิบัติธรรมที่สำเร็จถึงขั้นเรียกได้ว่า “จบกิจ”คือ“ดับอุปาทิ”

ก็เป็นอัน“ดับเชื้อเพศชาย(อุปาทิ)”ได้เสร็จ“จบกิจ”

เมื่อ“ดับอุปาทิ”หมดสิ้นไป “อุปาทาน”ก็ไม่เหลือ

เพราะไม่มี“ความยึดมั่นถือมั่น”คือไม่มี“อุปาทาน”อยู่ในจิต ที่จะเกิด“เชื้อ(อุปาทิ)”ตามที่“ยึด”ไว้นั้น มันก็หมด“กิริยา(อุปาทายติ)”ที่จะมีอยู่ในจิตอีกแล้ว

ผู้จะ“ดับอุปาทิ”คือ“ดับเชื้อ”ในจิตของตนให้หมดไป

จาก“กาล”ได้นั้นต้องมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อุปาทาน”

“อุปาทาน”มี ๔ ประเภท(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๑๕๖

(๑) กามอุปาทาน ยังยึดมั่นถือมั่นในกาม โดยหลงว่า “กิเลสกาม”เป็น“คุณ” จึงมัวเมาอยู่กับ“กามคุณ”

ยังไม่เห็นว่า “กิเลสกาม”มันเป็น“โทษ” ไม่มีปัญญา รู้“กามาทีนวะ(กามโทษ)” จึงยัง“หลงวนติดอยู่”ในโลกกามคุณ ซึ่งยังใคร่อยากอยู่ทั้ง“ลาภยศสรรเสริญสุข” ทั้ง“กามคุณ ๕”อันได้แก่ “ความอร่อย”ของรูปเสียงกลิ่นรสสัมผัสภายนอก

(๒) ทิฏฐุปาทาน คือภาวะยังยึดมั่นถือมั่นใน“ทิฏฐิ” ของตนแน่นเหนียว โดยหลงว่า “ความเห็นความเข้าใจของ ตนเท่านั้นถูกต้อง” เป็นผู้ยังมี“มิจฉาทิฏฐิ” นั่นคือ ความ รู้ยังไม่มี“อัญญะ(ความรู้อื่น)” จึงยังไม่เป็น“ปัญญา”

(๓) สิล্পัตตูปาทาน คือภาวะยังยึดมั่นถือมั่นใน ศิลในพรต โดยหลงยึดในข้อปฏิบัติ-ในวิธีประพฤติตามที่ ตนยึดมั่นถือมั่นมาผิด ๆนั้นว่า ถูกต้อง ตามที่ตนหลงเชื่อ สนิทสนมแล้ว เช่น “หลับตา”ปฏิบัติอย่างเก่าอยู่ ยังไม่ปฏิบัติ ศิลพรตอย่างใหม่ที่“สัมมาทิฏฐิ”คือ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

(๔) อัตตวาทูปาทาน ยังยึดมั่นถือมั่นในคำพูดเท่านั้นที่หลงว่าเป็น“ตัวตน” อันนี้ลึกซึ้งมากคือ ยังยึดมั่นถือมั่นได้ แค่“วาทะ”อันเป็นแต่“คำพูด-คำสอน” ที่ได้เรียนมาเป็นเพียง ยึดได้“บัญญัติ-พยัญชนะ”เท่านั้น ความรู้จึงตั้งเงินอยู่แต่ ความรู้ยังไม่มีพลังฤทธิ์สามารถหยั่งลงไปถึงเนื้อแท้

ของความเป็น“ตัวตน”หรือ“อัตตา”ได้ ความรู้จึงฝังงาย
 มัวเมาอยู่ได้แค่“ภาษาคำสอน”ที่มันเป็นเพียง“บัญญัติ”อยู่
 เท่านั้น ความรู้ยังไม่หยั่งลึกลงไป“ถูกต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘
 ด้วยกาย”ด้วยซ้ำ จึงยังไม่ตรงธรรมตามสภาวะของ“จิตใน
 จิต”เลย มันก็แยก“เจตสิก”ย่อยออกไปได้ละเอียด ไม่ได้

จึงไม่มี“ความรู้”ที่สามารถแยก“กิเลส”ว่า มันแตกต่าง
 ต่างจาก“จิต” แล้วจัดการกำจัดเฉพาะ“กิเลส”เท่านั้นได้จริง

จนกว่าจะมี“สัมมาทิฏฐิ”และได้ปฏิบัติ“ศีลพต”
 ให้กำจัด“กิเลส”ถูกตัวตนของกิเลสหยาบ-กลาง-ละเอียด
 บริบูรณ์ก็เนื่องจากมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวะธรรม”
 ของ“จิต-เจตสิก-รูป”สามารถกำหนดรู้“รูป”ที่เป็น“ภายใน
 กาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ได้ ถูกต้อง
 ถ่องแท้ จึงจะสามารถปฏิบัติให้“พ้นอุปาทาน”สำเร็จ

ดังนั้น ผู้ที่ยึดอยู่แค่เพียง“วาทะ”เท่านั้น เพราะยัง
 แยก“สภาวะธรรม”ที่เป็น“จิต” เป็น“กิเลส”ไม่ได้ ความรู้ยังไม่
 มีสมรรถนะถึงขั้น“ปัญญา” จึงกำจัดตัวตนกิเลสไม่ถูก

ผู้ที่ยังไม่สามารถ“พ้นอัตตวาหุปาทาน”นี้ จะรู้ตัว
 เองยากมาก หนักเข้าก็เป็น“ปทปรมบุคคล” คือ เป็น“ผู้
 คงแก่เรียน” รู้พุทธพจน์ก็มาก ท่องจำไว้ได้ก็มาก สั่งสอน
 อยู่ก็มาก แต่ตนเองไม่บรรลุนิพพานเลยในชาตินั้น

คนที่ไม่“พ้นอัตตวาหุปาทาน”ด้วยกันก็หลงเคารพ
 นับถือยกย่องกันไป ก็เป็นธรรมดาของคน“อวิชชา”ด้วย

กัน ต่างก็เป็น“ผู้ไม่รู้”ทั้งคู่ มันก็อดคอ“โง่”ไปด้วยกัน

คนผู้ไม่“พันอึดตวาทูปาทาน”นั้น เขาเอาแต่เรียน
รู้มากในพหุวิชชนะในบัญญัติ ก็เท่านี้ที่ยึดได้เป็น“อึดตา”
ยังไม่ลึกเข้าไปถึง“เนื้อ”ถึง“แก่น”ของสัจจะเลย

เขาผู้ได้เพียงแค่ว่า“วะทะ”นี้เขายังเข้าไม่ถึง“ปรมัตถ
ธรรม” เขาก็ยัง“มีจณาภิฏฐิ”อยู่ ดังนั้น แม้เขาจะปฏิบัติ
เก่งแค่ไหน มันไม่สามารถบรรลุผลได้หรอก

ยิ่งเขาหลง“หลับตา”เข้าไปปฏิบัติกับ“จิตภายใน”
โดยไม่มี“กาย”ภายนอกอีกด้วย เขาก็ยิ่งผิด ก็ยิ่ง“เสื่อม”

จนกว่าเขาจะ“พันอุปาทาน ๔”นี้ได้ หหมดก่อน

ถ้าเขาไม่ยอมรับใน“ภิฏฐิ”ใหม่ ที่เป็น“อื่น(อัญณะ)”
ไปจากเดิม นั่นคือ เขายังยึดมั่นถือมั่น“อุปาทานผิด”เก่าอยู่

เพราะ“สิ่งที่เขายึดมั่นถือมั่นอยู่เดิม” ยัง“ผิด”อยู่ไง!

เขาก็เข้าไม่ถึง“สัจจญาณ” เพราะ“กาม”ของเขา ก็
ยังยึดมั่นถือมั่นผิด ๆ อยู่อย่างเก่า “ภิฏฐิ”ของเขา ก็ยังยึด
มั่นถือมั่นผิด ๆ อยู่อย่างเก่า “ศีลพต”ของเขายังยึดมั่นถือ
มั่นผิด ๆ อยู่อย่างเก่าตามเดิม เขาจึงปฏิบัติเคร่งหนักแค่
ไหน ปานใด ก็ไม่สามารถสำเร็จ“กิจจญาณ”ได้เด็ดขาด

ดังนั้น “กตญาณ”จึงมีไม่ได้เลย ก็“จบกิจ”ไม่ได้แน่

“กิจ”ที่คนทั้งหลายทำนั้น มันมีความ“จบกิจ”ของ
มันแต่ละชั้น ๆ ซึ่งต้องมีภาวะถึงขั้น“จบกิจ”กันเป็นลำดับ

ซึ่งชาว“โลกียะเทวนิยม”เดิยรติย์ทั้งหลาย ยังไม่

สามารถแม้แค่จะทำตน“ละชั่ว ประพฤติแต่ดี”ชนิดที่มี “ความเที่ยงแท้แบบนิยตะ” ก็ยังทำจนเรียกว่า “จบกิจ”ไม่ได้

เพราะชาวโลกก็ยะเทวนิยมเดียวยุติภัยทั้งหลาย เขา จะทำได้ก็เพียงเป็น“ความรู้-ความสามารถ”ที่เขา“ยึดมั่นถือ มั่น”อยู่ ซึ่งยังเป็นกิเลส“อุปาทาน”หรือ“อภินิเวศ”กันอยู่แบบ เฉโกเก่า ๆ นั้นเท่านั้น ยังอยู่ใน“วงวนเก่า ๆ เดิม ๆ (เฉโก)” เขา ทั้งหมดจึงยังไม่มีอะไรแปลกเปลี่ยนไปจากเดิมจากเก่า

“ความรู้”ของเขายังยึด“อยู่แค่“เฉโก” ยังไม่มี“ปัญญา”

ผู้มี“ความรู้”อยู่แค่“เฉโก”นั้น ยังไม่มี“อัญญาธาตุ”เกิด ขึ้นใน“จิต”ของเขามากเพียงพอที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความเป็น“โลกุตระ”ได้ “ความรู้”จึง“วน”อยู่ในกรอบเดิม ๆ

เขายังออกจากกรอบของ“โลก”หรือ“ความวน”ที่ชื่อ ว่า“โลกิยะ”ยังไม่ได้ เขาก็ยัง“วน”อยู่ใน“โลก”เดิม ก็เสมือน คนยุคเก่าก่อน ที่ยังไม่มี“วิชาความรู้ในทางวิทยาศาสตร์” ถึงขั้นสามารถสร้างพลังงานทำจรวดวิ่งออกไปนอกโลก แล้ววิ่งเข้าไปสู่“โลกลูกใหม่”ได้สำเร็จ ฉนั้นใดก็ฉนั้น

“โลกิยะ”กับ“โลกุตระ” จึงเทียบได้ดุษเดียวกัน คือ คน โลกิยะเทวนิยมนั้น ยังออกจาก“โลก”ลูกเก่าที่คน“มีลักษณะ”ยัง จมอยู่กับ“โลกิยะ”มีแค่“เฉโก”อยู่ตามเดิม ยัง“ลึกลับ”อยู่กับ พระเจ้า หรือยัง“หลับตา”อยู่กับ“โลกมืด” เป็น“มีลักษณะ”

ซึ่งคน“โลกเก่า”โลกิยะ ไม่มีสิทธิ์“รู้จัก”โลก“ลูกใหม่” โลกุตระ เพราะตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายภายนอกไม่ได้สัมผัส

แต่ความเป็น“โลกใหม่”ชนิดที่“ตาสัมผัสรูป-หูสัมผัสเสียง-จมูกสัมผัสกลิ่น-ลิ้นสัมผัสรส-กายภายนอกสัมผัสกระทบกับ“โลกแบบใหม่”ที่เป็นผลโลกุตรธรรม ซึ่ง“แตกต่างกัน”ให้รู้จักรู้แจ้งได้แท้ ๆ จริง ๆ ใน“ของจริง-ความจริง”นั้นกันใต้ง ๆ

เพราะคน“โลกียะ”ยังไม่มี“ความรู้”ที่มีความรอบรู้เกี่ยวกับ“อายตนะ ๖”หรือไม่มี“ความรู้”ถ้วนครบในความเป็น“วิญญูณ”หรือความเป็น“พระเจ้า” ซึ่งเป็น“ธาตุรู้”ที่ยิ่งใหญ่

ความรู้เก่ายังอยู่ใน“กรอบเก่า”วนแคบอยู่ใน“โลกลึกลับ”หรือ“เทวนิยม”ที่ไม่รับรู้ครบ“อายตนะ ๖” มันย่อมน้อยรู้แคบกว่ากัน จำกัดอยู่ในกรอบน้อยแคบนั้น

ดังนั้น ความเป็น“วิญญูณ”ที่ครบ“อายตนะ ๖”จึงทั้งกว้างทั้งลึก แม้จะ“ลับ”แค้ใด และทั้งยืนยัน“ความจริง”ด้วย“การสัมผัส”ที่มี“ภาวะ ๒”คือ“เทว”หรือมี“รูป-นาม”หรือ“มีภายนอก-มีภายใน” หรือ“มีโลก-มีอิตตา” จึงแตกต่างจาก“โลกเก่า”ที่ยังจมมงายอยู่ในภายใน“ภวังคจิต” หรือยังจมมงายอยู่ในภายใน“ธาตุรู้ที่ลึกลับ”อยู่ เช่น “ธาตุรู้”ที่เป็น“พระเจ้า” หรือ“หลับตา”รู้ มันก็“วน”อยู่ใน“โลกเก่า”คงเดิมนั่นคือ “วิญญูณ”ที่เป็น“พระเจ้า”หรือ“วิญญูณ”ของผู้“หลับตา”อยู่นั้น มันก็เป็นแค่เพียงใน“ภวังคจิต”

แต่คน“โลกุตระ”มีสิทธิ์“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”โลกทั้ง“โลกใหม่”ที่ตนบรรลุจริง และ“โลกเก่า”ที่ตนเคยอยู่มาก่อนแล้ว “มรรคผล”ของ“โลกุตรธรรม”ที่บรรลุ“ใหม่”จึง“แตก

ต่าง“จาก“โลกียะ”ที่จมมออยู่แต่ใน“โลกเก่า”แนบยิ่งกว่าแนบ
ซึ่ง‘แตกต่าง’ทั้งประเด็น“เจโก”ทั้งประเด็น“นียตะ”

“เจโก”นั้น เป็นความรู้“คนละโลก”กับ“ปัญญา” ซึ่ง
มัน“รู้”ที่แปลกแยกแตกต่างกันไปคนละทิศ คนละขั้วจริง ๆ

ความรู้“เจโก”นั้น“เที่ยงแบบตายตัว” กาลจะเดิน
เคลื่อนที่เปลี่ยนไป เทศะจะมีอะไรอื่นเพิ่มขึ้นหรือสลายไป
ฐานะจะมีแรงมีอำนาจมีความรู้ความสามารถเพิ่มขึ้นหรือ
ลดลง ล้วน“ไม่เที่ยง”อยู่ทั้งนั้นทั้งสิ้น แต่“เจโก”ยึด“เที่ยง”อยู่
เป็น“๑”ตายตัวหมดทุกสรรพสิ่ง แม้“กาละ-เทศะ-ฐานะ”

ทั้ง ๆ ที่“กาละ”นั้นคือ “เวลา” มันเคลื่อนที่เดินทางไป
กับ“ความโคจรของมหจักรวาลตลอด”ไม่เคยหยุดพักเลย

“พระเจ้า”ก็ไม่สามารถ“หยุดกาละ” ไม่ให้“กาละ”
เคลื่อนที่ หรือหยุด“เวลา”ไม่ให้เคลื่อนไป ไม่ได้เด็ดขาด

แต่“เทวนิยม”หรือศาสนาที่นับถือ“พระเจ้า”ก็หลง
เชื่อกันว่า “พระเจ้า”สร้าง“กาละ”ทำ“กาละ”ให้“เที่ยง”ได้

แต่“ความจริง”แท้ ๆ นั้น“กาล”เป็น“ธรรมชาติ”ของ
มหจักรวาลหรือเอกภพ ที่เคลื่อนที่ไม่เคยหยุดกับที่ หรือ
“เวลา”ไม่เคย“เที่ยง” ไม่เคยหยุดอยู่กับที่เลยแม้กึ่งวินาที

คำว่า “ความเที่ยง”ของ“เจโก”กับ“ปัญญา”จึงแยก
ใช้ภาษาคำเรียกแตกต่างกันเป็น“นิจจะ”กับ“นียตะ”

“เจโก”หรือชาวเทวนิยมนั้น“เที่ยง”ได้แค่“นิจจะ”

ส่วน“ปัญญา”นั้นเที่ยงได้แบบ“นียตะ”

ฉะนั้น ผลธรรมที่ได้เป็น“นิยตะ”คือ“ความเที่ยงแท้” จึงต้องศึกษา ให้ชัดเจนถ่องแท้ถึง“ความเที่ยง”ว่า แตกต่าง จาก“นิจจะ”ที่มีนัยสำคัญยิ่ง กันอย่างไร? ไฉน? แค่นี้?

เริ่มตั้งแต่“ความเที่ยง”ที่เรียกว่า “นิจจะ”ที่จะ“มี (อคติ, โหติ)”จะ“เป็น(อคติ, โหติ)” หรือจะ“ไม่มี-ไม่เป็น(นัตถิ, น โหติ)”ขึ้นมาในภาวะของ“กิริยา” หรือภาวะของ“อาการ”ที่เป็น“วิญญูญาณ”หรือเป็น“อตตะตา” ซึ่งเริ่มจากขั้น“สมมุติ ธรรม”ตาม“โลกียธรรม” มาทีเดียว

ต่อมาก็“ความเที่ยง”ที่ผู้ทำ“ธรรม”ถึงขั้น“ปรมาตถ ธรรม”ได้ แต่ก็ยังได้แค่อยู่ในแบบ“เทวนิยม”ที่มีกรอบ “ความรู้”แบบ“เชโก”วนอยู่ใน“โลกียภูมิ”ที่มี“ความเที่ยง” ยังไม่เด็ดขาด “ความเที่ยง”นี้จึงใช้ภาษาคำว่า“นิจจัง”

จึงแตกต่างจาก“ความเที่ยง”ที่ผู้ปฏิบัติ“ธรรม”ถึง ขั้น“โลกุตระธรรม”ของพุทธ ซึ่งมี“ปรมาตถสัจจะ”อันเป็นแบบ “พุทธ” มี“ความรู้”ออกนอกกรอบ“เชโก”ไปมี“อัญญะ(ธาตุอื่น) เป็นอัญญา”ใน“โลกใหม่”กันแล้ว ออกจาก“โลกเก่า”ไปแล้ว

“ความรู้ใหม่”นี้เป็น“อัญญะ-อัญญา-ปัญญา”แล้ว แต่“ความรู้เก่า”ยังคง“เชกะ-เชโก-เชกา”ไม่มีอะไร ใหม่ ยึด“ความเที่ยง”แบบ“เดิม”จึงใช้คำว่า“นิจจะ-นิจจัง”

“ความเที่ยง”แบบ“ปัญญา”ของ“โลกุตระธรรม”นี้จึง ใช้ภาษาคำว่า “นิยตะ”สื่อสัจจะมีนัยยะแตกต่าง“นิจจะ”

“นิจจะ-นิจจัง”ยังวนอยู่ในกรอบ“โลกียะ”ไม่จบกิจ

“โลกุตระ”มีการ“จบกิจ”เที่ยงแท้ได้ถึงขั้นใช้คำว่า “นียตะ” ซึ่งเป็น“ความเที่ยง”ยั่งยืนถาวรตลอดกาลไม่มี“วนเวียน” เพราะเป็น“ความเที่ยง”ที่กำจัดถึง“เหตุ”แห่งการเกิด

แต่ผู้ทำสำเร็จได้แค่“สมมุติสัจจะ”ของ“โลกีธรรม”นั้น แม้จะ“เที่ยง”ก็ใช้คำว่า “นิจจะ”หรือ“นิจัจ”เพราะยังไม่มีทฤษฎี“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ชาวเทวนิยมโลกียะจึงยัง“วนเวียน”อยู่ ยังรู้“ความจริง”นี้ไม่ได้ ยังมี“อวิชชาสวะ ๘”

“อวิชชาสวะ ๘” ได้แก่ (๑)ไม่รู้ทุกข์(ทุกข อัญญาณัง) (๒)ไม่รู้เหตุให้เกิดทุกข์(ทุกขสมุทเย อัญญาณัง) (๓)ไม่รู้ความดับทุกข์(ทุกขนิโรธ อัญญาณัง) (๔)ไม่รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์(ทุกขนิโรธคามินิยา ปฏิปทายะ อัญญาณัง) (๕)ไม่รู้ในส่วนอดีต(ปุพพันเต อัญญาณัง) (๖)ไม่รู้ในส่วนอนาคต(ปรันเต อัญญาณัง) (๗)ไม่รู้ในส่วนอดีตและอนาคต(ปุพพันตาปรันเต อัญญาณัง) (๘)ไม่รู้ในปฏิจสุมุปปาท(อิทัปปัจจยตาปฏิจสุมุปปันเนสุ)

“อวิชชาสวะ ๘”นี้เป็นเครื่องซึ่งบงครบ“กิจ”และ“กาล” “ศาสดา”ของชาวเทวนิยมโลกียะจึง“เที่ยง”กันอยู่ได้แค่“นิจัจ”ที่ยังแตกต่างจาก“นียตะ”อย่างมี“นัยสำคัญ”

“นิจัจ” ก็คือ “เที่ยงได้”ก็แค่ชั่วระยะหนึ่งๆเท่านั้น แล้วต้อง“วนเวียนกลับ”อีกอยู่ ไม่เที่ยงแท้อย่าง“นิรันดร”จริง และนัยสำคัญในข้อ(ก)นี้“กิจ”ชาวโลกียะ ทำกันได้ก็คือ เป็นแค่เรื่องของ“ความดี-ความชั่ว” และทำ“ความดี”ได้นาน“ชั่วระยะหนึ่ง”เท่านั้น เป็นครั้งคราว แล้วจะ“วนเวียน”

เสี้อมลงมาทำ“ความชั่ว”อีก ไม่นานชาตินั้น ก็ชาติต่อไป

ส่วนเรื่อง“ความสุข-ความทุกข์”นั้น ชาวโลกียะเทวนิยมแม้แต่“พระเจ้า”หรือ“พระศาสดา”ยัง“อวิชชา”อยู่แท้

ชาวเทวนิยมคือ ชาวโลกียะนั้น ยังไม่มี“กิจ”ที่จะจัดการกับ“สุข-ทุกข์”ให้หมดสิ้นไปจากตนได้เด็ดขาด เขาจึงยังหลงจมงมกายอยู่กับ“เทว”คู่ที่เป็น“สุข-ทุกข์”นี้วันนรณแดมยกให้“พระเจ้า”เป็นใหญ่ยิ่งยอดแห่ง“สุขนิยม”อีกด้วย ชาวเทวนิยมจึงไม่มีสิทธิ์รู้จักแจ้ง“กิจ”ของ“สุข-ทุกข์”เลย จึงออกจาก“สุข-ทุกข์”หรือหลุด“พ้นสุข-พ้นทุกข์”ไม่ได้ วันนรณ

(ข) “กิจ”ที่เรียนรู้ปฏิบัติให้ตน“พ้นสุข-พ้นทุกข์”ให้ได้ อย่างยิ่งยืนตลอดไปถึงขั้น“ปรมัตถะ” เป็น“โลกุตรธรรม” และมี“ความเที่ยงแท้คงที่(เนยตะ)”วันนรณกันจริง ๆ ชื่อว่า “จบกิจ”เป็น“อรหันต์”ได้แล้ว เป็นผู้“ขิณาสวะ”นั้น

จึงเป็นผู้“จบกิจ”และสามารถ“ทำกาล”ได้สำเร็จเองครบ“๒ ภาวะ” นับความเป็น“อรหันต์”ขั้นที่ ๑ ขึ้นไป

ต่อจากนั้น ก็เป็น“การ“จบกิจ”ของ“อรหันต์”ขั้นที่ ๒ คือ “อรหันตอนุโพธิสัตว์”สูงขึ้นไป เพิ่ม“โพธิสัตว์ภูมิ”

(ค) “กิจ”ของผู้บรรลุโลกุตรธรรมถึงขั้น“ปรินิพพาน”แล้ว เป็นอรหันต์ทุกองค์“จบกิจ”ก็สามารถ“ทำกาล(กาลกิริยา)” โดยตาย“กายแตกลง”จะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”แยกธาตุจิตของตนเป็นดินน้ำไฟลมไปเลยบริบูรณ์สุดสัมบูรณ์ ก็ได้ หรือจะเป็นผู้“ทำกาล”ตามที่ตนประสงค์

อย่างใดก็ได้ คือ ทำ“ตนลื่นไปจากกาล” หรือจะยัง“วนเวียน“ตาย-เกิด ; เกิด-ตาย”บำเพ็ญ“โพธิกิจ”ต่อไปอยู่ในกาลอีก เพื่อบำเพ็ญสู่ความเป็น“อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า” ก็สามารถจะทำได้ ตาม“วิริยะ ชันติ สัจจะ อธิษฐาน”อันเป็นบารมี ๔ ซึ่งเป็น“กิจ ๔”ของโพธิสัตว์แบบ“โลกุตระธรรม”ที่พุทธมีได้เป็นได้ด้วย“ปัญญา ๘”

ดังนั้น ผู้“จบกิจ”จึงเริ่มนับจาก“ผู้ที่สามารถทำ“อนุปาติเสสนิพพาน”ได้แล้วเป็นต้นไปว่า “อรหันต์”ขั้นที่ ๑

“เสขบุคคล”ผู้ยัง“ทำกาละ”ถึงขั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไม่ได้สำเร็จ จึงคือ ผู้ยัง“ทำกาละ”ไม่“จบกิจ”

ผู้ที่สามารถ“ทำกาละ”ได้สำเร็จนั้น คำบาลีว่า ทำ“กาลกิริยา” ต้องเป็นคนผู้สามารถจัดการกับภาวะที่เรียกว่า“กาล” จึง“ทำกาละ”ด้วยตนเองได้ “จบกิจ”เป็น“อเสขบุคคล”หรือ“อรหันต์”

“ความสำเร็จ”ขั้นนี้เป็นเรื่องวิเศษยิ่งใหญ่มากสำหรับ“กิจส่วนตนเอง”คือ “อตตตา” ที่ต้องสำเร็จให้ได้ก่อน

และยังมี“โลก” อันไม่ใช่“อตตตา”แน่ แต่เป็นเรื่อง“กาล” ซึ่งสามารถศึกษาเรียนรู้และ“จบกาล”ได้อีกด้วย

(ง) “กิจ”ในการ“ทำกาละ” อันเป็น“กิจ”สุดยอดในความเป็นมนุษย์ชาติ ไม่มี“กิจ”ใดวิเศษเท่าเทียม

นั่นคือ ทำ“กาย”ของตนให้แตกตายสลายไปไม่เหลืออยู่ใน“กาล”อีกเลย “ปรัมมรณา”คือ หลังจาก“กาย

แตกตายเป็นไปแล้ว คนผู้นี้จัดการกับ“กาย”ของตน อย่างไร ก็ได้ จะทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ได้ หรือแม้จะ “ตายกายแตกไป”ในชาตินั้น แต่ยังมี“อุปาทิ”เหลือเป็น “สอุปาทิเสสนิพพาน”อยู่ก็ได้ หรือจะตายชนิดที่ทำ“อนุ ปาทิเสสนิพพาน”ก็ได้ ตามประสงค์ ทั้ง ๒ แบบ

นี่คือ “นิพพาน”ของพระอเสขบุคคล หรืออรหันต์ ส่วนผู้ยังบำเพ็ญอยู่เป็นพระเสขบุคคล หรือผู้ยังไม่ เป็น“พระอรหันต์” ก็ยังไม่จบ“นิพพาน ๒” ยังไม่สามารถ ทำ“นิพพาน”ทั้ง ๒ นี้ได้

เพราะผู้“เสขบุคคล”ยังเป็นผู้“สอุปาทิเสสนิพพาน” อยู่ พระเสขบุคคลนั้นยัง“อนุปาทิเสสนิพพาน”ไม่ได้

คนผู้ยัง“มิฉันทิภูฏิสฺสึ”ในความเป็น“ฉาน”แบบพุทธ อยู่ จึงไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กิจ”ที่สำคัญนี้แน่ เรียกว่า ยังไม่มี“สังจญาณ” ก็ไม่เห็น“สังจจะ”นี้ว่า จะต้อง ทำ“กิจ”นี้ ให้แก่ตนเป็นสำคัญก่อนอื่นในชีวิตที่เกิดมา

ผู้มี“ฉาน”แบบพุทธสัมมาทิฏฐิ จึงจะมี“ญาณ”ได้ ดังนั้น “กตญาณ”ที่จะเป็น“ญาณ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้ จบ”ก็ไม่ต้องพูดถึงเลย เพราะ“ญาณ”ต้นคนผู้นี้ก็ไม่รู้แล้ว

“กิจ”ที่เป็น“ธุระ”หรือ“งาน”สำคัญยิ่งใหญ่สุด ๆ ที่ผู้ เกิดมาเป็นคนผู้มี“ปัญญา”จะต้อง“ทำกิจ”นี้ก่อนอื่นให้ได้ คือ “กิจ”กำจัดกิเลสให้หมดสิ้นไปจากจิตของตนให้สำเร็จ

เพราะผู้“จบกิจ”คือ“จบงานอรหันต์”นี้ จะเป็นผู้

“อยู่เหนือ(อุตสาหกรรม)”ความเป็น“กาล”สำหรับตนแล้ว ซึ่งตนจะ
 “มีกาล”อีก หรือตนจะ“ไม่มีกาล”อีกเลย ตนก็“ทำได้”แท้
 แม้ตนยังไม่ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” จะยัง
 อยู่“ในกาล”ต่อไปอีกทำงานเพื่อโลก เพื่อศาสนา เพื่อคน
 อื่น ก็มี“ความเที่ยง”ที่เด็ดขาด คือ“นิตตะ”เป็นหลักประกัน
 ผู้“จบกิจ-จบกาล”นี้ จึงเกิดมาเป็นคนผู้จะทำ“กิจ”
 ใด หากตนจะยังอยู่ใน“กาล”ก็สามารถสำเร็จได้ทุกสรรพ
 สิ่ง แม้แต่“ทำกาล”เองก็ได้ ไม่มีอะไรรยิ่งใหญ่ไปกว่านี้แล้ว
 ดังนั้น “กิจ”ที่ต่อง“จบ”เป็น“อรหันต์”จึงเป็น“กิจ”ที่
 ผู้มี“ปัญญาหรือญาณ”สัมมาทิฏฐิแท้ต้องทำให้“จบกิจ”
 แล้วจะทำตน“จากกาล”ไปได้ด้วยตนเองอีกด้วย
 ส่วน“กิจ”นั้น มันของแต่ละคนที่ทำให้“จบกิจ”ตน
 คำว่า “กาล”นั้น เป็นภาวะที่มีอยู่ในมหาจักรวาล
 เอกภพนิรันดร มันเป็น“ธรรมชาติ”ของทุกสรรพสิ่ง ที่มี
 อยู่นิรันดร ไม่มีใครสร้าง ไม่เป็นของใครหรือ
 แต่ผู้ไม่รู้สัจจะจริงแท้มักจะ“อวดรู้”ว่า “ตนเป็น
 เจ้าของสรรพสิ่ง” เป็น“ผู้สร้างทุกสรรพสิ่งทั้งเอกภพ” ก็
 เลยกลายเป็นคนชี้“ตุ้”เป็น“เจ้าของกาล”ไปเสียอีก
 ไม่มีใครเป็น“เจ้าของกาล”ได้หรอก! อย่าชี้ตุ้เลย
 ซึ่งแท้จริงแล้ว “ตนเอง”ผู้อวดรู้ ว่า “ตนเป็นเจ้าของ
 สรรพสิ่ง” เป็น“ผู้สร้างทุกสรรพสิ่ง” ยัง“ไม่รู้จักู้แจ้งรู้จริง
 รู้จบแม้แค่ตัวเอง”อย่างรอบถ้วนบริบูรณ์สัมบูรณ์ด้วยซ้ำ

“สัจจะ”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ”ก็ดี เป็น“ปรมาตตสัจจะ”
 ก็ดี ของ“กิจ”ของ“กาล” อันเป็น“สัจจะ ๒ อย่าง” ผู้ฉลาดรู้
 ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ จึงไม่สามารถ“จบกิจ”ได้สัก“กิจ”

“กิจ”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ” ได้แก่ “กิจ”ที่เป็น“กุศล”
 หรือ“อกุศล” อันเป็นไปตาม“โลกียธรรม”ที่ต่างสมมุติกัน
 ในสังคัมหมุกลุ่มนั้น ๆ แต่ละสังคัมหมุกลุ่ม แต่ละหมุกลุ่ม
 สังคัมใหญ่หรือเล็ก ก็ต่างมีกันไป ซึ่งมันแตกต่างกันไป

อรหันต์ก็ต้อง“จบกิจ”ใน“กิจ”แบบนี้ก่อนอื่น แม้จะ
 เป็น“สมมุติธรรม”ที่เป็น“กุศล” ชาวโลกุตระก็ต้องทำให้
 สำเร็จ“จบกิจ”เที่ยงแท้ใน“ปรมาตตธรรม”ให้ได้ให้“นิยตะ”

“กิจ”นี้คนทุกคน ยังมีชีวิตอยู่ ก็ต้องมี“กรรม”ที่
 เป็น“กิจ”อันควร“กระทำ”ให้สำเร็จทางกาย-วาจา-ใจก่อน
 แต่ชาวเทวนิยมโลกียะยังทำ“กิจ”นี้“จบ”ไม่ได้

นั่นคือ “กิจ”ที่เป็น“ปรมาตตสัจจะ”ให้“จบกิจ”ได้แก่

(๑) “กิจ”ที่สามารถไม่ทำ“กรรม”เป็น“อกุศล”อีก
 เลยต่อไปนิรันดรเด็ดขาด เป็น“ความเที่ยงแท้”ที่บาสีว่า
 “นิยตะ” ไม่ว่าจะเกิดจะตายวนเวียนอยู่ในโลก หรือ
 วนเวียนอยู่ในกาล กรรมหรืองานของอรหันต์จึงมีแต่
 “กุศล”ทั้งนั้นสำหรับ“อรหันต์”ผู้“จบกิจ”ขั้นที่ ๑ นี้ได้แล้ว

คนผู้ที่ยังเป็น“บาป”อยู่บ้าง เพราะยังไม่หมด
 “กิเลส”ก็ทำ“อกุศล”อยู่ “บาป”คือ“กิเลส”แท้ ๆ โดยตรง
 “อกุศล”คือ“สมมุติสัจจะ” ส่วน“บาป”นั่นคือ

“ปรมาตถัสสัจจะ” “ความแตกต่างกัน”มีอยู่อย่างสำคัญ
 “อกุศล”นั้น“ไม่เที่ยง” แต่“บาป”นั้น“เที่ยง”
 “บุญ”นั้น“เที่ยง” แต่“กุศล”นั้น“ไม่เที่ยง”
 ผู้ยังทำ“บาป”อยู่ คือ ผู้ที่ยังเหลือ“กิเลส”อยู่ ยัง
 ไม่หมดสิ้นจากจิต จึงทำ“บาป”เพราะ“กิเลส”ยังเป็นเหตุ
 แม้ในจิตยังมี“บาป”อยู่ ก็สามารถทำ“กุศล”ได้
 แต่“ผู้ไม่มีกิเลสแล้ว” ก็ไม่ต้องมี“บุญ”แล้ว จึงไม่
 ทำ“อกุศล”แล้วเด็ดขาด แม้“สมมุติธรรม”จะเป็น“อกุศล”
 ผู้ไม่มีบาป-ไม่มีบุญ”แล้วในจิต ก็ไม่มี“อกุศล”ในจิตแล้ว
 ผู้“ไม่มีบาป-ไม่มีบุญ”แล้ว จึงชื่อว่าไม่มี“อกุศล”ใน
 จิตอีกเลย แต่ภายนอก”อาจจะทำตาม“สมมุติธรรม” คือ
 ต้อง“อนุโลม”ตาม“โลก”เขาไปบ้าง ทว่า“จิต”ท่าน“ไม่มี
 บาป” เพราะไม่มี“กิเลส”แล้ว “กรรม”จึงไม่มี“บาป”
 “กรรม”นี้ของท่านผู้“ไม่มีกิเลส”แล้ว ก็ไม่มี“บาป”
 แต่อาจจะเป็น“อกุศล”ได้ ตามที่ต่อง“อนุโลม”ตาม“โลก”
 “จิต”ของท่านสะอาด “จิตไม่มีกิเลส” ไม่มีตัวตน
 “บาป”นั้น ผู้มี“ปัญญา”แล้ว จึงไม่ทำแล้วเด็ดขาด
 “อกุศล”กับ“บาป”จึงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 ส่วนผู้ที่“ไม่มีบาป”อีกแล้ว และไม่ทำ“อกุศล”อีก
 แล้วนั้น คือ อรหันต์ขึ้นไป ก็แน่นอนว่า อรหันต์ย่อมไม่
 ทำ“บาป”อีกแล้ว จึงไม่ต้องทำ“บุญ”อีกเลย เพราะเป็น
 ผู้“บุญญาปาปปริกชีณ” จึงไม่วนกลับไปเป็น“บาป”แล้ว

และไม่มี“บุญ”อีกเลย เป็นผู้“อบุญญ”แน่นอนเด็ดขาดแท้
 อย่างวนกลับไปแปล“อบุญญ”ว่า เป็น“บาป”อีก
 เพราะ“บุญ”เป็น“เอกังสะ”หรือ“เอกังเสนะ” คือ
 โดยส่วนเดียว เป็นไปแต่ถ่ายเดียว ไม่มี ๒ ไม่มีคู่ที่จะวน
 เพราะถ้า“บุญ”ยังจะขึ้นแปลเป็น ๒ อยู่ มันก็ไม่มี
 การหยุด“วน”ไปมา มันก็ไม่มี“จบ”สุดเด็ดขาดได้สำเร็จ
 “นิพพาน”ก็ไม่มี “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ไม่มี
 ภาวะของ“จบกิจ”เที่ยงสุดนิตะนิรันดรก็“ไม่มี”
 คนผู้มี“ทิฏฐิ”อยู่อย่างนี้จึงทำความ“จบกิจ”ไม่ได้
 (๒) “กิจ”ที่ไม่เป็น“บาป” คือ กรรมที่“ไม่มีกิเลส”
 ใน“กรรม”ของตนอีกแล้วเด็ดขาด ผู้นั้นก็คือ “อรหันต์”
 เป็นผู้ได้ทำ“กิจ”ที่จะเกิด“กิเลส”ในจิต”อีกแล้ว อย่าง
 ยั่งยืนเที่ยงแท้“นิตะ”กันเด็ดขาด ท่านมี“ญาณ ๓”แล้ว
 ดังนั้น “อรหันต์”คือ ผู้ไม่ทำ“บาป”อีกแล้วเด็ดขาด
 ไม่ว่า อรหันต์ท่านจะตายแล้วยังเกิดอีก วนเวียนมาต่อ
 ภพภูมิเพื่อบำเพ็ญ“อรหันตโพธิสัตว์”สะสมบารมีต่อไป
 สู่ความเป็น“อรหันต”ชั้นสูงยิ่ง ๆ ขึ้น เป็น“อรหันต์”สูงสุด
 แห่งสูงสุด“ระดับ ๖” คือ “อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า”
 ท่านก็ไม่ทำ“บาป”อีกเลยเด็ดขาดนิรันดรแนบยิ่งกว่าแนบ
 นอกจาก“กรรม”ที่เป็น“ลึงลมอมข้าวพอง” ดังที่
 เคยสาธยายอธิบายมาแล้วหลายครั้งหลายคราเรื่องนี้
 ซึ่งภาวะ“ลึงลมอมข้าวพอง”นี้ แม้ถึงขั้นเป็นพระ

ล้มมาล้มพุทเจ้าแล้วแท้ ๆ ก็ยังไม่พ้นที่จะต้องมีภาวะ
“ลึงลมอมข้าวพอง” คือ ฤกษ์ภาวะโลกียะยังมีพลังอำนาจ
เหนือความมี“เดียงสา” คือ ยัง“ไม่ตื่นจากภาวะเดียงสา”

“ภาวะเดียงสา”คือ ภาวะ“แดนสวรรค์ดาวดิงส์”
เป็น“อาการจิต”ของคนที่ตั้งอยู่ใน“อาการที่ ๓๓”บาลีว่า
“ดาวดิงสา” ซึ่งแปลว่า “๓๓” เป็นอาการที่เกินกว่าความ
เป็น“อาการ ๓๒”ตามสัจจะของความเป็นมนุษย์

ดังนั้น “อาการที่ ๓๓”นี้ จึงเป็น“อาการเก้” เป็น
“สมมุติธรรม”ของ“มาร”ที่สร้าง ขึ้นมาเป็น“อาการหลอก”
คนโง่ ผู้ยังไม่มี“ปัญญา”ก็หลงอยู่ เรียกชื่อว่า “ดาวดิงส์”

“มาร”หลอกสร้าง“สวรรค์”ขึ้นมาให้คนโง่เสพติด
จนสำเร็จ คนผู้ไม่มี“ปัญญา”ก็ตกเป็น“ทาส”มารอยู่

พระพุทธเจ้าทรงรู้ทันมาร จึงทรงประกาศ“ความ
จริง”ให้คนทั้งหลายได้รู้เท่าทัน มาเรียนรู้ศึกษาปฏิบัติ
ให้“หลุดพ้น”ออกมาจาก“แดนหลอกคนโง่” ที่หลงเป็น
“สวรรค์ชั้นที่ ๓๓”กันนี้

ผู้ศึกษา“ความจริง”นี้จนมี“ญาณ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“สัจจะ”นี้ เป็น“สัจจญาณ”ได้แล้ว ก็ปฏิบัติถือเป็น“กิจ”
ของการอบรมฝึกฝนตนจน“หลุดพ้นแดนหลอกคนโง่”นี้
ออกมาได้กระทั่ง“จบกิจ” บริบูรณ์ด้วย“กิจจญาณ”

ที่สุด “รู้จบ”ใน“กิจ”นี้บริบูรณ์ด้วย“กตญาณ”

ดังนั้น คนผู้ก็“จบกิจ”ผ่านการเป็น“อรหันต์”ระดับ

๑ สำเร็จ ต่อจากนั้น ท่านจะยังเวียนตาย-เวียนเกิดในร่างคนอีกกี่ชาติก็ตาม เพื่อบำเพ็ญ“โพธิสัตว์”ขั้นสูงขึ้นไปสู่ความเป็น“อรหันต์”ขั้นสูงสุดอีก จึงเป็นผู้มี“กรรม”ที่ไม่เป็น“บาป”อีกแล้วในกรรม ไม่ว่าจะกรรมทางกาย ทางวาจา ทางใจ เพราะ“กิเลส”คือ“บาป”มันตายไปจากจิตแล้วเด็ดขาด ตายอย่าง“เที่ยง”ที่เป็น“นิยตะ”แท้

ท่านก็มีแต่เพิ่ม“โพธิสัตว์ภูมิ”ไปอีกจนกว่าจะจบ“อรหันต์ขั้น ๖” หรือผ่าน“โพธิสัตว์ขั้น ๘”แล้วก็สูงขึ้นไป“จบสูงสุด”กันที่“อรหันตสัมมาสัมโพธิญาณ”ระดับ ๙

สูงสุดแห่งที่สุดแล้วในความเป็น“จิตนิยาม”หรือ“วิญญูญาณ”อันเกิดมาเป็น“มนุษย์”หรือ“คน”ในโลกคนใดคนหนึ่ง อาตมาก็คือ คนผู้เป็นเช่นที่ว่านี้

ซึ่งอาตมาชัดเจนแจ่มแจ้งของอาตมาว่า อาตมาเกิดมาชาตินี้เป็น“โพธิสัตว์ขั้น ๗” และได้ผ่านการบำเพ็ญตนหรือทำงาน“โพธิกิจ”มาตลอดตั้งแต่เกิด ตราบจนกระทั่งบัดนี้ขณะนี้

แต่“โพธิกิจ”ของอาตมานั้น คน“โลกียะ”ยุคนี้ ที่“เสื่อม”ไปจาก“โลกุตระ” ตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ใน“อาถรรพ์สูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒) ดังที่เคยอ้างอิงยืนยันมาตลอดนั้น แต่เขาเข้าใจไม่ได้ เขาไม่เชื่อ

อาตมาก็บังคับให้คนเชื่อไม่ได้ เพราะใครจะเชื่อก็ตามภูมิปัญญาของคนนั่นเอง สัจจะมันเป็นอย่างนั้น

เกิดมาชาตินี้อาตมาไม่ได้ชื่อว่า เป็น“นักวิชาการ”
ตามระบบระบอบของชาว“โลกียะ”เขาเลย

เพราะชาวโลกียะเขาก็มี“วิชา”เป็นแบบของเขา
ส่วนอาตมาก็มี“วิชา”แบบของอาตมา ซึ่งมันแตกต่าง
จาก“โลกียะ”ไปคนละทางด้วย มันก็ไม่เหมือน“วิชา”ที่
เขารู้เขาเป็น“โลกียธรรม”ทั้งหลายกัน

“ความแตกต่างกัน”นี้แหละ ที่ต้องคิดสรร เลือก
เฟ้นกันให้ชัดเจนถ่องแท้ ว่า อันไหนล่ะ! ที่มันตรงตาม
พระพุทธเจ้าแท้จริง! อันไหนผิดไปจากพระพุทธเจ้า?

ทุกวันนี้คัมภีร์บันทึกคำสอนของพระพุทธเจ้าของ
ชาวพุทธเรายังมีอยู่ ซึ่งก็ยังคงดีที่ไทยเรายังยอมรับ
นับถือพระไตรปิฎก ฉบับเดียวกันอยู่คือ ฉบับสยามรัฐ

ก็มาตรวจสอบพิจารณาเทียบเคียงกันดูให้ชัด ๆ
ละเอียด ๆ ดี ๆ ว่า ทั้งความหมาย ทั้งที่ตีความแตกต่างกัน
ไปนั้น สภาวะจริงของใครฝ่ายใด ที่เกิดที่มีขึ้นเป็น“ธรรม”
ที่เกิดขึ้นมีพฤติกรรมจริงของแต่ละฝ่าย และทรงไว้ให้
สัมผัสกันได้ของทั้ง ๒ ฝ่าย ที่ต่างเป็นต่างมีกันคนละ
อย่างนั้น ของฝ่ายใดล่ะ ที่มันสอดคล้อง ถูกตรงถ่องแท้
กับคำตรัสไว้ของพระพุทธเจ้าตามที่มีในพระไตรปิฎก

ก็ขอให้ท่านผู้รู้ช่วยตรวจทานสอบทานดูเทอญ
ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็เชื่อว่า ของฝ่ายตนถูกต้องถ่อง
แท้แน่นอนอน จึงต้องอาศัยความเป็นกลางจากท่าน“ผู้

รู้”ที่เป็นกลางจริง ๆ ช่วยตัดสินกัน

อาตมาไม่เกี่ยวกับการตัดสินหรือก อาตมามีหน้าที่ “แสดงความจริงของอาตมาไปตลอด” ที่มั่นใจใน “ความจริง” ของอาตมามีจริงนั้น ๆ คือ ที่อาตมา “พยายามพูดให้เข้าใจและทำเองให้เห็นจริงสัมผัสได้จริง ผู้เห็นได้จริงเชื่อถือก็เอาตามฝึกฝนตามบรรลุตาม ก็เกิดจริงเป็นจริง ดังที่มีที่เป็นได้ร่วมกันเป็น “คนชาวอโศก” ในชาวพุทธส่วนน้อยดังมีอยู่ในปัจจุบันนี้

อาตมาต้องสะสมสัมภาระให้บริบูรณ์ด้วย “วิบาก” จริง อันเป็น “โลกุตระ” ของพระพุทธเจ้า ตามแบบของอาตมา มันก็ต้องเป็นแบบ “ของอาตมา” ซึ่งแตกต่างจากฝ่ายเก่าๆ ที่เสื่อมมาเรื่อยๆ จนถึงวันนี้ แน่ยิ่งกว่าแน่

ซึ่งชาวพุทธฝ่ายเก่าๆ คนนี้ไม่มี “โลกุตระธรรม” กันแล้ว “ได้เสื่อม” ไปจริงตามคำพยากรณ์ไว้แล้วของพระพุทธเจ้า เขาก็เป็นแบบของเขาตามที่เป็นที่มีกันอยู่จริง

ส่วนของอาตมาก็มาเกิดมาใหม่ในยุคนี้อันเป็น “วิบาก” ที่อาตมาต้องสะสม “สัมภาระ” นี้ต่อไปตามหน้าที่ “โพธิกิจ” ของอาตมา จนกว่าจะ “จบกิจ” นี้ตามจริง

และ “สัมภาระวิบาก” ของอาตมาชาตินี้นั้น ก็จะต้องพิสูจน์ความเป็น “โลกุตระ” ตามแบบของอาตมา นี้เองต่อโลกให้ได้ ซึ่งมันก็ไม่ใช่ “รูปนามที่มีแบบศักดิ์ฐานะทางโลกียะ” เลย เพราะมันคนละแบบอยู่แล้ว

นั่นคือ “ทั้งรูปทั้งนามที่มีแบบศักดิ์ฐานะ” ของ “โลกุตรระ” มันก็ต้อง “แตกต่างกัน” กับ “ทั้งรูปทั้งนามที่มีแบบศักดิ์ฐานะ” ของ “ความเสื่อม” แน่นนอน

ของฝ่ายไหนจะถูกหรือจะผิดกันแน่ ก็ต้องตรวจสอบจากคำตรัสของพระพุทธเจ้า ที่มีตรัสบอกยืนยันไว้

แบบของอาตมาคือ “โลกุตรธรรม” ที่อาตมาเข้ามาแล้วติดตัวมาจริงตั้งแต่ชาติก่อน มีข้ามชาติมาจริง เพราะอาตมาเป็น “สยง อภิญญา” คือ ผู้มี “โลกุตรธรรมติดตัวในตนเองมาแล้ว” ตามที่ได้ยืนยันตนเอง และได้แสดงออกมา มีมรรคผลเกิดตามแบบที่อาตมานำมาแสดงยืนยัน

ทั้งในพระไตรปิฎก ก็มียืนยันไว้ ว่า ผู้เป็น “สยง อภิญญา” นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้ โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง แล้วสอนผู้อื่นให้รู้ตาม มีอยู่ในโลก (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗)

อาตมาก็ยืนยันหนักแน่นว่า อาตมาคือ ผู้ “สยง อภิญญา” และอาตมาก็ได้ประกาศโลกนี้ โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง แล้วสอนผู้อื่นให้รู้ตามภูมิของอาตมา ที่มีจริง ซึ่งได้แสดงออกมาจริงแล้ว

ก็มีคนในโลกปัจจุบันนี้ ศึกษาตามปฏิบัติตาม บรรลุผลตาม มีขึ้นมาในโลกให้เห็นอยู่ สัมผัสได้

เมื่อมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ตราบใด โลกไม่ว่างจากพระอรหันต์ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๓๘)

๒ หลักฐานที่ยืนยันไว้นี้ ก็เป็นเครื่องชี้บ่งได้แล้ว
ว่า เมื่อใดมีคนผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้
โลกหน้าให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้อย่างด้วยตนเอง แล้วสอนผู้
อื่นให้รู้ตาม มีอยู่ในโลก

อาตมาก็ยืนยันตนเองว่า เป็นคนจริงอุบัติขึ้นมา
อยู่ในโลกยุคนี้ และได้แสดงตนจนคนมีมรรคมิผลกันจริง

ก็เหลือแต่ว่า ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบคืออะไร ก็คือ
ดำเนินถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง

ชาวพุทธยุคนี้จึง“แตกต่างกัน”กันอยู่ ๒ แบบจริง

ฝ่ายหนึ่งคือ “ถูกต้อง-ปฏิบัติตรง” และอีกฝ่าย
หนึ่งก็คือ “ผิด-ปฏิบัติไม่ตรง” คือ “เสื่อม”

ส่วนฝ่ายอาตมาคือ ฝ่ายถูกต้อง ปฏิบัติตรง ที่
มันก็ต้อง“แตกต่างกัน”จริง ซึ่งพระไตรปิฎกก็มีจริงอยู่
ให้ตรวจสอบกันได้ ก็จงตรวจสอบกันเถิด

อาตมาเกิดมาชาตินี้ที่จริงนั้นอาตมาก็แสดงธรรม
มาตลอดชีวิตนี้ ได้ทำงานทั้งพูดทั้งเขียนมาตลอดชีวิต

อาตมาพูดหรือเทศน์ มันก็เป็น“ธรรม”ตามแบบ
ของอาตมาทั้งนั้น ตั้งแต่เกิดจนบัดนี้ก็คือตัวตนอาตมา

ตั้งแต่เด็ก พอรู้ความ เดียงสา อาตมาก็มีท่าที
แสดงออก ว่า เป็นคนพึ่งตนเอง ช่วยตนเอง ทำอะไร
เอง เป็นแบบของตนมาตลอด ตั้งแต่ทำงานเป็นงาน

อาตมาได้ทำงานเกี่ยวกับหนังสือมาตั้งแต่เรียน

หนังสือชั้นมัธยมก็อุดริทำหนังสือเลียนแบบหนังสือพิมพ์ ด้วยการใช้กระดาษฟูลสแก๊ปเขียนด้วยลายมือพยายาม บรรจงคัด วาดรูปประกอบเอง แล้วเอาไปให้เพื่อน ๆ อ่านกัน ตั้งแต่เด็กมัธยมอยู่บ้านนอก เด็กอำเภอวาริน จังหวัดอุบลราชธานี จึงชอบทั้งเขียนหนังสือ ทั้งวาดรูป แม่อาตมาอยากให้เราเรียนวิทยาศาสตร์ เข้าเรียนหมอตตามอย่างหลงหมอของอาตมา แต่อาตมามันหัวไปทางอักษรศาสตร์ ศิลปะ

จึงเรียนเตรียมวิทยาศาสตร์อยู่ ๓ ปี สอบไม่ผ่านแม้ชั้นเตรียมอุดมวิทยาศาสตร์ ก็ออกมาเรียนศิลปะ และชวนขายทางอักษรศาสตร์ตามจรดนิสสัย เรียนศิลปะก็จบแค่ระดับ วิจิตรศิลป์ ๕ ปี ชั้นปวส.เท่านั้น ไม่ถึงชั้นปริญญาตรี

อาตมาตั้งแต่เรียนอยู่โรงเรียนเพาะช่าง ในยุคยังไม่ได้เป็นวิทยาลัย อาตมาก็ได้แสดงออกถึงความมีความเป็นตัวเอง ในทางศิลปะ ไม่ว่าจะ การพูด การเขียน การแสดง ทั้งละครวิทยุ ละครเวที นำพาเพื่อนนักเรียนแสดงออก ทั้งละคร ทั้งร้อง ทั้งเต้น ทั้งรำ ทั้งเขียน อาตมาทำถึงขั้นทำ operetta อันเป็น opera น้อย ๆ มีความยาวประมาณ ๒๐-๓๐ นาที ชื่อว่า “เหลือมาแต่อดีต” เนื้อเรื่องก็มีนักศึกษาศิลปะศึกษาประวัติศาสตร์ศิลป์ ภาคออกสนามยุคสุโขทัย สู่อุทยานที่จริง ศึกษาประวัติการ

สร้างพระพุทธรูปสำคัญของสมัยสุโขทัย คือ พระพุทธชินราช-พระพุทธชินศรี-พระศรีศาสดา-พระเหลือ

อาตมาจัดการเองทั้งหมดตั้งแต่คิดพล็อตเรื่อง ทั้งแต่งเรื่อง ทั้งแต่งเพลง ทั้งออกแบบท่าเต้น ทั้งฝึกซ้อมให้ร้องให้เต้น ซึ่งมันเป็นการร้องการแสดงที่ไม่มี“การพูดกันเลย” มีแต่“ร้อง”ประกอบท่าทางตั้งแต่ต้นจนจบ operetta มันก็แตกต่างจาก opera ตรงที่มันเป็นเรื่องสั้น ๆ ไม่ยาวเท่า opera ที่ยาวเป็นชั่วโมง ๆ ขึ้นไป แต่ operetta นั้นไม่ยาวเท่า และมันก็แตกต่างจาก musical play ตรงที่มีวลีคัล เพลย์นั้น เป็นละครเพลง ที่มีบทพูดประกอบในเรื่องด้วย แต่โอเปอร่า หรือโอเปอเรตต้า ไม่มีการพูดเลย มีแต่การออกท่าทางกับร้องเพลงติดต่อกันไปทั้งเรื่อง

งาน operetta “เหลือมาแต่อดีต”นี้ออกแสดงในงาน“ศิลปะหัตถกรรม”ประจำปี ของนักเรียนทั่วประเทศ ในปี พ.ศ. ๒๔๙๘ อาตมายังเรียนอยู่ปีที่ ๓ ของโรงเรียนเพาะช่าง ท่านผู้หญิงสมโรจน์ สวัสดิโกศล ณ อยุธยา ชื่นชอบมาก ท่านเป็นประธานจัดงาน“ศิลปะหัตถกรรมนักเรียน”ประจำปีทั่วประเทศ

แม้อาตมาเรียนจบจากเพาะช่างแล้ว ออกมาทำงานบรรจุเป็นพนักงานอยู่แผนกจัดรายการโทรทัศน์ช่อง ๔ โทรทัศน์แห่งแรกของประเทศไทยแล้ว ท่านผู้หญิงสมโรจน์ ก็ยังบอกไปยังอาจารย์จิตร บัวบุศย์ที่เป็นผู้อำนวยการ

การโรงเรียนเพาะช่างอยู่ตอนนั้น ให้อาตมานำ operetta “เหลื้อมาแต่อดีต”นี้ ไปแสดงซ้ำอีกเป็นครั้งที่ ๒ ที่ย้ายไปจัดกันในบริเวณโรงเตรียมอุดมศึกษากับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยอีกครั้ง ตอนนั้นอาตมาก็จบจากโรงเรียนเพาะช่างไปแล้ว อาตมาก็ต้องนำเอา operetta “เหลื้อมาแต่อดีต”นี้มาทำอีก คัดเลือกตัวแสดงจากเด็กรุ่นใหม่ในโรงเรียนเพาะช่างรุ่นใหม่ ฝึกขึ้นมาใหม่ ซ้อมกันใหม่ ไปแสดงใหม่ซ้ำอีกครั้ง

opera หรือ operetta นี้ ที่ใช้เพลงไทย ในเมืองไทย อาตมายังไม่รู้ว่าใครทำ หรือมีแต่อาตมาไม่ได้ซ้ำเอง ในวงการบันเทิง ละครเวที ละครโทรทัศน์อาตมาก็ไม่ได้ร่วมงานสนิทสนมกับเขาเท่าไร อาตมาคลุกคลีสนิทสนมในหมู่นักเพลงนักดนตรีมากกว่าทางหนังสือพิมพ์

แม้ในวงการนักเขียน นักหนังสือพิมพ์ อาตมาก็รู้จักรู้จักร่วมอยู่ไม่น้อย แต่ที่มันดูเหมือนไม่มีงานร่วมกันมากนัก ก็จริง เพราะงานส่วนใหญ่ของวงการเขาเป็นแบบโลกียะกันอยู่ทั้งนั้น งานอาตมาหนักมาทางโลกุตระ งานอาตมาจึงไม่ได้มีร่วมกับวงการทั่วไปมากเท่าไร

ส่วนมากอาตมาก็จะทำเอง มีหนังสือพิมพ์เอง

อาตมาได้ทำนิตยสารธรรมะเป็นสื่อเผยแพร่ธรรม มากี่มีนิตยสาร“แสงสุญ” นิตยสาร“เราคิดอะไร”ที่อาตมาดูแลมากหน่อย นอกนั้นก็มิตยสาร“สารอโศก”กับ“ดอก

หญ้า”ที่ต่างคนต่างก็ช่วยกันทำ สำหรับเด็กก็มี“ดอกบัวน้อย” สำหรับหนุ่มสาวก็“น้ำใจ” และมี“ชาวอโศก”ที่เป็นหนังสือรายปักษ์รายงานข่าวชาวอโศกทั้งหลายทั่วไป แม้เดี๋ยวนี้ก็ยังออกอยู่ยี่นหัดยาวนาน

นอกนั้นต่างก็หยุดกิจการ ไม่ได้ผลิตออกกันแล้ว แต่ที่พิมพ์ออกมาเป็นหนังสือเล่มก็ยังทำกันอยู่ไม่ได้หยุด แม้ปัจจุบันนี้ ทั้งหนังสือที่เขียนขึ้นโดยตรง ทั้งที่เอมาจากคำเทศน์ มารวมพิมพ์เป็นหนังสือเล่ม จึงมากอยู่ เกิดมาชาตินี้เอาตมาอยู่กับงานการพูด-การเขียน เป็นงานหลักมาตลอด เขียนตั้งแต่อยู่ทางโลก ทั้งพูด ทั้งนิยายเรื่องสั้น ทั้งสารคดี ทั้งกวีกาณฑ์ แต่ไม่ได้เป็นนักวิชาการเขียนตำราใด ๆ เลย ที่มีมาตลอดก็เขียนธรรมะไปเรื่อย ๆ ก็ไม่กล้าเรียกว่า เป็นตำรา เป็นวิชาการ

ในชีวิตนี้อาตมาไม่ได้เขียนนวนิยายเรื่องยาวเลย มีบ้างก็ได้เขียนช่วยคุณสุภัทร์ สวัสดิวิรักษ์ ในคราวที่ทำละครวิทยุต่อต้านคอมมิวนิสต์ ที่คุณสุภัทร์เป็นโต้โผได้ชวนอาตมาไปร่วมงานเป็นผู้แสดงละครวิทยุ ในบางโอกาสที่ถูกละครุ คราวใดคุณสุภัทร์เขียนไม่ทันอาตมาก็ได้ช่วยเขียนบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น ที่เป็นนวนิยายยาว ๆ ก็แค่นี้

เกิดมาชาตินี้ได้เขียนแต่เรื่องสั้นเท่านั้น ที่ลงพิมพ์ ในหนังสือพิมพ์ก็ไม่มาก ส่วนเป็นเรื่องสั้นที่ทำละครวิทยุ นั้นถือว่ามาก เป็นร้อย ๆ เรื่อง ออกภาคเป็นละครวิทยุ

๓๐ นาที ออกอากาศทุก ๕ วัน ในหนึ่งอาทิตย์

คุณไพรัช กสิวัฒน์ เป็นโต้โผ ผู้อำนวยการจัดการ
 อาตมารับจ้างเขียนเรื่อง และเป็นตัวแสดงในเรื่อง

โดยมีผู้ร่วมเขียนเรื่อง ป้อนงานกัน ๓ คน คือ
 อาตมา กับ“หลวงเมือง”(สำราญ ทรัพย์นิรันดร์) และ“ธรรณพ”
 (อาตมาจำชื่อจริงไม่ได้แล้ว) ตอนแรกตกลงกัน อาตมากับ“หลวง
 เมือง”รับเขียนกันคนละ ๒ เรื่อง และ“ธรรณพ” ๑ เรื่อง ใน
 แต่ละอาทิตย์ ที่มีละครสั้น ๕ วัน จันทร์ถึงศุกร์

ก็ทำกันไปได้ประมาณเดือนหนึ่ง “ธรรณพ”ก็บอก
 ว่า เขียนไม่ทัน ทำไม่ไหว ขอโยนมาให้อาตมารับเขียนแทน
 อาตมาก็แบกงานเพิ่มอีกอาทิตย์ละ ๓ เรื่อง ไปได้อีกเดือน
 ที่ ๒ หนักเข้า“หลวงเมือง”ก็บอกอีกว่า ทำไม่ไหว โยนมา
 ให้อาตมาอีก อาตมาก็เขียนถึงอาทิตย์ละ ๔ เรื่อง แบกรับ
 หนักอึ้ง เพื่อจะได้ครบอาทิตย์ละ ๕ เรื่องอยู่ อาตมาก็แบก
 อดทนไปให้แก่คุณไพรัช กสิวัฒน์ ทำได้ไม่กี่เดือน ก็รับ
 สรรภาพกับคุณไพรัชว่า ไม่ไหวแล้ว แค่คิดหาพล็อตเรื่องก็
 ไม่ได้ ไม่ทันแล้ว ก็ต้องบอกเลิกงานละครวิทยุไปกันเท่านั้น

เรื่องละครทางวิทยุ นั้นมันมีแต่“คำพูดโต้ตอบกัน
 เท่านั้น”เป็นหลัก ไม่ได้มีคำบรรยายเป็นคำพรรณนาโวหาร
 อะไรมากมายเหมือนเขียนนวนิยาย

ต้นฉบับเรื่องสั้นทั้งหลายที่อาตมาเขียน ก่อนจะออก
 มาบวชอาตมาตัดสินใจเลิกทางโลกเด็ดขาดแล้ว จึงมอบ

ให้แก่“คุณรุ่งโรจน์(ชื่อจริงคือ“ชลิต”) ณ นคร” ซึ่งเป็นนักเขียนมาก่อน ก่อนจะมาทำงานอยู่สถานีโทรทัศน์ด้วยกันไปทั้งหมด

นี่คือ งานนวนิยายเรื่องสั้นเขียนเป็นบทประพันธ์บรรยายเต็มรูปเรื่องนั้น ก็เขียนไม่มากนัก เท่าที่ตามเก็บได้ รวบรวมมาดูก็ไม่ถึง ๑๐ เรื่อง ดังที่เห็น เพราะอาตมาได้โยนทิ้งผลงานทั้งหลายลงคลองหลังบ้านทั้งหมดในตอนที่ปฏิบัติธรรม จนกระทั่งเกิดเห็นว่า สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่อง“โลกียะ” ไม่แบกหามไว้แล้ว ก็เอาหลักฐานงานต่างๆ โยนทิ้งในคลองหลังบ้าน มันก็สลายหายไปสิ้นแล้ว

ส่วนนวนิยายเรื่องยาวอาตมาไม่ได้เขียนเลย เคยคิดว่าจะเขียน โดยรับปากกับคุณชวนไชย เตชะศรีสุธี ซึ่งหลังจากทำหนังสือ“โทน”กันประสพผลสำเร็จแล้ว คุณชวนก็คุยกับอาตมาอยากจะทำหนังสืออื่นต่อไปอีก ก็ขอให้อาตมาเขียนเรื่องบ้าง อาตมาก็ได้พลัดขึ้นเหมือนกัน โดยตั้งชื่อเรื่องว่า “คน” เป็นชื่อเรื่องคำเดียวเหมือน“โทน”

โดยพระเอกในเรื่อง“คน”นี่จะเป็นคนตามแนวคิด“โลกุตระ”แบบอาตมานึกว่าจะสนุก และได้ขำความคิดบ้าง

ชื่อพระเอกว่า“หิน” เป็นชื่อเล่น ชื่อจริงคือ“มหินทร์” เป็นคนฐานะดี ไปเรียนเมืองนอกจบดีด็อกเตอร์ แต่เขาเป็น“พุทธ”ที่ศึกษาปฏิบัติธรรมตามทิฎฐิของเขา ซึ่งก็คือ แนวคิด“โลกุตระธรรม”ตามที่อาตมาจะป้อนใส่เข้าไปนั่นเอง

และเขาจะเป็นคน“ปิดตัว(shut in)” เป็นคนทำตัวลึกลับ

ไม่เปิดเผยตัวจริง เรียนจบปริญญาเอกจากเมืองนอก เข้ามาอยู่เมืองไทยแล้ว ก็ไม่กลับเข้าบ้าน แต่ไปสมัครทำงานเป็นคนจัดเก็บขยะเทศบาลนครกรุงเทพฯ ในโรงจัดการขยะภายในโรงไม่ค่อยออกไปไหนมาไหนข้างนอก ทำงานอยู่ในโรงงาน และเลี้ยงชีพด้วยรายได้จากงานนี้

แล้วเขียนบทความส่งหนังสือพิมพ์ แสดงความคิดเห็นเห็นของตน ที่มีต่อระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ใช้นามปากกาเปลี่ยนไปเรื่อยๆ มากมายหลากหลาย เพื่อพรางตัวเองไม่ให้รู้ว่า เขาเป็นใคร และแน่นอน แนวความคิดก็เป็น“หนึ่งเดียว”ที่เป็น “ประชาธิปไตยแบบโลกุตระ”ตามพระพุทธเจ้านั่นเอง

จนแล้วจนรอด อาตมาก็ได้แค่คิดแค่ฝัน ไม่ได้เขียนจริงเลย นวนิยายเรื่องยาวของอาตมาจึงไม่มี แล้วอาตมาก็ออกมาบวช ทำงานทางธรรมเต็มตัว トラบเท่าทุกวันนี้

เกิดมาชาตินี้ อาตมาจึงไม่ได้เขียนนวนิยายเรื่องยาวเลยสักเรื่องเดียว โอกาสอยู่กับ“เรื่องหลอก”โลกียะมีน้อย

ก็มีแต่“เรื่องจริง”ที่เป็นไปกับ“ความจริง”พาคนเข้าสู่โลกุตระธรรมเป็นหลัก พยายามใช้ความสามารถทั้งคิด ทั้งพูด ทั้งทำ เผยให้รู้ให้เห็น คนผู้มิดวงตาธรรมก็เห็นได้ ปฏิบัติตาม บรรลุได้ ทั้งๆที่ยากแสนยาก ก็เกิด“ชาวอโศก”จนได้อย่างที่เห็นและเป็นอยู่ เท่าที่มีจริงได้ในโลกยุคนี้

เกิดมาชาตินี้ อาตมาก็เลยได้เป็นคนทั้งคิดทั้ง

พูดทั้งเขียนเรื่องของ“คน”ที่ไม่ใช่“นวนิยายมาตลอด

ที่อาตมาทั้งพูดทั้งเขียนอยู่นี้ ถึงวันนี้ วันเสาร์ ที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๖ อาตมาอายุก็ ๘๙ ปี ๕ เดือนกับอีก ๙ วัน ยังไม่นับว่าอายุขึ้น ๙๐ ปี กำลังย่างเข้าหา ๙๐ ปี ถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๖๗ จึงจะนับว่า อายุ ๙๐ ปี เริ่มขึ้น ๙๑

อาตมามีโรคประจำตัวสำคัญคือ ที่คอมีกะเปาะเนื่องอกผลิตสเลดเหนียวขึ้น tracheal diverticulum ทำให้ต้องไอแรงๆ ขับออกดังสนั่น อยู่ตลอด หมอผ่าตัดไม่ได้ เพราะมันติดกับหลอดลมสำคัญ จะว่าทรมาน ก็เพียงไอที่ต้องขับแรง สเลดมันเหนียว ต้องไอแรงๆ ก็ไม่ถึงกับหอบหนัก แต่ก็เหนื่อยเอากการ ไอมาก ๆ แรง ๆ หลายครั้ง ไอเสร็จก็เหนื่อย ก็ไม่ถึงกับต้องเปลี่ยต้องพักฟูบไปหรอก

มันก็จะอยู่ด้วยกันจนตายไปด้วยกันนั่นแหละ มันคงไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ ก็เป็น“กรรมวิบาก”ของอาตมาแท้ ๆ

จะเพราะไปตำหนิ“สิ่งผิด”ที่ชาวพุทธได้หลงผิดธรรมของพระพุทธรเจ้ากันมาก อาตมาก็ต้องตำหนิมากหนัก ก็เลยเป็น“กรรมวิบาก” คงจะเป็นประเด็นนี้แหละ

ชีวิตที่ยังมีอยู่ทุกวันนี้ ก็ยังพูด ยังเทศน์ ยังเขียนหนังสือ ที่พูดที่เทศน์ที่เขียนก็ไม่มีอื่นแน่นอนนอกจากพูดเทศน์เขียนธรรมะเท่านั้น และยังพูดเทศน์เขียนอยู่ แต่ก็คงไม่เต็มเหมือนเดิมแล้ว ทำเท่าที่พอเป็นไปได้

มาถึงบรรทัดนี้ ก็คงจะต้องจบในข้อเขียนเรื่อง“เกิด
มาชาตินี้” ลงแล้วเพียงเท่านั้นได้แล้วนะ!

“จบ”ละ.

- วันเสาร์ที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๖

๗.๔๔ น.

สมณะโพธิรักษ์

